Katherine Kurtz

NOAPTEA VRĂJITOARELOR

HITLER, CEL MAI MARE MAGICIAN AL TUTUROR TIMPURILOR

SF&F

NEMIRA

632
50 000

nautilus

Katherine Kurtz

NOAPTEA VRĂJITOARELOR

HITLER, CEL MAI MARE MAGICIAN AL TUTUROR TIMPURILOR

ANUL 1940: GERMANIA NAZISTĂ ESTE GATA SĂ FOLOSEASCĂ MAGIA NEAGRĂ PENTRU A CUCERI ANGLIA. CINE I SE POATE ÎMPOTRIVI? JOHN GRAHAM, UN COLONEL DIN CONTRASPIONAJUL BRITANIC, ESTE CEL CHEMAT SĂ PUNĂ LA PUNCT O STRATEGIE CARE DESFIDE TOATE REGULILE MILITARE ALE SECOLULUI XX, SĂ REÎNVIE RITUALURI DE MULT UITATE ȘI SĂ ASIGURE COMANDA UNITARĂ A ȘCOLILOR DE MAGIE ALE ALBIONULUI, TRANSFORMÂNDU-LE ÎNTR-O ARMATĂ DISCIPLINATĂ. DAR VICTORIA NU VA FI OBȚINUTĂ DECÂT PRINTR-UN SACRIFICIU SÂNGEROS, ÎN PRIMA NOAPTE DIN AUGUST, "NOAPTEA VRĂJITOARELOR". DOAR ATUNCI POATE FI ÎNVINS HITLER, CEL MAI MARE MAGICIAN AL TUTUROR TIMPURILOR...

NEMIRA

ISBN 973-569-120-5

PREȚ 5882 +
118 T.L. = 6000 LEI

Katherine Kurtz

NOAPTEA VRĂJITOARELOR

HITLER, CEL MAI MARE MAGICIAN AL TUTUROR TIMPURILOR

TRADUCERE DE RUXANDRA TOMA

NEMIRA
1995

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU
Ilustrația copertei: TUDOR POPA

© Katherine Kurtz, 1983
LAMMAS NIGHT

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin S.C. NEMIRA S.R.L. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefax: 668.54.10
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-569-120-5

Prolog

Analele istoriei precizează că interesul lui Adolf Hitler pentru astrologie şi pentru ştiinţele oculte nu a fost trecător şi se pare chiar că multe dintre hotărârile sale au fost luate în funcţie de poziţia astrelor. Ofensivele sale cele mai importante – invadarea Poloniei, marşul în regiunea Rinului, anexarea Austriei, răpirea Cehoslovaciei – au coincis cu perioade în care astrele lui aveau o mişcare ascendentă. Pe de altă parte, mulţi ofiţeri superiori ai celui de-al Treilea Reich angajaseră astrologi în personalul lor de serviciu.

Dar există încă o legendă, mai puţin cunoscută, care pretinde că fenomenele oculte pot explica şi faptul că Hitler nu a reuşit niciodată să-şi pună în practică ameninţarea de a invada Marea Britanie, deşi luni în şir nu s-a gândit decât la aceasta. Se spune că vrăjitorii din Anglia – ai căror strămoşi se pare că ar fi stârnit furtuna care a distrus Invincibila Armada – şi-ar fi unit forţele şi ar fi creat un con de energie care l-a speriat pe Hitler şi l-a împiedicat să încerce să traverseze măcar Canalul Mânecii.

Nu vom şti niciodată cu siguranţă dacă această legendă sau vreuna din celelalte metode descrise în povestea care va urma au avut vreun efect. Oricum însă, Hitler nu şi-a pus planul în aplicare.

Iată cum s-ar fi putut petrece lucrurile...

Capitolul 1

Conacul Oakwood, 28 mai 1940, ora 20,30

BĂRBATUL VÂRSTNIC, îmbrăcat într-o uniformă veche, s-ar fi putut simţi ca acasă în oricare din cluburile londoneze de elită. Se simţea la fel de bine şi în biblioteca contelui Selwyn, pufăind netulburat dintr-o pipă preţioasă, în timp ce stătea tolănit pe braţul unui fotoliu. Şirurile de medalii de pe piept şi însemnele de general de brigadă de pe epoleţi scânteiau auriu în lumina flăcărilor roşietice din căminul construit în stil Tudor, aflat în cealaltă parte a încăperii. Focul din cămin era singura lumină din cameră.

Numai mâinile îi trădau neliniştea: mângâia suprafaţa netedă a pipei, strângând-o neatent ori de câte ori era pe punctul de a-i scăpa din mână. Mâinile îl dădeau de gol – ca şi maxilarele, care se încleştau şi se descleştau pe muştiucul pipei, făcând să tremure uşor mustaţa, de un cenuşiu ca oţelul, a bărbatului. Nici trosnetele butucilor arzând în cămin, nici ropotul ploii de dincolo de ferestrele mari, acoperite cu draperii, atât de liniştitoare în alte împrejurări, nu reuşeau să micşoreze tensiunea evidentă din cameră.

Însă nu numai generalul de brigadă Ellis contribuia la această atmosferă, deşi ceilalţi trei tovarăşi ai săi îşi manifestau în alt fel nervozitatea. Lângă el, în fotoliul pe al cărui braţ se aşezase şi de pe care se ridicase de atâtea ori în ultima oră, stătea Audrey, nepoata sa, cu ochii închişi şi cu capul rezemat uşor de spătar, liniştită în aparenţă – dar piciorul ei îmbrăcat în ciorap de mătase lovea ritmic, aproape imperceptibil, covorul. Cu toate că şi ea purta uniformă, nu cafenie, ci de un albastru închis, când se întorsese de la unitatea sa militară de lângă Hawkinge îşi desfăcuse părul lung, castaniu. Din când în când generalul

se apleca spre ea să-i mângâie blând părul, iar atunci mişcările piciorului se opreau câteva clipe, pentru a fi reluate aproape imediat după aceea.

Mult mai greu de descifrat erau emoţiile contesei, aşezată într-un scaun Chippendale, la câţiva metri de ei, cu spatele la foc. Înainte de Războiul cel Mare, când ea şi mama lui Audrey erau colege la şcoală, distinsa domnişoară Alexandra Deville fusese considerată o mare frumuseţe. Căsătoria ei în timpul primului război mondial cu chipeşul viconte Jordan, moştenitor al contelui Selwyn, se întemeia pe o dragoste profundă şi constituise cel mai important eveniment social al unui sezon monden istovit de tragediile războiului. Un sfert de secol mai târziu, deşi dăduse naştere la doi fii, încă nu-şi pierduse acea calitate deosebită de a face să se întoarcă toate capetele în direcţia ei atunci când intra în vreo cameră.

Totuşi, în această noapte, până şi Alix era încordată. Tricotând ceva, părea o doamnă venerabilă în costumul ei sobru din lână englezească, cu părul blond închis strâns la ceafă într-un coc îngrijit şi cu ochelarii fără rame în echilibru fragil pe vârful nasului. Lâna aspră devenise deja o pereche de mănăci în cursul acestei nopţi; restul materialului forma un heleşteu bleumarin pe covorul persan, la picioarele ei. Pe acest covor stătea întins al patrulea membru al grupului, Sir John Cathal Graham. Lungit pe spate, mai aproape de fotoliul cel mare decât de scaunul contesei, părea că doarme. Chipul său palid şi aspru putea fi considerat frumos după canoanele frumuseţii celtice – ochii săi închişi erau alungiţi spre tâmple iar barba umbrită de barba crescută peste zi îi era uşor ascuţită. Mâinile i le ţinea de-o parte şi de alta a corpului. Arăta cu mult mai tânăr decât cei patruzeci şi doi de ani pe care îi avea, căci părul său negru nu începuse să încărunţească iar trupul îi era suplu şi musculos.

Purta un pulover negru de polo, răscroit la baza gâtului şi astfel, în mod straniu, în semiîntunericul din cameră chipul său părea despărţit de corp. Avea acel model de pantaloni largi, din doc de un kaki nedefinit, care devenise atât de obişnuit de la începutul războiului. Trupul său, chiar în stare de repaus, avea ceva care sugera supleţea unei lame bine călite, inofensivă şi chiar neobservată atunci când se află în teacă, însă ascunzând pericole uriaşe.

Minutele treceau. Tânguiala neîncetată a ploii era întreruptă doar de pocnetul lemnelor în foc, de respiraţia uşoară a lui Graham şi, din când în când, de scrâşnetul dinţilor generalului pe muştiucul pipei. Când contesa privi pe deasupra ochelarilor, generalul îşi ridică întrebător o sprânceană. Alix clătină din cap:

– Nimic încă, murmură.

Încruntându-se, generalul oftă şi trase din pipă, apoi începu să îndese tutunul cu mişcări nervoase.

– Fir-ar a naibii de marină incapabilă, mormăi el.

Bărbatul întins pe covor dormea mai departe, nepăsător la cele din jur.

Dunkirk, Malo-les-Bains, 28 mai 1940, ora 20,45

Numele lui adevărat era Michael Jordan, însă pentru această misiune primise numele de cod Leo. De la bun început i se păruse o ironie a soartei. Curajul legendar al animalului era la ani-lumină depărtare de el acum, când urletul unui alt obuz sfâşie văzduhul deasupra capului său şi el se aruncă la pământ, adăpostindu-se.

Şi ceilalţi din jur se făcuseră una cu nisipul ud, ori se rostogoliseră în tranşee în clipa în care explozia a zguduit plaja. În nebunia aceea de nedescris, o ploaie de schije căzu asupra lui, şocul atenuându-i, cel puţin pentru câteva secunde, capacitatea de a percepe ţipetele celor răniţi. Când auzul îi reveni şi îşi ridică încet capul, strigătele şi gemetele celor care agonizau, cuprinşi de chinurile morţii, dar care încă mai aveau puterea să ţipe, îl copleşiră din toate părţile.

Închise strâns ochii, tremurând în ploaie, şi-şi aminti de alţi oameni, ucişi mai puţin întâmplător – să se fi petrecut abia ieri toate acestea?

El purta atunci o uniformă germană – dezbrăcase un cadavru. În acelaşi fel reuşise să obţină şi uniforma britanică pe care o purta acum. Ajunsese la locul masacrului tocmai în clipa când criminalii se retrăgeau. Erau trupele de elită ale Diviziei SS Totenkopf, soldaţi cu cranii brodate pe gulere şi cu mâini însângerate – oameni detestaţi şi temuţi chiar de armata germană însăşi. Ecoul mitralierelor lor umpluse văzduhul până departe în jurul ruinelor fermei incendiate, întrerupt fiind, din când în când, de zgomotul făcut de pistolul câte unui ofiţer, mult timp după ce steagul alb al capitulării se prăbuşise în spatele unui zid pe jumătate dărâmat, ascunzându-se privirilor.

Crezuse că era deprins cu necesitatea morţii pe câmpul de luptă, însă execuţia cu sânge rece a adversarului care se predase ieşea din limitele codului pe care îl învăţase. La adăpostul zidurilor fermei descoperise îngrămădite unul în altul, ca oile duse la abator, cadavrele ciuruite de gloanţe ale zecilor de soldaţi din compania Royal Norfolks, maiorul strângând încă la piept zdrenţele însângerate ale steagului alb. Mulţi fuseseră împuşcaţi de foarte aproape. Unii nu muriseră chiar imediat. Un soldat i-a murit în braţe, prea sfârşit ca să-şi dea seama ce uniformă purta. Michael Jordan plânsese din cauza prea marii nedreptăţi a celor întâmplate.

O altă bombă explodă şi mai aproape decât cea dinainte, aducându-l cu duritate în prezent şi făcându-l să se îngroape, instinctiv, mai adânc în nisip. În acelaşi timp, o durere atroce în braţul stâng îl făcu să se ghemuiască în poziţie de fetus, toate celelalte gânduri şi amintiri fiind pe moment risipite de recunoaşterea uimită a faptului că fusese rănit.

În acele prime secunde copleşite de durere, horcăind aproape pentru a putea respira, îşi dădu seama că trebuie să se mişte din loc, să se pună la adăpost, altfel ar fi murit acolo. Mintea lui ştia

asta, dar durerea sfâşietoare din braţ întuneca aproape tot. Tremurând, începu încet să se ridice în picioare, forţându-şi muşchii încordaţi să se mişte în conformitate cu dorinţa lui. Unul dintre cei din jur îi spuse ceva, însă nu sesiză decât tonul imperios al glasului. Nu putu să desluşească cuvintele.

Apoi doi oameni îl apucară de braţe şi se trezi că aleargă împreună cu ei – pe jumătate târât la început, apoi clătinându-se şi poticnindu-se, sprijinit în mod miraculos, rostogolindu-se în cele din urmă în alt şanţ, unde se făcu una cu pământul. Gâfâia de durere şi din cauza efortului, ghemuit lângă cei doi salvatori şi aplecându-şi cu un gest reflex capul, în timp ce alte obuze şuierau deasupra. Nu-i mai era frig, însă începuse din nou să tremure. Bănuia că din cauza şocului, de această dată.

Din când în când i se părea că aude prin vuietul bombardamentelor murmur de voci şi comenzile scurte ale ofiţerilor care se pregăteau să-şi scoată oamenii de acolo. I se părea că simte cum i se scurge sângele pe braţ şi şi-l închipuia cum scoate aburi în contact cu ploaia rece, necontenită. Dar când încercă să privească, tot ce putu să vadă în noaptea luminată de explozii fu o pată puţin mai întunecată pe mâneca lui deja udă, pată care se întindea de la umăr până la cot. O clipă îl cuprinse panica, în timp ce bâjbâia căutând punga ascunsă la curea, al cărei conţinut era motivul pentru care se afla în acest iad al nebuniei, dar punga părea a fi intactă.

Binefăcătorii săi îl ridicară în picioare şi o luară din nou la fugă. Durerea îi pulsa sfâşietor în braţ, de-a lungul fiecărui nerv, la fiecare pas, cu fiecare bătaie a inimii. Mai aproape acum, observă, conturate în faţa Dunkirkului incendiat, vasele ancorate de-a lungul unui dig îngust şi cu aspect fragil, ce se întindea în apele Canalului. Cozi lungi şi dezordonate de soldaţi istoviţi de luptă se desfăşurau pe dig şi pe ţărm; oamenii înaintau încet pe pasarela îngustă, spre vapoare şi adăpost.

Împreună cu camarazii săi, se alătură uneia dintre aceste cozi. În timp ce-şi ţinea respiraţia, prinzând cu cealaltă mână braţul rănit ca să-şi oprească hemoragia şi să-şi blocheze durerea, aşa cum fusese învăţat, se întrebă ce nenorocire se petrecuse aici – în afară de seria de dezastre abătute asupra propriei lui misiuni.

Era oare posibil să fi pierdut deja războiul? Corpul Expediţionar Britanic (British Expeditionary Force) părăsea Franţa într-o retragere ordonată, dar umilă, abandonând arme, echipamente – tot, în afară de oameni. Dacă nemţii profitau de acest avantaj, invazia ar fi avut mari şanse de reuşită. Chiar dacă Michael se întorcea cu informaţiile atât de greu obţinute, să fi fost oare sacrificiile lui zadarnice?

Cartierul General al Marinei, Dover, 28 mai 1940, ora 21,00

Viceamiralul Sir Bertram Ramsay, comandantul însărcinat cu evacuarea trupelor de la Dunkirk, stătea lângă fereastra biroului său întunecat de pe stâncile Doverului şi privea lung în noapte.

Nu putea să vadă prea departe – cel mult o milă. O ploaie torenţială căzuse după-amiaza, iar acum burniţa ascundea cele douăzeci şi două de mile ale Canalului Mânecii care se întindea în faţa lui. Înainte de război, în nopţile senine, ar fi putut vedea cu uşurinţă luminile oraşelor Calais, Boulogne şi chiar Dunkirk. În această noapte însă, vidul nesfârşit din faţa geamului din sticlă incasabilă nu-i oferea decât o amorţeală stranie şi binecuvântată. Ramsay era foarte, foarte obosit.

Operaţiunea Dynamo – cum fusese intitulată evacuarea de către un membru al echipei viceamiralului pe când lucra la pregătirea ei – fusese concepută în camera învecinată cu biroul lui Ramsay, numită Camera Dynamo – o galerie adâncă, săpată în stâncile albe cu un secol şi jumătate în urmă, când un alt dictator de pe continent, pe nume Bonaparte, ameninţase să invadeze Britania. În timpul unui război mai recent – cel care ar fi putut să aducă sfârşitul lumii – încăperea adăpostise un generator electric pentru Statul Major al Marinei de la Dover.

Acum, camera adăpostea un alt soi de energie: disperarea. Disperarea încercării de a pune în siguranţă un sfert de milion de oameni din Corpul Expediţionar Britanic aflat în retragere, înainte de a fi măcelăriţi sau împinşi în mare de către germani. Liniile forţelor aliate, de la Nieuport la Yprès şi de-a lungul Canalului Mardyck până la Cassel, la vest şi la sud, erau asaltate continuu, transformate într-un cerc din ce în ce mai mic, a cărui singură deschidere era spre mare. Ramsay era încă ameţit – ca şi restul Europei de altfel, – de viteza uimitoare cu care se mişcase Hitler.

Cu două zile în urmă, Calais căzuse pradă infanteriei şi diviziilor de blindate ale lui Hitler. Boulogne fusese şi el pierdut. Din cele trei porturi incluse iniţial în planul de evacuare al lui Ramsay, numai Dunkirk rămăsese deschis. Şi dacă nu reuşeau să-l ţină astfel suficient timp pentru a salva cât mai mulţi membri ai Corpului Expediţionar Britanic, rolul Angliei în război avea să ia sfârşit foarte curând.

Ramsay oftă şi-şi lăsă privirea să se oprească asupra portului, masându-şi cu o mână istovită rădăcina nasului şi fruntea. Imaginea oferită de portul cufundat în întuneric nu era cu mult diferită de cea a Canalului, dar cel puţin putea fi liniştit că toate activităţile se desfăşurau cu destulă eficienţă în acest sector al operaţiunii. Deşi luminile din port erau reduse la minimum – pentru a preîntâmpina eventualitatea unui raid de noapte al Luftwaffe, în ciuda vremii mizerabile – Ramsay ştia că zeci de vase intrau şi ieşeau din Portul Dover – de la distrugătoare şi

feriboturi mari de pasageri, până la nave de pescuit, culegătoare de mine, torpiloare şi o mulţime de ambarcaţiuni mult mai mici, purtând fiecare o încărcătură extrem de valoroasă – oameni salvaţi.

Vasele parcurgeau aproape nouăzeci de mile marine pentru a ajunge la destinaţie, deşi ţărmul francez se afla, ademenitor, chinuitor, la numai douăzeci şi ceva de mile depărtare. Pentru a evita perfidele bancuri de nisip Goodwin şi Ruytingen şi ameninţarea, încă mai înspăimântătoare, a câmpurilor de mine şi a bateriilor germane de pe ţărm, era necesar ca vasele să descrie o buclă dublă înspre nord. Un pericol în plus îl constituia numărul tot mai mare de torpiloare şi submarine germane care începuseră să dea târcoale prin nordul Canalului, o dată cu ocuparea Olandei. Dacă lucrurile continuau tot aşa, Ramsay se temea că vasele folosite în operaţiunea de evacuare vor trebui să abandoneze curând Ruta Y, mai lungă, dar mai sigură până în acel moment, şi să găsească un alt drum. Şi pierduse deja atât de mulţi oameni...

Se aşeză pe scaun şi-şi ridică picioarele pe birou, întrebându-se ce simţeau *ei* – strânşi pe plajă pentru a fi salvaţi şi aflându-se sub focul neîntrerupt al inamicului. Şi, nu pentru prima dată, se întrebă dacă luase în considerare toate posibilităţile, dacă făcea tot ce-i stătea în putinţă, dacă hotărârile sale erau cele mai bune.

Dunkirk, 28 mai 1940, ora 22,30

Michael Jordan nu avea nimic împotriva hotărârilor luate la Dover, deşi ar fi vrut să-i spună vreo câteva celui care îi stricase restul misiunii, indiferent cine ar fi fost acela. Dacă s-ar fi gândit cineva să anunţe RAF[1] că avionul Dornier care-şi croise drum pe deasupra Canalului spre ţărmul francez transporta un echipaj de elită, Michael ar fi putut, chiar în acest moment, să ia ceaiul cu şeful său, privind fotografiile executate după filmul său atât de preţios şi povestindu-i cum a decurs misiunea.

Însă bombardierele Spitfire fuseseră mult prea eficace şi avionul care trebuia să-l recupereze zăcea acum pe fundul Canalului, împreună cu echipajul său. În urma acestei pierderi, Michael se trezi pus în faţa sarcinii extrem de neplăcute de a se întoarce singur, traversând aproape în întregime Germania şi Franţa; acum îşi încheia călătoria la o coadă nesfârşită de soldaţi britanici care înaintau cu paşi de furnică pe digul îngust de la Dunkirk, în timp ce vasele de salvare treceau prin focul încrucişat al artileriei germane. Pe drum, avusese parte şi de o întâlnire periculoasă şi tulburătoare cu Dieter.

Explozia unei bombe ridică un val uriaş de apă chiar în spatele unui vas de pescuit care se apropia, făcând să se legene pasarela din lemn de

[1] Royal Air Force = Forţele Aeriene Britanice (n. tr.).

pe dig şi scufundând aproape ambarcaţiunea. Michael se strădui să-şi păstreze echilibrul, cu picioarele desfăcute larg, ţinându-şi strâns braţul rănit cu mâna sănătoasă, şi înjură încetişor. O altă explozie, mai îndepărtată, spulberă un culegător de mine pe jumătate scufundat, mai puţin norocos decât vasul de pescuit, împrăştiind o ploaie de schije aducătoare de moarte asupra zonei din apropierea digului. Michael se strădui să alunge amintirea lui Dieter, pe măsură ce, împreună cu unitatea care-l adoptase, se târa tenace înainte.

Soldatul din spatele său îl ajutase să-şi bandajeze rana şi reuşise măcar să oprească hemoragia. Dar durerea îl săgeta de fiecare dată când vreo mişcare îi deplasa şrapnelul din carne, şi nu avea curaj să accepte o injecţie cu morfină; dorea să rămână în picioare şi în deplinătatea facultăţilor mintale. Încercă în repetate rânduri să blocheze el însuşi durerea, dar era imposibil să ajungă la concentrarea necesară sub bombardamentul neîntrerupt.

Resemnat, îşi îndreptă atenţia asupra celor care supravegheau operaţia de îmbarcare şi încercă să se gândească la altceva, nu la Dieter sau la durerea atroce din braţ. Un distrugător vechi se depărta de dig. Cineva spuse că se puteau înghesui şase sute de oameni pe punte şi dedesubt. În timp ce vasul se îndrepta spre nord, pierzându-se aproape imediat în perdeaua de ploaie, Michael se pomeni întrebându-se cum s-ar fi simţit oare dedesubt, sub punte – prins în capcană, dacă vasul ar fi fost lovit de inamic, pe lungul drum înspre casă. Gândul acesta nu era cu nimic mai liniştitor decât durerea.

Cumva, a reuşit să supravieţuiască în următoarea oră. El şi însoţitorii săi au fost printre ultimii îmbarcaţi pe un distrugător mototolit şi plin de cicatrice, cam din aceeaşi generaţie cu cel pe care îl văzuse cu puţin timp în urmă – şi reuşi să facă în aşa fel, încât să nu fie mânat sub punte. Pe banda de la boneta unui membru al echipajului stătea scris: „HMS Grafton" – vas a cărui istorie Michael o cunoştea foarte bine. Îl cunoştea şi pe căpitan. În vremuri mai fericite, tatăl său invita la Oakwood asemenea oameni bravi.

Mai liniştit întrucâtva, se lăsă epuizat să cadă între doi soldaţi din infanteria marinei regale, care dormeau deja. Ghemuit la căldura trupurilor lor, tremurând de durere şi oboseală, cu mintea înceţoşată, îşi dădu vag seama când vaporul se îndepărtă de dig şi se îndreptă spre nord. Îl simţi cum ia viteză şi începe cursul în zigzag înspre ţărmul belgian, balansându-se nebuneşte când timonierul evita câte un obuz, cu sirena şuierând strident în ploaie şi întuneric.

Oricât de ciudat ar fi părut, toate aceste sunete erau ca un cântec de leagăn pentru Michael, permiţându-i încetul cu încetul să-şi alunge din minte toate celelalte zgomote şi senzaţii ale războiului – exploziile, gemetele celor din jurul lui, răniţi sau suferind de rău de mare, şi chiar şuieratul valului de la prova, care se ondula în jurul carenei. Curând,

numai ţiuitul sirenei rămase pe muchia conştiinţei sale, ca o chemare puternică, aspră, dar încurajatoare, care-l aduse, în cele din urmă, într-o stare milostivă de somnolenţă. Zăcea aşa, acoperind protector cu mâna sănătoasă punguţa de la brâu.

Conacul Oakwood, 28 mai 1940, ora 23,00

Camera devenise mai rece şi mai întunecată, însă nici unul din ei nu făcuse vreo mişcare să aţâţe focul. Când generalul se ridică pentru a-şi dezmorţi picioarele, contesa se opri şi ea din lucru, îşi masă ceafa şi îşi îndoi degetele înţepenite. Graham scoase un oftat adânc şi începu să se trezească. O mână îi tresărea uşor. Ţinând pipa între degete, generalul întoarse brusc capul să-l privească, apoi îngenunche pe covor, între Graham şi nepoata sa. Audrey scăpără un chibrit şi aprinse lumânarea aflată pe măsuţa de lângă ea. Contesa puse lucrul la o parte.

Aproape imediat, Graham oftă din nou şi îşi mişcă încet capul. Îşi umezi cu limba buzele uscate iar pleoapele începură să-i tremure. Căscă tare, întinzându-şi mâinile deasupra capului. Apoi deschise ochii – căprui, incredibil de luminoşi în semiobscuritatea camerei. Rânji în timp ce se ridica şi-i privi pe ceilalţi trei.

– Trăieşte şi e în siguranţă. N-a fost un contact atât de bun cât mi-aş fi dorit, dar nu mă pot plânge, având în vedere circumstanţele. E pe un distrugător – cred că e vorba de „Grafton".

Pe când cele două femei surâdeau uşurate, generalul aprobă din cap şi gesticulă cu mâna în care ţinea pipa:

– E un băiat isteţ, Michael al nostru. Are filmul?

– Cred că da – ceea ce e o adevărată minune, când te gândeşti câte necazuri a avut în misiunea asta.

Graham căscă din nou şi se frecă la ochi; apoi îşi îndreptă spatele şi puse uşor o mână pe genunchiul fetei.

– Audrey, iubito, ce-ai zice dacă ai încerca şi tu acum? De aici încolo totul ar trebui să se desfăşoare fără probleme, dar trebuie să stea cineva cu ochii pe el până ne asigurăm că totul e în regulă. Te simţi în stare?

– Sigur.

Se ridică şi se întinse în locul pe care tocmai îl eliberase Graham. Acesta desfăcu o broboadă pe care i-o aruncase generalul şi o aşternu peste picioarele lui Audrey. Ea zâmbi iar el îşi sărută vârful degetelor cu care apoi îi atinse încet, ca o părere, fruntea. Pleoapele îi tremurară şi închise ochii cu un oftat uşor. Graham se ridică. Generalul şi contesa se apropiară de el.

– Pot să spun că ai făcut o treabă bună, Gray, murmură bărbatul mai vârstnic, printre dinţii încleştaţi pe muştiucul pipei. Dar cu toate astea nu te invidiez.

O undă de amuzament şi căldură licări o secundă în ochii căprui ai lui Graham.

– Da, Al Doilea Drum a fost cam aglomerat în seara asta. Se pare că nu suntem singurii interesaţi de deznodământul războiului.

Ridică din umeri:

– Cu puţin noroc însă, n-o să mai trec pe acolo câteva zile bune. Dacă Michael a obţinut ce sper, oamenii mei vor avea de îndeplinit o sarcină mult mai uşoară. Aveţi numărul de la Postul de Observaţie din Dover, în caz că se schimbă ceva?

Generalul făcu un semn afirmativ din cap:

– Voi încerca totuşi să nu te deranjez dacă nu este nimic urgent. N-aş vrea să se creadă că bătrânul cal încearcă să se amestece în acest război al tinerilor.

– Părerea mea este că ţi-ai câştigat pe deplin acest drept, răspunse Graham cu un zâmbet larg, atingând uşor cu degetul şirurile de medalii de pe pieptul bărbatului mai vârstnic.

Generalul nu răspunse, dar surâse aprobator şi-şi scoase pipa din gură mai înainte de a-l cuprinde pe tânăr într-o îmbrăţişare fugară. Evită apoi să-l privească pe Graham în ochi, în timp ce se retrase şi se aşeză comod în fotoliu, îndreptându-şi, în aparenţă, întreaga atenţie spre lumea sa interioară şi spre pipa din mână. Însă cuvintele nu erau necesare. Prietenia dintre Graham şi generalul de brigadă Sir Wesley Ellis dura de mai bine de un sfert de secol, de când un tânăr locotenent, impertinent, dar plin de calităţi, ceruse şi obţinuse mâna fiicei comandantului său.

Fiica aceea era moartă de mai bine de zece ani, iar unicul fiu al ei şi al lui Graham era acum înrolat în Serviciul de Coastă al RAF, cu baza în Hampshire. Însă relaţia stabilită cu Ellis înainte şi după moartea lui Caitlin depăşea cu mult graniţele unei legături obişnuite dintre tată şi fiu sau dintre doi camarazi de arme sau ale oricărei alte prietenii obişnuite între doi oameni. Amândoi făcuseră legăminte sacre şi slujiseră aceluiaşi scop în toţi anii aceia, aşa cum făceau şi în această seară. Aceleaşi jurăminte şi legături tainice îi uneau pe toţi cei prezenţi în încăpere şi pe alţi câţiva care nu putuseră să ia parte la ritual din cauza obligaţiilor lor militare.

Graham îi mai aruncă o privire mângâietoare, afectuoasă, bătrânului general şi se întoarse spre locul unde îl aştepta Alix, în picioare, lângă scaun. În spatele ei uşa părea ascunsă în ceaţă, deloc surprinzător dacă te gândeai la ceea ce tocmai făcuseră.

– Atunci, cred că e mai bine să plec, murmură, luându-i mâna şi ducând-o la buze cu un gest degajat.

– Stai liniştită. Voi avea grijă ca Michael al tău să ajungă acasă întreg şi nevătămat.

– Se vede atât de bine? Îmi pare rău. Dar când mă gândesc că şi tatăl şi fratele lui sunt în pericol pe mare...

Ca o strălucire, un zâmbet care se voia liniştitor lumină chipul lui Graham, dar atunci îşi aminti de propriul său fiu, care-şi punea zilnic viaţa în pericol acolo, în înaltul cerului, şi zâmbetul deveni nesigur. Văzu că Alix se înfioară şi încercă să-şi schimbe expresia într-una plină de încredere.

– Richard, murmură el în loc de orice altă explicaţie.

Dând din cap, ea îi evită privirea şi îşi drese stingherită glasul.

– Ştiu. Toţi suntem îngrijoraţi. Şi pentru că veni vorba, David e cam neliniştit în ceea ce priveşte întâlnirea pe care vrem să o stabilim. Am încercat să sondez terenul, însă nu am avut prea mare succes până acum. Vrei să-i transmit ceva?

Bărbatul oftă şi clătină din cap, ţinându-i încă tandru mâna într-ale sale, ca pentru a-i aduce alinare, atât ei cât şi lui.

– Alix, îmi pare rău dacă l-am dezamăgit cumva, dar tu ştii bine că nu am fost pregătit pentru aşa ceva, spuse el încet. Acesta a fost întotdeauna domeniul lui David. Pot face o mulţime de lucruri folositoare, ca cele pe care tocmai le-am făcut – murmură cu un gest vag – dar niciodată, niciodată n-am bănuit că va trebui să-l înlocuiesc pe David într-o acţiune atât de plină de implicaţii majore ca aceasta.

– Pentru că niciodată nu ne-am fi aşteptat la un alt război de o asemenea anvergură, îi atrase ea atenţia pe un ton mai dur. Mulţi trebuie să facem lucruri pentru care nu am fost pregătiţi. Uită-te la Audrey. Ar trebui să meargă la petreceri cu Peter, să-şi pregătească nunta şi nu să se îmbrace în uniformă, să traseze rutele bombardierelor inamice şi să se gândească înnebunită de spaimă dacă o să-şi mai vadă vreodată logodnicul întreg – sau dacă chiar o să-l mai vadă vreodată!

Cu greu reuşi să-şi plece privirea asupra fetei care părea ca doarme pe covor, în spatele lui, şi apoi, cu şi mai puţină tragere de inimă, se uită din nou la Alix.

– Nu spun că nu trebuie să facem sacrificii, şopti. Numai Dumnezeu ştie că nu sunt scutit de asta. Şi nici măcar nu mi-e teamă că s-ar putea să-mi pierd viaţa. Dar dacă ceea ce fac eu aici ar ieşi la iveală, mi-aş putea pierde calitatea de militar şi poate chiar aş fi închis. Se petrec lucruri ciudate în vreme de război şi cred că de asta mi-e cel mai groază.

– Deocamdată eşti încă bine acoperit, spuse Alix. Cei cu care am vorbit cred că iniţiatorii acestei acţiuni suntem David şi cu mine – şi chiar dacă ar crede altceva, nu ne-ar trăda niciodată.

– Mă bucur nespus ca ai atâta încredere. Şi ce-o să se întâmple dacă până la urmă reuşim să-i strângem laolaltă pe toţi? şopti Graham. Atunci nu ne mai rămâne decât să încercăm să-i convingem să lucreze împreună. Slabe speranţe!

– Facem tot ce ne stă în putinţă, se încăpăţână Alix. În viaţă trebuie totuşi să speri că raţiunea va învinge paranoia. Şi încă mai avem două

luni până la ziua de Lammas[1]. În două luni se pot petrece o mulțime de lucruri. Dacă reușim să-i convingem să vină, nu mai avem nevoie decât de un avans de o săptămână sau zece zile. Te voi ajuta cât pot, Gray.

– Știu că așa vei face. Dar nu despre asta e vorba.

Pe chip i se întipări o expresie de resemnare. Aruncă o privire fugară spre ușă, apoi se uită din nou la ea.

– Am mai discutat toate acestea și înainte. Însă acum trebuie să plec. Fiul tău cel foarte epuizat va ajunge la Dover în câteva ore și dacă nu mă duc cu Denny să-l întâmpinăm chiar pe chei, riscăm să nu mai putem da de el.

– Iartă-mă. N-am vrut să te reții.

Se opri o clipă, cu chipul păstrând încă ceva din încordarea discuției.

– *E bine*, nu-i așa? N-ai spus asta doar ca să liniștești niște femei îngrijorate?

Își îngădui un oftat prelung. Nu dorea să-i împărtășească lui Alix toate cele văzute, dar, totuși, i se părea că ar fi fost mai bine dacă ar fi aflat acum totul.

– Este sigur în viață; dar s-ar putea să fie rănit.

– Rănit? Cât de rău?

Clătină capul:

– Nu știu. O să-ți dau un telefon imediat ce aflu. Nu cred că e în pericol de moarte, dar i-am simțit durerea. S-ar putea să fi fost vorba numai de epuizare fizică și nervoasă. Oricum, trebuie să ajungă până în zori la Dover și așa trebuie să fac și eu.

Îi luă ambele mâini și le sărută cu un gest intim și totuși convențional, ca pentru a-și compensa neliniștile. Apoi făcu un pas în spate, în timp ce ea se aplecă să ridice un cuțitaș de birou cu mânerul reprezentând un dragon. Atinse cu vârful capătul covorului, îl ridică și îl mișcă spre stânga, într-un arc mare pe deasupra capului, coborându-l pe partea cealaltă, cam la vreun metru de locul unde începuse. Spațiul marcat păru că se întunecă în clipa când vârful cuțitașului atinse din nou covorul; acum, ușa camerei se vedea clar.

Lăsă cuțitul pe covor apoi se îndreptă și-l cuprinse ușor pe Graham cu mâinile de umeri:

– Fii binecuvântat, dragul meu, șopti, ridicându-se pe vârfuri ca să-i atingă buzele într-o părere de sărut.

O ținu o clipă în brațe. Apoi trecu prin deschizătura pe care ea tocmai o făcuse, și se îndreptă spre ieșire, aruncându-i o ultimă privire înainte de a trage ușa din lemn masiv după el.

Îndată ce ieși, nu se mai gândi la ea. Își îndreptase deja atenția în altă direcție, în timp ce traversa coridorul slab luminat și galeria cu tablouri

[1] 1 august, sărbătoarea recoltei în tradiția celtică (n. tr.).

de familie, căutându-l în Dover pe Michael, chiar şi acum, cu ochii minţii. Simţea cum tensiunea nopţii se strânge tot mai mult în jurul lui, cum nu i se întâmplase atunci când parcursese Al Doilea Drum al minţii şi sufletului, iar ochii îl usturau, în ciuda luminii slabe dictate de legile camuflajului.

Privi mecanic spre tabloul său preferat, care-l înfăţişa pe un alt lord Selwyn, închinându-se în faţa unui Henric din secolul al XV-lea. Mâinile împreunate ale contelui erau strânse protector între cele ale regelui său, însă de data aceasta semnificaţia aproape mistică a relaţiei feudale nu mai reuşi să-l emoţioneze pe Graham, pentru că de-abia dacă o observă. Temeri înfricoşătoare începuseră să-şi facă loc în mintea sa de îndată ce ieşise din frontierele cercului mistic. Se mai întâmplase şi altceva cu Michael?

Uşa de la capătul galeriei se deschidea în alt coridor, din care se ajungea într-un hol, tot atât de slab luminat. Denton, care-i era şofer şi ordonanţă de aproape cincisprezece ani, se ridică imediat în picioare – un om mărunţel, numai fibră, cam de vârsta lui Graham, purtând pe mânecă tresele de sergent de Stat Major şi eghileţii stacojii trecuţi peste umărul uniformei sale de serviciu. La centură avea un pistol automat într-un toc lucios din piele. Al doilea pistol îl ţinea la subraţ, susţinut de o curea subţire.

– Este în siguranţă, domnule? întrebă Denton.

– Aşa cred, Denny. Cel puţin se află pe un vas. Unde-i...

Înainte de a putea să sfârşească întrebarea, Jennings, majordomul casei Selwyn, apăru din alt coridor cu haina lui Graham – o tunică obişnuită, kaki, care ar fi putut fi confundată cu cea a unui soldat obişnuit, dacă n-ar fi avut însemnele de colonel pe epoleţi.

– Mulţumesc, Jennings, murmură Graham, îmbrăcând haina. Să înţeleg că nu m-a căutat nimeni?

– Nimeni, domnule. Doriţi un termos cu ceai pentru drum?

Dintr-unul din buzunare, Graham trase o beretă neagră cu însemnele de infanterist şi şi-o îndesă pe cap, luându-şi apoi bastonul de la Denton şi îndreptându-se spre uşă.

– Nu în seara aceasta, nu, mulţumesc. Am mai multă nevoie acum de somn decât de ceai.

– Prea-bine, domnule. Drum bun atunci. Ţineţi minte că din cauza camuflajului nu puteţi vedea prea bine marginile şoselei de la Ashford.

Stinse apoi lumina şi deschise larg uşa. Graham îl prinse de umăr cu un gest care trăda o prietenie şi o afecţiune îndelungată.

– Jennings, eşti ca o cloşcă!

Apoi ieşi în ploaie. Denton deschise uşa camionetei Bentley pentru ca Graham să intre mai repede la adăpost. Aşezându-se confortabil pe bancheta îmbrăcată în piele roşie, Graham îşi puse arma alături şi închise ochii, în timp ce Denton se strecura în spatele volanului.

Ce se întâmpla? Ce semnificaţie aveau valurile care se izbeau de ţărmul minţii sale?

– Înapoi la Dover, la postul de comandă, domnule?

Deschise ochii brusc, tresărind. Da, *era* nervos.

– Da, Denny. Şi dacă poţi, încearcă să nu mă trezeşti până nu ajungem acolo. Ne aşteaptă o zi grea. Sper că ai apucat să aţipeşti puţin.

Mai degrabă simţi decât putu să vadă rânjetul larg al lui Denny în oglinda retrovizoare. Iar vorbele şoferului „În ordine, domnule" fură acoperite de mârâitul motorului trezit la viaţă. Pe când Bentley-ul negru ieşea din aleea lungă, străjuită de stejari, a conacului, colonelul Sir John Graham căzuse deja într-un somn zbuciumat.

Capitolul 2

La bordul navei „Grafton", 29 mai 1940, ora 2,00 dimineaţa

DUREREA SURDĂ şi schimbarea ritmului motoarelor îl treziră pe Michael. Vasul se legăna greoi în timp ce încetinea şi în acea clipă nedesluşită, la graniţa dintre starea de veghe şi somnul provocat de narcotice, se întrebă dacă nu cumva se apropiau deja de Dover. Dar alungă gândul imediat ce sirenele începură să sune. Difuzorul navei zbiera comenzi de luptă.

Se ridică în şezut şi reuşi să vadă nişte lumini în întunericul din larg: raze albe şi strălucitoare care străpungeau burniţa, descoperind vârtejurile Canalului. Membrii echipajului şi tot mai mulţi dintre soldaţii evacuaţi se aliniaseră deja la parapete, pregătindu-se să coboare frânghiile, plasele şi bărcile de salvare. În timp ce încerca să se ridice pe picioarele nesigure şi să-şi croiască drum spre parapet, Michael observă în apropiere câteva culegătoare de mine şi câteva torpiloare luminând apa cu farurile şi pescuind oameni. În jur pluteau multe rămăşiţe din carenele altor vase şi pete de ulei. „Grafton" încetini din nou, navigând doar cu viteza necesară pentru menţinerea cursului.

Şi-au continuat drumul încă vreo oră, culegând, împreună cu echipajele celorlalte vase, mult prea puţini supravieţuitori, într-o stare jalnică, şi scrutând cu nervozitate întunericul în căutarea semnelor unui alt pericol. Alte nave apărură pe scena dezastrului care se afla chiar în mijlocul rutei de evacuare.

Nimeni nu ştia cu precizie ce se întâmplase. Stând de veghe, împreună cu alţii, Michael auzi cum una din victimele tocmai salvate bâiguia ceva despre o vedetă torpiloare germană care apăruse brusc din ceaţă şi deschisese focul asupra lor. Altcineva spuse că distrugătorul sortit pieirii fusese HMS

„Wakeful" şi că se dusese la fund în mai puţin de un minut. Părăsise cheiul din Dunkirk cu o încărcătură de aproape şapte sute de oameni. Michael îşi aminti atunci cum îşi dorise să se fi îmbarcat mai devreme, pe un distrugător necunoscut, în timp ce îşi aştepta rândul pentru „Grafton", şi se cutremură când îşi dădu seama că ar fi putut fi „Wakeful".

Dintr-o dată, o explozie îngrozitoare sfâşie întunericul, iar el fu azvârlit prin aer, peste bord, lovi cu putere apa, se scufundă, înghiţi apă voind să răzbată la suprafaţă – încercând să-şi dea seama în ce direcţie se află suprafaţa. Apa era cumplit de rece şi întregul său organism se revoltă împotriva unei asemenea nelegiuiri. Voia să respire, avea nevoie să respire, dar ştia foarte bine că trebuie să aştepte cât mai mult, până în ultima clipă. Reuşi să se orienteze şi ţâşni spre suprafaţă, ignorând protestele braţului său rănit. La suprafaţă descoperi un iad de urlete şi explozii.

Scuipând şi respirând sacadat, se răsuci şi încercă să-şi dea seama ce se petrecuse cu nava sa. O descoperi, cuprinsă de flăcări, cu pupa cufundată sub apă. Pe punte ţâşneau acum cei aflaţi în carenă, sărind peste bord, fără a mai aştepta să facă rost de bărci, plute sau veste de salvare. De jur împrejur, apa era plină de înotători şi cadavre. Nu putea face altceva decât să privească înmărmurit spectacolul şi să calce apa, o parte amorţită a minţii sale încercând să găsească o cale de supravieţuire, în timp ce cealaltă încerca să desluşească ce se întâmplase. Loviseră o mină – sau printre ei se aflase o altă vedetă torpiloare inamică?

Pe neaşteptate, unul din vasele căutătoare de mine venite în ajutor deschise focul. Tunurile uriaşe de pe „Grafton" vorbiră şi ele, deşi Michael n-avea nici cea mai vagă idee cine putea să tragă cu ele. Pe de altă parte, nu reuşea să descopere nici ţinta acestui atac, deşi nu părea a fi departe de locul unde el se lupta cu apele. Alte explozii zguduiră văzduhul, iar prora căutătorului de mine se întoarse spre el şi, cu toate tunurile trăgând foc continuu, începu să înainteze rapid spre o altă navă mai mică, ce ieşise din cortina de fum şi flăcări din spatele lui.

O altă vedetă torpiloare germană?

Privi în jur înnebunit şi neajutorat, căci, dacă o vedetă inamică s-ar fi aflat în mijlocul flotei lor, ar fi putut aduce un dezastru inimaginabil navelor de salvare şi aşa foarte încărcate – , de fapt, o şi făcuse, judecând după starea în care se afla „Grafton" acum. Personal însă îl preocupa mult mai mult căutătorul de mine care se îndrepta spre el şi spre vreo zece alţii care se mişcau dezordonat în apă între navă şi ţinta ei – dar nu exista pe lume comandant care să creadă că vieţile acestea ar fi atârnat mai greu în balanţă decât dorinţa de a opri vasul inamic din acţiunile lui ucigaşe.

Reuşi să evite bătaia elicelor când căutătorul de mine trecu pe lângă el, şi aşa făcură şi cei din imediata lui apropiere. Dar observă prea târziu steagul cu albastru, roşu şi alb de pe presupusa vedetă inamică – era pavilionul marinei britanice, şi nu drapelul celui de-Al Treilea Reich. Era prea târziu şi pentru căpitanul căutătorului de mine, pentru că nava

nu-şi schimbă cursul, nici măcar când Michael începu să-i strige zadarnic să se întoarcă.

Îngrozit, cu buzele-i murmurând încă un avertisment inutil, îi urmări pe cei de pe nava ţintă cum se împrăştie ca furnicile, în timp ce căutătorul de mine se îndrepta direct spre ei, prin mulţimea de vase. Mulţi se aruncaseră peste bord cu o clipă înainte ca cele două nave să se ciocnească cu un scrâşnet oribil, un sunet de metal sfâşiat şi o altă serie de explozii devastatoare.

Imediat se trezi luptând pentru propria-i supravieţuire: un alt înotător îl apucase spasmodic de umărul rănit şi începuse să urle isteric, ameninţând să-l tragă şi pe el în adâncuri.

Dover, 29 mai 1940, ora 3,00 dimineaţa

Graham se trezi tresărind, în timp ce maşina intră într-o coloană de autovehicule care se deplasau ca melcul, chiar mai jos de Castelul Dover. Însă nu această schimbare de viteză îl trezise. Îl visase pe Michael – un vis întunecat, real, asemănător cu ceea ce văzuse mai devreme pe Al Doilea Drum, deşi nu-şi putea aminti acum detaliile. Numai o nelinişte vagă persista, spunându-i că ceva nu este în regulă, ca un ecou al presimţirilor sale anterioare.

Se gândi să încerce să readucă visul, ştiind că în condiţii corespunzătoare ar fi putut-o face, numai că acum era prea treaz şi se afla într-un loc prea plin de lume ca să se poată concentra aşa cum trebuie. Denton era discreţia şi loialitatea întruchipate şi avea de mult timp cunoştinţă despre metodele mai puţin convenţionale de a obţine informaţii ale superiorului său, însă se apropiau deja de prima santinelă care păzea drumul de acces spre Cartierul General de la Dover.

Când maşina se opri, Graham coborî geamul, clipind în timp ce gărzile luminau cu lanternele interiorul şi însemnele de pe epoleţii lui. Încercă să-şi ţină firea în timp ce îi comparau chipul cu fotografia şi descrierea de pe documentele sale de identitate.

Deşi în armată Graham era considerat a fi întrucâtva un nonconformist, credea că avea şanse să obţină gradul de general până la sfârşitul războiului – cu condiţia ca toată povestea asta pusă la cale împreună cu Alix să nu iasă la iveală şi să se întoarcă împotriva lui. Părerea generală era că ofiţerii din serviciile de informaţii erau puţin ţicniţi. Unui om care fusese decorat la douăzeci şi doi de ani cu Crucea Victoria i se puteau ierta câteva excentricităţi, cum ar fi aversiunea pentru uniforme şi dorinţa mărturisită de a lucra singur. La doisprezece ani după ce primise Crucea Victoria, Graham confirmase indulgenţa uneori îndoielnică a superiorilor săi, fiindu-i conferit rangul de cavaler. Motivele care determinaseră acordarea acestui titlu erau încă prea secrete

pentru a fi cunoscute de toată lumea, mai puţin câţiva generali foarte bătrâni şi un rege, mort acum – deşi, din când în când, ieşeau la iveală tot felul de poveşti, în majoritate supoziţii care întreceau orice închipuire.

Cu toate acestea, Serviciul de informaţii Secrete (Intelligence Service) se dovedise a fi refugiul ideal pentru un nonconformist de felul lui Graham. Pe de-o parte, disciplină militară şi rigiditate, pe de altă parte, anonimat şi o lipsă aproape totală de supraveghere directă. Acestea erau vitale pentru cealaltă latură a muncii pe care o făcea, de obicei pe furiş, muncă a cărei desfăşurare nu apărea niciodată în rapoartele oficiale. Dar, deoarece avea întotdeauna rezultate bune, metodele sale nu erau supuse vreunei analize amănunţite.

Şi totuşi, Graham se văzu obligat să se întrebe cum ar reacţiona de această dată superiorii săi, dacă ar afla metodele pe care le-a folosit pentru misiunea care se apropia acum de sfârşit pe bordul distrugătorului „Grafton". Nu că s-ar fi pus problema să se afle vreodată adevărul. Recenta lui numire îi oferise acoperirea ideală pentru talentele sale unice. La izbucnirea războiului, cu un an în urmă, pe baza recomandărilor unui ofiţer de rang înalt din cadrul marinei, ale cărui înclinaţii se îndreptau în aceeaşi direcţie, Graham fusese numit la conducerea unui departament special al Serviciului de Informaţii al Armatei (Military Intelligence), care se ocupa cu analizarea modului în care pot fi folosite ştiinţele oculte în război – funcţie cu greu tolerată şi cu atât mai puţin înţeleasă de majoritatea superiorilor săi, din moment ce aceştia nu credeau în existenţa unor asemenea lucruri, dusă totuşi mai departe, pentru că se ştia că Hitler crede. Pe de altă parte, germanii îşi aveau propriul lor departament care se ocupa de şmecherii oculte, fie că dădea sau nu rezultate ce ar fi putut fi verificate. Ideea era că Hitler credea în aceste rezultate – deci guvernul britanic trebuia să-şi înfiinţeze propria lui secţie cu profil similar.

De interes imediat era astrologia, deşi micuţul grup selecţionat de Graham însuşi cuprindea specialişti şi în alte activităţi de natură ocultă. Majoritatea şefilor din Serviciul de Informaţii nu credeau în astrologie mai mult decât în restul ştiinţelor oculte, totuşi erau de acord cu posibilitatea folosirii contraofensivelor astrologice în cadrul războiului psihologic, din moment ce Hitler credea cu înverşunare în existenţa unor asemenea lucruri. Misiunea lui Michael avea tocmai acest scop.

Însă ideea că forţe de natură ocultă ar fi putut fi folosite pentru a împiedica invazia germană era considerată ridicolă şi absurdă, chiar dacă tradiţia orală a strămoşilor lui Graham şi ai celorlalţi putea veni cu argumente puternice de ordin istoric în legătură cu folosirea acestor forţe pentru oprirea Armadei spaniole, respingerea armatei franceze şi chiar înfrângerea flotei germane în timpul Războiului cel Mare. În afara acestei funcţii oficiale, şi fără ca subalternii săi să fie la curent cu aceasta, lui Graham i se ceruse să încerce o reînviere a faptelor de pe vremea Elisabetei şi cea a lui Napoleon.

Iar totul trebuia făcut în mare secret, cu discreţie extremă din partea celor implicaţi în proiect, pentru că vechiul statut al vrăjitorilor, existând încă în legile din secolul al XVIII-lea, nu ar fi îngăduit să se facă distincţie între ceea ce făcea Graham şi echipa lui, în numele vechilor tradiţii, pentru salvarea regatului şi ceea ce opinia publică avea tendinţa să eticheteze la grămadă drept şarlatanie, vrăjitorie, magie neagră şi satanism. Erau deosebiri majore, dar Graham nici nu voia să încerce să le explice, făcând apel la raţiune, într-o perioadă când poveştile despre practicile şi atrocităţile bazate pe magie neagră ale naziştilor erau deja prea bine cunoscute.

Denton opri din nou maşina în faţa Porţii Guvernatorului (Constable's Gate), unde gărzile le cercetară din nou actele şi răscoliră interiorul camionetei cu razele lanternelor de camuflaj. Distrat, Graham bătea uşor cu vârful degetelor în braţul scaunului, pe când maşina îşi continua drumul în incinta curţii castelului. Era nerăbdător să ajungă în sala Postului de Observaţie şi să afle exact ce se întâmplă cu „Grafton". Deşi în mod obişnuit se putea baza pe informaţiile căpătate pe Al Doilea Drum, nu-i plăceau deloc acele premoniţii ale pericolului care îi zgândăriseră somnul.

Dar, în timp ce înaintau cu viteză redusă pe lângă puţinele maşini parcate la picioarele Turnului Guvernatorului (Constable's Tower), prinse cu coada ochiului ceva care-i reţinu pe loc atenţia: un Rolls-Royce cu înfăţişare familiară ce nu fusese acolo cu o după-amiază în urmă. Era oare posibil ca William să se fi întors la Dover?

– Denny, maşina aceea, Phantom II, de lângă turn, nu este cumva maşina prinţului William? întrebă, răsucindu-şi gâtul ca s-o poată privi mai bine, în timp ce Denton aruncă o privire în oglinda retrovizoare:

– Seamănă, domnule. Nu s-au făcut prea multe maşini din astea. Aghiotantul lui mi-a spus luni că s-ar putea să se întoarcă astăzi dacă nu se încheie evacuarea.

– Aghiotantul lui?

Graham se sprijini de spătarul scaunului şi mormăi contrariat:

– Mă înnebunesc după felul în care personalul nostru ne cunoaşte mişcările înaintea noastră!

– Domnule?

– Nimic, Denny. Sunt doar prost dispus. Nu mi-am băut încă ceaiul. Nu mă băga în seamă.

– Da, domnule, se auzi replica uşor amuzată.

În timp ce maşina se îndrepta încet spre locul de parcare al Cartierului General, Graham oftă şi închise ochii, gândindu-se cu dragoste la băiatul căruia îi aparţinea Rolls-ul – şi care, în ciuda rangului său, păruse întotdeauna a-i fi un frate mai tânăr, chiar dacă era uneori enervant. Avea multe amintiri, unele din ele chiar prea sumbre pentru o dimineaţă care mai ascundea încă posibilitatea unui dezastru – căci Prinţul William

lucrase în Serviciul de Informaţii cu Graham pe vremea când acesta avea vârsta lui Michael – însă amintirea scoasă la iveală acum îi aduse zâmbetul pe buze.

Surâsul i se lăţi pe tot chipul când îi veni în minte o noapte, nu cu mulţi ani în urmă, când el şi prinţul însoţiseră veseli două doamne în oraş şi nu se întorseseră la Palat decât mult după cântatul cocoşilor. Tatăl lui William îi aşteptase, mocnind de furie.

Amândoi fuseseră prea puţin prudenţi atunci – iar William manifestase o regretabilă înclinaţie de a se întoarce la comportamentul sau anterior de playboy – dar cel puţin Graham se învăţase minte de atunci încolo să nu mai încurajeze frivolităţile celui mai tânăr fiu în viaţă al Regelui. Era foarte corect ca William să-şi pună viaţa în pericol în timpul misiunilor – Regele mai avea încă patru fii – dar vai de capul oricui, rudă sau supus, care ar fi condus vreun membru al Familiei Regale spre un scandal public!

Gândul la scandal îl duse pe Graham cu mintea din nou la William, atât de des dispus să cocheteze cu încurcăturile de tot felul, şi se pomeni întrebându-se, nu pentru prima oară, dacă William ar fi scandalizat să afle metodele destul de neortodoxe folosite în această seară pentru a da de urma lui Michael. Desigur că prinţul era la curent cu scopul oficial şi teoretic al departamentului condus de Graham, aşa cum era oricine care avea legături cu serviciile de informaţii şi punea această întrebare. Dar nu credea că William i-ar fi luat activitatea mai în serios decât oricine altcineva, făcând abstracţie de valoarea sa pur propagandistică.

Situaţia aceasta îi convenea lui Graham, mai ales în cazul prinţului. Chiar din primii săi ani în cadrul serviciului de informaţii, Graham avusese grijă să răspândească impresia că interesul şi cunoştinţele sale legate de subiecte cum ar fi astrologia şi aşa-numitele fenomene psihice izvorâseră dintr-o fascinaţie şi preocupare care datau încă din copilărie, faţă de scamatoriile de salon şi de magia iluzionistului. De exemplu, măiestria în arta prestidigitaţiei nu era lipsită de importanţă pentru un spion. Era amuzantă şi la recepţiile date de guvern.

Această reputaţie nu i-a dăunat lui Graham când a venit timpul să organizeze noul departament pe care îl conducea acum, sau atunci când William îi punea o întrebare întâmplătoare, dar mult prea pertinentă. Prinţul arătase un interes trecător pentru puterile „magice" ale lui Graham şi era fascinat de modul în care departamentul lui Graham părea a-şi îndeplini rolul în acest război; însă Graham nu era convins că William credea cu adevărat în toate acestea. Noua muncă a lui Graham săpase o prăpastie într-o prietenie foarte strânsă de altfel, care se sudase de-a lungul anilor. Dar, dacă statutul legal al lui Graham însuşi cu privire la zonele oculte era destul de fragil, din cauza legilor arhaice încă în vigoare, cel al lui William putea fi descris doar ca foarte precar, dacă ar fi fost vreodată vorba să fie implicat în aşa ceva. Era cu mult mai bine pentru el să nu afle niciodată aceste lucruri, deşi cu siguranţă că strămoşii

săi din familia regală nu fuseseră străini de Vechile Obiceiuri din secolele trecute – de mult trecute, după cum trebuia să-şi reamintească adesea Graham.

Tresări şi deschise ochii, dându-şi seama că Denton parcase maşina în locul obişnuit şi oprise motorul. Burniţa se transformase într-o ploaie torenţială, ropotind zgomotos pe acoperişuri şi pe asfaltul ud şi sclipitor. Vremea aceasta conferea aerului un aspect sinistru şi o senzaţie de izolare completă, accentuând sentimentul de dezastru iminent care-l cuprinsese pe Graham după ce se trezise.

Atunci, o sirenă a unui vapor se auzi undeva din portul de jos şi starea aceasta se spulberă. O santinelă tuşi cu zgomot din umbră, nu departe de ei, cineva ieşi din clădire şi, undeva în lumina cenuşie, o uşă fu trântită cu putere. Graham căscă şi încercă să-şi alunge tensiunea acumulată în organism, în timp ce-şi punea arma la centură – o concesie făcută din reflex faptului că totuşi era vreme de război, iar el trebuia să păstreze oarecare aparenţe de ţinută militară în interiorul Cartierului General al Marinei. Un Denton epuizat se întoarse să-l privească în timp ce-şi punea impermeabilul.

– Să aştept aici sau să vă însoţesc, domnule? întrebă Denton.

– De ce nu aţipeşti puţin, Denny? N-are nici un rost să ne udăm amândoi. Oricum, de cum aflu ceva despre vasul lui, va trebui să coborâm în port.

– Bine, domnule.

Peste câteva minute, Graham se îndrepta spre Camera Dynamo, oprindu-se de câteva ori pe drum pentru a-şi arăta documentul de identitate soldaţilor din infanteria marină aflaţi de gardă. În timp ce-şi croia drum prin fagurele de tuneluri şi galerii mici, apropiindu-se de centrul nervos al întregii operaţiuni, devenea treptat conştient de nivelul tot mai ridicat al zgomotelor: sunetul strident al telefoanelor, voci, şuieratul aspru al unei sonerii de alarmă.

Sunetele acestea îl copleşiră ca un val mare, iritându-i nervii deja încordaţi atunci când deschise uşa încăperii şi-şi făcu politicos loc pe lângă două femei din cadrul Serviciului de Femei al Marinei Regale, care se consultau cu privire la datele tocmai primite. Sala era plină de uniforme albastre şi kaki, de sunete haotice, de strălucirea blândă a luminilor – roşii, verzi şi galbene – de pe panourile care marcau perimetrul. Mirosul înţepător şi acru al fumului de ţigări şi trabucuri ca şi ozonul degajat de prea multele echipamente electrice adunate laolaltă în spaţiul supraaglomerat conturau şi mai bine impresia de purgatoriu dantesc.

Respirând adânc, se impulsionă manevrând hăţurile psihice şi se îndreptă spre uriaşa masă de trasare a cursurilor din mijlocul încăperii, unde ofiţeri tineri şi grade inferioare din WRNS[1] şi WAAF[2] împingeau

[1] Women's Royal Naval Service = Serviciul de Femei al Marinei Regale (n. tr.).

[2] Women's Auxiliary Air Force = Forţele Aeriene Auxiliare - Femei (n. tr.).

de colo colo pe hartă ca nişte crupieri solemni jetoane care reprezentau luptele şi navele. Sumedenie de telefoane şi aparate radio străjuiau sala, aghiotanţii transmiţând mai departe, translatorilor, informaţiile primite. Graham fusese în sala aceasta de mai mult de zece ori în cursul săptămânii şi încă se minuna, întrebându-se cum se pot înţelege.

Îşi aruncă o privire asupra mesei, dar îşi dădu repede seama că nu putea obţine informaţia de care avea nevoie dintr-un tablou atât de general. Harta de pe masă conţinea poziţiile trupelor de pe uscat şi locul unde se aflau convoaiele din Canal. Nu spunea nimic despre fiecare vas în parte. Navele erau reprezentate pe o serie de panouri care înconjurau încăperea, numai că el nu avea habar de unde să înceapă să caute situaţia unui anumit vas.

După o clipă de scrutare inutilă a celui mai apropiat panou, descoperi un sergent pe care îl cunoştea din câteva şedinţe cu amiralul, lucrând cu un aparat de emisie-recepţie. Chipul roşcovanului scoţian era tras şi palid, de parcă n-ar fi dormit în ultimul timp, sau nu ar fi dormit suficient. Când îşi ridică privirea îi fură necesare doar câteva secunde ca să-şi dea seama cine este Graham, care îşi descheiase impermeabilul din cauza zăpuşelii dinăuntru.

– Sir John, spuse, luându-şi casca de pe urechea aflată înspre Graham şi făcând o notiţă pe planşeta din faţa lui. Vă pot ajuta cu ceva, domnule?

– Sper, sergent. Am nevoie de informaţii despre un distrugător. „Grafton". Îmi poţi spune când trebuie să sosească?

Celălalt bărbat răsfoi maldărul de hârtii prinse pe planşetă, oprindu-se de câteva ori, atent la ce auzea în cască şi făcând note grăbite, explicând că a înţeles sau murmurând instrucţiuni. Clătină din cap în timp ce-şi ridică ochii:

– Mă tem că nu vă pot spune prea multe. A plecat ieri în jurul prânzului, dar n-am mai auzit nimic despre el în ultimele douăsprezece ore.

Se răsuci şi arătă cu un creion ros spre un colţ al încăperii:

– Întrebaţi-l pe sergentul Mathews, acolo, la capătul rândului, domnule. Cred că el supraveghează traficul prin Canal. Dacă s-a întâmplat ceva, el este cel mai în măsură să vă spună.

În timp ce Graham murmura câteva cuvinte de mulţumire, sergentul vorbea deja cu unul din remorcherele din port. Din ce în ce mai temător, Graham îşi făcu loc înspre operatorul care-i fusese arătat. Acesta, cu acelaşi aer hărţuit ca şi colegul său, împinse uşor casca de la o ureche şi-i aruncă o privire rapidă pe deasupra ochelarilor, deşi mâna sa continua să noteze informaţiile primite.

– Domnule?

– Încerc să localizez poziţia distrugătorului „Grafton". Ştiţi ceva?

– „Grafton"?

Omul se strâmbă şi aruncă o privire peste umăr la planşeta din spatele său, apăsă un buton şi vorbi încet în microfon, apoi, în timp ce asculta răspunsul, se întoarse spre Graham.

– Îmi pare rău, domnule colonel. Am vrut să verific dacă am ultimele informaţii. „Grafton" a fost lovit de câteva torpile lângă Kwinte Buoy azi-noapte, între orele două şi trei. Alte vase se îndreaptă într-acolo pentru a-l ajuta, dar încă nu se cunosc stricăciunile şi pierderile.

– Fir-ar să fie, de aşa ceva mi-era frică, înjură Graham abia şoptit.

– S-a scufundat? întrebă apoi, temându-se pe jumătate că şi această supoziţie a lui va fi confirmată.

Matthews clătină din cap:

– Încă nu, domnule. Am pierdut câteva vase în zona aceea azi-noapte, dar când am primit ultimul raport încă mai era la suprafaţă. Mă tem însă că nu vă pot spune mai multe până nu se luminează.

– Înţeleg. Cam cât durează până vom şti cu exactitate?

– Cel puţin câteva ore, domnule. E aproape ora cinci acum, se luminează de ziuă. Dar va mai dura până la... oh, zece, unsprezece, până când vor începe să sosească supravieţuitorii.

Clătinând din cap, Graham îi mulţumi şi se întoarse să caute pe altcineva care ar fi putut avea mai multe informaţii. Merle Collingwood, unul dintre comandanţii din echipa lui Ramsay, care se apropiase de masa din centru în timp ce Graham stătea de vorbă cu cei doi operatori, sorbea dintr-o ceaşcă cu ceai studiind linia albastră care reprezenta Dunkirkul. Făcu un gest de salut cu ceaşca – gestul unui om al cărui grad de epuizare a depăşit limitele normale – iar Graham se apropie de el.

– 'Mneaţa, domnule colonel. Arăţi tot atât de prost pe cât mă simt şi eu. Vrei un ceai?

– Nu, mulţumesc. Poţi să-mi dai ceva informaţii despre „Grafton"?

– „Grafton"...

Collingwood scoase un oftat prelung şi clătină din cap:

– Isuse, nu pui niciodată întrebări simple, nu-i aşa? Dacă ai aflat că a fost lovit, înseamnă că ştii tot atât de multe ca şi mine. Există zvonuri că un vas de-al nostru ar fi deschis focul asupra altuia, însă e prea devreme ca să cunoaştem mai multe detalii.

Ezită o fracţiune de secundă în faţa expresiei dure întipărite pe chipul lui Graham:

– Există vreun motiv anume pentru care mă întrebi?

– Unul foarte special.

– Dar nu-mi poţi spune nimic.

– Îmi pare rău.

Collingwood ridică din umeri:

– Nu trebuie să-ţi ceri scuze, Gray. Nu mi-aş schimba locul cu cineva de la Serviciul Secret pentru toate onorurile din Marina Regală.

– Bine gândit.

Graham se uită la ceas, frecându-şi cu cealaltă mână barbia nerasă, în timp ce se gândea ce va face în continuare. Ar înnebuni de-a binelea dacă ar trebui să aştepte în încăperea asta cinci, şase ore, până va primi vreo veste. Dar şi mai puţin atrăgătoare era ideea de a aştepta în nebunia şi confuzia de la dană, unde evacuaţii erau debarcaţi pe chei. Vacarmul psihic al acestor dureri şi şocuri copleşitoare atât de aproape de el şi atât de mult timp ar fi ajuns să-i tulbure Puterea de Percepţie pentru câteva ore, dacă nu chiar zile.

Atunci îşi aminti de Rolls-ul parcat în faţa Turnului Guvernatorului şi de cel căruia îi aparţinea. Va aştepta împreună cu William. Prinţul ştia că în ultima săptămână Graham supraveghease desfăşurarea unei misiuni importante, chiar dacă nu aflase identitatea agentului. Va fi încântat să ia parte la epilogul acesteia, un epilog pe care colonelul şi-l dorea din toată inima fericit. În plus, prinţului i-ar face bine să constate că ceea ce făcea Graham era folositor; în ultimii ani nu avusese parte de prea multe asigurări în acest sens.

– Ascultă, Coll, cât timp mai eşti de serviciu? întrebă Graham privindu-şi din nou prietenul.

– Toată dimineaţa, dacă nu-mi dă şeful altceva de făcut.

– Bine. Poţi, te rog, să mă suni la Turnul Guvernatorului dacă aveţi vreo informaţie certă despre „Grafton"?

– Sigur.

– Mulţumesc. Şi dacă primesc vreun mesaj, poţi să-mi dai legătura tot acolo? adăugă, gândindu-se la Audrey şi la ceilalţi de la Oakwood.

– Bineînţeles. Anunţ imediat operatorii.

Graham se întoarse prin labirintul coridoarelor din Cartierul General al Marinei şi ieşi la aer, dar sentimentul de nelinişte persista încă atunci când îl luă pe Denton şi se îndreptară grăbiţi pe aleea care ducea spre turn, cu gulerele ridicate, în dimineaţa ceţoasă şi rece.

Semnificaţia visului i se arăta mai clar acum, deşi tot nu-şi putea aminti amănuntele. Instinctele sale nu-l înşelaseră nici o clipă; *ceva* se întâmplase. În timp ce dormea, probabil că înregistrase ceva din confuzia şi vacarmul atacului asupra distrugătorului „Grafton", poate şi o undă din teama lui Michael, legătura aceasta fiind făcută prin prisma contactului psihic anterior. Acum îşi dorea să se întoarcă pe Al Doilea Drum şi să încerce să stabilească o legătură mai solidă. Desigur că Audrey încă mai supraveghea desfăşurarea evenimentelor, dar Graham nu era convins că fata era în stare să se descurce în împrejurări atât de haotice.

Ştia că e o nebunie chiar să se gândească la aşa ceva. Dar, în ciuda pericolului, începu să studieze zona învăluită în umbre, căutând un loc destul de liniştit ca să poată face o incursiune rapidă. Problema devenea tot mai stringentă şi nu ar fi îndrăznit să facă aşa ceva o dată ajuns în

turn. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie erau întrebările stângace ale lui William. Nu voia nici măcar să se gândească ce-ar face dacă Michael ar fi fost mort sau dacă ar fi pierdut ceea ce fusese trimis să aducă.

– Vreau să fiu singur câteva minute, Denny, murmură, atingând uşor mâneca celuilalt bărbat şi arătând cu capul umbrele de sub o mică pasarelă din lemn din stânga lor.

– Ai grijă să nu fiu deranjat, te rog.

Denton mârâi aprobator, iar Graham se pierdu în întuneric, alegând un loc învăluit în umbră, lângă unul din picioarele pasarelei. Se sprijini cu spatele de el şi stătu aşa, nemişcat, câteva secunde, ascultând. Mâinile şi le adăpostise în buzunarele impermeabilului, la căldură. Apoi îşi apropie genunchii şi închise ochii, respirând adânc şi regulat. Când atinse un nivel acceptabil al transei, începu să se vizualizeze într-un cerc de lumină care pâlpâia cu reflexe misterioase.

Ştia că nu ar fi trebuit să facă aşa ceva. Alix s-ar fi înfuriat dacă ar fi aflat. Dacă cel mai mic detaliu nu ar fi fost în regulă, aici, singur şi în afara unui cerc care să-l protejeze, se putea alege, în cel mai fericit caz, cu o durere cumplită de cap. De asemenea, s-ar fi putut să-şi pună în pericol acoperirea atât de meticulos elaborată, dacă, în ciuda eforturilor lui Denton, ar fi dat acum cineva peste el – şi acestea erau cele mai plăcute variante. În cel mai rău caz...

Nici măcar nu voia să se gândească la aşa ceva. Al Doilea Drum era neutru; nu ducea numai spre lumină. Mai erau şi alţii, la fel de priceputi ca şi el, poate chiar mai priceputi, care străbăteau cu totul alte cărări. Despre Hitler însuşi se spunea că este iniţiat într-o asemenea tradiţie tenebroasă, care a inspirat multe dintre aspectele rasiste ale doctrinei naziste. Mai mult încă, cercetările lui Graham descoperiseră dovezi care atestau existenţa unui foarte puternic expert în magie neagră ce părea a-l sprijini activ pe Hitler – fapt care constituise unul dintre motivele pentru care Michael fusese trimis, cu o săptămână în urmă, în Germania.

Michael... Îşi fixă gândurile pe imaginea mezinului lui Alix şi David şi-şi lăsă puterea de percepţie să iasă din nou pe Al Doilea Drum, căutând acum distrugătorul „Grafton" şi pe cele şase sute de suflete de la bord, ca să descopere vreun semn al destinului lor.

Michael – subţire şi cu părul de culoarea nisipului, cam de aceeaşi vârstă cu propriul său fiu. Michael, căruia îi era frig şi pe care îl dureau rănile, cu membrele amorţite, încercând să facă faţă apelor îngheţate ale Canalului, cu inima şi trupul înfiorate de cadavrele care pluteau în apropiere, deşi unele încă se mai mişcau încet... Michael...

Mijindu-şi ochii sub raza unui reflector, Michael ridică din nou un braţ şi se rugă să fie descoperit de un vas britanic, şi nu de o vedetă sau un submarin german. Vocea îi era răguşită din cauza strigătelor anterioare, reuşi totuşi să mai scoată câteva croncăniturі stridente. Se desprinse de bârna de care se ţinuse agăţat până atunci şi făcu din nou

semn cu mâinile, împroşcând apă în jur cât îl ţineau puterile. De data aceasta era sigur că îl observaseră.

Piciorul îl durea chiar mai tare decât braţul atunci când fu tras la bord; aproape că şi-l strivise puţin mai devreme, încercând să elibereze un om prins sub o barcă de salvare care se răsturnase. Omul însă se înecase. Piciorul nu părea rupt, dar începu să-l doară cumplit când îl aşezară pe punte şi-l înfăşurară în pături ca să se încălzească. I se păru că au trecut ore întregi până a venit cineva să-i îngrijească rănile.

I-au bandajat din nou braţul şi i-au spus că, probabil, piciorul nu era rupt, însă Michael de-abia mai putea vorbi din cauza durerilor înfiorătoare, pe care reuşise, prin simpla forţă a voinţei, să le ţină în frâu în timpul orelor petrecute în apă. Deşi frisoanele îl zguduiau atât de puternic, încât aproape îşi muşcă limba, încercă să refuze anestezicele oferite, căci îi era teamă să doarmă, riscând astfel să-şi piardă punga preţioasă pe care o avea la curea. Spera din tot sufletul ca apa să nu-i fi stricat conţinutul.

Nu simţi acul înfipt în braţ, ci numai căldura morfinei care-l împingea la somn, blândă, binecuvântată, acoperind încet-încet durerea şi întunecând totul. Începu imediat să viseze, iar visul i se transformă în coşmar.

Siluete întunecate cu mantii negre – măşti care acoperă ochii – un braţ îmbrăcat în negru, care coboară – o lamă strălucitoare care sclipeşte în aer – şi sânge care ţâşneşte, stropeşte, împroaşcă totul...

Coşmarul îl luă prin surprindere pe Graham, pentru că nici măcar nu era sigur dacă Michael era acela pe care îl atingea cu puterea lui de percepţie. Tocmai când încerca să se retragă din ceea ce, în cel mai bun caz, putea fi definit drept un contact neclar, se pomeni că se rostogoleşte de-a lungul celui de-Al Doilea Drum şi, cu o izbitură, fu forţat să realizeze că se află într-un loc complet diferit. Călătoria aceasta fusese declanşată de coşmarul lui Michael, dar aici nu se simţea nici o urmă a lui.

Dintr-o dată, i se păru că pluteşte în exteriorul unui semicerc întunecat alcătuit din oameni în sutane negre – deşi instinctul îl avertiză că nu era vorba nici de călugări paşnici, nici de practicanţi ai magiei albe. În pâlpâirea stranie a unei lumini difuze, venite parcă de nicăieri, de-abia reuşi să distingă tavanul înalt şi drapelele în roşu, negru şi alb, ale căror falduri se unduiau într-o briză imperceptibilă, lângă torţele fixate în pereţi. Lumânări negre, groase, îşi picurau ceara lângă locul unde se afla.

Brusc, o umbră înveşmântată în negru îi împinse pe ceilalţi în lături pentru a privi lung în direcţia lui; chipul îi era brăzdat de cicatrice, iar ochii, acoperiţi de o mască. Dintr-o mânecă largă apăru mâna, îndreptând spre el o sabie cu două tăişuri.

Smucindu-se, Graham reveni în trupul său, cu o viteză atât de mare, încât i se făcu greaţă, iar genunchii i se înmuiară. Apucându-se strâns de pilonul podeţului, ca să nu se prăbuşească în noroi, încasă însă o lovitură

care-i tăie respiraţia. I se păru că au trecut deja câteva eternităţi în care s-a concentrat numai asupra reglării suflului, asupra încetinirii ritmului înnebunitor al inimii, asupra încercării de a-şi goli mintea de orice puls trădător care l-ar fi putut da de gol în faţa fiinţei care îl căuta încă, foarte aproape de Al Doilea Drum – deşi ştia foarte bine că, fizic, se afla la sute de mile depărtare.

În cele din urmă, îşi dădu seama că reuşise să alunge ameninţarea şi începu să respire mai liniştit. În afară de faptul că aflase că Michael era încă în viaţă, nu avea nici cea mai mică idee de ce anume se apropiase. Când se îndepărtă de pasarelă şi se îndreptă spre locul unde îl aştepta Denton, doar amintirea şi un zvâcnet dureros în spatele ochilor îi confirmau că ceva se întâmplase într-adevăr. Nu voia să se gândească ce anume. Ceva îngrozitor.

Peste Canalul Mânecii, departe, într-o încăpere săpată adânc sub un castel din regiunea Rinului, un bărbat mascat, îmbrăcat în sutană, se retrase în mijlocul colegilor lui şi cercetă cu privirea iar şi iar nemişcarea luminată de flacăra torţelor, îngustându-şi ochii când cerceta fiecare chip încordat şi temător ridicat spre el.

– Zeigen Sie mir die Gesichten![1] comandă, deşi abia şoptit.

Ceilalţi îşi scoaseră imediat măştile, stând împietriţi, în timp ce el le cerceta din nou chipurile.

– Was war das?[2] murmură. Hatte jemand etwas neben dem Kreis gesehen?[3]

Nu vorbi nimeni. Nu se mişcă nimeni. După ce se mai gândi câteva clipe şi-i trecu iar, bănuitor, în revistă pe cei din jur, bărbatul mascat înclină încet capul şi făcu un semn scurt cu sabia, arătând că-şi pot pune măştile la loc.

Câteva clipe îi lăsă să-şi găsească locurile, să se strângă mai aproape. Numai după aceea îşi întoarse atenţia asupra centrului cercului.

Rune nordice străluciră în lumina lumânărilor când îşi aşeză sabia pe gâtul întins al unui bărbat complet dezbrăcat, legat cu mâinile şi picioarele desfăcute de un altar negru, cioplit rudimentar în piatră.

---

[1] Arătaţi-vă chipurile! (n. tr.).

[2] Ce-a fost asta? (n. tr.).

[3] A văzut cineva ceva lângă cerc? (n. tr.).

Capitolul 3

Turnul Guvernatorului, Castelul Dover, 29 mai 1940, 5,30 dimineaţa

GRAHAM îşi lăsă numele ordonanţei de la poartă, cu rugămintea de a-i transmite orice mesaj, apoi îi dădu în grijă lui Denton impermeabilul şi arma şi se îndreptă spre apartamentul regal. Wells, tânărul locotenent de marină plin de zel, care era secretarul şi aghiotantul lui William, îl întâmpină la uşă. Bărbatul a cărui siluetă se profila pe fundalul cenuşiu al zorilor se întoarse şi se ridică în picioare în clipa când Graham şi Wells intrară în încăpere, chipul fiindu-i estompat în lumina slabă care pătrundea prin ferestrele pe care ploaia şiroia în continuare.

– Domnule, zise Wells, domnul colonel, Sir John Graham, este aici.

– Ei, Gray, ce surpriză minunată, spuse vocea bine cunoscută. Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa, domnule.

Graham se opri lângă uşă şi-şi înclină capul cu eticheta cuvenită, înainte de a se îndrepta spre fereastră, căci Wells mai era destul de aproape ca să-l audă. Dar, de îndată ce uşa se închise în spatele său, Graham se trezi, ca întotdeauna, luat prin surprindere de căldura strângerii de mână şi de luminosul zâmbet Windsor.

– Doamne sfinte, dar arăţi de parcă numai o ceaşcă de ceai te-ar pune pe picioare, remarcă gazda lui, conducându-l la masă într-o manieră complet lipsită de solemnitate şi făcându-i semn să se aşeze.

– Ai avut o noapte grea, aşa-i? Nu că eu aş arăta mai bine, dar... stai jos, stai jos. Să zicem că eu sunt mama ta şi-mi poţi povesti toate necazurile când te vei simţi pregătit.

După ce s-au aşezat, iar mâinile fine şi agile ale prinţului au pus laptele într-o ceaşcă din porţelan, au adăugat zahăr şi au turnat ceai tare

şi negru dintr-un ceainic cu blazonul fostului guvernator al castelului, Graham se sprijini cu un oftat de spătarul scaunului, apreciind discreţia lui William. Îşi feri ochii de cenuşiul ciudat de strălucitor care pătrundea prin fereastră şi primi ceaşca şi farfurioara înmânate peste masă. Dar numai după ce prima înghiţitură i se prelinse pe gât, fierbinte şi alinătoare, îşi dădu seama cât de zguduit mai era încă. Se întrebă dacă lăsase să se întrevadă starea sa, sau dacă, pur şi simplu, William îi făcea conversaţie.

De fapt, la o privire mai atentă, nici prinţul nu arăta cu mult mai bine, deşi acest fapt ar fi scăpat oricui îl cunoştea mai puţin. Prinţul William Victor Charles Arthur, Duce de Clarence, KG[1], KCMG plus un întreg ghiveci alfabetic, era, în mod obişnuit, un om plin de viaţă – poate cel mai activ dintre toţi fraţii din familia regală, recunoscut pentru pasiunea sa pentru sport. Înalt de 1,80 metri, subţire, ca şi fraţii săi, dar mai atrăgător decât aceştia, inteligent cu mult peste cerinţele poziţiei sale, acest cel mai tânăr fiu rămas în viaţă al Regelui George V deprinsese cu mult timp în urmă arta regală de a-şi ascunde adevăratele emoţii. Cu toate acestea, acum părea obosit. Cel puţin, reflectă Graham, cauza era una serioasă, spre deosebire de momentele din tinereţe când avusese înclinaţii sporadice spre desfrâu. William fusese destul de fragil în copilărie. Fratele său geamăn, epileptic, murise înainte de a paisprezecea lor aniversare, iar rezultatul a fost că întreaga familie, guvernantele şi profesorii l-au cocoloşit atât de mult pe William încât a ajuns să fie un tânăr destul de răsfăţat. Sănătatea refăcută i-a permis să se înscrie la vârsta cuvenită la Colegiul de Marină, aşa cum făcuseră şi câţiva din fraţii săi mai mari, însă Graham ştia că şoţiile prinţului i-ar fi adus eliminarea, dacă n-ar fi avut un rang atât de înalt. Graham îi văzuse dosarul atunci când, la absolvire, William fusese repartizat în subordinea sa.

Această repartiţie – pe care Graham o bănuia a nu fi fost întru totul întâmplătoare – a fost începutul unui prim an de colaborare, plin de tatonări reciproce şi deseori exasperante pentru amândoi, temperate numai de faptul că cei doi bărbaţi se plăcuseră din prima clipă. Lui Graham, mai vârstnic decât William numai cu şapte ani, la vremea aceea un tânăr maior în plină ascensiune al serviciului de informaţii al armatei, i se ordonase să-l trateze pe noul său agent exact ca pe toţi ceilalţi. Aşa că William îşi începu cariera îndeplinind toate sarcinile de rutină, deseori plictisitoare, pe care trebuie să le îndeplinească orice tânăr locotenent de marină aflat la început de drum: să copieze şi să îndosarieze nenumărate rapoarte pentru superiorii săi; să prelucreze munţi de hârtii pe care mintea sa lipsită de experienţă le înţelegea prea puţin; să fie curier, din când în când; şi, extrem de rar, să facă parte dintr-o echipă de supraveghere sau să ajute la recuperarea unui agent întors din misiune, la un loc de întâlnire

[1] Knight of the Garter = Cavaler al Ordinului Jartierei (n. tr.).

– atâta timp cât nu era prea periculos. În mod oficial, unicul impact al prezenţei sale a fost acela că, în calitatea sa de membru al familiei regale, trebuia să fie protejat împotriva pericolelor prea mari de ordin fizic şi, desigur, împotriva scandalurilor de orice natură – chiar dacă era al cincilea descendent al familiei şi era foarte puţin probabil să ajungă vreodată pe tron. În mod mai puţin oficial, era posibil ca superiorii lui Graham să fi aşteptat ceva mai mult din partea Alteţei Sale, decât să-şi facă doar datoria pe care i-o cerea gradul militar într-o manieră foarte puţin bătătoare la ochi, până în ziua în care datoria l-ar fi chemat să îndeplinească obligaţiile rangului său.

O asemenea atitudine a început însă în scurt timp să-l deranjeze pe Graham, deşi ştia foarte bine că nu era cazul ca tocmai el să se opună în mod direct politicii duse de departament. Cu cât îl cunoştea mai bine pe William, cu atât era mai sigur că prinţul era o persoană cu totul şi cu totul deosebită şi mult prea inteligentă pentru a lâncezi în spatele unui birou. După o perioadă de început în care amândoi s-au tatonat reciproc, Graham şi-a mărit exigenţele, acţionând fără cruţare în virtutea gradului său militar, uneori chiar terorizându-l pe William, până când acesta dădea dovada întregului său potenţial. În următorii câţiva ani, un anume „locotenent Victor", din ce în ce mai interesat şi competent, a luat parte la felurite misiuni speciale alături de Graham, una mai primejdioasă decât cealaltă, ba chiar, unele din ele, cu mult mai periculoase decât ar fi fost de acord tatăl şi fraţii săi mai mari, dacă ar fi prins de veste. La început, William a dat nepăsător din umeri în faţa primejdiilor, amintindu-i lui Graham că el era doar al cincilea prinţ, şi deci se puteau dispensa de el. Însă amărăciunea ascunsă în această observaţie se micşora treptat, pe măsură ce încrederea în propriile-i forţe creştea.

Atunci când familia lui William şi-a dat seama de caracterul activităţilor lui, *Comandantul* Victor lucra de mai bine de doi ani, cot la cot cu Graham, la un proiect cu implicaţii majore pentru securitatea naţională. Acesta i-a adus aproape instantaneu lui Graham titlul de cavaler, însă rolul jucat de prinţ a rămas nedezvăluit – deşi în cele din urmă şi el a câştigat acest titlu. S-a explicat că această decernare a titlului ar fi făcut parte din ceremoniile care au însoţit încoronarea fratelui său şi că ar fi fost în legătură cu numirea sa ca Duce de Clarence, chiar în ajunul căsătoriei sale. Însă această binemeritată recunoaştere a valorii sale şi-a pierdut întreaga însemnătate când un accident fatal de maşină a răpit-o pe logodnica noului duce, înainte de a-i putea deveni mireasă.

Această nouă tragedie, petrecută la numai şase luni de la abdicarea fratelui său – copleşitoare lovitură pentru William, care îşi adora fratele – îl zgudui pe tânărul duce, ducându-l până aproape dincolo de limitele capacităţii omeneşti de îndurare a suferinţei, şi anulă mult din progresul pe care îl realizase în anii trecuţi. După o criză depresivă care îl lăsă disperat şi fără dorinţa de a comunica, a încercat să-şi găsească alinarea

şi uitarea în muncă, petrecându-şi anul următor într-o risipă de acte de binefacere, apariţii publice şi, din nefericire, întorcându-se la comportamentul iresponsabil al tinereţii, în permanenţă la hotarul scandalului.

Treptat, a reuşit să iasă din această stare depresivă şi şi-a schimbat purtarea. Însă când Alteţa Sa Regală Ducele de Clarence şi-a revenit, a aflat că nu i se mai permite să ia parte la operaţiunile mult prea periculoase şi delicate ale serviciului de informaţii – tocmai activitatea care i-ar fi putut oferi un ţel în viaţă şi echilibrul de care avea disperat de multă nevoie. Această interdicţie, venită de foarte de sus, şi împotriva căreia nici el şi nici Graham nu puteau face nimic, nu a fost pe placul nici unuia dintre ei, însă s-au supus. Ea însă nu a ucis prietenia care începuse în împrejurări atât de puţin prielnice, cu mult timp în urmă, şi crescuse atât de mult în intensitate în anii care au urmat.

Acum, prinţul William, adâncit în gânduri, în semiobscuritatea strălucitoare a zorilor, fuma cu gesturi leneşe, arătând ca un om obişnuit, în uniforma de căpitan în Marina Regală. Purta numai baretele decoraţiilor, aşa cum se obişnuia în vreme de război; numai baretele şi cele patru galoane de pe manşetă ale gradului pe care îl câştigase îl deosebeau de oricare alt ofiţer de marină. Cămaşa albă de sub haina de uniformă era imaculată, ca întotdeauna, însă nodul de la cravată era slăbit şi tras într-o parte, iar părul sau blond era nepieptănat. Graham se întrebă dacă prinţul apucase să închidă ochii în noaptea care tocmai trecuse.

– Era tocmai ce-mi trebuia, spuse el încet, savurând o altă înghiţitură din ceaiul tare şi dulce şi oftând recunoscător. Dacă n-ai fost în stare să înveţi nimic altceva cât timp ai lucrat cu mine, măcar ai aflat ce înseamnă să te bucuri de o ceaşcă de ceai bun. Când te-ai întors?

Pe buzele lui William sclipi un surâs distrat. Îşi scutură ţigara într-o scrumieră de argint.

– Numai atât crezi că am învăţat?

– Ceva mai mult, admise, zâmbind la rândul său, Graham.

Râsul prinţului, în timp ce examina vârful aprins al ţigării, era lipsit de veselie.

– M-am întors azi-noapte, spuse. Bertie nu mai conteneşte mirându-se cum de mai suntem în stare să scoatem oameni din Dunkirk, aşa că mi-a cerut să continuu să-l ţin la curent cu absolut tot ce se petrece în port.

Ridică nepăsător din umeri:

– Oricum nu aveam altceva mai bun de făcut.

În timp ce prinţul îşi întoarse iar privirea spre fereastră, trăgând încet şi hotărât din ţigară, Graham fu nevoit, aşa cum făcuse în repetate rânduri de-a lungul ultimilor trei ani, să-şi înfrângă o pornire în care mila se îngemăna cu admiraţia. În timp ce-şi sorbea ceaiul, gustul acestuia îl duse cu gândul la zilele dinainte de dezastru: ceai tare, acidulat – în timpul scurtelor informări neliniştitoare de dimineaţă, în vechiul birou de la Whitehall; cafele şi coniac băute în liniştе în faţa căminului din

apartamentul lui William de la palat; şampanie în noaptea când prinţul i-a anunţat logodna sa cu sfioasa, modesta Caroline-Marie; şi, câteva luni mai târziu, whisky sec – mult prea mult – ţinându-l pe prinţ în braţe pe când acesta plângea ca un copil la aflarea veştii morţii ei, iar inima lui Graham sângera alături de a lui.

Alte amintiri, mai puţin dramatice: explozii temperamentale lipsite de însemnătate la început, când William se revolta împotriva disciplinei impuse de Graham; scuze, din ce în ce mai puţin morocănoase, când Graham nu-şi mai ieşea din fire iar William a descoperit că superiorul său nu-i îngăduia decât eficienţa maximă, indiferent cât de simplă era sarcina; sentimentul tot mai dezvoltat al respectului reciproc şi al camaraderiei; şi, apoi, prietenia.

Discuţii interminabile, superficiale sau mai serioase, purtate uneori în timpul lungilor plimbări călare la Windsor sau pe o altă proprietate a Coroanei. Şi prima oară, deşi nu ultima, când viaţa lui William a fost într-adevăr în pericol, tot Graham a fost răspunzător.

Totul începuse ca o misiune de rutină. Aşa se întâmpla aproape întotdeauna. William, care mai fusese doar în câteva misiuni banale de luptă, era unul dintre cei patru selecţionaţi pentru a-l însoţi pe Graham cu o vedetă rapidă, ca să recupereze un agent de pe coasta franceză. Cum agentul nu-şi făcea apariţia, Graham, împreună cu doi membri ai echipei, a coborât pe ţărm.

Li se întinsese o cursă. Ucigând pe unul din englezi şi rănindu-l uşor pe Graham, trăgătorii reuşiseră să-i ţintuiască locului cu focuri de armă automată. Acţionând împotriva ordinelor care îi fuseseră date, William se strecurase pe mal pentru a-i acoperi pe Graham şi pe celălalt supravieţuitor în timp ce încercau să ajungă înapoi pe vas. O dată aflaţi în siguranţă, Graham, care tremura din toate încheieturile, i-a pus pe oamenii săi să jure că nu vor povesti nimic din cele auzite şi i-a făcut lui William un scandal îngrozitor, pe care nici unul dintre ei nu l-a uitat prea curând. De atunci, William s-a supus întotdeauna ordinelor primite.

Gândul la vedeta rapidă şi la agenţii răniţi l-a dus pe Graham cu mintea din nou la Michael şi la evenimentele din ultimele ore. Nu credea să-şi fi schimbat expresia feţei, dar ceva trebuie să se fi întâmplat, căci, pe neaşteptate, William îi aruncă o privire lungă, cercetătoare, şi-şi ridică întrebător o sprânceană.

– Deci te-ai hotărât să-mi faci o vizită protocolară cu noaptea-n cap sau, de data aceasta, pot *eu* să te ajut cu ceva? întrebă el, trimiţând fumul spre tavan, în timp ce-şi stingea ţigara. Nu trebuie să-mi spui, dacă nu vrei, dar sunt gata să te ascult dacă ai nevoie să te descarci.

Graham oftă şi lăsă ceaşca din mână. Venise aici ca să nu fie singur cât timp aştepta veşti despre Michael. Lucru valabil în continuare. Însă mai avea nevoie să-şi înţeleagă şi coşmarul – sperând din tot sufletul să fi fost doar atât. Poate era vorba doar de o născocire a unei imaginaţii

epuizate, suprasolicitate, dar se temea că era mult mai mult. Dacă nu l-ar fi durut atât de tare ochii!

„Lipsă de somn" – îşi spuse, deşi o parte din el ştia că nu e adevărat.

– Ştii de Leo, agentul pe care l-am urmărit în ultima săptămână? întrebă, masându-şi rădăcina nasului în timp ce se aşeza mai bine în scaun. Ei bine, vasul său a fost lovit de o torpilă acum câteva ore. A, Leo este Michael Jordan.

– Michael?

O expresie de durere trecu peste chipul prinţului.

– Oh, drace! Eşti sigur?

Graham aprobă din cap:

– Suntem siguri în ceea ce priveşte nava. Suntem destul de siguri că Michael se afla la bord. Veştile mai bune spun că nava încă nu s-a scufundat. Cam asta e tot ce ştiu. Vor începe operaţiunile de salvare imediat ce se luminează.

Toropit, îl urmări pe William cum se ridică în picioare şi începe să se plimbe prin faţa ferestrei orientate spre mare, răsucindu-şi nervos inelul de aur cu sigiliu de pe mâna stângă. După un timp, prinţul se opri şi privi marea. Timp de câteva secunde amândoi urmăriră parada tăcută a vaselor fantomatice care alunecau din ceaţă printre braţele digului, înspre portul sigur. În liniştea deplină se auzeau slab exploziile bombelor care cădeau la 30 de mile de acolo şi sirena câte unui distrugător care depăşea vapoarele ce se deplasau mai încet.

– Nu mi-ai spus niciodată în ce consta misiunea lui Leo, spuse William după o tăcere îndelungată. Crezi că a reuşit înainte ca toate astea să se întâmple?

Graham încercă să ridice evăziv din umeri, căci, dacă misiunea în sine putea fi discutată pe larg cu prinţul, nu acelaşi lucru se putea spune despre unele din metodele folosite. De asemenea, nu îndrăznea să spună că era sigur că în urmă cu o jumătate de oră Michael mai era încă în viaţă.

– Avem semne clare că a reuşit.

– Şi dacă nu se întoarce?

Graham oftă:

– Dacă nu se întoarce, va trebui să găsim alt agent la fel de bun şi să luăm totul de la capăt. Unele informaţii sunt... foarte delicate, adăugă el, întrebându-se dacă va mai *reuşi* să găsească vreun alt agent care să facă rost de materialul pe care Michael îl avea asupra lui.

– Război nenorocit, zise prinţul mâhnit, clătinând din cap, în timp ce se sprijinea cu mâinile de spătarul scaunului. N-ai pierdut deja un avion cu tot echipajul?

– Şi un radist şi un curier, adăugă Graham. Va fi foarte greu să-i înlocuim.

– Să-i înlocuiţi? Cum pot fi *înlocuite* vieţile omeneşti? Şi acum Michael...

Prinţul lăsă să-i scape un oftat. Se întoarse şi se sprijini cu cotul de pervazul ferestrei, îndepărtându-şi, cu un gest absent, o şuviţă de păr blond de pe frunte, în timp ce privea din nou vapoarele.

– Iartă-mă, Gray. Ştiu că n-ai venit aici ca să mă auzi cum îţi confirm toate grijile. Poate că nu a păţit nimic. Nu sunt deloc folositor când e vorba să aştepţi o veste. Calitatea de a aştepta răbdător nu este obligatorie în educaţia unui prinţ – decât numai dacă este vorba de prinţul moştenitor.

Privi în jos, la vârfurile pantofilor săi imaculaţi:

– Cred că fratele meu s-ar fi priceput la aşa ceva.

La asta, Graham nu avea nici un răspuns, deoarece ştia mai bine ca oricine altcineva cât de mult îl rănise abdicarea de acum trei ani pe acest mezin din familia regală, care nu va purta niciodată coroana. Coroana reprezenta o povară, aşa cum descoperea acum noul rege şi cum înţelesese mult prea bine cel dinaintea lui. Ceea ce însă Edward al VIII-lea nu a înţeles niciodată a fost sentimentul de împlinire care putea veni din exercitarea unor răspunderi şi îndatoriri sacre, ale căror începuturi se pierdeau în negura timpului, înainte de istoria cunoscută a Angliei. Marea Britanie, cea modernă, nu recunoştea decât formal „dreptul divin" al regilor, dar totuşi, în respectul şi afecţiunea deosebite cu care britanicii îşi înconjurau familia regală rămăseseră fragmente din această concepţie mistică. William, descendent al şirului de regi şi cercetător dedicat istoriei, a simţit cu acuitate, ca toţi ceilalţi englezi, tragedia dilemei în care s-a zbătut fratele său.

Graham a fost salvat de apariţia în pragul uşii a lui Wells, cu receptorul telefonului în mână.

– Scuzaţi-mă, domnule, spuse, când William se întoarse spre el. Este o convorbire pentru domnul colonel Graham, transmisă aici prin Serviciul Operativ. Un domn general Ellis.

Imediat Graham fu în picioare, îndreptându-se spre telefon, fără să ceară măcar permisiunea prinţului, în ciuda prezenţei lui Wells. Pulsul îi alerga nebuneşte în vine. Aproape că smulse receptorul din mâna aghiotantului şi şi-l lipi de ureche. William, nerăbdător, se afla în spatele lui.

– Graham la aparat.

– Gray, sunt Wesley Ellis – se auzi vocea bine cunoscută, un amestec ciudat de formalism şi prietenie îndelungată, având în vedere eventualitatea că cineva ar fi putut să le intercepteze convorbirea.

– Cred că am nişte informaţii referitoare la acostarea aceea care te interesează.

– Înţeleg, generale. Continuă.

Să fi aflat oare Audrey ceva despre locul unde se afla Michael?

– Planul s-a schimbat, continuă generalul pe un ton înnebunitor de degajat. Cred că te interesează un culegător de mine care se numeşte „Lydd". Se scrie L – Y – doi D. Ai înţeles?

– „Lydd". Da, domnule!

Graham zâmbi cu gura până la urechi şi se întoarse spre William, făcându-i cu degetul semnul argotic tradiţional de succes.

– Minunat, veni volubil răspunsul. Mă tem că sunt ceva stricăciuni, care pot fi reparate urgent. Cred că vei fi satisfăcut – de fapt, tabloul e în stare bună. Îţi mai pot fi de folos cu ceva?

Stricăciuni care însă pot fi reparate – şi tabloul în stare bună. Asta însemna că Michael nu era grav rănit şi că avea filmul. Binecuvântată fie Audrey! Făcuse o treabă mai bună ca el – deşi era curios dacă ea reuşise să culeagă vreun fragment din imaginile înspăimântătoare peste care dăduse el. Însă pentru a afla, ar fi trebuit să recunoască faptul că s-a dus singur pe Al Doilea Drum şi să primească reproşurile lui Alix. Nu putea face aşa ceva acum, când William era lângă el, numai ochi şi urechi, dar, cel puţin, putea să-i dea un indiciu generalului, semnalându-i că, poate, totuşi, ceva nu era în regulă.

– Cu nimic, domnule general, spuse, zâmbind încă, deşi zâmbetul îşi pierduse din strălucire. Te voi căuta dacă mai am nevoie de ceva. Atunci, totul este în ordine?

– Da, exact, veni răspunsul oarecum surprins.

– Asta este o veste extraordinară, mulţumesc foarte mult, mai spuse Graham, respirând uşurat.

– Pentru puţin. Mă bucur că te-am putut ajuta. Ştii că nouă, bătrânilor cai de luptă, ne place să ne amestecăm în continuare în astfel de treburi. Cu bine!

– La revedere, domnule.

Pe când punea receptorul în furcă, lăsă să-i scape un oftat adânc, simţindu-se dintr-o dată foarte, foarte obosit. Apoi ridică din nou receptorul şi formă numărul Serviciului Operativ.

– Vasul care l-a recuperat e „Lydd"? întrebă William.

– Aşa se pare.

– Cum a aflat Ellis?

Graham ridică o sprânceană şi evită un răspuns direct, spunând adevărul:

– Nu l-am întrebat. Uneori e mai bine aşa. Alo? Sunt Colonelul Graham. Vă rog să-mi faceţi imediat legătura cu comandantul Collingwood.

Acoperi cu mâna microfonul receptorului în timp ce aştepta răspunsul şi îi zâmbi din nou prinţului:

– Voiam să-ţi spun că nu pun la îndoială sursele de informaţii ale lui Wes... alo, Coll? Aici Graham. Tocmai am aflat că omul meu s-ar putea să fie la bordul culegătorului de mine „Lydd". Vrei să afli când urmează să sosească?

În timp ce-i dicta lui Collingwood pe litere numele vasului, observă uşurat că William părea a-i fi acceptat explicaţia.

Capitolul 4

DUPĂ PRIMA ORĂ DE AŞTEPTARE, nici Graham şi nici William nu mai aveau răbdare, deşi făceau eforturi să converseze, bând ceai proaspăt, în timp ce pândeau sunetul telefonului. După altă jumătate de oră, Graham renunţă la amabilitatea prefăcută şi cercetă o vreme cu binoclul portul şi împrejurimile sale.

Nu numai aşteptarea prelungită îl neliniştea pe Graham. Starea sa agitată se datora şi faptului că, deşi nu rămăsese nici o urmă care să-i reamintească de episodul de sub pod, experienţa îl zguduise mai mult decât îşi putea imagina. Încă nu ştia ce se întâmplase de fapt – dar groaza simţită atunci îi era extrem de vie în minte şi acum. Numai după ce va discuta cu Michael va fi în stare să deosebească faptele reale de închipuirile înfricoşătoare.

Oftă şi duse din nou binoclul la ochi. Afară, burniţa intermitentă încetase aproape, de la sosirea lui la turn, dar ceaţa continua să tragă perdele gri, acoperind aproape tot, cu excepţia portului. Din dreptul digului, până la vreo două mile în larg, pe toată distanţa până la vastul şi arcuitul Admirality Pier, de-a lungul marginii sudice, bazinul de patru mile pătrate al portului Dover clocotea de freamătul unor nave cu înfăţişare fantomatică, nave de toate tipurile şi dimensiunile, militare şi civile. După dig se vedea din când în când procesiunea de vase fără pavilioane care intrau şi ieşeau din port, într-un balet tăcut, perpetuu. De departe, abia auzite, tunurile care atacau oraşul Dunkirk zguduiau ferestrele cu tunete făcute de mâna omului.

Văzute de aproape, schemele şi planul erau mai puţin evidente, dar nu mai puţin eficiente. De-a lungul lui Admirality Pier, unde Graham nu-şi amintea să fi văzut mai mult de şase sau opt vapoare cu aburi pentru

traversarea Canalului în vreme de pace, erau acum mai mult de douăzeci de nave de tipuri diferite, de la distrugătoare şi pacheboturi, până la torpiloare, vase mici de pescuit şi culegătoare de mine, cum era „Lydd"... uneori ancorate câte două sau trei la un loc, acolo unde nu era spaţiu suficient. Vasele care soseau se îndreptau spre cheiul supraaglomerat şi stăteau atât cât să reverse muşuroaiele uriaşe de soldaţi, care se târau apoi de-a lungul docurilor, pentru a fi în cele din urmă înghiţiţi de trenurile şi camioanele care îi aşteptau şi duşi departe de acolo, în siguranţă. Când navele erau goale, remorcherele le îndreptau către un petrolier ancorat chiar în mijlocul portului, pentru a se alimenta şi a începe o altă cursă.

În cele din urmă, Collingwood sună în jurul orei opt ca să spună că nava „Lydd" era aşteptată să sosească după ora zece. Graham se relaxă puţin, iar William păru să primească ştirea cu obişnuita-i nonşalanţă.

Însă pe la nouă, burniţa care începuse din nou să bată în geamuri contribui la crearea unei atmosfere atât de dezolante, încât nici unul din ei nu mai suportă să rămână înăuntru. Curând se aflau pe bancheta din spate a splendidului Rolls, condus de Wells la vale pe Castle Hill, strecurându-se nestânjeniţi pe lângă santinele şi intrând în port.

Au fost obligaţi să aştepte zece minute, timp în care un tren încărcat cu trupe a părăsit zona debarcaderului, iar un altul a tras la chei pentru a fi, la rândul lui, încărcat. După aceea, au făcut loc unui şir lung de ambulanţe. Mai departe era staţionat un tren sanitar, iar echipe de brancardieri şi personal medical îi conduceau acolo pe răniţi.

În cele din urmă, Wells reuşi să-i ducă până la vreo două sute de metri de capătul cheiului şi parcă maşina între două ambulanţe – mai aproape nu putea pătrunde nici măcar un duce din familia regală, în ciuda tuturor eforturilor făcute de un sergent major din batalionul de gărzi care sărise să-i escorteze în momentul în care îl recunoscuse pe pasagerul Rolls-ului. Graham îl privi pe prinţ cu un zâmbet amuzat când Denton veni să-i deschidă portiera.

– Mă tem că am venit cu o maşină nepotrivită, dacă voiai să treci neobservat, spuse, în timp ce oamenii din jur observară maşina şi escorta ei şi începură să arunce priviri furişe în interiorul Rolls-ului.

– Uniforma nu reuşeşte să-i păcălească.

William ridică din umeri, făcu un semn cu mâna şi zâmbi către o infirmieră frumuşică ce făcuse o plecăciune uimită trecând pe lângă ei.

– Ei, da, era mai bine sus, la Cartierul General, dar cred că ai dreptate. Ce-ar fi să mă joc puţin de-a prinţul şi să insuflu ceva curaj trupelor, cât timp te duci cu Denny să vezi ce se întâmplă cu „Lydd"? N-are nici un rost să ne plimbăm toţi patru pe chei, nu? Cred că prezenţa mea mai mult te-ar încurca într-o înghesuială ca cea de-acolo.

Chicotind, Graham ieşi în bătaia burniţei şi trânti portiera, încheindu-şi din mers impermeabilul în timp ce, împreună cu Denton, îşi făcea loc prin mulţime, îndreptându-se spre chei. Când privi înapoi, un minut mai târziu, îl văzu pe William strângând

mâinile oamenilor de pe ambulanţă şi discutând cu infirmiera cea drăguţă. Wells se afla lângă el.

Clătinând din cap, Graham surâse ca pentru sine şi grăbi paşii ca să-l ajungă pe Denton din urmă. O fată frumoasă şi declaraţia resemnată a prinţului în legătură cu îndatoririle sale constituiau scuze acceptabile, dar era în firea lui William să renunţe la confortul personal pentru a se amesteca printre cei implicaţi în activitatea de evacuare şi să le ridice moralul. Nicicând nu se simţea mai bine decât atunci când se afla în contact direct cu oamenii, când îşi folosea calităţile de conducător, dobândite prin sânge şi educaţie. Acesta era unul din motivele pentru care devenise un agent atât de bun. Melancolic, Graham se gândi ce rege minunat ar fi putut deveni, dacă lucrurile ar fi stat altfel.

Dar lucrurile nu stăteau altfel şi situaţia nu era una uşoară. La nivelul danei, zarva şi scopul operaţiunii din port deveneau mult mai clare decât cum erau văzute de pe Castle Hill. Aici, sentimentul de disperare era aproape copleşitor – căci, deşi evacuarea Dunkirkului se desfăşura foarte bine, aceasta nu putea schimba cruda realitate că trupele britanice suferiseră o înfrângere de proporţii. Numai atunci când Graham începu să cerceteze chipurile soldaţilor care se scurgeau pe lângă el, debarcaţi de pe crucişătorul zgâriat de schije ancorat la capătul cheiului, începu să înţeleagă adevărata monstruozitate a crimei căreia aceşti oameni îi supravieţuiseră. Unii încă îşi mai strângeau la piept armele şi rămăşiţe ale echipamentului, dar majoritatea păreau bucuroşi doar că au avut norocul de a reuşi să părăsească plaja aceea duşmănoasă. Toţi erau istoviţi de luptă. Mulţi aveau întipărite pe chip expresii de resemnare uluită. Mulţi erau răniţi.

Un bărbat îmbrăcat în zdrenţele pătate de sare ale unei uniforme de luptă se prăbuşi în genunchi şi sărută lemnul ud de ploaie al docului, înainte de a fi ridicat, fără o vorbă, de un camarad de arme. Altul se împiedică atunci când coborî de pe chei, ţinând strâns la piept o cască cu urme de gloanţe. Pe obraji îi şiroiau lacrimi.

Doi soldaţi îl sprijineau pe un al treilea, care delira bâiguind ceva despre bombe şi înec. Medicii l-au luat cu blândeţe de-o parte pe cel rătăcit, în timp ce camarazii săi îşi continuau şovăitori drumul spre trenul care îi aştepta. Un grup mic de genişti, care puteau fi identificaţi numai după insigna de pe boneta sergentului lor, mărşăluiră de-a lungul cheiului şi apoi spre tren, de parcă ar fi prezentat steagul regelui lor la o paradă militară, deşi doar patru din cei şapte mai aveau arme, iar un caporal foarte tânăr părea gata să izbucnească în lacrimi.

Cei care aveau răni superficiale erau îndreptaţi spre locurile de prim ajutor, pentru a fi consultaţi şi trataţi de personalul Crucii Roşii. Brancardieri şi echipe de doctori aşteptau să-i ridice pe cei morţi sau grav răniţi care se mai aflau la bord, imediat ce vasul s-ar fi golit. Majoritatea soldaţilor se târau pur şi simplu toropiţi şi epuizaţi, deprimarea de pe

chipurile lor transformându-se treptat într-o umbră de speranţă, pe măsură ce personalul armatei şi marinei sau voluntarii civili le ofereau ceai fierbinte şi sandviciuri înainte de a-i îmbarca în trenurile şi camioanele înşirate la capătul liniei.

Chiar şi pe această burniţă şi ceaţă cenuşie mai exista pericolul începerii unui bombardament. Planul prevedea că, în orice loc de-a lungul coastei ar fi fost debarcate trupe, acestea trebuia să fie împrăştiate repede şi transportate în tabere ascunse în inima Angliei, pentru odihnă şi refacere, pentru a putea fi gata să ia parte la reorganizarea armatei britanice, dezmembrată pentru moment. Graham cunoştea această teorie – participase la destule şedinţe de concepere a planului – dar acum era prima dată când vedea cu propriii lui ochi punerea ei în aplicare.

Copleşit încă, îl trimise pe Denton să afle mai multe veşti, în timp ce el continuă să privească trupele care debarcau. După destul timp Denton se întoarse zâmbitor lângă Graham:

– „Lydd" a ocolit North Goodwin Ligh acum o oră, domnule. Asta înseamnă că trebuie să sosească în mai puţin de un ceas, dacă totul merge bine.

– Şi asta e ceva, răspunse Graham. Ce-ai mai aflat?

Denton clătină din cap:

– Nu prea multe, domnule. Un ofiţer de la comunicaţii mi-a zis că la bord ar fi câţiva oameni morţi sau grav răniţi. Dar asta era tot ce ştia – în afară de nişte zvonuri absurde că „Lydd" ar fi scufundat un vas de-al nostru.

– Mă tem că zvonul ăsta nu e chiar absurd, Denny. Am auzit acelaşi lucru azi dimineaţă.

Mai aveau de aşteptat cel puţin o oră, aşa că Graham l-a rugat pe Denton să aducă nişte ceai la maşină şi plecă în căutarea lui William. Înfrigurat şi ud, prinţul era pe cale să se întoarcă şi el la maşină. Şi-au încălzit mâinile pe ceştile cu ceai tare şi amar pe care Denton le-a oferit, scuzându-se pentru calitatea serviciului, însă Graham nu avu răbdare să stea pe loc prea mult timp. Curând, se duse cu Denton lângă dig să cerceteze iar orizontul cu binoclurile; William rămase în Rolls cu aghiotantul său. Trecuse de ora zece când, în sfârşit, „Lydd" şi-a făcut apariţia.

Graham cerceta din nou parapetul cu binoclul când culegătorul de mine cu aspect jalnic intră în port, dar nu-l putu descoperi pe Michael. Era firesc: pe punte era o îmbulzeală de nedescris. Când, în cele din urmă, vasul trase la mal şi aruncă ancora la locul stabilit, câteva suflete mai nerăbdătoare se căţărară peste parapet şi săriră pe chei fără să mai aştepte ca scările să fie legate şi apuntamentele fixate, însă Michael nu se număra printre aceştia. Ellis îi spusese că era rănit, aşa încât Graham nici nu se aşteptase să-l vadă debarcând printre primii.

Însă o singură privire aruncată asupra chipurilor celor care începuseră să treacă pe lângă ei a fost de-ajuns pentru a-l convinge pe

Graham că era nevoie de foarte mare atenţie pentru a-l descoperi pe cel aşteptat. Dându-i binoclul lui Denton, îi făcu semn să se ducă de partea cealaltă a cheiului, astfel încât Michael să treacă printre ei.

Aceşti oameni arătau şi mai rău decât ceilalţi. Toţi erau inimaginabil de epuizaţi, mulţi nu dormiseră sau nu mâncaseră deloc de câteva zile. Istoviţi încă dinainte de a ajunge la Dunkirk, chinurile lor sporiseră în timpul perioadei îndelungate de aşteptare pe plajă. Bombardamentele, focul intens de artilerie, se adăugaseră traumelor pe care le suferiseră deja în luptă.

Şi tocmai atunci când se credeau în siguranţă, moartea îi căutase în mijlocul Canalului. Mulţi petrecuseră ore întregi în apă înainte de a fi recuperaţi, urmărindu-şi neputincioşi camarazii care sufereau şi mureau alături de ei. Luând în considerare toate acestea, Graham se îndoia că se mai afla printre ei vreun om apt să-şi facă datoria chiar în acel moment.

Şi chiar dacă ar fi existat vreun asemenea om, acela nu era Michael. Când apăru, în cele din urmă, şchiopătând şi având braţul într-un bandaj plin de sânge, era aproape de nerecunoscut. Ochii săi căprui ardeau ca doi cărbuni pe chipul ars de soare. Părul blond îi era lipit de cap, ţeapăn din cauza sării marine, aşa cum ţeapănă îi era şi uniforma. Nu purta nici un fel de însemne de grad sau armă şi reuşise să-şi piardă cizmele.

– Michael, îl strigă Graham, apucându-l de cot când Michael dădu să treacă drept prin el.

Clătinându-se, Michael îşi ridică ameţit privirea spre el, spre Denton, care se apropia grăbit, apoi scoase un fel de suspin şi se prăbuşi moale în braţele lui Graham. Acesta încercă să-l susţină, dar totul dură numai o clipă, căci Michael făcu un efort disperat şi reuşi să se ţină din nou pe picioare. În timp ce Denton îi trecea un braţ peste umăr ca să-l poată sprijini, Graham îşi scoase iute impermeabilul. Michael tremura de frig. Aruncă spre şeful său o privire buimacă.

– Nu ştiu dacă m-am mai bucurat vreodată atât de mult să întâlnesc pe cineva, şopti cu voce spartă, răguşită în burniţa care cădea nemilos. Cine m-a găsit? Cum de-aţi ştiut că sunt pe „Lydd"?

– Tu cum crezi? mormăi Graham. Hai, ia haina mea. Poţi să te consideri norocos dacă, după toate astea, nu te alegi şi cu o pneumonie.

Michael deschise gura să protesteze, însă Graham îi aruncă impermeabilul umed pe umeri, conducându-l, împreună cu Denton, înapoi la maşină.

– Ai avut mare noroc că nu ne-am bazat pe contactul pe care l-am stabilit *eu*, continuă încet Graham. Te-am localizat la bordul lui „Grafton", dar când am ajuns aici am aflat că fusese lovit. Cred că Audrey te-a găsit în cele din urmă. Apropo, prinţul William şi aghiotantul său sunt cu noi, aşa că ai grijă ce vorbeşti. Am venit cu maşina lui.

Prinţul şi Wells ieşiră din Rolls când se apropiară cei trei, Wells deschise portiera din spate, iar William îşi scoase pardesiul călduros şi-l

puse pe umerii lui Michael, făcându-i semn lui Denton să ia haina udă de ploaie.

– Nici vorbă, urcă în maşină, murmură prinţul, pe când Denton arunca impermeabilul în portbagaj.

Michael se supuse, aproape prăbuşindu-se pe mijlocul banchetei din spate, şi se înfăşură mai bine în haină. Graham se strecură lângă el, făcându-i semn lui Wells să pornească motorul, în timp ce William se urcă pe partea cealaltă. Loialul sergent major sări şi el pe scară să-i escorteze, în timp ce Wells conduse uşor maşina înapoi, intrând în trafic.

– Bea puţin din asta şi apoi spune-mi unde eşti rănit, zise Graham şi-i dădu lui Michael o cană cu ceai călduţ pe care o umplusе Denton. Îmi pare rău că nu-i foarte fierbinte.

Michael tremura. Reuşi să ia câteva înghiţituri, cu ochii aproape închişi, apoi începu să-şi mai vină în fire, strângând în mâini cana pe jumătate goală. Trupul i se încălzea sub pardesiul prinţului. Maşina se strecură pe lângă tren, îl lăsă acolo pe sergentul major, apoi se îndreptă înspre nord, către Castle Hill.

– O să mă fac bine, spuse Michael în cele din urmă, cu o voce încă tremurătoare. Am primit un şrapnel în braţ ieri – cred că ieri a fost – dar acum nu mă mai doare aşa tare. Dumnezeule, ce frig îmi este!

– Şi piciorul? Şchiopătai destul de rău.

– Nu cred că e rupt. Poate am făcut o întindere de muşchi şi, oricum, m-am lovit rău. Mi l-am prins în nişte bucăţi de carenă când am încercat să scot pe cineva la suprafaţă. Dar s-a înecat.

– Te-a văzut vreun medic? îl întrebă William.

Michael scutură din cap şi mai luă o înghiţitură de ceai.

– S-a uitat cineva la mine când eram pe „Lydd", dar cred că era un felcer, domnule. Mi-amintesc ca prin ceaţă. Erau atâţia oameni în situaţii mult mai grave decât a mea...

Plecă ochii şi privi ameţit în cană:

– Cred că cel mai rău a fost cu „Comfort".

– „Comfort"? întrebă Graham.

– Un vas. Era de-al nostru.

Michael respiră adânc, având pe chip groaza acelor momente.

– „Lydd" l-a scufundat. Probabil au crezut că este o navă germană – cea care a lovit vasul „Grafton" – şi ei, ei...

Reuşi să înghită, cu mărul lui Adam agitându-i-se în gâtul îndurerat. William salvă cana ţinută acum de mâini mult prea nesigure şi i-o înapoie lui Denton.

– Gray, a fost îngrozitor, continuă Michael cu o şoaptă încordată. Îi puteai auzi pe cei de sub punte urlând, când s-au scufundat. N-au avut nici o şansă...

– Uşurel, fiule.

Graham schimbă o privire cu William pe deasupra capului aplecat:

– Nu puteai face nimic. Aşa le-a fost scris. O să te simţi mai bine după ce te odihneşti. Între timp, ai ceva pentru mine?

Cu un efort evident de a-şi veni în fire, Michael respiră adânc şi dădu afirmativ din cap, desfăcând cu degete neîndemânatice punga de la curea, din care scoase trei recipiente mici din metal, de mărimea unor bobine de aţă. Le ţinu în palmă, privindu-le lung şi cu o tristeţe nemăsurată, înainte de a le pune în mâna nerăbdătoare a lui Graham.

– Au costat o mulţime de vieţi, şopti. Sper să merite.

În timp ce Graham – mult prea conştient de preţul lor – le strânse în pumn, Michael înghiţi cu zgomot şi-şi aplecă capul, acoperindu-şi faţa cu mâna zdravănă, iar umerii începură să-i tresară spasmodic. Graham îl cuprinse în braţe, plin de compasiune şi înţelegere, întrebându-se dacă n-ar trebui să folosească vreuna din tehnicile lui mai puţin obişnuite ca să-l liniştească, însă nu se putea, când William era aşezat de partea cealaltă a lui Michael, iar Wells în scaunul şoferului.

– De ce nu încerci să dormi puţin? îi sugeră, sperând că Michael era suficient de atent ca să surprindă sensul ascuns al întrebării.

Însă Michael clătină doar din cap şi murmură:

– Nu pot... mişcându-şi capul dintr-o parte în alta, cu o privire goală, retrăindu-şi propriile coşmaruri din ultima săptămână.

În timp ce Wells conducea mai departe maşina spre Castle Hill, Graham se gândi să mai insiste, ştiind că, dacă vrea, îl poate forţa pe Michael să doarmă. Disciplina stabilită între el şi ceilalţi din grupul de la Oakwood putea trece dincolo de rezistenţa conştientă a lui Michael şi-i putea oferi un somn adânc, lipsit de dureri, numai cu o simplă atingere şi câteva cuvinte bine alese.

Dar efectul ar fi fost dramatic, mai ales cu Michael ca subiect, iar aici nu era nici locul nici publicul potrivit pentru explicaţiile pe care un asemenea gest le-ar fi cerut. Deşi Denton nici n-ar fi clipit, Graham nu voia să fie pus în faţa situaţiei de a răspunde întrebărilor stânjenitoare ale lui William. Iar Wells, care era în serviciul prinţului de mai puţin de un an, era un element complet necunoscut şi tot arunca spre pasagerul lor priviri piezişe şi curioase prin oglinda retrovizoare. Mai rămânea, desigur, şi problema ca Michael să poată măcar să-şi înceapă povestirea, înainte de a fi dat în grija doctorului de care avea atâta nevoie.

Cu toate acestea, până când ajunseră din nou în parcarea din faţa turnului, Graham îşi schiţase un plan care urma să-i rezolve toate problemele imediate. Când maşina se opri, coborî şi-l luă de-o parte pe Denton, în timp ce Wells şi prinţul îl ajutau pe Michael.

– Denny, nu m-am aşteptat ca Michael să fie într-o stare atât de proastă, spuse el pe un ton coborât, strecurându-i în mână cele trei mici recipiente.

– În timp ce eu mă ocup de el, te rog să preluerezi filmul ăsta şi să vezi ce avem pe el. E un laborator fotografic pe undeva prin departamentul operativ.

Cu un semn afirmativ din cap, Denton furişă filmul într-un buzunar interior al tunicii sale militare.

– Da, domnule. Au făcut câteva camere obscure provizorii. Să fac şi copiile?

– Nu încă. Developează doar filmul, apoi întoarce-te la mine cât de repede poţi – şi nu-l scăpa nici o clipă din ochi.

– Bine, domnule.

– Dă un telefon la Londra şi spune-i lui Grumbaugh să nu-şi facă nici un plan pentru diseară, adăugă Graham. Dacă filmul conţine ceea ce sper eu să conţină, s-ar putea să fim foarte ocupaţi în următoarele zile.

Denton ridică o mână în semn că a înţeles şi o luă la fugă spre clădirea care adăpostea Cartierul General. Cu un oftat, Graham se alătură lui Wells şi prinţului şi-i ajută să-l ducă pe Michael sus. Tânărul agent gemu, pe jumătate leşinat, când Graham şi Wells îl aşezară pe o canapea. William se îndreptă hotărât spre telefon.

– Chem imediat un chirurg, zise prinţul, formând deja numărul, în timp ce Wells înveli bolnavul cu o pătură.

– Probabil că ar fi trebuit să-l vadă cineva în port. Crezi că e în stare de şoc?

– Foarte posibil, răspunse Graham, aşezându-se lângă Michael şi căutându-i pulsul. Totuşi trebuie să-i pun nişte întrebări până găseşti pe cineva. Altfel, s-ar putea să treacă mult timp până să mai am ocazia asta.

Când Michael gemu şi deschise ochii, încordându-se din cauza durerii, Graham observă pentru prima oară că pupilele îi erau foarte mici, iar privirea puţin rătăcită. Nu era deci vorba de o lovitură, ci de un medicament – morfină, probabil. Asta ar fi explicat lesne nişte coşmaruri, deşi se îndoia că era destul ca să explice experienţa trăită de el pe Al Doilea Drum.

– Încearcă să te relaxezi, Michael. Va veni un doctor să te vadă. Domnule Wells, vrei să fii atât de bun să ne aduci ceva de mâncare? spuse peste umăr, în timp ce întorcea chipul lui Michael spre el pentru a-i privi mai bine ochii.

– Ceai şi sandviciuri ar fi foarte bine. Şi poate şi nişte supă caldă. Michael, ţi-au dat morfină pe vas?

După ce Wells se retrase fără un cuvânt şi dispăru – Graham spera că pentru destul timp –, Michael făcu o grimasă de durere şi-şi întoarse faţa de la lumină.

– Îmi pare rău. Nu-mi amintesc prea bine. Dar cred că da, acum că spui tu.

În timp ce Michael îşi schimba poziţia, înăbuşindu-şi alt geamăt, Graham privi pe furiş spre prinţ. William se retrăsese cu telefonul în pragul celeilalte camere şi era foarte ocupat – pentru moment, cel puţin.

Scormonea în buzunar, căutându-şi ţigările, în timp ce vorbea autoritar cu cel aflat la capătul firului. Dacă Graham avea de gând să-l întrebe pe Michael despre viziunea avută, trebuia să o facă acum.

– Cam când crezi că s-a întâmplat? îl întrebă încet. Ţi-aduci aminte dacă ai visat?

Ochii lui Michael îl priviră, întrebători şi uluiţi, uitând o parte din durere, în timp ce se străduia să descopere motivul acestui interogatoriu ciudat.

– Dacă am visat?

– O cameră plină cu oameni în sutane negre, îi sugeră Graham.

Michael rămase cu gura căscată:

– Dar asta nu a fost... filmul? Filmul lui Dieter!

Privirea îi deveni sălbatică în timp ce cu mâna cea sănătoasă scormonea în punga de la brâu unde nu găsi nimic şi deschise gura să vorbească. Speriat că agitaţia lui va atrage atenţia lui William, Graham îi astupă gura cu o mână, în timp ce cu cealaltă îi opri mişcările dezordonate.

– E în regulă, murmură el. Mi-ai dat deja filmul. Nu-ţi aduci aminte? Şi ce-i cu Dieter? N-am ştiut că te-ai întâlnit cu el.

Îi dădu drumul, iar tânărul se prăbuşi uşurat pe pernele canapelei.

– Dieter m-a ajutat să ies din Germania după ce avionul care trebuia să mă recupereze a fost doborât, şopti Michael, de-abia articulând cuvintele. N-am ştiut la cine să apelez. Una din role e de la el. Este un negativ developat deja. A reuşit să se infiltreze într-o lojă de magie neagră, Gray. Mi-a arătat şi alte fotografii. De atunci am mereu coşmaruri din cauza lor.

– Un asemenea coşmar a fost declanşat de efectul morfinei? întrebă Graham.

Michael dădu din cap, cutremurându-se şi strângând pleoapele:

– N-o să uit chipul acela câte zile voi avea.

– Un bărbat solid, în sutană neagră şi cu mască pe ochi? se aventură mai departe Graham, extrăgând imaginea înfiorătoare din propria-i amintire. Poate că avea şi o cicatrice de sabie pe obraz?

Michael se holbă la el înmărmurit:

– El e! De unde ştii? Ai intrat în legătură cu coşmarul meu?

– Mă tem că am făcut mai mult decât atât, veni răspunsul stânjenit al lui Graham. Se poate ca această lojă să se fi întrunit noaptea trecută iar Dieter să fi fost cu ei?

– O, Doamne, suspină Michael. Da, se poate.

Ochii i se înceţoşară şi clipi des pentru a-şi reţine lacrimile neaşteptate.

– El... el a trebuit să facă nişte lucruri oribile ca să-şi dovedească fidelitatea, Gray. Ei... l-au fotografiat. Mi-a spus că a pus în filme şi nişte copii din acestea. Trebuia să fie un raport complet.

– Bine, o să vedem când se întoarce Denny cu filmul, murmură Graham.

Privi din nou peste umăr la William. Prinţul era încă la telefon, dar se părea că va încheia curând convorbirea. Acum nu mai era vreme să intre şi în alte amănunte cu Michael – poate că filmul va clarifica restul. Acum Graham ştia că ceea ce văzuse nu era doar o închipuire şi că pericolul era cât se poate de adevărat. Totuşi, dacă se abţinea să mai facă incursiuni nesăbuite pe Al Doilea Drum până când afla ce reprezenta forţa aceea inamică, era în siguranţă. Cât despre *Dieter*...

– Ar trebui să încerci să dormi acum, spuse cu seriozitate, privind iarăşi în jos spre Michael. Vorbim mai târziu despre toate astea.

Michael scutură din cap şi se forţă să se ridice. Ochii îi căpătară o privire sălbatică, plină de teamă şi durere, când îl apucă pe Graham de ambele mâini:

– Nu! Dacă dorm, asta voi visa! Nu mă face să dorm... te rog.

Eliberându-şi o mână, Graham o puse pe fruntea tânărului, împingându-l înapoi pe canapea. Sperase să-l adoarmă în liniştе, dar teama băiatului era acum mult accentuată de epuizare. Michael se afla în pragul isteriei, pe punctul de a dezvălui lucruri care nu era bine să fie spuse acum, când William se afla în apropiere.

– Dormi, Michael, îi porunci încet, dar cu toată forţa pe care putea să o aibă acum. Închide ochii – inspiră adânc – şi expiră. Nu te împotrivi. Uită durerea şi dormi – acum!

La atingerea mâinii lui Graham, întregul trup al lui Michael se încordă. Dar, pe măsură ce Graham vorbea, Michael îşi închise pleoapele tremurătoare şi se relaxă complet, cu un oftat răguşit. După încă o răsuflare adâncă, Graham îşi îndepărtă mâna.

Dar, când se îndreptă în scaun scoţând şi el un oftat prudent, fu dintr-o dată conştient de faptul ca William se afla chiar în spatele lui. Făcu un efort deosebit ca să nu se crispeze. Dacă William auzise discuţia despre bărbaţii în sutane negre...

Dar nu... n-ar fi putut-o auzi; şi chiar dacă ar fi auzit-o, n-ar fi înţeles nimic. Tot ceea ce ar fi putut să vadă şi să audă erau gestul şi ultimele cuvinte ale lui Graham – şi aceasta nu era altceva decât hipnoză, deşi va trebui să aibă grijă să-i abată atenţia lui William de la legătura specială pe care a observat-o între ei doi. Astfel de întrebări puteau ajunge prea aproape de adevăr, iar adevărul, fără îndoială fascinant pentru un om ca William, era mult prea complicat ca să permită amestecul unui duce de sânge regesc.

Mimând o oboseală pe care n-o simţea deloc, Graham se ridică şi se întinse, mascând numai pe jumătate un căscat teatral, apoi se întoarse, prefăcându-se că abia atunci observă prezenţa lui William. Prinţul avea o expresie nedumerită, însă nu părea curios, nici ostil. Graham era sigur că, dacă era atent, putea întoarce întrebările inevitabile în direcţii inofensive.

– O, iartă-mă că am căscat, murmură clătinând din cap şi căscând din nou la adăpostul mâinii. Au fost cam lungi zilele astea din urmă. Ai găsit vreun doctor?

– Da, mi-am dezvăluit rangul şi l-am trezit pe medicul personal al amiralului. Va fi aici în 15 – 20 de minute.

Ochii săi albaştri încă mai păstrau o urmă de uimire în timp ce trase un fum din ţigară.

– Nu cred că vrei să-mi spui cum ai făcut-o, nu-i aşa?

– Ce am făcut?

– Cu Michael – ştii tu. A fost ca şi când *tu* l-ai fi adormit.

– A, aşa am şi făcut.

Graham făcu un gest uşor cu mâna spre masa de lângă fereastră:

– Haide să ne aşezăm, vrei? N-o să se trezească dacă stăm de vorbă.

Puţin dezorientat de nonşalanţa afişată de Graham, William se lăsă condus acolo unde stătuseră şi dimineaţă. Lumina cenuşie sclipi pe inelul cu sigiliu de pe degetul mic al lui William, atunci când scuturâ scrumul în scrumiera de argint. Trase adânc fumul şi-l dădu afară, înainte de a se uita din nou la Graham.

– Ei bine?

Graham îi aruncă un surâs crispat şi se aşeză mai bine, îşi întinse picioarele lungi şi şi le încrucişă în dreptul gleznelor, trăgând intenţionat de timp. Avea intenţia să-i spună lui William adevărul – omul acesta avea ceva ce te făcea incapabil să-l mintă – însă puteai evita *minciuna* fără a fi nevoie să-i spui *tot* adevărul. Ar fi vrut să aibă o ţigară sau un pahar cu care să-şi ocupe mâinile.

– Ei bine, nu-i nici un mister în toată povestea, deşi ştiu foarte bine că aşa ţi se pare – spuse Graham pe un ton indiferent. Ce am făcut cu Michael este o formă de sugestie posthipnotică, extrem de utilă, mai ales în situaţii ca aceasta. Folosesc hipnoza cu câţiva dintre agenţii mei.

– N-ai folosit-o niciodată cu mine.

– Nu, dar m-ai văzut destul de des folosind-o pe mine însumi, replică Graham cu vioiciune. Nu-ţi aminteşti cum obişnuiam să fur câteva clipe de somn pe câmpul de luptă şi nu-ţi dădeai niciodată seama cum de reuşeam să adorm atât de repede şi să mă trezesc chiar la timp?

– Mi-amintesc.

– Ei – ridică din umeri şi zâmbi iarăşi. Aceasta este o extindere a aceluiaşi procedeu – destul de nouă şi neoficială în ceea ce priveşte departamentul. De obicei nu este nevoie să mă impun atât de autoritar, dar Michael era în pragul crizei de nervi. Întâmplător, el este şi un medium foarte bun. Îmi cer scuze dacă te-am speriat.

William răsuflă zgomotos şi apoi buzele i se destinseră încet într-un surâs leneş:

– Să ştii că m-ai speriat. Trebuie să-ţi mărturisesc că mă simt uşurat. O clipă m-am temut să nu-mi spui că era vorba de magie.

– Magie?

Fir-ar să fie! Termenul folosit de William era numai o figură de stil sau sonda nişte suspiciuni mai grave? Sau exagera el, Graham, pentru că *el* ştia bine că hipnoza pe care o folosea era în primul rând legată de activităţile sale oculte?

– Păi, trebuie să recunoşti că unui neiniţiat *putea* să i se pară magie, explică William. Am văzut la teatru cum îi hipnotizează iluzioniştii pe oameni, ştii cum – deşi, îţi mărturisesc, n-am ştiut că şi tu ai aptitudini în acest domeniu. Dar, de fapt, nu cu asta vă ocupaţi în fiecare zi – tu şi departamentul tău de ştiinţe oculte? De magie?

Relaxându-se puţin, Graham încercă să-i răspundă evaziv:

– Cred că activitatea noastră poate fi descrisă şi aşa. Da.

– Şi atunci, m-am gândit că te-ai apucat într-adevăr de astfel de treburi, continuă William, gesticulând cu mâna în care ţinea ţigara. De fapt, dacă tot trebuie să contracarezi aşa-zisa magie a friţilor...

Tonul era jucăuş, iar ochii albaştri licăreau veseli când William îşi stinse ţigara. Brusc, Graham realiză că prinţul doar glumea şi-şi închipuia că şi el glumeşte. *Nu* bănuia nimic.

– Magie, ei?

Înăbuşindu-şi un hohot de râs, Graham îşi sprijini scaunul pe picioarele din spate, ţinându-şi echilibrul cu ambele mâini de tăblia mesei; clătină din cap şi rânji.

– Înţeleg. Acum o să-mi spui că *tu* crezi în asemenea lucruri. E doar serviciul meu, William. Ştii asta.

– O, ştiu. Cred că ştiu. Dar...

Cu o mişcare obosită a umerilor, William lăsă să-i scape un oftat şi-l privi pe Michael, care dormea. După o clipă îşi întoarse ochii spre Graham, dintr-o dată foarte gânditor:

– Cât de mult îmi lipseşte munca alături de tine, Gray, spuse încet. În afară de plăcerea extrem de rară de a avea alături pe cineva cu care să stau de vorbă, fără barierele impuse de rangul meu, simt că făceam ceva foarte folositor. Încercă să zâmbească, strivind nervos în scrumieră chiştocul stins şi ocolind privirea lui Graham.

– Ştii ce înseamnă să fii cel de-al cincilea prinţ? continuă el, cu o voce şi mai scăzută. Te simţi de parc-ai fi a cincea roată la căruţă – absolut de prisos.

Înmărmurit, Graham întinse mâna peste masă şi apucă braţul prinţului. De multe luni nu-l mai auzise pe William vorbind cu atâta mâhnire în glas – nu se vedeau tot atât de des ca înainte, însă acesta era un semn rău.

Nu pentru prima dată se gândi cu amărăciune la ordinele categorice care-l îndepărtaseră pe William de Serviciul de Informaţii pe care îl îndrăgea, şi tocmai într-o perioadă în care el se scufundase deja în valurile tragediei sale personale. Fusese aproape distrus atunci din

această cauză, iar Graham nu era deloc sigur că pericolul trecuse, deşi, în general, William lăsa impresia că este în stare să se descurce.

– Willi am, nu vreau să te mai aud vorbind aşa, spuse încet. Scoate-ţi ideea asta din minte. Ştii bine că nici eu nu am fost de acord cu hotărârea luată, dar nu avem ce face. Sunt şi alte lucruri utile pe care le poţi face acum. Te afli aici, nu?

William pufni pe nări:

– Fratele meu a dat dovadă de multă amabilitate. Nu avea neapărată nevoie aici de un observator din familia regală. Oricine altcineva putea face ce fac eu.

– Nu *oricine* putea face ce ai făcut tu în dimineaţa asta, îi răspunse Graham, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Şi nici eu n-aş fi luat pe *oricine* cu mine în port şi nici n-aş fi permis *oricui* să stea lângă mine în timp ce îl chestionez pe Michael. De ce crezi că l-am trimis pe Wells după mâncare? Nu din cauză că mi-ar fi foame, te asigur. În ciuda tuturor ordinelor, încă te mai consider în echipa mea, William.

Prinţul lăsă capul în jos, iar un surâs stins începu să-i licărească pe buze:

– În afară de familia mea, ştii că eşti singura persoană care îmi spune pe numele de botez, chiar şi între patru ochi? Nu cred că-ţi poţi închipui nici măcar pe departe ce înseamnă asta pentru mine.

Tonul nu cerea un răspuns, dar Graham se simţi dintr-o dată foarte încurcat. Se temu câteva secunde că discuţia avea să capete o notă şi mai melodramatică, dar William inspiră adânc şi încercă să se controleze. Când îşi ridică privirea, masca regală apăruse din nou, numai expresia mai rămăsese puţin gânditoare.

– Deci, din moment ce Wells nu s-a întors încă, ce poţi să-mi spui despre scopul real al misiunii lui Michael? întrebă prinţul, aprinzându-şi o altă ţigară. Înţeleg că a adus un film important; cu ce?

Graham îşi îngădui să se relaxeze puţin, luând o expresie de indiferenţă amabilă. În afară de fotografiile lui Dieter pe care le va vedea numai el singur, partea oficială a misiunii lui Michael era cunoscută de restul echipei din Londra, şi desigur că putea fi discutată cu prinţul. Ceea ce trebuia să fie ascuns de William însă trebuia ascuns şi de ceilalţi.

– Ei bine, cea mai mare parte se referă la acţiuni de propagandă pură, spuse Graham cu vioiciune. Eşti, din întâmplare, familiarizat cu opera lui Nostradamus, profetul francez din secolul al XVI-lea?

– Nostradamus? Nu. Mi se pare că am auzit numele ăsta, dar mai bine spune-mi tu.

– Pretindea că este în stare să prezică viitorul – şi se pare că se pricepea destul de bine. Şi-a organizat prezicerile în strofe de câte patru versuri, numite catrene – bineînţeles, scrise în franceza din acel secol – şi pline de sensuri duble şi referinţe obscure. Partea interesantă este că multe din profeţiile lui s-au adeverit de-a lungul timpului, chiar şi în

secolul nostru. A prezis ascensiunea lui Hitler, indicându-i până şi numele, şi desfăşurarea de până acum a războiului. Sigur că nemţii sunt extrem de încântaţi.

– Putea într-adevăr să prevadă viitorul? întrebă uimit William.

Graham ridică evaziv din umeri:

– N-aş putea să spun asta. Deşi mulţi sunt de părere că putea. Şi de curând am aflat că unii din protejaţii lui Hitler lucrează la reinterpretarea ultimelor catrene, aşa încât să ducă la concluzia că Germania va fi învingătorul absolut. Au de gând să tipărească manifeste şi să le arunce din avion deasupra ţărilor ocupate din Europa de Vest. Îţi dai seama ce efect ar avea aşa ceva, mai ales asupra Franţei, dacă te gândeşti că Nostradamus era de-al lor. De ce să mai rezistăm dacă ne este scris să fim înfrânţi?

William îl aprobă din cap, intrigat la culme, în ciuda scepticismului său evident în privinţa ideii de a prezice viitorul.

– Înţeleg. Şi atunci tu încerci să-i împiedici să rescrie toate profeţiile astea?

– Nici vorbă. Chiar dacă l-am elimina pe cel care face toată treaba – un astrolog elveţian, Krafft – ar găsi pe altcineva în loc. Cel puţin ştim cum lucrează Krafft. Încercăm doar să aflăm ce face *el*, astfel încât expertul *nostru* să-i poată contracara interpretările. Atunci vom putea şi noi să aruncăm manifeste.

– Stai puţin. Expertul *nostru*?

Graham făcu un gest de scuză:

– Îmi pare rău să te scot din zona teoriei pure, dar trebuie să-ţi spun că avem în Londra un tip care se ocupă cu aceleaşi lucruri ca şi Krafft. Face o treabă nemaipomenită. Dar, prietene, toate astea sunt un aspect al războiului psihologic.

– Înţeleg... aşa...

William tăcu câteva clipe, studiindu-l pe Graham prin vălul de fum. După un timp, îşi îngustă privirea şi se aplecă în faţă, arătând cu ţigara spre Graham, într-un gest vechi, bine cunoscut.

– Ai spus că elveţianul care lucrează pentru nemţi este astrolog. Să înţeleg că şi omul nostru este aşa ceva?

Graham îşi ridică atent capul, întrebându-se unde voia să ajungă William.

– Da, este.

– Atunci astrologia joacă un rol foarte important?

– Ei, da...

– Da, *dar*. De ce trebuie întotdeauna să-ţi temperezi răspunsurile? Spune-mi doar atât: cât de mult te poţi încrede în astrologie, în afară de aspectul referitor la războiul psihologic?

– Păi, germanii sunt de părere...

– Nu asta te-am întrebat, îl întrerupse William. Ştiu ce cred germanii... sau, cel puţin, ce presupun oamenii noştri de la Whitehall că

ar crede germanii. Toată lumea ştie că Hitler este pur şi simplu fascinat de ştiinţele oculte şi sunt zvonuri că ar avea o herghelie întreagă de astrologi la care ţine ca la ochii din cap – şi este evident că avem şi noi aşa ceva, tu numărându-te printre ei. Din toate astea pot trage concluzia că probabil ambele tabere încearcă să-şi închipuie care va fi următoarea mişcare a celeilalte, ghidându-se după ce le spun stelele – ştiu toate astea. Şi mai ştiu că încerci să-ţi ascunzi cunoştinţele de astrologie şi din alte domenii sub masca magiei de salon – iepuri scoşi din pălărie şi alte chestii de genul ăsta. Nemţii nu se poartă aşa. Ei iau totul foarte serios. Şi, nu ştiu de ce, mai ales după mica ta demonstraţie de hipnoză, am dintr-o dată senzaţia că şi tu iei lucrurile astea în serios. Am dreptate, Gray? Crezi într-adevăr în aşa ceva?

Mult prea bine pregătit pentru a-şi trăda neliniştea, Graham se crispă pe dinăuntru. De ani de zile îl tot îndepărta pe William de acest aspect al activităţii lui, dar nu şi l-ar fi închipuit atât de tenace. Unde *voia* să ajungă prinţul cu întrebările lui? Era timpul să intre în scenă cavaleria şi să-l salveze – deşi Graham s-ar fi mulţumit doar cu Wells sau cu doctorul. Oricum, astrologia era una din cele mai inofensive ştiinţe oculte. Graham putea răspunde direct la această întrebare.

– Nu ştiu dacă „a crede" este chiar termenul potrivit, răspunse el cu prudenţă. Parte din astrologie este ştiinţă, cu propriile sale reguli şi procedee. Mai complicat e cu interpretările. Sunt unii care par să aibă darul de a face conexiunile corespunzătoare.

– Ai şi tu darul ăsta?

– Nu cred că sunt cel mai în măsură să-ţi răspund la aşa ceva, se apără el. Sunt în stare să alcătuiesc un horoscop, dar asta poate s-o facă oricine ştie să citească o efemeridă şi să facă nişte calcule matematice simple. Ţine de munca mea.

– Ştiu asta. Dar mie mi-ai făcut horoscopul? insistă William.

– Ce te face să crezi că l-am făcut?

Încercă să folosească un ton neutru, deşi ştia că William şi-a dat seama de adevăr. Presupunerea i se transformă în certitudine când William îşi stinse ţigara şi se aplecă spre el nerăbdător.

– Ai *făcut-o*, nu-i aşa? Şi pariez că poţi face mult mai multe decât să alcătuieşti un horoscop! Hai, Gray, ce spune horoscopul meu?

Graham nu-l mai văzuse de multă vreme pe prinţ atât de entuziasmat. Lucrul acesta îl lua prin surprindere. Nu avusese niciodată intenţia de a discuta acest subiect cu William, dar acum, pus în faţa faptului împlinit, îşi dădu seama că încearcă un amestec de prudenţă şi plăcută anticipaţie – de parcă gândul de a împărtăşi cu William măcar o mică parte din cealaltă faţetă a muncii sale nu-i mai părea acum atât de străin. Poate că totul se datora noilor sale responsabilităţi – faptul că trebuise să-i ia locul lui Selwyn – şi de amploarea neprevăzută şi înfricoşătoare pe care o luase situaţia, conform relatării lui Michael despre Dieter şi întâmplările

legate de magia neagră care aveau loc în Germania. Acel rău neașteptat, surprins de Graham în timp ce îl căuta pe Michael, încă îl mai obseda. Nu îndrăznea să-i împărtășească toate acestea lui William, dar poate că erau anumite aspecte pe care le *putea* discuta. Ca și prințul, căruia nimeni în afara familiei sale nu i se adresa pe numele mic, cu excepția lui Graham, acesta, la rândul lui, nu fusese în stare să discute vreun aspect al acestei alte vieți a lui cu vreo altă persoană aflată în afara „familiei" de la Oakwood. Ideea de a-l introduce, chiar și într-o mică măsură, pe William în acest cerc al confidențelor părea ciudat de bună. Va trebui să se mai gândească la asta.

– Ei, da, pot face mai multe lucruri, nu numai un horoscop, consimți el. Și da, ți-am întocmit horoscopul.

– Știam eu!

– Din păcate, nu cred că este nici locul, nici momentul să intrăm în prea multe amănunte. Domnul Wells al tău sau bunul doctor al amiralului pot sosi în orice clipă.

– Atunci spune-mi măcar în linii mari, îl imploră William. E fascinant. Pun prinsoare că nici unuia dintre frații mei nu i s-a citit horoscopul.

Surâzând obosit, Graham se lăsă pe spate și își sprijini coatele de brațele scaunului, împreunându-și degetele. Dacă ar ști William! Horoscopul fiecărui membru al familiei regale îi era tot atât de cunoscut ca al lui însuși și cu siguranță că mai erau și alții care le cunoșteau, pe ambele maluri ale Canalului.

Dar nu era cazul să-l alarmeze, atâta vreme cât credea doar pe jumătate în „chestii" din astea. Dacă lui William îi intrase în cap să cunoască mai multe lucruri și dacă îi era sortit să le știe, va trage cât de curând propriile sale concluzii.

– Să vedem, zise, încercând să mai tragă de timp până când se hotăra cât de multe voia să-i spună prințului. John și cu tine v-ați născut pe 12 iulie 1905, pe la ora trei dimineața – din câte îmi aduc aminte – la Sandringham, nu-i așa?

– Știi că așa e.

William se opri o clipă:

– Ai făcut și horoscopul lui John?

Graham aprobă din cap:

– Mi-amintesc cât de uimit am fost prima oară când le-am comparat. Nu mai văzusem niciodată horoscoapele unor gemeni. E fascinant să observi cum o diferență de mai puțin de o oră la naștere poate schimba toată traiectoria vieții, chiar în cazul gemenilor. Sigur, tu și John nu ați semănat deloc, totuși, era fascinant.

– Nemaipomenit! Când le-ai comparat prima dată?

– Când ai venit să lucrezi pentru mine, răspunse Graham zâmbind. Voiam să văd ce mi-au dat. Și nu am fost dezamăgit. Și soarele și ascendentul tău se află la același grad în casa Racului, iar luna este în

Scorpion. De fapt, şi luna mea este în Scorpion – la opt grade distanţă de a ta. Lucru încă mai curios, ascendentul meu se află la distanţă mai mică de un minut de al tău.

– E bine asta?

– Aşa cred. De fapt, nu ştiu dacă ar trebui să mă aventurez până într-acolo încât să spun că e bine sau rău, însă faptul acesta explică de ce semănăm atât de mult. Luna în Scorpion îi caracterizează pe cei care desfăşoară activităţi secrete – şi ai şi planeta Marte în casa Scorpionului. Aşa ceva indică în mod obişnuit o dorinţă acerbă de a afla ce se ascunde în spatele lucrurilor, de a scormoni secretele – chestii din astea. Şi cred că aceasta se potriveşte perfect în cazul tău, însă trebuie să...

O bătaie în uşă îl întrerupse; murmură, surâzând cu viclenie „Sunt salvat", în timp ce William bombăni privind spre uşă.

– Vom continua altă dată această discuţie, zise el şoptit, pe un ton care nu lăsa nici o urmă de îndoială că aşa se va întâmpla. Nu scapi tu atât de uşor! Intră, spuse apoi.

La deschiderea uşii, Graham se ridică, căpătând din nou atitudinea aceea oficială care, aşa convenise cu William, trebuia să fie imaginea publică a relaţiei dintre ei – fost superior militar şi prinţ. Wells, ţinând în mâini o tavă acoperită, făcu loc să intre unui medic militar în vârstă, care purta câte trei galoane aurii pe manşetele uniformei.

– Domnule, domnul comandant Reynolds, anunţă Wells.

Sanitarii veniţi cu el aşteptau jos cu o targă şi, după un sfert de oră, Reynolds îl luă pe Michael la cabinetul medical pentru a-l trata, asigurându-i pe Graham şi pe prinţ de faptul că pacientul lor se va întoarce la datorie peste o săptămână, dar că un timp va trebui să nu fie supus unor eforturi deosebite. După ce l-au dat pe Michael în grija unor mâini sigure, Graham şi prinţul începură să mănânce sandviciurile şi supa aduse de Wells. Însă pofta de mâncare le pieri în clipa când apăru Denton cu un plic uriaş în mână.

– Ai găsit ceva interesant, Denny? îl întrebă Graham.

Scoase prima rolă şi desfăşură câteva cadre pe care le cercetă în lumină.

– *Foarte* interesant, domnule. Ştiaţi că al treilea film a fost deja developat, nu-i aşa?

Avertizat de Michael în legătură cu filmul lui Dieter, Graham se mulţumi doar să dea din cap; scoase o lupă din buzunar şi începu să urmărească mai atent cele câteva cadre alese. Cu ochiul liber se puteau vedea numai contururile unor hărţi astrologice şi lupa descoperea doar câteva cuvinte scrise cu caractere mai mari, dar era suficient ca să-i aducă un zâmbet pe buze.

– Da, mi-a spus Michael ceva despre asta, zise cu indiferenţă, punând lupa la o parte. Cadrele astea sunt excelente. Şi celelalte sunt la fel?

– Puţin diferite, domnule. Bănuiesc că doriţi fotografii mărite după toate filmele, înainte să ne înapoiem.

– Ai dreptate.

Înfăşură la loc filmul şi îl puse în plic, privind către William cu ochi în care se citea satisfacţia:

– A făcut o treabă bună.

– Am înţeles, spuse William. Ce urmează acum?

– Eu şi cu Denny ne întoarcem la treburile noastre, răspunse Graham, înmânându-i plicul lui Denton. Voi face probabil un raport preliminar pe drumul de întoarcere la Londra. Apoi vom lucra zi şi noapte.

William surâse cu tristeţe:

– M-ai crede dacă ţi-aş spune că-mi lipsesc până şi nopţile noastre albe? zise, întinzând mâna, fără tragere de inimă, în semn de rămas bun.

– Ţine minte însă că avem nişte probleme rămase nerezolvate, de care trebuie să ne ocupăm când ne vom vedea data viitoare. Nu te mai reţin acum, dar când îţi vei termina lucrul atât de urgent, ce-ar fi să vii la Windsor pentru o zi sau două, sau măcar o după-amiază? Putem călări, dacă e vreme bună.

Aplecându-se într-un gest ceremonios asupra mâinilor lor împreunate, Graham zâmbi în taină. Nu avea nici cea mai mică urmă de îndoială că această invitaţie era de fapt o poruncă, dar se obişnuise deja, după atâţia ani de prietenie cu prinţul. Va avea suficient timp să-şi analizeze impulsul de a-i împărtăşi totul lui William şi de a pregăti o eventuală strategie.

O jumătate de oră mai târziu însă, când el şi Denton scoteau din baie primele fotografii mărite, nici nu se mai gândea la prinţ. Primul era filmul lui Dieter. Când Graham puse la uscat prima fotografie, cu un aspect straniu în lumina roşie a camerei obscure, avu senzaţia ciudată a unui „déjà vu".

De-abia dacă s-a uitat la încăperea întunecată, mărginită de drapele, din prima fotografie, deşi era destul de tulburătoare în sine. Se aplecă nerăbdător peste baia de developare, unde imaginea următoarei fotografii începuse să apară – prinzând contur pe măsură ce Graham o agita prin soluţie.

Mai văzuse chipul acela – pe Al Doilea Drum. Amintirea îi răspândi fiori de groază pe şira spinării, iar teroarea pe care o simţise mai înainte se întoarse, izbindu-l cu toată puterea.

Capitolul 5

CICATRICEA, ochii scânteietori – chipul întrezărit de Graham pe Al Doilea Drum. Numai atât şi era suficient pentru a-l convinge că aceste fotografii nu trebuie să ajungă pe masa oficialităţilor. Şi putea pune prinsoare că acesta era chipul care bântuia şi coşmarul lui Michael.

Încruntat, cercetă şi restul fotografiilor, una mai îngrozitoare ca cealaltă. Ultima reprezenta o pagină de text scris foarte mărunt, semnat cu numele codificat al lui Dieter. Când aceasta se uscă îndeajuns, îl lăsă pe Denton să se ocupe de celelalte filme şi luă cu sine în biroul de alături tot materialul trimis de Dieter. Răsfoi din nou fotografiile, simţind un gol în stomac când privi cu mai multă atenţie şi celelalte detalii, apoi le puse pe toate, mai puţin pagina cu textul, într-un plic mare şi se apucă să citească raportul lui Dieter.

Graham nu ţinuse niciodată prea mult la Dieter, deşi lucra cu acesta din când în când, la cererea lui Selwyn. Dieter era un savant strălucit în domeniul ştiinţelor oculte şi un conducător de ritualuri magice – întrecându-i pe Selwyn şi Graham – dar era lipsit de moralitate. În ciuda asigurărilor reci ale raportului, conţinutul fotografiilor punea totuşi la îndoială faptul că dezertarea lui ar fi fost simulată. Graham îl considera suspect şi pentru motivul că era german.

Legătura lui Dieter cu familia Jordan se datora unei scurte căsătorii cu una din surorile mai mari ale lui Selwyn, care murise apoi în chip tragic, dând naştere unui copil, de asemenea mort. După pierderea ei, la începutul anilor douăzeci, Dieter hotărâse să se infiltreze şi să saboteze operaţiunile oculte naziste la cel mai înalt nivel. În deceniul următor, pentru a-şi spori credibilitatea în ochii germanilor, făcuse publică

ruperea oricăror relaţii cu rudele britanice ale soţiei sale decedate, adoptând o atitudine pronazistă din ce în ce mai fanatică.

De curând, Dieter devenise instructor la Vogelsang, unul din cele trei mari „Ordensburgen"sau castele ale ordinelor naziste, unde ofiţeri SS şi alţi viitori lideri ai celui de-al Treilea Reich erau îndoctrinaţi cu aspectele mistice ale ideologiei rasiste. Până acum, grupul de la Oakwood obţinuse foarte puţine date despre el.

Însă fotografiile erau o dovadă clară a succesului asocierilor făcute de Dieter în afara programului – deşi Graham ar fi preferat o confirmare mai puţin tulburătoare. Încăperea pentru desfăşurarea ritualurilor, cu drapelele atârnate pe pereţi, care apăruse în viziunea lui Graham, exista exact aşa cum o văzuse el: focar al unei puteri întunecate, inimaginabile, tăinuite într-unul din beciurile de la Vogelsang. Şi mai înfiorător era chipul conducătorului acelui grup, întotdeauna mascat; Graham era convins că el era prezenţa pe care o sesizase pe Al Doilea Drum. Dieter spunea că numele lui este Sturm.

Nici Dieter nu ştia mai multe despre Sturm decât numele şi credinţa sa. Venea şi pleca învăluit în mister, având, evident, un rang înalt într-una sau mai multe tradiţii ale magiei negre. Nu avea nici o legătură oficială cu Vogelsang, chiar dacă el însuşi îi selectase pe membrii lojei în care se infiltrase Dieter, dintre cei care studiau aici, şi folosea toate facilităţile existente. Trecea drept protejatul Reichsführerului SS Himmler, dar se şoptea că Sturm se bucura de încrederea Führerului însuşi.

Implicaţiile erau uriaşe, Graham înţelese însă că, pentru moment, acestea trebuie să lase loc preocupărilor mai oficiale. Materialul lui Dieter va trebui să ajungă la grupul Oakwood; materialul lui Michael era nutreţ pentru MI 6[1]. Când Denton apăru din camera obscură cu restul de fotografii, Graham puse şi raportul lui Dieter în plic şi încercă să nu se mai gândească la el.

Pe drumul spre Londra, Graham răsfoi în fugă materialul lui Michael, împărtăşindu-i lui Denton toate observaţiile şi speculaţiile pe marginea acestuia. Până la birou, făcuse deja o ciornă a evaluării preliminare care constituise obiectul activităţii necontenite a echipei sale timp de şapte zile. Terminaseră cam în acelaşi timp cu încheierea operaţiunii Dynamo. Bună parte din informaţiile primite fuseseră cunoscute în linii mari şi înainte, dar altele erau noi şi înfiorătoare. Chiar şi fără povestea cu Dieter, imaginea formată era de-a dreptul îngrozitoare.

Oricum, în ceea ce-l privea pe Graham, el putea face abstracţie acum de materialul referitor la Nostradamus. Încercarea lui Ernst Krafft de a reinterpreta previziunile acestuia era mai degrabă ridicolă decât alarmantă pentru oricine îl cunoştea cât de cât pe Nostradamus; trebuia totuşi să fie dezminţită, întrucât exista posibilitatea ca unii să creadă în

[1] Serviciul britanic de contrainformaţii externe (n. tr.).

ea. Ashcroft, expertul lui Graham în opera lui Nostradamus, era de acord. Schiţând un raport în acest sens, Graham trimise tot materialul despre Nostradamus la MI 6. Căpitanul de Wohl, cel care se ocupa de conceperea contramanifestelor britanice, avea să se amuze copios, fără doar şi poate, în momentul în care va introduce noile informaţii primite în textul pe care îl redacta.

Însă restul materialului lui Michael nu era câtuşi de puţin nostim. Înainte cu câteva luni, agentul care-i dăduse lui Michael al doilea film reuşise să penetreze în Secţia a VII-a a lui Himmler, care era oarecum asemănătoare cu departamentul condus de Graham. Primele sale rapoarte conturau zona fenomenelor oculte şi psihice investigate de Al Treilea Reich pentru o eventuală utilizare în timp de război: războiul astrologic legat de opera lui Nostradamus, telepatie mentală cu scopul de a influenţa inamicul, experimente cu pendulul deasupra hărţilor, pentru a localiza flotele inamice. Materialul cel nou se ocupa de probleme şi mai importante.

Agenţii lui Himmler începuseră să-i persecute pe toţi practicanţii ştiinţelor oculte care nu-şi puneau talentele la dispoziţia celui de-al Treilea Reich. Devenise suspect orice grup cu o eventuală orientare mistică sau ezoterică. Foşti francmasoni, secte religioase ciudate, astrologi încă nerecrutaţi de partidul nazist, loji oculte şi grupuri de studiu, ţigani – toţi şi toate intraseră în atenţia frăţiei negre a lui Himmler. Cei care acceptau să-şi folosească talentele pentru a ajuta patria erau curtaţi şi aduşi în ţarcul nazist; dar cei care nu voiau s-o facă sau cei care aparţineau de grupuri destinate eliminării erau ridicaţi cu brutalitate şi dispăreau pentru totdeauna. Graham recunoscu numele câtorva maeştri ai ştiinţelor oculte, puternici odinioară, pe lista persoanelor dispărute oferită de legătura lui Michael. Aceasta era confirmarea nefastă a faptului că Al Treilea Reich lua foarte în serios întreaga problemă a ocultismului.

Şi mai neliniştitoare erau copiile hărţilor astrologice şi interpretările acestora, obţinute chiar de Michael. În ele erau reprezentate multe persoane din cele mai înalte eşaloane de comandă ale partidului nazist, inclusiv Hitler, şi chiar câteva personalităţi din rândul aliaţilor, ca de exemplu Churchill şi Regele. Hărţile acestea prezentau câteva diferenţe ingenioase faţă de un set similar furat cu şase luni înainte – o minte complet nouă făcea acum interpretările, mult mai competente şi mai subtile, într-un mod mai înfricoşător decât cel dinainte. Doi dintre analiştii lui Graham au ajuns, independent unul de celălalt, la aceeaşi concluzie: dacă Himmler sau chiar o persoană mai puţin luminată din curtea nazistă a angajat un astrolog de un asemenea calibru ca să-l sfătuiască pe Führer, lucrurile puteau căpăta o cu totul altă întorsătură. Omul acesta era cunoscut sub pseudonimul „der Rote Adler" – Vulturul Roşu.

– După părerea mea, e bun – *al naibii* de bun, se destăinui Grumbaugh în intimitatea biroului lui Graham, împingându-şi ochelarii pe fruntea cheală, în timp ce înşira diferite texte în faţa şefului său.

– Ce mă nelinişteşte în mod deosebit este faptul că nu sunt sigur dacă este *doar* astrolog.

– Ce spui?

Grumbaugh clătină din cap, întunecat la faţă:

– Ceva din străfundurile minţii mele îl leagă de lojile acelea satanice despre care am auzit. Dacă-i un astrolog atât de bun, de ce n-ar fi şi un practicant de primă clasă al magiei negre? Asta e o simplă speculaţie de a mea, dar ia închipuie-ţi cum ar fi dacă s-ar dovedi că el este tipul ăla mascat care se tot arăta la întâlnirile secrete ale grupurilor Vril şi Thule Gesellschaft, căutând ajutoare? Există câteva articole care sugerează o asemenea legătură în materialul despre secţia a VII-a. Uită-te puţin la pasajele pe care le-am însemnat.

Grumbaugh se căţără pe marginea biroului şi răsfoi materialul, indicând articolele respective, iar Graham le citi cu o neîncredere crescândă. Societatea Vril şi Thule Gesellschaft – ordine oculte germane, dezvoltate în timpul primului război mondial din rădăcinile vechiului Germanenorder – erau rasiste şi antisemite într-o manieră foarte violentă. Din Grupul Thule proveniseră toţi cei patruzeci de membri iniţiali ai Noului Partid German al Muncitorilor, care l-a adus în cele din urmă pe Hitler la putere, şi acest grup era finanţat chiar de conducerea nazistă. Despre Hitler se spunea că este un iniţiat al nucleului grupului Thule, a cărui orientare era în mod clar satanică. Nimeni nu ştie cât de departe se întinseseră ramificaţiile acestui grup.

Dar în timp ce Grumbaugh îi prezenta dovezile, imaginea care copleşea mintea lui Graham era cea a misteriosului Sturm. Când au terminat, Graham îşi sprijini capul de spătarul scaunului, adâncit în gânduri.

Ajunsese să se încreadă în intuiţia lui Grumbaugh. Acest evreu născut în Anglia era cel mai strălucit dintre analiştii săi, un erudit de la Cambridge, plin de resurse nebănuite, deşi foarte puţin cunoscut, care vorbea fluent şase limbi europene şi citea în câteva limbi moarte. De asemenea, era unul dintre cei mai eminenţi cabalişti pe care-i întâlnise vreodată Graham. Dacă Sam Grumbaugh era de părere că Rote Adler ar fi putut avea legături cu o lojă satanică germană, atunci, cu siguranţă, această posibilitate trebuia cercetată în amănunt. Se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-i arate lui Grumbaugh cel puţin câteva dintre fotografiile de la Dieter, doar ca să-i observe reacţia.

– Atunci, tu crezi că acest Rote Adler este Thulistul preferat al lui Hitler? întrebă Graham. Cel care are o lojă neagră în serviciul său?

– Numele se potriveşte, răspunse Grumbaugh.

Îşi răsuci sprâncenele într-o expresie care îi aparţinea numai lui, lăsând ochelarii să-i alunece la loc în timp ce scoase o altă pagină.

– Ascultă pasajul acesta. L-am interceptat luna trecută şi apare şi în materialul primit: „Dumnezeul nostru este tatăl bătăliei, iar runa Lui este cea a vulturului." Acesta este un slogan Thulist, pur şi simplu. În vechea

mitologie solară a germanilor, vulturul este simbolul rasei ariene. Thuliştii îi folosesc drept însemn secundar, împreună cu svastica traversată de cele două suliţe. Totul se potriveşte, Gray. Cred că el este expertul lui Hitler în magia neagră.

Graham trase sertarul biroului şi scoase de acolo câteva dintre fotografiile lui Dieter, pe care le aruncă peste birou către Grumbaugh.

– Mă întreb dacă este vorba despre acelaşi om, spuse el încet, urmărind cum expresia de pe chipul lui Grumbaugh se modifică din surpriză în uluire, apoi în suferinţă încrâncenată, în timp ce răsfoia fotografiile. I se spune Sturm, continuă el, operează în afara Grupului de la Vogelsang, de unde însă îşi recrutează majoritatea membrilor. Fotografiile provin de la o sursă secretă, adăugă când Grumbaugh îşi ridică privirea, începând să facă un comentariu aspru.

Readus la tăcere, Grumbaugh răsfoi fotografiile a doua oară, foarte încet, apoi le aruncă pe biroul lui Graham şi-şi şterse dezgustat palmele.

– Nu cumva toată povestea asta a fost înscenată pentru noi? întrebă în şoaptă.

Graham clătină din cap, amintindu-şi viziunea de pe Al Doilea Drum:

– N-am nici un motiv să mă îndoiesc de autenticitatea acestor fotografii. Se pare că scopul lor a fost să-i incrimineze pe ceilalţi participanţi, ca să nu se poată retrage mai târziu. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai ţine numai pentru tine informaţiile astea.

Înfiorându-se, Grumbaugh îşi feri privirea:

– Faimoasa magie „astrologică" a Thuliştilor, şopti el răguşit, care nu este nici astrologie, nici magie în adevăratul sens, ci este doar o scuză pentru tortură perversă şi pentru crimă. Şi sunt gata să pariez leafa mea pe o lună că victimele din pozele astea sunt evrei.

– Unii dintre ei sunt.

Graham strânse iute fotografiile şi le puse la loc în sertar.

– Cred că ar trebui să punem nişte iscoade pe urmele acestui Sturm. Spune-i lui Basilby să ia imediat măsuri. Între timp, vreau să găseşti toate corelaţiile posibile între Sturm, Rote Adler, Vogelsang, Thuliştii, Grupul Vril – orice fel de legături cu magia neagră, tot ce ne-ar putea oferi mai multe date despre individul ăsta. În cât timp crezi că îmi poţi prezenta raportul?

Grumbaugh i l-a prezentat în dimineaţa următoare, înainte ca restul echipei să-şi fi terminat de băut ceaiul. Concluziile acestuia l-au făcut pe Graham să plece imediat la Dover, cu o copie pentru convalescentul Michael, dar nu înainte de a o suna pe Alix pentru a aranja o întâlnire la Oakwood în seara următoare. Michael era distrus.

– Habar n-am avut că este atât de implicat, şopti Michael după ce a terminat de citit raportul lui Grumbaugh şi pe cel al lui Dieter şi a privit timp îndelungat fotografiile.

– Când mi-a spus că s-a infiltrat într-o lojă neagră, nu mi-am închipuit în ruptul capului că va trebui să facă... să facă *toate astea*.

Era aşezat într-un scaun cu rotile pe una din terasele de la Royal Victoria Hospital, în timp ce Denton stătea de pază la uşa dinspre scară, pentru a nu fi deranjaţi de vreun oaspete nedorit. Michael nu se mişcă atunci când Graham îi luă din poală rapoartele şi fotografiile.

– Îmi pare rău, Michael, credeam că eşti pregătit pentru aşa ceva, spuse Graham scuzându-se. Mi-ai zis că ţi-a arătat nişte poze.

– Da, câteva... îngrozitoare. Dar astea...

Michael îşi lăsă capul în jos şi îşi acoperi ochii cu mâna sănătoasă. Graham revăzu în minte fotografia care, fără îndoială, îl obseda pe Michael: Dieter, fără mască, având paloarea nordicilor şi o ţinută aristocratică în sutana neagră, spintecând cu sânge rece gâtul unei victime îngrozite, legată de o piatră mare şi neagră; sângele care ţâşnea; Sturm mascat, privindu-l cu aprobare evidentă; ceilalţi oameni ai căror ochi trădau o răutate neînfrânată. Dieter, unchiul preferat al lui Michael, care-i fusese tovarăş de joacă şi de bătaie încă dinainte de a învăţa să meargă, care se juca de-a v-aţi ascunselea cu el şi cu fratele lui mai mare în timpul vacanţelor de vară petrecute în Bavaria. Dieter, pe care Michael îl adora.

Clătinându-şi capul, ca pentru a alunga imaginea din minte, Graham puse documentele înapoi în servietă şi-i îngădui lui Michael să-şi revină. Din punct de vedere strict intelectual, credea că înţelege de ce îşi asumase Dieter această sarcină. Dieter ar fi spus că scopul scuză mijloacele; că era permis, în anumite circumstanţe, să faci un lucru rău pentru un motiv bun; că, pentru a te putea lupta cu ceva monstruos, trebuia uneori să foloseşti metode monstruoase, indiferent cât te-ar fi costat aceasta.

Dar Graham nu întâlnise niciodată o justificare acceptabilă pentru o crimă comisă cu sânge rece, prin tortură.

– Şi atunci, ce părere ai despre o posibilă legătură Sturm – Rote Adler? întrebă după un timp, încercând cu blândeţe să-l scoată pe Michael din starea în care se afla. Crezi că ar putea fi vorba despre una şi aceeaşi persoană?

Michael respiră încet, încercând să-şi recapete calmul; părea mult mai tânăr şi mai vulnerabil decât ar fi fost normal la cei douăzeci şi doi de ani ai săi. Reuşi să dea energic din cap.

– Este posibil. Grumbaugh pare să fie sigur de asta. I-ai arătat şi lui fotografiile?

– Câteva. Spune-mi mai multe despre Dieter. Ţi-a dat vreun indiciu că Sturm ar avea pregătire de astrolog?

– Nu-mi amintesc... Nu, nu cred, oftă Michael. Iartă-mă dacă-ţi par dărâmat rău, Gray. Cred că sunt doar... foarte dezamăgit. Sigur, el *spune* că n-a trecut de partea cealaltă, dar nu mi-am închipuit niciodată că unchiul Dieter va... va...

– Nimeni nu şi-ar fi închipuit, fiule, murmură Graham, privind neajutorat cum Michael îşi întoarce scaunul şi se deplasează cu stângăcie ceva mai departe.

Era timpul să-l scoată pe Michael de aici, se hotărî Graham în cele din urmă; era timpul să-i dea ceva de lucru, ca să-l facă să uite această deziluzie. La Oakwood se putea vindeca mai bine decât în oricare spital. Îl va duce acolo mâine, când va avea loc întâlnirea cu Alix şi cu ceilalţi; în plus, trebuia să asculte povestea spusă chiar de Michael. În seara asta, însă, îl va duce în apartamentul său.

– Michael, cred că a venit momentul să te iau din locul ăsta, spuse.

În mai puţin de o oră, Denton îi ducea pe amândoi înapoi la Londra Graham îşi petrecu seara încercând să-l convingă pe Michael să-şi scrie raportul oficial şi, uneori, încercând să-l aline când Michael se lăsa în voia amintirilor dureroase despre schimbatul unchi Dieter. Nici unul dintre ei nu dormi prea mult. În dimineaţa următoare, Graham verifică împreună cu Grumbaugh şi ceilalţi doi analişti ai săi, raportul de misiune al lui Michael; până după-amiază, trasase sarcină agenţilor să se ocupe de noua direcţie pe care o luase investigaţia lor. Înainte de a-l lua pe Michael ca să meargă la Oakwood, a mai petrecut o ultimă oră mohorâtă în camera de transmisiuni, descifrând noile buletine apărute pe imprimatoare.

Ştirile nu erau deloc încurajatoare. Operaţiunea Dynamo luase sfârşit cu două zile înainte, având ca rezultat evacuarea a mai mult de un sfert de milion de oameni – de zece ori mai mult decât şi-ar fi putut imagina cineva, chiar în cele mai frumoase vise – însă, de fapt, bătălia Franţei era pierdută. Deşi guvernul francez nu capitulase încă în mod oficial, era evident că sfârşitul este aproape. Churchill zburase peste Canalul Mânecii de cel puţin trei ori în ultimele două săptămâni, încercând să insufle curaj regimului, aflat pe punctul de a se prăbuşi, al premierului Reynaud, însă până şi el se văzuse obligat să admită, fără tragere de inimă, că această etapă a războiului se apropia de sfârşit.

Etapa care urma le provoca şi mai multă îngrijorare britanicilor. Căci, o dată Franţa ocupată, lui Hitler i se deschidea drumul pentru a-şi începe activităţile de pregătire a invaziei. Planul era cunoscut sub numele de Seelöwe – Operaţiunea Leul de Mare. Porturile franceze ocupate urmau să constituie rampe de lansare pentru navele şi barjele necesare ducerii la bun sfârşit a unui plan de o asemenea anvergură; aeroporturile capturate urmau să devină refugii pentru bombardierele, avioanele de vânătoare şi trupele de paraşutişti de care era nevoie pentru reuşita planului. Marina şi aviaţia britanică constituiau obstacole însemnate în calea unei invazii, căci se puteau sprijini reciproc. Însă forţele navale ale britanicilor vor fi treptat obligate să părăsească apele Canalului, când germanii îşi vor fi mutat flota înspre sud, în porturile nou ocupate, iar

RAF era încă mult prea slab, în ciuda eforturilor susţinute depuse de fabricile de avioane ale lordului Beaverbrook.

Dacă Hitler profita de avantajul câştigat, scăpând de marina şi aviaţia britanică, şi lovea în timp ce rămăşiţele Corpului Expediţionar Britanic erau dezarmate şi împrăştiate în inima Angliei, invazia urma să fie respinsă de voluntarii vârstnici ai armatei locale de apărare (Home Guard) şi de civili neinstruiţi pentru aşa ceva – bătrâni, tineri, femei şi copii, luptându-se pe câmpiile şi pe străzile Angliei, unde nici un invadator nu mai reuşise să pună piciorul din anul 1066. În faţa unei asemenea ameninţări, Graham începu să se întrebe dacă nu cumva era nebun să-şi imagineze măcar că o va putea opri prin vreunul din eforturile sale anemice.

– Sunt sigur că Dieter a avut motivele sale, chiar dacă nouă ne este greu să le înţelegem, le spuse Graham celorlalţi, seara, când se adunară în jurul mesei din bibliotecă să-şi bea cafeaua de după cină.

– Din nefericire, acţiunile lui ne-au pus pe toţi într-o situaţie foarte dificilă. Pe lângă problema dacă el poate face ceea ce a făcut fără să se fi contaminat de molima nazistă, mai rămâne şi faptul că o continuare a legăturii noastre cu el ar putea fi considerată o aprobare tacită. Desigur că nu mă aşteptam la aşa ceva, şi ştiu că nici Michael.

În afară de Alix şi de general, doar doi dintre ceilalţi membri ai grupului veniseră la întâlnirea neprevăzută cu Graham şi Michael; Richard, fiul lui Graham, şi Geoffrey, celălalt nepot al generalului şi fratele mai mare al lui Audrey, amândoi într-o permisie de urgenţă de la baza lor de hidroavioane de lângă Southampton. Toţi cei cinci bărbaţi erau îmbrăcaţi în uniforme. Fotografiile lui Dieter şi copii ale rapoartelor erau împrăştiate pe masă.

– Această problemă a contaminării este foarte importantă, răspunse Alix, răsfoind nervoasă fotografiile. Dieter este unul dintre cei mai buni magicieni de ritualuri pe care i-am întâlnit vreodată, dar şi unul dintre cei mai labili. Am fost neliniştită când şi-a anunţat intenţiile şi cu atât mai alarmată sunt acum, că a reuşit să intre şi a acceptat iniţierea într-o lojă neagră. O dată ce ai ucis în acest fel, puţine bariere mai rămân în picioare. Unde este hotarul pe care trebuie să-l treci înainte de *a deveni* satanist, atunci când doar joci acest rol? Şi cât de mult contează principiile afirmate, atunci când joci *în mod permanent* un astfel de rol, cu toate manifestările pe care acesta le implică?

– Nu e chiar aşa, murmură Michael, muşcându-şi buzele. Nu e un satanic adevărat. *Ştiu* că nu e.

– Poate că nu, dar cu siguranţă că are legături strânse cu oameni care sunt, spuse generalul, arătând cu mâna în care ţinea pipa spre fotografii. Şi nu pot spune că nu mă nelinişteşte faptul că Gray a fost atras la întâlnirea lor. Dacă aşa ceva a fost posibil, ce putem face ca să împiedicăm reversul? Graham se înfioră. Gândul acesta înfricoşător îi trecuse şi lui de multe ori prin minte.

– Nici mie nu-mi place situaţia, Wesley, totuşi cred că e probabil ca Dieter şi nu Sturm să mă fi atras acolo, spuse el cu prudenţă. De acord, am fost vulnerabil atunci când n-ar fi trebuit să fiu, dar cred că coşmarul lui Michael a declanşat toată povestea. Când l-am atins, probabil că el tocmai îl atingea pe Dieter, tocmai din cauza îngrijorării sale şi, din moment ce am mai lucrat înainte cu Dieter iar Michael era complet scăpat de sub control şi nu se putea concentra, am fost atras către ceea ce făcea Dieter în acel moment. Adu-ţi aminte, nu l-am atins deloc pe Sturm. Doar l-am văzut.

Geoffrey, roşcat şi palid în uniforma sa albastră de aviator, îşi sprijini scaunul pe picioarele din spate şi se încruntă.

– Şi e evident că şi el te-a văzut, remarcă. Cum poţi fi sigur că n-o să te folosească încercând să ne dea tuturor de urmă? Nu-mi doresc deloc ca unul ca el să bântuie prin preajma vreunuia din cercurile *noastre*.

Graham clătină capul:

– Dacă ar fi fost capabil să mă urmărească, nu crezi, Geoff, că ar fi făcut-o chiar atunci? Cu cât aşteaptă mai mult, cu atât sunt şanse mai mari ca eu să povestesc întâmplarea şi altora, cum fac acum, şi să primesc întăriri. De fapt, nici nu i-am dat ocazia să încerce din nou. De atunci n-am mai fost pe Al Doilea Drum şi nici nu am intenţia să mai trec pe acolo, cel puţin câteva săptămâni de acum înainte. Dacă şi la jumătatea verii lucrurile vor părea nesigure, mă voi retrage. Oricum, abstinenţa mea nu va afecta cu nimic planul Drake. Următorul eveniment important după aceea este Lammas – şi dacă nu rezolvăm nimic până atunci, cred că va fi prea târziu să mai facem ceva.

Richard, care părea mai degrabă fratele şi nu fiul lui Graham, se juca morocănos cu un creion, rostogolindu-l încolo şi încoace pe masă.

– Cred în primul rând că facem o prostie continuând legătura cu Dieter. Cum este cu putinţă să rămâi pur dacă te-ai infiltrat într-un grup care cere *aşa ceva* de la iniţiaţii săi?

Arătă furios una din fotografii.

– Şi cum dracu' te-ai încurcat cu el în drumul ăsta, Michael? Nu-mi amintesc să fi vorbit despre aşa ceva ultima oară când ne-am văzut.

– Altfel cum aş fi putut să ies din Germania? spuse Michael pe un ton defensiv. Unchiul Dieter a fost prima persoană care mi-a venit în minte.

– Şi întâmplarea a făcut ca el să aibă tocmai atunci pregătite pozele astea drăgălaşe şi raportul, pe care ţi le-a încredinţat ca să le aduci în Anglia?

Michael îşi ieşi din sărite:

– Tata primise de veste că Dieter avea informaţii importante pentru noi şi m-a rugat să le iau eu dacă am ocazia.

– Fără să-i spui lui Gray?

– Dumnezeule, Richard, mai ai puţin şi o să crezi că eu am pus la cale prăbuşirea avionului care trebuia să mă recupereze. Ce ar fi trebuit să fac?

– Cred că este de ajuns, îi întrerupse Graham. Terminaţi, amândoi.

– Dar nici măcar nu-ţi pasă că David a lucrat fără ştireà ta? insistă Richard. Dacă are de gând să te facă şef în exerciţiu, ar putea măcar să-ţi spună când face un lucru care ne-ar putea afecta pe toţi!

– Richard, încetează. Nu este treaba ta.

– Nu-i treaba mea când tatăl meu e pus în pericol pentru că şeful lui nu l-a sprijinit? N-ai ştiut că l-a rugat pe Michael să-l întâlnească pe Dieter, nu-i aşa?

Graham oftă şi clătină din cap:

– Nu, dar asta este o problemă pe care o s-o rezolv numai cu David, şopti. Te rog, fiule, nu mai continua. Nu are nici un rost să ne certăm între noi.

La aprobarea morocănoasă a lui Richard, Graham continuă:

– Mulţumesc. Acum, că a venit vorba, Alix, cred că nu mai pot să mă eschivez de la obligaţia de a intra în legătură cu unii din conducătorii celorlalte grupuri. Înainte să plec, poţi să-mi dai lista celor cu care ai vorbit deja?

– Desigur.

– Vrei să spui că nici măcar nu ai început? întrebă Geoffrey.

Graham oftă din nou şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului, închizând ochii. Nerăbdarea şi seriozitatea celor trei tineri începuseră să-l scoată din fire.

– Fac tot ce pot, Geoffrey. Te rog, adu-ţi aminte că trebuie să lucrez cu contralovituri cărora nu am fost învăţat să le fac faţă. Nu eu am cerut să fiu conducător.

– Dar David a spus...

– David a spus că Gray trebuie să facă ce crede el că este mai bine, îl întrerupse cu blândeţe Alix, punând uşor mâna pe braţul tânărului. În afară de incursiunea aceea solitară pe Al Doilea Drum, eu nu am ce să-i reproşez. Gray ştie ce trebuie să facă.

Aceasta era prima referire directă făcută de Alix la incidentul de sub podeţ. Tonul ei era blând, însă Graham sesiză duritatea de oţel pe care-o ascundea, surprinzându-i mişcarea aproape imperceptibilă a capului când privi în direcţia lui. Pedepsit astfel cu mai multă străşnicie decât prin orice reproş pe care i l-ar fi adresat Alix, îşi coborî din nou privirea. Problema era că ştia exact ce se aşteaptă de la el. Povara responsabilităţii creştea cu fiecare zi.

– Ne-am cam înfierbântat cu toţii, spuse Alix după o clipă, smulgându-l din învinuirile pe care şi le aducea. Ce-ar fi să facem o pauză de cinci minute ca să ne relaxăm puţin? După aceea, mai stăm de vorbă. Aveţi ceva împotrivă?

Sigur că nimeni nu avea nimic împotrivă, deoarece cuvântul lui Alix era hotărâtor când trebuia să arbitreze între ei. Bătrânul ceas de pe poliţa căminului croşeta secundele. Ticăitul lui şi pocnetul focului din vatră erau singurele sunete din încăpere, în afară de câte o lovitură uşoară a generalului care îşi înfunda tutun în pipă şi de şuieratul creionului cu care Richard mâzgălea distrat pe o foaie. Geoffrey fuma, studiindu-şi vârful incandescent al ţigării; Michael îşi privea fix mâinile. Graham închise ochii şi, cu un efort conştient, încercă să-şi cureţe mintea şi să recapete un dram de speranţă.

La sfârşitul celor cinci minute, Alix se ridică şi se îndreptă spre o cutie din lemn, aflată pe poliţa căminului, din care scoase un pachet de cărţi de joc învelit în mătase stacojie. Graham deschise ochii şi se aplecă nerăbdător.

– M-am gândit că ar fi mai bine să consultăm cărţile înainte de a merge mai departe, zise Alix, despachetându-le în timp ce se aşeza şi amestecându-le repede o dată.

– Sigur că sfatul lor nu trebuie să ne îngrădească acţiunile, dar este întotdeauna de folos puţină energie venită din afară.

Puse pachetul pe masă în faţa lui Graham.

– Fii bun şi amestecă-le, Gray. Vom citi perspectivele generale pentru planurile noastre şi vom vedea dacă putem găsi nişte indicaţii mai clare pentru tine.

Cu un oftat, Graham începu distrat să amestece şi să taie cărţile în timp ce încerca să-şi formuleze întrebarea şi să insufle un oarecare grad de intuiţie modului în care se vor înşirui. După ce tăie cărţile, Alix luă jumătatea de jos şi întinse primele zece cărţi în formă de cruce, cu faţa în jos, pe masă. Ceilalţi se apropiaseră, concentraţi acum cu toţii asupra mişcărilor ei.

– Prima carte, zise ea, punând alături restul pachetului şi întorcând cartea din centrul crucii. Regele de treflă, întors.

Îşi încreţi fruntea.

– Aceasta este cartea care cuprinde totul, elementul care stă la baza întregii situaţii. Înainte de seara aceasta aş fi spus că este vorba de Hitler – un om fără compasiune, crud, nemilos. Poate că aşa şi este. Totuşi, se poate referi şi la Herr Sturm al nostru – care poate fi Rote Adler din raportul lui Gray. Oricine ar fi, se află cu siguranţă chiar în centrul problemei pe care trebuie să o rezolvăm.

Făcu să alunece cartea aflată perpendicular sub cea dinainte şi o întoarse surâzând.

– Opunându-i-se, la bine sau la rău, stă optul de caro, numit uneori şi Cartea Meşteşugului. Cei care vor munci cinstit îşi vor primi în cele din urmă recompensa meritată.

Aruncă o privire fugară celor din jurul mesei:

– Este evident că se referă la noi, care lucrăm pentru a-l înfrânge pe regele de treflă.

Întoarse apoi cartea de la baza crucii.

– La esenţa situaţiei: Marea Preoteasă. Mai degrabă decât o anumită persoană, aş zice că reprezintă adâncurile, activitatea ascunsă. Nu putem cuprinde în acest moment întregul tablou. Poate că indică nevoia de prudenţă, de reevaluare. S-ar putea referi şi la munca noastră prezentă, şi la cel sau cei reprezentaţi de regele de treflă.

Întoarse cartea din braţul stâng al crucii şi o puse pe masă cu un pocnet mic.

– În trecut: Lumea, întoarsă. Rigiditate, lipsa dorinţei de a explora idei noi, stagnare.

Ridică ochii cu un zâmbet uşor:

– Cred că ne-am făcut toţi vinovaţi de asta în trecut. Poate că este bine să aibă loc o schimbare. Există teamă în această lume întoarsă. Iar în vârf este ceea ce s-ar putea să se întâmple, zise, întorcând cartea de sus. Valetul de pică. Un tânăr care cere schimbarea.

Îl privi pe Graham.

– Ar putea fi vorba despre tine, deşi de obicei desemnează pe cineva de douăzeci-treizeci de ani. Poate că este unul dintre conducătorii cu care vei lua legătura. Problema delicată se referă la nevoia de a fi deschis unor posibilităţi viitoare. Poate că celelalte cărţi ne vor explica mai multe.

Întoarse cartea din braţul drept şi o privi o clipă înainte de a o pune pe masă. Lui Graham i se tăie respiraţia când o văzu.

– Moartea, zise Alix în cele din urmă. Ceea ce se va întâmpla. Există o tentaţie foarte puternică să leg cartea de Dieter şi de moartea victimelor sacrificate în loja lui neagră, dar nu trebuie să uităm că şi noi am discutat posibilitatea îndepărtată a unui sacrificiu, – unul voluntar, mă grăbesc să adaug. Totuşi aş prefera ca, în acest caz, să mă gândesc la o tranziţie generală. Sunt date care anunţă schimbări radicale pentru viitor, Gray, iar tu trebuie să te laşi în voia lor, să uiţi trecutul. Dacă te cramponezi de trecut, s-ar putea să pierzi ocaziile viitoare. Asta s-ar putea să aibă legătură cu valetul de pică.

Lovi uşor cartea cu unghia.

– Aş dori să-ţi pot spune mai multe.

Graham trase adânc aer în piept, apoi îl expiră cu un oftat uşor. Cartea Morţii mai apăruse şi înainte. Dar niciodată pentru viitor. Simţea un gol în stomac. Şopti:

– Hai să le vedem şi pe celelalte.

– Foarte bine.

Întoarse prima carte din rândul de patru, numit uneori Sceptrul, întins în dreapta crucii:

– Putere, întoarsă: sentimentele noastre negative faţă de situaţia actuală. Nu trebuie să ne pierdem curajul şi nici să renunţăm, căci altfel nu vom izbândi. Armonia este esenţială. Trebuie să privim în faţă

realitatea. Mă tem că o realitate foarte amară, văzută în lumina celorlalte cărţi.

Se opri o clipă:

– Vrei într-adevăr să continuu?

– Nu, dar cred că ar fi bine.

Chipul îi împietrise într-o expresie de resemnare când întoarse cartea următoare, dar se relaxă puţin văzând ce reprezintă.

– Nouă de caro, reprezentând mediul în care lucrăm. Senzaţia de neîmplinire deoarece nu am descoperit răspunsul complet. Pare destul de adevărat. Poate că se leagă de Marea Preoteasă şi de nevoia de prudenţă şi reevaluare. Şi exprimă şi sentimentele noastre pozitive referitoare la situaţie. Întoarse cartea următoare – trei de pică.

Ridică o sprânceană.

– Interesant. Cineva neimplicat până în prezent îşi oferă sprijinul. Apare posibilitatea unei asocieri sau colaborări. Cu care anume din conducătorii cei recalcitranţi te-ai hotărât să vorbeşti mai întâi, Gray?

Graham zâmbi strâmb:

– Nu m-am hotărât încă, dar în condiţiile date cred că ar trebui să aleg unul tânăr, pe care nu l-a abordat nimeni până acum. Avem nevoie de tot sprijinul posibil.

– Ei, asta-i, mormăi Richard.

– Şi iată rezultatul, spuse Alix, întorcând ultima carte. Cinci de pică întors.

Zâmbi:

– E mai bine. Energii opuse, răsturnate. Armonia şi pacea vor izbândi. S-ar putea referi nu numai la situaţia noastră aici în grup, ci chiar la rezultatul războiului. Discordia va fi învinsă.

Mai privi o dată cărţile întinse:

– Aveţi întrebări?

Nu fusese una din cele mai bune interpretări, însă le dăduse ceva speranţe.

Richard, cu mâinile îndesate în buzunarele sacoului său cafeniu, cu gura ca o dungă înverşunată, mai zăbovi puţin să se uite la cărţile întinse, în timp ce Alix le strângea pe celelalte. Când Graham îşi ridică privirea înspre el, înţelese imediat ce îl frământa pe fiul său.

– E în ordine, Richard, spuse, punând uşor mâna pe mâneca din piele a jachetei.

– Nu, nu e în ordine. Am mers prea departe. Ştiu şi îmi pare rău. Însă n-am vrut să plec înainte să-mi spui că nu eşti supărat pe mine.

– Supărat? Pentru că-ţi pasă ce se întâmplă cu mine? întrebă Graham.

Îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare.

– Încearcă totuşi să ţii minte că nici pentru David nu este uşor. El a fost mult timp conducătorul nostru. E greu să renunţi la obiceiurile care ţi-au guvernat jumătate din viaţă.

– Îmi dau seama. Dar, încearcă să înţelegi că eu mi-am petrecut *întreaga* viaţă avându-te *pe tine* drept tată, se încăpăţână Richard. Am învăţat să accept pericolele la care *tu* eşti de acord să te expui, chiar dacă asta ar însemna că te pot pierde – dar îmi este foarte greu să mă abţin atunci când altcineva te pune pe neaşteptate în faţa unei primejdii. David ar fi trebuit să-ţi spună că îl trimite pe Michael la Dieter. Sau chiar Michael putea să-ţi fi spus asta.

Graham oftă clătinând din cap şi încercă să zâmbească.

– Poate că aşa ar fi trebuit, însă nu este vina lor că eu am dat peste Dieter. Sigur, Michael, văzând fotografiile, a avut coşmarul care m-a pus în legătură cu Dieter – pentru că eu îl căutam în clipa aceea pe Michael – dar nimeni nu putea să prevadă asta. Chiar dacă aş fi ştiut că îl va vedea pe Dieter, mă îndoiesc că s-ar fi schimbat ceva.

– Cred că ai dreptate, mormăi Richard după câteva secunde.

– Ştii că am, răspunse Graham. În orice caz, nu s-a întâmplat nimic rău. Şi nici nu pot să-ţi aduc vreo vină pentru loialitatea ta.

– Nu, ci numai pentru încăpăţânarea mea, surâse trist Richard. Îmi pare rău că ţi-am dat bătaie de cap.

– Mi-ai dat – dar te-am iertat, şopti Graham.

– Da. Ei, atunci cred că ar fi cazul să plec. Mă aşteaptă Geoffrey şi trebuie să fim înapoi la bază până la miezul nopţii. Noapte bună.

– Noapte bună, fiule.

Richard vru să se întoarcă şi să plece, dar şovăi, se îndreptă spre tatăl său şi-l îmbrăţişă aşa cum făcea în copilărie, fără ca vreunul din ei să rostească vreun cuvânt. Apoi, ieşi din cameră, fără să se mai uite înapoi.

După ce Richard plecă, Graham se aşeză din nou, privind fără chef cărţile. Alix se întoarse. Nu spuse nimic. Se aşeză lângă el, îi acoperi mâna cu a ei şi oftă. După o clipă, Graham îşi ridică privirea de la mâinile lor împreunate spre chipul ei, forţându-şi colţurile gurii într-un surâs.

– Au plecat toţi?

– Da.

– Bine. Tocmai voiam să te întreb câtă încredere poţi avea în cărţi. Şi mi-am adus aminte că William mi-a pus exact aceeaşi întrebare stupidă despre astrologie.

– Dar tu ce crezi? contraatacă ea. Stelele lucrează pentru tine; se pare că pentru mine lucrează cărţile. Tu le-ai amestecat. Nu pot să schimb asta.

– Ştiu.

Luă cu mâna liberă cartea care reprezenta Moartea şi o privi lung; apoi o lăsă să cadă la loc, pe masă, fără a mai îndrăzni să-şi ridice ochii spre Alix.

– Crezi că ar putea reprezenta tranziţia şi nu moartea propriu-zisă? Chiar crezi că am să scap întreg din toate astea? o întrebă.

– Nu ştiu, zise ea încet. Ştiu numai că nu vei fi singur în faţa încercărilor. Asta face parte din munca mea.

– E vorba numai despre munca ta?

– Ceva mai mult de atât, recunoscu ea.

Îi ridică mâna la buze şi îi sărută uşor palma. Ea nu răspunse, dar nu-şi retrase mâna şi nici nu-şi coborî privirea. După câteva secunde îi dădu drumul şi se lăsă pe spate în scaun, frecându-şi ochii cu podul palmelor.

– O, Doamne, ce obosit sunt, Alix. Oricât de multe lucruri reuşesc să fac, întotdeauna se pare că sunt şi mai multe.

– Ce-ar fi să-mi povesteşti? spuse ea, aşezându-se în spatele lui şi începând să-i maseze umerii încordaţi şi muşchii gâtului. Hai, descarcă-te.

Graham se strâmbă puţin de durere când ea începu să-i maseze gâtul, dar simţi, totodată, cum se relaxează. Nu reuşise niciodată să-şi dea seama cum face, dar era în stare să-l aducă într-o uşoară transă fără ca măcar să treacă prin etapele premergătoare obişnuite. Poate era vorba de vraja aceea unică, feminină. În clipa de faţă, cu greu îşi putea imagina o satisfacţie mai mare.

– Trebuie să fac mai mult de zece fişe pentru Grumbaugh, spuse, închizând ochii cu un oftat. Vrea să compare versiunile mele cu cele aduse de Michael.

Ezită o clipă şi apoi continuă.

– I-am promis şi lui William să-i arăt horoscopul. Mă aşteaptă săptămâna viitoare la Windsor. Ţi-am spus că am avut cu el o discuţie lungă despre astrologie, cât timp am aşteptat doctorul pentru Michael? Voia să ştie cât mai multe.

– Chiar mă întrebam cum de-a ajuns să-ţi ceară horoscopul, răspunse ea.

Graham căscă şi spuse zâmbind:

– Îi povesteam despre interpretarea textelor lui Nostradamus pe care o face Louis de Wohl şi ce legătură există între aceasta şi materialele aduse de Michael. Astfel a venit vorba despre astrologie.

Se posomorî dintr-o dată:

– Din întâmplare m-a văzut lucrând cu Michael.

Degetele îşi opriră o clipă mişcarea, apoi continuară.

– Cum?

Graham inspiră adânc şi forţă tensiunea interioară să-l părăsească o dată cu expiraţia. William acceptase explicaţiile sale. De ce oare îi era teamă să-i spună lui Alix?

– N-a fost mare lucru, zise. Doar o simplă sugestie posthipnotică pentru a-l adormi şi pentru a bloca durerea. N-am vrut să mă vadă

William. Dar dacă tot s-a întâmplat, m-am gândit că e mai bine să afle adevărul decât să-şi închipuie că sunt un Svengali modern.

– Dar, în cazul ăsta, ce crede că eşti?

Graham surâse, în ciuda neliniştii care îl cuprinsese:

– Îşi închipuie pesemne că sunt un membru al serviciului secret care foloseşte în mod experimental hipnoza cu unii dintre agenţii săi. Cel puţin asta i-am spus eu. A părut destul de indignat că nu am folosit niciodată cu el această metodă, însă i-am explicat că este un procedeu nou, introdus după ce el a părăsit departamentul. A părut satisfăcut de răspuns.

– Ce urmăreşti? întrebă Alix. E clar că îmi povesteşti toate astea pentru un anume motiv.

– Da?

Se întoarse ca să o privească. Nu-şi dăduse seama că ar fi făcut altceva decât să bată câmpii, încercând să-şi împace conştiinţa, puţin vinovată la gândul că ar fi fost descoperit ochilor lui William ceva revelator.

Apoi îşi aminti brusc de momentul când nu i se mai păruse atât de important să-i ascundă lui William adevărul despre viaţa lui secretă. De fapt, chiar dorise să-l atragă pe William în ea.

– Poate că am un motiv, recunoscu el, urmărind cum Alix se aşază din nou alături.

– E ca şi când ar face parte din familie, Alix – aproape ca şi când ar face parte din *această* familie, dacă tot vrei să-ţi spun adevărul. Ştii că, în afară de rudele lui, eu sunt singurul om care-i spun pe numele de botez?

– Nu este chiar ceva neobişnuit pentru un membru al familiei regale, observă Alix pe un ton sec.

– Nu, dar faptul că *mie* mi-a acordat acest privilegiu spune ceva despre legătura noastră; nu crezi?

În timp ce ea dădea din cap, ezitând parcă să-l aprobe pe de-a-ntregul, el continuă:

– Este fratele mai mic pe care nu l-am avut niciodată, Alix – sau, poate, uneori, îmi este ca un fiu. Poate pentru că sunt mereu conştient de descendenţa lui şi simt afinitatea dintre noi – nu ştiu... Ceea ce ştiu este că nu am fost niciodată în stare să-l mint în faţă şi nici nu-mi închipui că aş putea s-o fac vreodată. Dacă nu m-aş putea eschiva de la vreo întrebare de-a lui, cred că pur şi simplu n-aş spune nimic.

Oftă:

– Nu-ţi imaginezi cât de bine m-am simţit numai la gândul că aş putea să-i fac destăinuiri – n-am făcut-o, desigur. Cred că aveam nevoie să-mi împărtăşesc temerile cuiva care nu este implicat în ceea ce fac. Are vreun sens ce spun? încheie el obosit.

Alix îi evită o clipă privirea, apoi se uită la el, cu ochi limpezi, goliţi de orice urmă de prefăcătorie.

– Gray, trebuie să te întreb ceva. Mai există vreun amănunt pe care trebuie să-l cunosc despre legătura ta cu William?

Deschise gura să rostească „Nu" dar îngheţă, simţind fiori pe şira spinării.

– Ce vrei să spui?

– Iartă-mă, Gray. Nu vreau să spun nimic. Însă, înainte de a merge mai departe, trebuie să ştiu. De când a murit Caitlin, n-a mai fost *nimeni*, nu-i aşa?

Îşi înghiţi furia apărută din senin şi se forţă să se relaxeze. Nu o putea învinovăţi pe Alix că-l întreabă aşa ceva, dar pur şi simplu nu era adevărat.

– Doar tu ai fost, răspunse cu un zâmbet resemnat, şi ştii până unde am mers. Nu i-aş face niciodată aşa ceva lui David – sau ţie. Iar Wi...

– Sssst, spuse ea punându-i degetul la buze. Uită că am pomenit asta şi chiar că am gândit-o. Mă gândesc la ceva destul de neortodox şi a trebuit să te întreb.

– Pot eu să te întreb acum ce vrei să spui?

– Toate la vremea lor.

Câteva minute domni tăcerea. În cele din urmă Graham închise ochii şi nu-i mai văzu chipul impenetrabil. Tresări apoi, când îi simţi din nou mâna pe a sa, degetele graţioase şi lungi mângâindu-le cu blândeţe pe ale lui.

– Îmi pare rău că te fac să treci prin toate astea, şopti ea. Ştiu cât de greu mi-ar fi mie, dacă David ar trebui să facă ceea ce faci tu. Câteodată mă bucur că e plecat pe mare. Ştiu, este un gând egoist, dar aşa simt.

Reuşi să dea scurt din cap, însă nu se încumetă să facă mai mult. Nu avea nici cea mai vagă idee unde voia să ajungă Alix. După alte câteva secunde, îi strânse mâna:

– Gray, ţi-ar fi de folos dacă ţi-aş îngădui să i te confesezi lui William?

Clipi nelămurit, incapabil să-şi creadă urechilor:

– Vorbeşti serios?

– Da.

– Dar – de ce?

– Pentru ce-ai spus mai înainte. Este prietenul tău, Gray – şi cred că şi tu de-abia începi să-ţi dai seama de asta.

– Este prinţ, şopti Graham.

– Şi face parte dintr-o veche dinastie, fu de acord Alix. Poate că din această cauză simţi afinitatea de care spuneai. De obicei ai intuiţii corecte. Dacă te linişteşte să ai alături pe cineva căruia să-i împărtăşeşti frământările tale, cred că trebuie să ne gândim bine la această situaţie.

Graham o privi mut, aproape fără să fie în stare să înţeleagă ce i se oferea.

– David şi cu mine te-am împovărat cu o responsabilitate foarte grea, continuă ea încet. Este drept să primeşti, pe lângă ea, şi câteva privilegii. Unul dintre aceste privilegii îţi dă dreptul să te bazezi pe propria ta judecată şi să hotărăşti singur cât este de bine să-i spui unui om din afara cercului nostru – celui despre care vorbim. Ştii, desigur, că nu consimţim deseori la aşa ceva, dar există unele excepţii.

Se simţi de parcă i-ar fi fost ridicată de pe umeri o greutate enormă când îi văzu zâmbetul calm, liniştitor, şi realiză că vorbea serios. Atunci, în clipa aceea, îşi dădu seama că de fapt se gândise să-i spună lui William totul, cu sau fără permisiunea lui Alix. Însă înainte de a avea timp să se bucure pe deplin de această libertate nou acordată, avu pentru prima oară senzaţia unui alt fel de obstacol. Cu câteva zile înainte de a merge la Windsor pentru întâlnirea cu prinţul, luă primul contact cu unul dintre conducătorii grupurilor pe care încerca să le atragă de partea lor. După întâlnirea aceasta, s-a simţit mai derutat ca oricând.

Sperase să poată lua mai întâi legătura cu unul dintre cei tineri, aşa cum sugeraseră cărţile, însă primul subiect s-a nimerit să fie o femeie, nu un bărbat, şi în nici un caz tânără. Din câte auzise, Graham ştia că trebuie să aibă în jur de cincizeci de ani. Doamna respectivă putea să le aducă alături un număr important de practicanţi extrem de capabili ai magiei, dacă era de acord să coopereze. Alix o cunoştea bine şi vorbise deja cu ea cel puţin o dată – dar fusese descurajată de lipsa totală de succes a discuţiei.

La început îi observă numai silueta. O descoperise când, împreună cu Denton, se întorcea la birou trecând pe Knightsbridge, după o întrunire destul de tensionată, dar neproductivă, la care trebuise să ia parte îmbrăcat în uniformă. Ea tocmai intra cu pas vioi în Hyde Park.

Sub impulsul momentului, îl rugă pe Denton să înconjoare parcul şi coborî pe Bayswater Road, aşezându-şi cascheta aşa cum cereau regulamentele militare şi potrivindu-şi centura. Poate că autoritatea pe care o impunea uniforma va contribui la impresia pe care-o va face. Intrând în parc, îşi descoperi ţinta lângă lac, admirând lebedele. Se apropie încet, de parcă şi el s-ar fi plimbat şi ar fi trecut întâmplător pe acolo, formulându-şi cu mare atenţie în minte primele cuvinte care urmau să fie rostite.

N-o întâlnise niciodată, dar îi studiase fotografiile şi ascultase descrierile detaliate pe care i le făcuseră atât Alix, cât şi Selwyn. Era scundă şi părea destul de robustă, însă nu puteai să-ţi dai seama de asta acum, când era acoperită până la călcâie cu o mantie neagră. Deşi o pălărie cu boruri largi îi umbrea chipul, trăsăturile erau exact cele din fotografii. Prin despicătura mantiei se vedea rochia de un albastru marin, strălucitor. Ceva din mersul ei şi aerul de încredere în sine pe care îl emana îi declanşară lui Graham o reacţie de răspuns care-i elimină orice urmă de îndoială asupra identităţii ei. Îi ieşi în drum.

– Sunteţi doamna Evans?

Se opri şi îl cercetă cu privirea, ochii ei îl cântăriră, întrebând şi răspunzând, apoi dădu afirmativ din cap şi luă mâna care îi fusese întinsă.

– Nu cred că ne-am cunoscut, domnule colonel.

– Graham, Sir John Graham. Sunt prieten cu familia Selwyn.

Rostind acest nume, îşi folosi mâna rămasă liberă pentru a trasa un simbol pe spatele mâinii ei. Semnul acesta putea să nu fie cunoscut de Alix sau chiar de Selwyn, dar acestei doamne îi era cunoscut. Simţi cum tresare, ascunzându-şi repede emoţia, apoi răspunse, apăsând uşor cu degetul mare şi atingându-l cu cealaltă mână. Apoi îi aruncă un zâmbet scurt şi îşi retrase mâna dintr-ale lui.

– Da, Sir John, spuse încet, deşi, după câte îmi dau seama, sunteţi şi mai mult şi mai puţin decât ei. Cărui fapt datorez această întâlnire întâmplătoare?

Îi răspunse tot cu un zâmbet, conştient de faptul că ea ştia că întâlnirea nu era deloc întâmplătoare, apoi arătă spre o alee mai puţin umblată, care ducea spre una dintre porţile din partea de nord a parcului. Cât timp rămâneau în aer liber, nu-i putea auzi nimeni.

– Să facem câţiva paşi, zise. Ştiu că lady Selwyn a luat deja legătura cu dumneavoastră într-o problemă destul de delicată, dar poate că nu a reuşit să se facă înţeleasă. Pot să vorbesc deschis?

– Vă rog.

– Mulţumesc. Pe scurt, înţeleg că v-a destăinuit ce planuri avem pentru noaptea de Lammas. Am dreptate?

Aprobă din cap, fără să-l privească, în timp ce mergeau încet pe alee.

– Aveţi dreptate.

– Cu toate acestea, nu aţi fost de acord să ne ajutaţi.

– Şi nici nu am această intenţie, Sir John, vă daţi seama, cred, că oamenii mei nu lucrează cu alte grupuri sau tradiţii. Nu ne vom opune, şi bineînţeles că nu suntem împotriva planurilor dumneavoastră, dar nu vă recunoaştem, nici dumneavoastră, nici Lordului sau lady-ei Selwyn, autoritatea de a organiza o asemenea acţiune directă. Preferăm să lucrăm după metodele noastre.

Graham oftă. Alix îl avertizase că trebuie să se aştepte la o asemenea reacţie. Sperase însă ca ea să se fi înşelat.

– Pot să-mi permit să vă întreb de ce consideraţi imposibil să lucraţi după metodele dumneavoastră şi, în acelaşi timp, în colaborare cu ceilalţi, animaţi de aceleaşi intenţii? o întrebă Graham.

Doamna răspunse cu un surâs dulce:

– Vă pot oferi mai multe motive, Sir John, dar mă tem că nici unul nu vă va mulţumi. Vă rog să mă credeţi că nu nutresc nici un fel de animozitate personală faţă de dumneavoastră şi că nu voi face niciodată ceva pentru a vă zădărnici planurile – dar, nici eu, nici elevii sau colegii mei nu lucrăm aşa. Dumneavoastră trebuie să faceţi ceea ce vă dictează datoria; aşa vom face şi noi. Nu mai este absolut nimic de discutat.

– Înţeleg.

Ajunseseră la Poarta Malborough. O întovărăşi câţiva paşi spre vest, pe Bayswater Road, înainte de a accepta că se confruntă cu o cauză pierdută. Se opri şi ea, întorcându-se spre el cu o privire plină de înţelegere.

– V-au dat o sarcină îngrozitoare, nu-i aşa, Sir John? Şi cred că nu există nici un mod în care să scăpaţi de ea – cineva trebuie s-o facă, mai ales că Lordul Selwyn este plecat pe mare. Nu vă invidiez. Alix mi-a împărtăşit câteva din motivele pentru care v-au ales.

– Da?

– Dragul meu, o cunosc pe Alix Jordan de foarte mulţi ani, spuse ea, atingându-i uşor braţul. Faptul că nu suntem de acord în această problemă n-are nimic de-a face cu prietenia noastră. Vă rog, transmiteţi-i complimente din partea mea când o întâlniţi. La revedere.

Îi strânse din nou mâna, zâmbi, apoi se întoarse şi se îndepărtă. O urmări cu privirea până ajunse aproape de colţul străzii. Maşina lui se opri lângă trotuar şi Denton îi deschise portiera:

– Domnule, arătaţi ca un bărbat care tocmai a fost sedus, glumi Denton, când Graham se urcă şi trânti portiera. Dar, observând că superiorul său nu are de gând să-i răspundă, Denton se concentră asupra drumului şi nu mai zise nimic.

Capitolul 6

EŞECUL DIN HYDE PARK îl determină pe Graham să amâne orice încercare de a lua contact cu alţi conducători de grupuri, până când şi-ar fi refăcut planurile. Mai îngrijorător încă era faptul că pierduse un agent în săptămâna aceea – unul dintre cei de curând numiţi pentru a investiga cazul Rote Adler. Cel care trebuia să-l supravegheze nu ştia exact ce s-a întâmplat; respectivul fusese în cele din urmă descoperit într-o fundătură din Frankfurt, cu gâtul tăiat.

În acea zi de luni, când îşi programase să-l viziteze pe William, ambele incidente încă îl mai supărau pe Graham; încercă totuşi să facă abstracţie de ele, concentrându-şi întreaga atenţie asupra întâlnirii cu prinţul. Îşi petrecuse întreaga dimineaţă întocmind o versiune simplificată a horoscopului lui William, dar, pe la prânz, când intra cu maşina în curtea interioară a Castelului Windsor, încă nu ştia cât de mult voia să-i spună.

William, în orice caz, era bine dispus. Ziua era frumoasă, aşa că prinţul pusese să fie înşeuaţi caii şi îl aştepta, aşa cum promisese, la Royal Mews. La puţin timp după aceea, galopau împreună pe Long Walk spre Royal Lodge, râzând şi bucurându-se de vreme, de tovărăşia celuilalt şi de animalele minunate de sub ei. La Cooper Horse au încetinit pasul, ca să lase caii să răsufle. Graham simţi întrebarea mai înainte chiar ca William să rostească primele cuvinte.

– Aşa, acum spune-mi, este timpul şi locul potrivit ca să-mi zici mai multe despre horoscopul meu? Îl privi pe Graham dintr-o parte, mângâind grumazul iepei sale. Nu ne poate auzi nimeni aici şi te avertizez că de data asta n-o să te mai salveze nici Wells, nici vreun medic al amiralului!

Graham chicoti scurt, apoi se relaxă. Scoase dintr-un buzunar interior o singură coală de hârtie, împăturită.

– Dacă aş fi crezut că am nevoie să fiu salvat, cum îţi închipui că m-aş fi lăsat atras în povestea asta? Uite. Ţi-am adus o copie a horoscopului tău.

William surâse încântat, primind hârtia de la Graham, însă după ce-şi aruncă privirea asupra ei, chipul i se mohorî.

– Foarte nostim, Gray. Acum fii bun şi tradu-mi. Ştii bine că habar n-am ce înseamnă toate numerele şi semnele astea ciudate.

– Bine. De unde vrei să încep?

– Vrei să spui că nu va trebui să te terorizez ca să obţin un răspuns direct?

Graham clătină capul şi zâmbi.

– Minunat!

William se gândi o secundă.

– Atunci, la Dover, ai început să-mi spui ceva despre Marte şi Scorpion, parcă. Ce-ar fi să începi de aici? Numai în cazul că nu se obişnuieşte altfel.

– Nu, e bine aşa. Să vedem. Uite simbolul pentru Marte – spuse, aplecându-se ca să i-l arate, – şi aceea este casa Scorpionului. Marte este la mai mult de 12 grade în Scorpion. După cum mi se pare că ţi-am zis şi atunci, poziţia aceasta, împreună cu Luna în Scorpion, prezice succese ale activităţilor secrete – ceea ce ştim amândoi că este adevărat, judecând după performanţele tale trecute. Marte mai este încadrat şi de Mercur.

– Încadrat?

– Termenul acesta se referă la relaţia dintre poziţiile celor două planete, răspunse Graham, încercând să simplifice, pe cât posibil, explicaţia. Mercur încadrându-l pe Marte poate reprezenta o inteligenţă ieşită din comun, ceea ce este adevărat în cazul tău, dar mai reprezintă şi latura nestăpânită, impulsivă, a firii – care poate devia şi din Soarele aflat în Rac. Poate indica şi nerăbdare. Crezi că recunoşti persoana despre care vorbim?

William trase hăţurile şi-l privi uluit pe Graham.

– Poţi să descoperi atâtea lucruri doar din câteva simboluri şi numere?

Graham îi răspunse cu un surâs sfios:

– Ţi-am spus şi la Dover ca aceasta este o artă.

– Chiar aşa. Chiar aşa.

Pe chipul lui William se întipări o expresie de uimire încremenită.

– Şi dacă astrologia este o artă, trebuie să mă întreb câte din acţiunile tale depăşesc hotarele teoriei. Nu-i vorba numai de contrapropagandă, nu-i aşa, Gray? Chiar crezi în asta.

Dacă William continua să fie la fel de receptiv, aceasta era calea cea mai bună. Îndreptându-se spre Great Meadow Pond, Graham îi relată pe scurt ce ieşise la iveală din filmul lui Michael: misteriosul Rote Adler, care părea a avea legături cu loji satanice din Germania; Sturm –

personaj încă şi mai sinistru – care putea fi chiar Rote Adler; şi bănuielile lui Grumbaugh că Rote Adler ar fi fost noul expert al lui Hitler şi făcea apel la magia neagră pentru a ajuta Germania să câştige războiul. A pomenit şi de agentul asasinat în Frankfurt. Dar pentru că prinţul nu părea prea impresionat de această discuţie despre activităţile oculte desfăşurate în Germania, Graham îi împărtăşi temerea că Rote Adler sau Sturm sau oricine era cel care se ocupa cu magia în avantajul lui Hitler ar fi putut împiedica buna aplicare a măsurilor luate în Anglia pentru prevenirea unei eventuale invazii.

– Vrei să spui că şi noi avem oameni care fac aşa ceva? îl întrebă, neîncrezător, William.

– Sper că nu în aceeaşi manieră, dar... da, există oameni care încearcă să oprească invazia.

– Făcând apel la magie?

– Există un precedent în acest sens în decursul istoriei Angliei, se eschivă Graham de la un răspuns direct, când îşi lăsară caii să intre în heleşteu şi să se adape. Unul dintre cele mai veridice exemple se referă la Sir Francis Drake şi la scufundarea Armadei spaniole. Ştiai că el era un maestru vestit al magiei?

William se strâmbă:

– Ai citit prea multe legende, Gray. Drake era fiu de preot.

– Aşa este. Totuşi, după cum spune legenda, Drake a reuşit să oprească Armada chemând Marele Sabat să stârnească o furtună peste Canalul Mânecii.

– Sabat? Cu vrăjitoare?

– Nu neapărat, spuse cu prudenţă Graham. La origine, Sabat înseamnă orice grup de 12 plus un conducător: Carol cel Mare cu cei 12 lorzi ai săi, Arthur cu cei 12 cavaleri ai Mesei Rotunde şi chiar Isus cu discipolii săi. De asemenea, în termeni mai generali, se spune că regele şi consiliul său de 12 miniştri formează un Sabat.

– Oricum, mie îmi aduce aminte de vrăjitoare, rânji William. Ei bine, şi atunci, ce înseamnă *Marele* Sabat?

– Gruparea câtorva Sabaturi, răspunse cu nonşalanţă Graham, deşi trebuie să admit că, în acest caz, este vorba de grupuri de – hai să-i numim profesionişti în ştiinţele oculte. Unii magicieni, vraci sau vrăjitori. Important este însă faptul că toţi se pricepeau să redirecţioneze forţele naturii – prin intermediul magiei, dacă vrei să-i spunem aşa – şi toţi au recunoscut autoritatea lui Drake atunci când i-a strâns laolaltă spre a-şi uni forţele pentru un scop comun: apărarea ţării împotriva invaziei, prin stârnirea unei furtuni care să scufunde flota inamică.

– Hm! Cam de aşa ceva am avea şi noi nevoie acum, spune William pufnind pe nas. Dar tot mi se pare că seamănă cu un basm – adorabil, dar incredibil. Şi Dumnezeu ştie că avem o mulţime de basme în Anglia. Doar nu crezi şi tu că aşa s-a întâmplat într-adevăr?

Reprimându-şi zâmbetul, Graham privi în jos la hăţurile împletite lejer printre degetele sale înmănuşate şi la ondularea muşchilor sub pielea castanie a calului, când acesta îşi înalţă capul. Comentariile lui William fuseseră superficiale, indiferente chiar, însă i se păruse că surprinde şi o notă de interes mai puternic. Va vedea ce se întâmplă când îi va oferi prinţului alte câteva aspecte picante, care să-i înfierbânte imaginaţia.

– Nu ştiu, spuse. Indiferent de ce credem noi doi, furtuna *s-a stârnit* şi flota spaniolă *a fost împrăştiată şi scufundată*. A fost o victorie navală hotărâtoare, după câte ştii, şi sunt unii care spun că nu s-a datorat în întregime iscusinţei marinăreşti a lui Drake. Ai auzit, desigur, povestea care spune că Drake juca bile cu căpitanii lui la Playmouth Hoe când a primit vestea că flota spaniolă a fost văzută la capul Lizard?

William îl aprobă:

– La orele de istorie a marinei din anul întâi de şcoală. A spus atunci că are timp să-şi termine jocul *şi* să-i învingă pe spanioli.

Ridică o sprânceană:

– Ni s-a spus întotdeauna că pur şi simplu aştepta mareea, ca să poată ieşi în larg.

– Poate, fu de acord Graham. Dar există o interpretare care spune că-şi putea permite să fie calm, pentru că ştia că fuseseră deja luate măsuri pentru a-i asigura victoria prin alte metode. Şi această versiune nici măcar nu trebuie să dezmintă teoria despre maree.

William chicoti puţin nervos:

– Vrei să spui că magia este ceva real? Nu crezi că exagerezi puţin?

Graham reuşi să ridice din umeri cu nepăsare, deşi fierbea în sine. William continua să adulmece momeala; acum era momentul să-i ofere ceva mai substanţial la care să mediteze.

– Spune-mi tu, îi răspunse. Ce-ai zice dacă ai afla că au fost luate măsuri asemănătoare pentru a-l opri pe Napoleon? Se povesteşte că toba lui Drake s-a făcut auzită de-a lungul coastelor, atunci când ameninţarea francezilor atinsese punctul culminant. Se presupune că, pe patul de moarte fiind, Drake ar fi jurat că, dacă se bate la toba lui în clipa când Anglia se va afla la ananghie, el se va întoarce. Unii zic că aşa s-a şi întâmplat, iar Nelson şi Blake ar fi două din cele mai marcante reîncarnări ale sale. Sunt şi astăzi oameni în stare să jure că au auzit o bătaie fantomatică de tobă la Scapa Flow, când nemţii tocmai se pregăteau să scufunde flota la sfârşitul Războiului cel Mare.

Privind într-o parte, îl văzu pe William cum scutură din cap:

– E mult prea incredibil. E ca şi când mi-ai spune că... că Regele Arthur doar *doarme* în Avalon şi, atunci când Anglia va fi în primejdie, el se va întoarce s-o salveze, aşa cum zice legenda. Numai că eu nu l-am văzut în ultima vreme – şi doar Dumnezeu ştie cât de mare e primejdia în care ne aflăm.

– Dar oare faptul că tu nu l-ai văzut înseamnă neapărat că el nu s-ar afla printre noi? îl întrebă Graham cu nevinovăţie în glas. L-ai recunoaşte dacă l-ai vedea?

– Ce zici?

– Şi încă un aspect interesant, continuă Graham cu un rânjet mic. Îţi aminteşti cumva ce fel de motoare folosim pentru avioanele noastre Spitfire şi Hurricane?

Prinţul se uită la el fără să înţeleagă.

– Sunt motoare Rolls-Royce, numite *Merlin*, William. Apără Anglia. Ia gândeşte-te!

William se holbă la el, şocat aproape timp de câteva secunde, apoi îşi dădu ochii peste cap şi începu să râdă:

– Eşti extraordinar. Aproape că m-ai făcut să cred!

Însă veselia i-a fost de scurtă durată. Când observă că Graham nu se amuză, William se posomorî şi îşi feri derutat privirea, îndemnându-şi cu nervozitate calul câţiva paşi înapoi, la apă mai puţin adâncă. Când se întoarse spre Graham, în ochii lui se putea citi un fel de teamă disperată.

– Haide să ne întrecem până la turn! strigă, îmboldindu-şi calul. Porni în galop, răspândind în jur o ploaie de stropi, fără să mai stea să asculte răspunsul lui Graham.

Acesta nu-l urmă imediat, lăsându-i un avans de câteva secunde, după care se îndreptă spre el cu un pas mai liniştit, deşi era clar cât de mult voia calul său să se alăture celuilalt. Dar ştia că William are nevoie să mediteze la cele auzite.

Îl urmări pe prinţ cum îşi mână iapa peste gardul de lângă poarta larg deschisă, cum o ia la dreapta şi dispare într-un pâlc de copaci de lângă turn. Graham îşi continuă la fel de liniştit drumul, trecând prin poartă şi nu peste gard, luând-o la trap, apoi la pas când intră şi el în pâlcul de copaci. După câţiva zeci de metri îl descoperi pe prinţ aşezat pe un buştean într-o poieniţă. Fuma o ţigară, în timp ce calul său păştea preocupat. Hăţurile erau prinse de cravaşa pe care o ţinea în cealaltă mână. Pe chipul său fin cizelat nu se putea citi nici o urmă de emoţie.

– A durat cam mult, spuse William şi scuturâ scrumul ţigării pe buştean, când Graham trase hăţurile şi-şi opri calul.

Colonelul rămase în şa, deşi îşi lăsă şi el calul să pască.

– Să zicem că am avut o presimţire. M-am gândit că poate ai nevoie de câteva minute ca să-ţi aduni gândurile.

– Bună presimţirea asta.

William lovi cu cravaşa buşteanul pe care stătea:

– Stai jos, dacă vrei.

Coborând uşor de pe cal, Graham îi trase hăţurile peste cap şi-l conduse alături de tovarăşul său, înainte de a se aşeza lângă William. Prinţul se trase într-o parte ca să-i facă loc, îndreptându-şi apoi atenţia

spre o urmă de noroi de pe una din cizmele sale, pe care începu s-o râcâie leneş cu capătul cravaşei. Evita să-l privească pe Graham.

Au stat aşa câteva minute. William fuma, Graham aştepta, tăcuţi amândoi. Graham se lăsă un timp în voia liniştii care îi înconjura, întreruptă doar de ronţăitul uşor al cailor care căutau iarba printre frunze şi de respiraţia lui William. Spera că prinţul va relua conversaţia, însă îşi dădu curând seama că nu va fi aşa. De multe ori în trecut William se dovedise mai răbdător decât el, atunci când trebuia discutată vreo problemă delicată.

Oftând, Graham zvârli cu capătul cravaşei o frunză peste cizma lui William, încercând un zâmbet sfios când acesta privi în direcţia sa.

– Ştiai că locul acesta are o istorie magică interesantă?

William pufni, afişând o expresie de bravadă întrucâtva nesigură:

– Deci ne întoarcem de unde am plecat, nu? Foarte bine, hai să ne jucăm în continuare. Se spune că unii din strămoşii mei bântuie diferite părţi ale acestui castel. Presupun că tu crezi şi chestia asta.

– Nu mă pot pronunţa, răspunse Graham, ignorând provocarea pe care o conţinea întrebarea. De fapt, m-am referit la această parte a parcului. Se spune că, atunci când nenorocirile ameninţă Anglia sau familia regală, Herne conduce o vânătoare sălbatică prin pădurile acestea, călare pe un cal negru ca tăciunele, care scoate flăcări pe nări. Poartă un coif făcut din capul unui cerb, încă având coarnele pe el, hainele-i sunt din piele de căprioară, iar pe lângă el aleargă ogari cu ochii roşii. Unii zic că ar urmări un cerb alb mistic. Şi cerbul se pare că ar fi fost văzut din când în când prin părţile astea, deşi bătrânul stejar care îi plăcea atât de mult a fost doborât acum un secol.

– Am citit despre Herne. Tonul lui William era neliniştit. Nu e decât o altă fantomă. Se spune că ar fi fost paznicul pădurii pe vremea lui Henric al VIII-lea...

– Şi că s-ar fi sinucis după ce a fost acuzat de vrăjitorie, încheie Graham cu blândeţe. De fapt, probabil că se înrudeşte cu Cernunnos, zeul celt al străfundurilor, sau cu Odin, care zbura pe Sleipnir, cel cu opt picioare – mai ţii minte cursurile de mitologie scandinavă? Putem găsi, eventual, şi legături cu alţi zei străvechi ai pădurilor, ai vânătorii şi ai soarelui.

William oftă şi-şi întoarse tulburat privirea, aruncând ţigara şi strivind-o cu tocul cizmei. Când se uită din nou la Graham, părea speriat.

– Gray – Cristoase, mă simt atât de ridicol că trebuie să te întreb asta, dar totuşi –, nu eşti... vraci, nu-i aşa?

– Termenul potrivit ar fi vrăjitor, pentru ambele sexe, spuse atent Graham, dar, vorba lui Shakespeare, „Ce este un nume?". Iar numele acesta, mai ales, a adunat, de-a lungul anilor, o mulţime de conotaţii negative. Încearcă altceva.

– Magician, atunci, şopti uluit William după o scurtă pauză.

– Mai bine, dar pentru unii încă mai miroase a şarlătănie. Ce părere ai de termenul „ocultist"? Acoperă o sferă largă, însă nu are pretenţia de a fi exhaustiv.

– Nu are pretenţia... Mii de draci!

William se ridică atât de brusc în picioare, încât calul său se sperie, necheză, şi se trase înapoi, înspăimântând la rândul său calul lui Graham. În următoarele câteva minute, amândoi bărbaţii încercară să-i liniştească.

Când se făcu din nou linişte, iar caii reîncepură să pască, Graham se aşeză, cu băgare de seamă, la loc pe buştean, neîndrăznind însă să vorbească. William mai rămase un timp lângă cal, întorcându-i spatele lui Graham, cu un braţ petrecut peste şa, iar cu celălalt continuând să mângâie grumazul animalului şi jucându-se cu o şuviţă din coama acestuia. În sfârşit, se întoarse pe jumătate spre Graham, privindu-l derutat.

– Ştii, ori de câte ori cred că te înţeleg, vii cu ceva total neprevăzut, zise. Dar povestea asta întrece toate aşteptările. Dumnezeu mi-e martor, Gray, că am încredere în tine, dar – oare – nu cumva am înţeles greşit? Chiar eşti serios atunci când spui că practici vrăjitoria? Nu încerca să eviţi răspunsul apelând la subtilităţi de limbaj. Da, sau ba?

Graham îşi înclină capul aproape imperceptibil:

– S-ar putea spune şi aşa – da. Îl auzi pe William înghiţind în sec; sunetul făcut părea foarte puternic în liniştea poienii. Apoi văzu teama strecurându-se pe chipul, destul de stăpânit, de altfel, al prinţului.

– Dar nu este acelaşi lucru cu magia neagră şi... şi... cu... cultul diavolului?

Graham zâmbi şi clătină din cap:

– Aceste trei noţiuni nu sunt absolut deloc similare, William, şopti el. În primul rând, magia nu este albă sau neagră; ea reprezintă puterea, care este neutră. Însă, ca orice altceva pe lumea asta, ea poate fi folosită în scopuri bune sau în scopuri rele, de oameni buni sau răi. Cineva a definit odată vrăjitoria ca folosind ceea ce tu numeşti magie pentru a provoca schimbări în funcţie de dorinţa proprie. În realitate, ea se referă la venerarea vechilor zei ai Britaniei şi la armonia cu natura.

– Şi atunci cum rămâne cu cultul diavolului?

Graham ridică din umeri.

– Acesta este un concept creştin. Nici un vrăjitor care se respectă n-ar adora un zeu creştin al răului.

– Dar ştiam că asta a fost principala acuzaţie în procesele intentate pe timpuri vrăjitorilor! protestă William, acoperind din trei paşi distanţa dintre ei şi aşezându-se pe buştean, lângă Graham.

– Nu le-au spânzurat şi nu le-au ars pe vrăjitoare pentru că se închinau diavolului? continuă el.

– Acesta a fost pretextul, răspunse Graham. *Diavolul* era numele dat de inchizitori oricărui zeu care nu era Iehova, Dumnezeul evreilor.

Vrăjitorii dau alte nume zeilor lor, deci era firesc să apară în ochii autorităţilor creştine drept adoratori ai diavolului.

Coborî privirea, gândindu-se la propriul său rol la Oakwood şi în alte locuri şi tradiţii din trecut.

– De fapt, în fiecare Sabat trebuie să existe un om în negru, considerat de multe ori de către neiniţiaţi ca fiind diavolul. Este însă doar preotul care îl reprezintă pe zeu în timpul ritualurilor şi conduce întrunirile. Nici vorbă să fie Satana, întruchiparea răului. Din nefericire, există şi au existat mereu unii oameni care se lasă pradă unei fascinaţii a răului şi a distrugerilor violente. Aceşti oameni se numesc satanici, ca şi Sturm, şi poate, ca şi Thuliştii. Nu au nimic comun cu credinţele vechi.

William păru a se gândi profund la cele auzite, deşi mult din tensiunea anterioară îl părăsise o dată cu ultima răbufnire. Îşi aprinse o altă ţigară – murmurând câteva vorbe de mulţumire când Graham îşi făcu mâinile căuş în jurul flăcării pentru a o feri de vânt – apoi o fumă aproape în întregime înainte de a se întoarce din nou spre prietenul său. Graham îi primi privirea direct, fără să clipească, încercând să-i transmită cât mai multă încredere, siguranţă şi curaj. După câteva clipe, pe buzele lui William trecu umbra unui surâs nervos.

– Ştii, tocmai mi-am adus aminte că încă mai sunt în vigoare vechile legi referitoare la magie şi vrăjitorie. Dar presupun că ştii asta.

– Mult prea bine.

– Şi totuşi, adineauri mi-ai spus că eşti vră... ocultist, se corectă William, fapt care face ca această conversaţie să fie foarte periculoasă pentru tine, nu crezi? Nu trebuia să-mi spui... Dumnezeu ştie că am fost împreună toţi anii ăştia fără să-mi spui. Şi totuşi, mi-ai spus acum.

Se opri să-şi cureţe gâtul uscat de emoţie.

– Ai necazuri din cauza asta, Gray? Ai nevoie să te ajut?

Graham clătină capul oftând.

– Nu în mod direct. Eu... Isuse, probabil că-ţi închipui că am înnebunit de tot, Will, deşi ai primit toate astea mult mai bine decât mi-aş fi închipuit.

Oftă din nou şi privi la umbrarul de frunze de deasupra lor.

– Cred că motivul real pentru care ţi-am spus este acela că am avut nevoie să vorbesc cu cineva de încredere – cineva care să nu fie implicat în afacerea asta.

Îi aruncă o privire:

– Ai depus un jurământ ca francmason, William, aşa că poţi înţelege că şi eu sunt legat prin jurăminte asemănătoare şi nu pot divulga anumite lucruri, dar mă simt foarte singur acum. Mi s-a cerut, sub jurământ, să fac un lucru pentru care nu am fost pregătit aşa cum se cuvine şi încă nu mă descurc atât de bine pe cât mi-aş dori. Bineînţeles că nu ai cum să mă ajuţi, însă îmi face bine să pot sta de vorbă despre asta. Nu te superi?

– Să mă supăr? După toate dăţile când tu ai fost obligat să mă asculţi cum îţi plâng pe umăr? Nu fi neghiob!

Se opri o clipă. Apoi întrebă:

– Dar ce trebuie să faci şi nu ai fost pregătit? Ai voie să-mi spui?

– Cred că aş putea să-ţi spun, în linii mari, însă nu sunt convins că eşti în stare să primeşti atâtea şocuri dintr-o dată, murmură Graham, simţind brusc cum îi îngheaţă sângele în vine. Şi, în afară de asta, nici măcar nu sunt sigur că ar fi cinstit din partea mea să-ţi cer să împarţi cu mine povara aceasta. N-ar trebui să fii amestecat în nici un fel. Poate fi primejdios.

– Din cauză că *eu* sunt cine sunt sau că *tu* eşti cine eşti?

– Poate că puţin din amândouă. Şi nici măcar nu te-am lăsat să hotărăşti singur dacă vrei sau nu să fii amestecat. Mă tem că m-am bazat prea mult pe prietenia noastră.

– Lasă-mă pe mine să hotărăsc asta, răspunse William. Nu cred că ţi-a trecut măcar prin minte ce fericit sunt să ştiu că cineva se bazează pe prietenia mea. Ba mi-ai oferit şi căile de retragere, dacă m-aş fi simţit cu adevărat revoltat.

Graham îşi feri privirea.

– Iată unde m-a adus disperarea. Şi totuşi n-ar fi trebuit să risc prietenia noastră. Îmi cer scuze pentru asta.

– Nu-i nevoie. Mă simt onorat că ai avut atâta încredere în mine.

– Nu ştiu dacă e vorba de onoare, răspunse Graham ridicând din umeri. Este mai mult o povară. Aşa cred. Oricum, aş prefera să nu iei nici o hotărâre înainte de a te gândi mai mult la cele discutate azi. Câteva zile sau o săptămână. Apoi, dacă încă mai vrei să-mi fii duhovnic, vom mai sta de vorbă.

– Promiţi?

Oftatul lui Graham părea încărcat de regrete:

– Am altă soluţie? Vreau să zic, dacă tu vrei să mai vorbeşti despre asta, bănuiesc că va trebui să vorbim. Nu prea mi-am lăsat portiţe de scăpare, nu-i aşa?

În faţa surâsului timid al lui Graham, William pufni şi se ridică în picioare, scuturând frunze şi bucăţele de coajă de copac de pe spatele pantalonilor săi de călărie.

– De ce am eu oare senzaţia că argumentul tău nu stă în picioare în momentul ăsta, indiferent dacă vreau sau nu să continuăm discuţia? zise, privindu-l pe Graham cum se ridică la rândul lui. Nu-mi răspunde. Permite-mi să mai nutresc *nişte* iluzii despre puterea pe care mi-o dă rangul.

– Mă cunoşti mai bine decât îţi închipui, replică Graham. Totuşi, cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa chestiile astea să se aşeze. Ţi-am dat multe lucruri la care să te gândeşti.

– Aici nu pot să te contrazic, îl aprobă William.

Chipul i se lumină când se uită la ceas:

– Ce-ar fi acum să ne întoarcem şi să bem câte un ceai? E târziu, dar, cu ceva noroc, poate că nepoţelele mele ne-au lăsat un biscuit, doi. Nu ţi-ai închipuit că până şi familia regală are raţie în perioada asta, nu-i aşa?

– Şi eu care mă gândeam că scap de cartelă dacă sunt prieten la cataramă cu un prinţ, glumi Graham în timp ce încălecau. Vrei să-mi spui că şi voi, la palat, mâncaţi pesmeţi şi praf de ouă?

– Vino să iei cina cu mine săptămâna viitoare şi o să vezi, rânji William. Habar n-am ce-o să reuşească bucătarul să facă, în schimb avem coniac din belşug.

Au continuat să discute pe drum despre neplăcerile provocate de raţionalizarea alimentelor. Înainte de a ajunge la jumătatea drumului însă, observară un Daimler decapotabil care se îndrepta către ei venind dinspre Royal Lodge. Wells stătea în picioare pe locul din faţă, făcând semne disperate cu mâna, în timp ce şoferul claxona ca să le atragă atenţia. Caii îşi ciuliră urechile şi tremurară neliniştiţi când maşina se opri lângă ei, împrăştiind pietrişul.

– Domnule, v-am căutat pretutindeni, zise Wells sărind din maşină şi apropiindu-se să prindă hăţurile cailor. Am primit veşti îngrozitoare: Italia a declarat război. Domnule colonel Graham, sunteţi aşteptat de urgenţă la Whitehall pentru o şedinţă.

Şedinţa, care a durat până aproape de miezul nopţii, s-a dovedit a fi primul dintr-o serie de evenimente care a făcut ca săptămâna următoare să fie şi mai grea decât îşi închipuise Graham. Intrarea Italiei în război a declanşat o activitate furibundă în serviciile secrete, care acopereau toate cele trei arme. Directivele date în timpul şedinţei de la Whitehall şi altele, care le-au urmat în cursul celorlalte zile, nu le-au lăsat nici o clipă liberă lui Graham şi echipei sale până la sfârşitul săptămânii următoare.

Cea mai mare parte din activitatea lui Graham a constat într-o coordonare de rutină cu munca celorlalte servicii secrete, extinzându-şi operaţiunile şi în sectorul italian, însă prima pe lista priorităţilor sale era sarcina de a-l identifica pe Rote Adler cât mai curând. Superiorii lui Graham erau conştienţi de influenţa politică pe care o aveau Thuliştii şi gruparea Vril; dacă se putea face vreo apropiere între Rote Adler şi una sau chiar amândouă aceste mişcări, ar fi putut intui mult mai uşor modul de gândire al înaltului comandament german. Însă serviciul lui Graham nu reuşise să facă nici o descoperire importantă în acea săptămână. Din fericire însă nu pierduseră şi alţi agenţi.

Pe de altă parte, nici eforturile sporite ale Guvernului Majestăţii Sale n-au avut efect asupra rezultatului bătăliei care se mai desfăşura încă în Franţa, apropiindu-se de finalul ei inevitabil. În ciuda incursiunilor repetate făcute de Churchill şi alţi membri ai cabinetului său peste Canalul Mânecii, conducerea nehotărâtă şi temătoare a Franţei a proclamat Parisul oraş liber la două zile după declaraţia de război a Italiei, şi l-a lăsat pradă destinului său necruţător. După alte două zile, la 14 iunie, armata victorioasă a celui de-al Treilea Reich a intrat în Paris,

într-o desfăşurare gigantică de forţe, menită să demonstreze absurditatea şi nebunia unei continuări a rezistenţei în faţa invincibilei maşini de război germane.

Guvernul francez fugise deja – mai întâi la Tours, apoi la Bordeaux. Acum, la 16 iunie, un Paul Reynaud plin de amărăciune demisionă din funcţia de prim-ministru, incapabil să convingă guvernul francez înfricoşat să-l lase să poarte în continuare războiul din Africa de Nord sau din alte colonii franceze şi nedorind să fie el cel care să se predea fasciştilor. Noul premier, mareşalul Pétain, a cerut în ziua imediat următoare încheierea unui armistiţiu cu Germania.

În seara aceea, Winston Churchill s-a adresat poporului britanic, informându-l de soarta fostului lor aliat. În noaptea următoare a reluat raportul prezentat la Camera Comunelor, într-un discurs difuzat tot de BBC. Graham şi William au ascultat discursul în salonul lui William din apartamentul său de la Palatul Buckingham. Coniacul de după cină a fost uitat, în timp ce în cameră răsuna celebra voce:

„S-a încheiat ceea ce generalul Weygand a numit «bătălia Franţei», spunea Churchill pe un ton grav. Ne aşteptăm să înceapă «bătălia Angliei». De această luptă depinde supravieţuirea civilizaţiei creştine. De această luptă depinde chiar viaţa poporului nostru şi salvgardarea instituţiilor şi imperiului nostru. Foarte curând, întreaga furie şi forţă ale inamicului vor fi întoarse împotriva noastră. Hitler ştie că va trebui să ne înfrângă aici, pe insula noastră, pentru că altfel va pierde războiul. Dacă îl vom putea înfrunta, Europa va fi liberă, iar viaţa planetei va cunoaşte culmi luminoase de prosperitate. Dar dacă nu reuşim, atunci întreaga lume, inclusiv Statele Unite, toţi cei pe care îi cunoaştem şi care ne sunt dragi, se vor prăbuşi în abisul unui nou Ev al Întunericului, mai sinistru şi poate mai îndelungat, din cauza descoperirilor unei ştiinţe pervertite. Deci haideţi să ne adunăm toate puterile şi să ne facem datoria. Să avem un asemenea comportament încât, dacă Imperiul Britanic şi Commonwealth-ul vor mai dura încă o mie de ani de acum înainte, oamenii să-şi amintească de noi, spunând: «Aceasta a fost clipa lor de glorie.»"

Frazelor măsurate ale primului ministru le urmară aplauze şi apoi vocea crainicului BBC. Emisiunea se încheie. Graham se ridică să închidă aparatul de radio, în timp ce prinţul îşi aprinse o ţigară din caseta încrustată aflată alături, pe măsuţă. Senzaţia de lux emanată de salonul princiar părea neverosimilă în comparaţie cu prezicerile sumbre pe care le făcuse premierul. Mai mult încă, pentru cina din acea seară cei doi bărbaţi se îmbrăcaseră în ţinută de gală, chiar dacă în timp de război nu se purtau niciodată asemenea haine. Lui William îi plăcea să poarte stelele şi eghileţii rangului său şi se amuza întotdeauna, când avea ocazia, cicălindu-l pe Graham să se îmbrace la fel, pentru că ştia prea bine cât de mult detesta prietenul său pompa.

În timp ce se întorcea la locul său, Graham îşi descheie gulerul cămăşii şi-şi mişcă gâtul înţepenit, cu un oftat de uşurare, ignorând surâsul uimit al lui William. Când se aşează, prinţul îşi ridică paharul în semn de salut. Toată seara, atmosfera dintre ei fusese la fel de suavă şi plăcută ca şi gustul coniacului de colecţie pe care îl savurau.

– Aşa deci. Pun prinsoare că discursul lui Churchill va fi citat de fiecare individ din ţară. Şi asta cât de curând, spuse William. „Clipa lor de glorie." Vorbeşte foarte bine, ce zici?

Urmărind cum lumina împrăştia sclipiri din faţetele paharului pe care îl ţinea în mână, Graham aprobă, distrat:

– Aşa e. Prin el auzi pulsul poporului englez ca dintr-o tobă bine acordată. Dar, te asigur, câteodată e cam greu să lucrezi cu el, adăugă, gesticulând cu paharul. Însă aşa au fost geniile întotdeauna. Îşi cunoaşte misiunea. Şi nu pot spune că-l invidiez.

– Nici eu.

Tăcură câteva minute, fiecare fiind cufundat în propriile sale gânduri, până când William îl privi din nou pe Graham, care sufla fumul spre tavan.

– Ai pomenit intenţionat de tobe ca să-mi aminteşti de Drake? şopti.

Apoi, surprinzând privirea lui Graham înspre uşile închise, adăugă:

– Nu ne poate auzi nimeni aici şi nimănui nu i-ar trece prin minte să intre fără să bată mai întâi la uşă.

– Ce-ar fi să deschidem aparatul de radio, doar ca să fim mai siguri? propuse Graham, cu umbra unui surâs pe buze, ridicându-se şi îndreptându-se spre aparat:

– Ah, „Egmont". Muzica lui Beethoven este un fundal minunat pentru o discuţie despre ezoteric.

Reglă volumul şi se aşează la loc. William îl privi cu un aer de vagă nedumerire, gesticulând cu ţigara în timp ce Graham îşi ridică iar paharul.

– Ezoteric? Ştiam că ezotericul este ceva legat de filosofie, de probleme intelectuale.

– În general, cam aşa este, admise Graham. Dar în sensul propriu al cuvântului înseamnă ceva ascuns, ceva secret, ceva cunoscut numai de foarte puţini iniţiaţi. Eşti francmason, nu?

– Ştii foarte bine că sunt.

– Ei bine, francmasonii se supun unei asemenea tradiţii ezoterice, deşi o parte din puterea ei reală a fost întrucâtva redusă de-a lungul secolelor, astfel încât astăzi este mai mult filosofie. O considerare mai pragmatică a problemei şi totodată unul din motivele pentru care Hitler îi suprimă pe fraţii tăi din Germania ne arată că organizaţia este mai mult sau mai puţin secretă, şi, de obicei, membrii acesteia se cunosc între ei. Este deci un nucleu perfect pentru a forma o mişcare de rezistenţă.

Se opri o clipă.

– Există multe, foarte multe tradiţii ezoterice, inclusiv creştinismul. Eu lucrez în câteva dintre ele.

– Înţeleg.

William se gândi câteva secunde şi se încruntă:

– Dar nu mi-ai spus tu că magia este un element esenţial, al – hm – multor tradiţii ezoterice?

– Într-un sens foarte larg, da, este.

– Chiar şi al creştinismului?

– Da.

William păru neîncrezător şi puţin şocat, dar nu excesiv de alarmat. Totuşi, Graham îşi dădu seama că va trebui să facă faţă unor momente foarte delicate. William nu era un habotnic, dar obârşia şi educaţia lui dictau o atitudine exterioară de conformare la tradiţie şi datină. Fratele său era şeful Bisericii Anglicane, Apărător al Credinţei. Membrii familiei regale erau obligaţi să ia parte la slujba de duminică, pentru a da un exemplu de pioşenie şi credinţă. William se conformase întotdeauna acestui rol, fără să pună nici o întrebare.

– Să încerc să reformulez, spuse rar Graham, gândind foarte atent cuvintele pe care le rostea: Care este, după părerea ta, unicul scop comun tuturor religiilor, tuturor filosofiilor?

– Cred că este perfecţiunea spiritului omenesc, salvarea...

– Nu, nu, e ceva mai radical decât toate acestea, îl întrerupse Graham clătinând din cap. Nu te mai osteni. Este vorba despre o mai mare înţelegere şi interacţiune cu forţa creatoare – spune-i cum vrei: Dumnezeu, Buddha, Allah, Zeus, Mithra[1]. Toate marile religii şi filosofii au tins în această direcţie, folosind diferite mijloace, pentru a ajunge să cunoască divinitatea şi să încerce apoi, în vreun fel sau altul, s-o depăşească, s-o controleze, s-o facă să lucreze pentru ei. Şi cum se face asta? Unii oameni numesc instrumentul folosit rugăciune: o încercare de a comunica, de a-L convinge pe Dumnezeu să facă ce-i cerem. Nu aşa s-a întâmplat acum câteva săptămâni, când am avut ziua naţională de rugăciune, în timpul operaţiunii de la Dunkirk?

– Dar eu cred că o rugăciune este mai mult decât...

– Da, ştiu că o rugăciune nu reprezintă doar atâta, dar lasă-mă să termin. Când Regele a anunţat o zi naţională de rugăciune în timpul luptelor de la Dunkirk, ce încercam, de fapt, să facem? Îi ceream lui Dumnezeu să-i oprească pe nemţi şi să ne salveze soldaţii. Şi, din moment ce am reuşit să scăpăm de acolo de zece ori mai mulţi oameni decât ne închipuiam că era omeneşte posibil, unii pot numi asta un miracol. Cred chiar că a fost ceva la fel de uluitor ca transformarea apei în vin sau înmulţirea pâinilor şi peştilor – sau mă înşel? „Cu ajutorul lui Dumnezeu" am reuşit să salvăm un sfert de milion de oameni pe care îi consideram pierduţi. Eu aş considera acest lucru un miracol,

[1] Divinitate adorată în vechea Persie şi Indie. Zeu al luminii cereşti, al Soarelui, al purităţii şi adevărului (n. tr.).

conformându-mă definiţiei clasice. Şi dacă l-aş considera şi un fruct al magiei – cred că aş avea la fel de multă dreptate.

– Dar vorbim despre lucruri diferite, protestă William.

– Fie. Spui că este miracol atunci când îţi pui tot sufletul şi cele mai scumpe dorinţe într-o cerere adresată lui Dumnezeu, iar ruga îţi este îndeplinită. Noi facem cam acelaşi lucru şi obţinem aproximativ acelaşi rezultat, însă îi spunem altfel.

– Magie?

– Magie.

Meditând asupra celor aflate, William mai trase de câteva ori din ţigară, fără să-l privească pe Graham, dar fără să încerce să evite privirea acestuia. Sorbi din nou din coniac.

– Ai pierdut mult timp şi în seara asta şi data trecută încercând să mă convingi că magia este ceva real şi că se leagă cumva de acel lucru misterios pe care îl faci, şopti el. Am citit şi eu câte ceva, după ultima noastră conversaţie.

Îl privi deodată în ochi:

– Ai de gând să încerci să faci şi tu ce a făcut Drake?

Graham se jucă cu paharul din mână, inspiră adânc iar apoi lăsă aerul să iasă încet. Ajunseseră la miezul problemei.

– Îţi place să pui degetul pe rană, nu-i aşa? murmură.

– Nu e un răspuns. Şi, în afară de asta, de la tine am învăţat-o. *Încerci* să te foloseşti de magie ca să-l opreşti pe Hitler? Vreau să zic *tu*, personal.

Fără o vorbă, Graham aprobă uşor din cap. William îl privi fix, paharul îi îngheţă la jumătatea drumului înspre gură, apoi sorbi încet din el şi îl puse cu grijă pe braţul scaunului, fără să se grăbească să înghită coniacul.

– Nici vorbă că nu mă aşteptam la un răspuns atât de direct, zise, după o clipă. Şi mi-ai spus mai înainte că avem oameni care sunt... nu, aşa ceva nu poate fi oficial. MI 6 face şi lucruri stranii, dar povestea asta nu e oficială, nu-i aşa?

– Nu, în vreun sens tehnic nu, nu este.

– Dar *sunt* nişte oameni implicaţi, se aventură William. Măcar câţiva. Aşa ca Michael.

Graham ridică din umeri cu un gest evaziv.

– Sunt din afara lui MI 6?

Graham dădu afirmativ din cap.

– Şi tu... eşti omul lor în negru? cuteză mai departe William, poticnindu-se puţin când rosti termenul cu care nu era obişnuit.

– Pentru moment. Şeful nostru este în marină, aşa cum se poate bănui, deşi vine ori de câte ori poate. La asta mă refeream atunci când ţi-am spus că trebuie să fac un lucru pentru care nu sunt pregătit. Nu sunt *ne*pregătit, adăugă, numai că acestea nu sunt timpuri obişnuite. Cred că până şi *adevăratului* conducător i-ar fi greu în aceste condiţii.

*ne*pregătit, adăugă, numai că acestea nu sunt timpuri obişnuite. Cred că până şi *adevăratului* conducător i-ar fi greu în aceste condiţii.

William clipi de câteva ori, apoi păru să-şi aducă brusc aminte de paharul de alături. Luă distrat o înghiţitură, se înecă, tuşi puţin, apoi îl privi din nou cu atenţie pe Graham.

– Şi... ce trebuie să faci? îl întrebă.

– Să văd dacă îţi pot explica în termeni pe care să-i înţelegi, spuse Graham încet. *Încercăm* să-l oprim pe Hitler cu ajutorul magiei, aşa cum a făcut şi Drake, dar este evident că acum nu este de ajuns doar o furtună. Aşa că vom ridica un con de putere – cred că tu i-ai spune vizualizare a energiei mentale, sau un val telepatic de gânduri – şi-l vom îndrepta spre Hitler. O să încercăm să-i vârâm în minte ideea că nu trebuie nici măcar *să încerce* vreo invazie – că dacă totuşi o va face, va pierde. Am mai făcut asta o dată – luna trecută, în ajunul lunii mai – şi vom încerca din nou vinerea asta, când este solstiţiul de vară. O a treia încercare este prevăzută pentru Lammas, la întâi august. Atunci intră în scenă Drake şi problemele mele.

– Lucrul pentru care nu ai fost pregătit?

Graham făcu un semn afirmativ cu capul.

– Tradiţia spune că astfel de lucruri se fac în grupe de câte trei, iar a treia încercare trebuie să fie cea mai puternică. Superiorii mei au hotărât că acţiunea din ziua de Lammas trebuie să fie făcută de un Mare Sabat, pentru a ne conjuga forţele şi astfel să crească şansele de a putea ajunge până la Hitler. Nu trebuie să ne strângem toţi la un loc pentru asta, dar este absolut necesar să-i convingem pe conducătorii diferitelor grupuri să facă şi ei acelaşi lucru, în acelaşi timp.

– Nu cred că este prea greu, spuse William.

– Este mai greu decât îţi poţi închipui. Mi s-a ordonat să convoc Marele Sabat, însă ceilalţi conducători ţin mult prea mult la propria lor tradiţie şi la autoritatea lor şi nu au nici un motiv să coopereze cu omul în negru al altcuiva. Drake a ştiut cum să se descurce într-o situaţie asemănătoare. Din nefericire, eu nu ştiu.

William îl ascultase atât de concentrat, încât ţigara îi arsese până aproape de degete. Cu un strigăt, o stinse în scrumiera cea mai apropiată şi îşi frecă mâna. Când se aşeză la loc în scaun şi îşi ridică iar paharul, părea adâncit în gânduri.

– În toată povestea asta este ceva care nu se leagă, spuse după o clipă. Dacă este într-adevăr posibil să... ridici o asemenea putere – dacă magia chiar dă rezultate – de ce nu-l omori pe Hitler, ca să se termine o dată cu toată nebunia asta. Ne-ai scoate pe toţi din belea. Nu se zice că vrăjitorii pot omorî oameni?

Graham tresări ca lovit, privind aproape instinctiv în jur.

– Mă temeam că vei pune această întrebare. De fapt, nu pot spune că ar fi imposibil, în condiţii normale, dar preţul plătit ar putea fi cumplit de mare şi nu se ştie niciodată dacă un asemenea act ar respecta planul

cineva să se răzgândească, de a-i schimba intenţiile, este în general mai uşoară şi mult mai sigură decât o tentativă de a schimba ceva în trupul sau mediul lor, sau de a-i ucide. Şi apoi, ştim că are experţi în magia neagră care-l protejează împotriva unor astfel de atacuri directe, cum ar fi acel Sturm, despre care ţi-am vorbit. Ceea ce punem noi la cale este o acţiune indirectă şi se poate să nici nu fie detectată ca ameninţare. Astfel, s-ar putea să avem mai multe şanse de reuşită.

– Înţeleg. Adică de fapt nu înţeleg, răspunse William. Ştiu că vorbeşti englezeşte, însă nu cred că am înţeles mai mult de două cuvinte din ce-ai spus. Dar lasă asta o clipă. Hai să ne întoarcem la Anglia.

Făcu un gest larg cu paharul:

– Dacă toată lumea doreşte atât de mult să oprească invazia, atunci de ce tipii ăia cu care ai vorbit nu vor să colaboreze? Mi se pare, dacă te-am înţeles bine, că toţi practică o formă sau alta de... „magie albă". Şi, dacă înţeleg *acest aspect* aşa cum se cuvine, atunci ei ar trebui să fie de acord cu orice modalitate de a opri o asemenea forţă a haosului cum este Hitler.

– Ai dreptate, îl aprobă Graham. Din nefericire, sunt înspăimântaţi.

– Înspăimântaţi? De ce? De indivizii care lucrează pentru Hitler? Se tem că tipul ăsta, Sturm, o să-i atace, folosind magia neagră?

Graham clătină capul:

– N-aş crede că e vorba de aşa ceva. Mulţi dintre ei nici măcar nu ştiu despre existenţa lui. În plus, chiar dacă Sturm este atât de puternic pe cât ne închipuim noi, tot ar fi greu să se răzbune pe un grup de oameni care lucrează împreună pentru un ţel comun. Nu, eu cred că se tem de persecuţii; le e teamă ca nu cumva cineva din afara grupului lor să vorbească şi astfel să le fie descoperite activităţile. De altfel, şi *eu* m-am gândit la această posibilitate.

William rămase cu gura căscată.

– Dar nu mai e ca atunci când se *ardeau* pe rug vrăjitori şi magicieni, Gray. Trăim în secolul XX.

– Da, însă rugul nu este singurul loc unde poţi fi ars, îi răspunse Graham tăios. În cel mai fericit caz, un ocultist modern ar putea fi etichetat drept excentric, dacă nu chiar drept şarlatan. Justiţia ar alege a doua variantă. Nu toţi sunt la fel de bine acoperiţi ca mine. Pentru mulţi, descoperirea acestor activităţi oculte ar duce la pierderea poziţiei sociale şi a slujbei. Îţi aduci aminte ce am discutat la Windsor? Ai avut şi încă mai ai puterea să mă distrugi complet, sau cel puţin să-mi distrugi cariera, chiar dacă nu ai fi cine eşti. Îţi poţi imagina, de exemplu, reacţia celor de la Whitehall dacă te-ai duce la ei şi le-ai povesti ce ţi-am spus? Ceilalţi au tot atât, dacă nu mai mult, de pierdut.

– Nu m-am gândit la asta, spuse William după o clipă. Ei, hai să ne întoarcem la Marele Sabat. Ce se va întâmpla dacă nu-i vei putea convinge să colaboreze?

Graham ridică din umeri şi oftă:

– Vom face tot ce ne stă în putinţă. În Hampshire există o femeie care ne-a sprijinit mereu. Are un grup mare şi va lucra cu noi. Mai sunt şi alţii pe care contăm. Între timp, încercăm să stabilim o legătură directă cu episodul din vremea lui Drake, ca să aflăm *cum anume* a reuşit el să convoace un Mare Sabat. Trebuie să fi avut o metodă prin care să se asigure că vor veni toţi, o modalitate prin care a reuşit să-i cheme, având destulă autoritate asupra lor.

– Pare promiţător. Şi cum poţi afla asta?

Graham ezită. Întrebările lui William deveneau cam prea concrete. Deşi părea sincer receptiv şi deloc înspăimântat sau ostil, prea multe informaţii nu i-ar fi fost de nici un folos nici lui şi nici lui Graham.

– Ei, aici e problema, spuse Graham. Se pare că eu am o afinitate cu Drake. Poate că sunt reîncarnarea lui în acest secol, cum au fost înainte Blake şi Nelson. Oricum, o să fac... e mai degrabă un fel de întoarcere în timp pe bază de hipnoză. Dacă reuşim, poate că o să aflu ce anume a făcut Drake. Şi nu strică nici să mai aflăm şi ceva amănunte despre felul în care a folosit magia pentru a schimba vremea, adăugă el rânjind, ca să atenueze puţin impactul cuvintelor sale. În afară de tot ce ţi-am spus, vremea proastă ar putea dejuca cele mai iscusite planuri germane de invazie. Ai văzut ce a făcut vremea în cazul Dunkirk.

– Dunkirk? Willi am ridică sprâncenele. Vrei să zici...

– Doamne, Dumnezeule, nici vorbă! râse Graham, recunoscător pentru această diversiune. Aş vrea să putem face aşa ceva! Secole întregi oamenii noştri au fost acuzaţi că „stârnesc vânturile", dar părerea mea este că se pricepeau numai să citească primele semne ale furtunilor şi alte lucruri de genul ăsta. E drept că aceasta le-ar fi putut părea o legătură de tip cauză-efect celor care erau pregătiţi să creadă posibil aşa ceva. *Se pare* că Drake a reuşit, dar înclin să cred că el a fost o excepţie. Nu mă aştept să obţin mare lucru din această parte a cercetării mele.

William însă părea încă destul de neîncrezător.

– Ce trebuie să faci ca să afli adevărul despre celălalt? îl întrebă ezitând. Numai dacă poţi să-mi spui...

– Ei bine, intenţionăm să adunăm câteva lucruri care i-au aparţinut lui Drake – pentru valoarea lor asociativă, cam aşa ceva. Dacă avem noroc, vom desfăşura acţiunea propriu-zisă la Buckland Albey, în Devonshire. Ştii, acolo a fost domeniul lui Drake.

Graham îşi coborî ochii, trecându-şi leneş degetul de-a lungul buzei paharului:

– Toate astea pot părea foarte ciudate. Probabil crezi că am înnebunit de-a binelea.

– Nu. Îmi doresc numai să te pot ajuta cumva.

– Mă ajută că mă asculţi, surâse Graham. Mulţumesc.

Ridicând trist din umeri, William scoase dopul sticlei şi turnă coniac în cele două pahare. Nu rosti nici un cuvânt, dar gestul său purta pecetea

unei profunde camaraderii. Când termină, se lăsă pe spate în scaun cu un oftat adânc şi privi focul care scânteia în cămin.

– S-a întâmplat ceva? îl întrebă Graham după câteva clipe de tăcere.

William dădu din umeri:

– Nimic deosebit. Te invidiez, Gray. Faci ceva folositor, şi la serviciu şi în... povestea cealaltă. Pe când eu, eu ce fac? A cincea roată se învârte şi nu face nimic. Prinţul suplimentar zâmbeşte, strânge mâini, inspectează fabrici şi trupe, ţine iar şi iar aceleaşi cuvântări plicticoase. Şi nimic din toate astea nu are nici cea mai mică însemnătate!

Îşi goli repede paharul şi îşi turnă altul, fără să-l privească pe Graham; pe chipul lui se aşternuse o expresie de izolare sumbră. Graham era înmărmurit. Din toate reacţiile posibile, nici prin vis nu se aşteptase la aşa ceva. William aluneca iarăşi într-una din stările sale depresive, sceptic cu privire la propriile-i merite şi nedându-şi seama cât de multă importanţă avea existenţa lui – şi nu doar pentru Graham.

Oare nu reuşea să înţeleagă că turneele de inspecţii şi discursurile sale aveau la fel de multă însemnătate în acest război ca toate activităţile lui Graham? Uitase ce făcuse la Dover? Oamenii iubeau şi venerau familia regală cu un devotament fierbinte, care nu se micşorase de-a lungul veacurilor, chiar dacă mulţi dintre membrii acestei familii nu-şi aminteau legăturile sacre avute cu trecutul. William era prinţ de sânge şi făcea parte din acest trecut, chiar dacă el însuşi nu era conştient de asta. Dar cum să-l convingi?

– Nu vezi sensul, nu? şopti. Nu înţelegi cum se leagă toate astea chiar şi cu ce fac eu.

– Nu încerca să mă consolezi, mormăi William. Nu sunt copil. Nu trebuie să te prefaci. Măcar de asta scuteşte-mă.

– Pe Dumnezeul meu, n-o să te scutesc! murmură Graham, ochii săi capătând străluciri reci în faţa privirii surprinse a lui William. M-am plictisit să tot ascult cum te subestimezi.

William se încruntă şi îşi feri privirea:

– *Acum* te bazezi prea mult pe prietenia noastră.

– Ai răbdare cu mine, te rog. Dumnezeu ştie că nu-ţi cer prea des aşa ceva. Chiar crezi că nimic din toate astea nu te priveşte?

Prinţul ridică din umeri şi îşi aprinse o altă ţigară. Chipul său era acoperit de o mască posomorâtă. Cântărind silueta ţeapănă, imaculată, Graham îşi dădu brusc seama cum trebuie să-l abordeze.

– Foarte bine, zise după o clipă. Vorbeşte-mi despre steaua pe care o porţi acum – cea pe care eu nu o am.

Automat, William îşi privi pieptul, masca fiindu-i sfărâmată de o expresie de derută:

– Steaua Ordinului Jartierei, zici?

Graham dădu afirmativ din cap; prinţul se aşeză mai bine în scaun şi îl privi chiorâş, nemaiştiind ce să creadă:

– Chiar că ai înnebunit.

– Poate. Dar poate că nu. Îţi mai aminteşti ceva despre fondarea ordinului?

William se strâmbă şi îşi ridică ochii spre tavan:

– Urmează una din lecţiile tale neverosimile de istorie?

– Dacă nu te interesează ce vreau să-ţi spun, n-ai decât să zici.

Graham tăcu. William îşi aşeză alături paharul cu un oftat plin de nerăbdare şi îşi scutură cu un gest teatral ţigara. Când văzu că răspunsul se lasă aşteptat, oftă din nou şi înclină capul:

– Foarte bine. Ce e cu ordinul?

– Mulţumesc, spuse Graham, purtând pe buze umbra unui surâs şi înclinându-şi uşor bărbia.

– Mai întâi schiţează-mi tu contextul istoric în care trebuie să-mi amplasez povestirea. Vorbeşte-mi despre instituţia care poartă numele de Ordinul Jartierei.

William trase din ţigară şi-şi încrucişă braţele pe piept, privind nepăsător în tavan:

– Ordinul a fost fondat de Regele Edward al III-lea, la jumătatea secolului al XIV-lea, după ce unei doamne i-a căzut jartiera la un bal al Curţii, spuse, rostind parcă nişte versuri ştiute pe de rost. Pentru a-i salva reputaţia, se zice că regele şi-a legat jartiera în jurul propriului lui picior şi a spus: *Honni soit qui mal y pense* – să le fie ruşine celor care se gândesc la ceva rău – şi aceasta a devenit deviza ordinului pe care, la scurt timp după întâmplare, l-a înfiinţat Edward.

Îl privi pe Graham:

– De ce mă întrebi toate astea? Doar nu vrei să-mi spui că-i ceva – care era cuvântul? – *ezoteric* în toată povestea cu Ordinul Jartierei.

– Nu; m-am gândit să bat puţin câmpii despre cu totul alt subiect. Graham se relaxă puţin şi sorbi din pahar.

– Ştii tu, William, că pe vremuri o jartieră verde sau albastră era semnul conducătorului în cultul vrăjitorilor?

La exclamaţia uimită a prinţului, Graham continuă încet:

– Nu ştiai, aşa m-am gândit şi eu. Anglia nu a fost creştinată atât de repede şi atât de complet pe cât vor istoricii să ne convingă. Eroarea lor e lesne de înţeles dacă ne gândim că majoritatea literaţilor din acele vremuri aparţineau clerului creştin. Aşa încât e la mintea cocoşului că istoria scrisă a avut o orientare profund creştină. Însă problema exactităţii istorice nu se limitează numai la probleme religioase. Învingătorii – cei care deţin puterea – scriu, sau pun să fie scrisă istoria. Să-l luăm, de exemplu, pe mult hulitul tău strămoş, Richard al III-lea. Dacă ar fi câştigat lupta de la Bosworth Field, îndrăznesc să cred că ar fi fost prezentat într-o cu totul altă lumină de cronicile vremii. Dar, de vreme ce a pierdut în faţa lui Henry Tudor, avem numai poveşti istorisite sub influenţa dinastiei Tudor, care ne spun ce rege îngrozitor a fost unchiul cocoşat şi criminal care i-a ucis pe cei doi prinţişori în turn şi alte chestii

de felul ăsta. Dacă Thomas Mann şi Shakespeare ar fi scris pentru Plantageneţi şi nu pentru Tudori...

William, care ascultase uimit dizertaţia lui Graham, îşi recăpătă într-o clipă scepticismul şi scutură scrumul ţigării cu un rânjet viclean:

– Divaghezi, Gray. Întoarce-te la jartiere şi vrăjitori. E foarte amuzant ce spui, dar nu cred că are vreo legătură cu discuţia noastră.

– Nu? Atunci hai să-ţi spun câte ceva despre cultul vrăjitorilor în Anglia. Mi-ai zis că ai citit despre asta în ultima săptămână, însă e evident că n-ai citit suficient. În Evul Mediu, vechea religie – păgânismul, dacă vrei să-i spui aşa – încă mai înflorea printre oamenii simpli şi chiar printre anumiţi nobili. Cultul adevărat, care se referea la adorarea zeiţelor şi zeilor străvechi ai Britaniei, nu avea aproape nici o legătură cu ceea ce a devenit mai târziu obiectul aşa-zisei vânători de vrăjitoare. Multe din acuzaţiile aduse vrăjitoarelor proveneau din acelaşi tip de mentalitate care a produs Inchiziţia şi cruciadele împotriva altor eretici de pe Continent. Sunt sigur că tu, ca francmason, înţelegi acest scop al poveştii mele.

– Îmi spui, de fapt, că Jaques de Molay şi Geoffroi de Charney au fost vrăjitori? făcu William, pe un ton indulgent. Te rog continuă. Povestea devine din ce în ce mai fantastică.

Graham oftă răbdător:

– Nu eşti atent, William. Şi în Franţa şi în Anglia conducerea ecleziastică îşi dădea seama că această convertire nu era deplină, că păgânismul se dezvolta alături de creştinism. În mod oficial au făcut tot ce le-a stat în putinţă ca să descurajeze aceste tendinţe. Dar chiar preoţii au reuşit deseori să contopească cele două tradiţii într-un amalgam acceptabil, fără nici o remuşcare. Multe obiceiuri păgâne au fost pur şi simplu asimilate pe de-a-ntregul în cadrul creştinismului. Acelaşi gen de sinteză a avut loc şi în cazul formării Ordinului Jartierei.

– Ciudat, întotdeauna mi-am închipuit că a fost inspirat după modelul curţii regelui Arthur şi a cavalerilor săi, zise William cu vicleniе în glas.

– Aceasta a fost doar o justificare de faţadă, îl aprobă Graham. Dar să analizăm mai îndeaproape incidentul cu jartiera. Nu ai spus cui aparţinea ea, – oricum, nu are mare importanţă – ci doar că doamna respectivă ocupa un loc foarte important la Curte. Putea să fie vorba despre Philippa, regina lui Edward, sau despre contesa de Salisbury. Sau chiar despre Joan, verişoara regelui, Frumoasa Doamnă din Kent, care, mai târziu, a devenit şi ea contesă de Salisbury şi apoi prinţesă de Wales, căsătorindu-se cu Prinţul Negru. Eu cred că Joan a fost acea doamnă.

– Hai, spune mai departe, îl îndemnă William, făcând semn cu mâna.

– Spun. În orice caz, când o doamnă atât de importantă ca cele amintite îşi pierde jartiera – semn al rangului ei păgân –, la Curte, în faţa regelui, şi probabil în faţa unor autorităţi ale bisericii, lucrurile pot lua o întorsătură nefavorabilă pentru ea, continuă Graham. Când Edward

a ridicat jartiera şi şi-a legat-o în jurul piciorului, rostind acele cuvinte nemuritoare, faptul că o lua pe doamna în cauză sub protecţia sa era doar *cea mai neînsemnată* dintre semnificaţiile gestului regelui, care adăugase că avea de gând s-o facă „cea mai onorabilă jartieră purtată vreodată" – deşi e posibil ca Edward să fi ştiut deja semnificaţia ei, deoarece mai târziu i-a cerut secretarului său personal să cerceteze „istoria şi tradiţiile Ordinelor Sfântului George şi al Jartierei". Această cerere nu avea nici un rost dacă n-ar fi existat şi alte semnificaţii anterioare, cunoscute lui Edward, legate de jartieră.

William se încruntă:

– Ştii cam multe despre un ordin din care nici măcar nu faci parte.

– Asta mi-e meseria, răspunse încet Graham. Ţi-am spus că nu sunt chiar *ne*pregătit. Ţi-am oferit o interpretare mai apropiată de cea tradiţională a gestului lui Edward de a ridica jartiera. Să lărgesc sfera?

– De ce nu? William zâmbi cu tristeţe. Oricum nu cred nimic din toate astea.

– Ştiu că nu crezi. Mai ai încă puţină răbdare cu mine. Dacă Edward *cunoştea* sensul ezoteric al jartierei, putem deduce că, prin gestul său, îşi demonstra bunăvoinţa, ba chiar sugera posibilitatea de a deveni membru al cultului simbolizat de jertieră – asumându-şi eventual poziţia de întrupare a unui zeu în ochii supuşilor săi, care încă mai credeau în regele de sorginte divină. N-ar fi fost nici primul nici ultimul dintre străluciţii tăi înaintaşi care să-şi asume acest rol.

– Regele divin? întrerupse William. Stai puţin. Vrei să spui că ideea de drept divin vine de la...

– Exact. În timpuri străvechi, – mă refer la timpurile când au apărut primele triburi – regele era întruchiparea pământului şi a forţelor dătătoare de viaţă. Prin urmare, trebuia să rămână puternic şi viguros, dacă se dorea ca ţinutul respectiv să prospere. Rezultatul a fost că, atunci când forţa îi slăbea – când îmbătrânea –, era necesar ca regele vârstnic să fie înlocuit cu o făptură nouă, mai tânără, care să aducă putere ţinutului.

Aşa că regele era sacrificat, cu sângele său se stropea pământul, apoi era încoronat un nou rege, de obicei pe durata unui ciclu de şapte ani. Mai târziu regii n-au mai fost sacrificaţi o dată la şapte ani, ci era ucis un înlocuitor, dacă regele mai era încă în putere. Ideea sorgintei divine a regelui a rămas în conceptul nostru de „guvernare prin drept divin". Se poate să fi existat şi cazuri de sacrificiu divin în timpuri istorice. Moartea strămoşului tău îndepărtat William Rufus reprezintă aproape sigur un astfel de exemplu. Fără îndoială că au mai fost şi alţii. Dar n-am vrut să mă îndepărtez prea mult de bătrânul Edward al III-lea şi de Ordinul Jartierei.

William îşi scutură năucit capul:

– Teoria ta nu stă deloc în picioare, Gray. O jartieră *poate* fi şi ceva care susţine un ciorap, ştii foarte bine. Nu trebuie să fie vorba de magie.

– Nu te-am convins încă, eh? Ce ţi-am spus ultima oară când am vorbit despre Sabat?

– Ideea de doisprezece plus unul?

– Da.

– Ce-i cu asta?

– Gândeşte-te la modul cum este structurat ordinul: doisprezece cavaleri pentru Rege şi doisprezece pentru prinţul de Wales. Asta înseamnă douăzeci şi şase. Două Sabaturi. Mai sunt şi douăzeci şi şase de cavaleri săraci plus treisprezece preoţi, formând un total de cinci Sabaturi. Cred că este mai mult decât o simplă coincidenţă.

– Dar acesta este un ordin *creştin*, fondat pe principii clasice *creştine*.

Graham zâmbi şi clătină din cap:

– În esenţa lor, principiile sunt universale, William. La început, veneraţia pe care o arătau Cavalerii Jartierei suveranului Ordinului lor îl aşeza chiar şi pe Dumnezeu pe locul al doilea. Citeşte statutul originar de constituire a ordinului. În primul secol după înfiinţare, cavalerii care intrau în Capela Sfântului George de la Windsor pentru întruniri ale ordinului se închinau *întâi* suveranului sau scaunului acestuia şi *apoi* prezenţei simbolizate de altar. Ei credeau că Dumnezeu întrupat se află printre ei în persoana regelui lor. Acest fel de adoraţie faţă de monarh s-a extins cel puţin până în timpul domniei lui James I.

William scutură capul:

– De ce-mi pierd timpul ascultându-te? Astea-s tâmpenii!

– Crezi? Ce altceva a reprezentat crucificarea lui Cristos decât sacrificarea regelui divin? răspunse Graham, hotărât să nu cedeze. Rege al Evreilor şi Fiu al lui Dumnezeu – Dumnezeu Întrupat. Şi ţi-aş putea enumera zeci de alte sacrificări ale regilor divini din tradiţia altor religii. Osiris, Tammuz, Mithra... Dacă cineva poate să creadă în asta, inclusiv în creştinism, care ar fi diferenţa dacă am crede că regele îşi asuma natura divină când primea mirul şi apoi ţinea locul zeului în tot timpul domniei sale? Totul se leagă de vremurile când regele era şi preot şi conducător, făcând sacrificii pentru binele poporului său – iar sacrificiul nu consta întotdeauna în tămâie sau oi.

– Dar asta se întâmpla *atunci*.

– Sigur, dar noi păstrăm anumite elemente ale vechii hirotonisiri în ceremonia de încoronare actuală – mirul, veşmintele care seamănă cu cele de preot. Încă i se mai spune uneori „sfinţirea regelui". Poate că are semnificaţie şi faptul că, până astăzi, numai Cavalerilor Jartierei li se permite să ţină baldachinul deasupra regelui în timp ce acesta primeşte mirul. Gândeşte-te la încoronarea fratelui tău – sau a tatălui tău, dacă ţi-o mai aminteşti. Interesant obicei, ce crezi?

mirul. Gândeşte-te la încoronarea fratelui tău – sau a tatălui tău, dacă ţi-o mai aminteşti. Interesant obicei, ce crezi?

William încetase practic să mai respire în timp ce ultimele explicaţii ale lui Graham îşi făceau efectul scontat; scoase un oftat prelung, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Îi dispăruse complet dispoziţia agresivă. Îşi aminti, după o clipă, de ţigara care-i ardea între degete şi o stinse neatent, iar Graham îl surprinse privind pe furiş la steaua Ordinului Jartierei, de parcă ar fi văzut-o altfel, în lumina lucrurilor noi pe care le aflase.

– Oricât de straniu ar părea, are sens, murmură William, când îşi ridică din nou privirea spre Graham.

– Dacă s-ar şti toate acestea, ar izbucni de asemenea multe dispute şi scandaluri, zise încet Graham. Din cauza asta nu ţi-am spus nimic până acum. Pe de altă parte, oftă el, mi se pare drept să ştii. Poate că mi-am dat seama de asta de la bun început. Poate că de asta am luptat atât de mult să te oblig să devii ceea ce ştiam că poţi fi, atunci când tânărul, răsfăţatul şi arogantul locotenent Victor a venit sub comanda mea, continuă cu un zâmbet şters. Poate că ne-am cunoscut în vreo viaţă anterioară şi, în subconştient, eu am recunoscut legătura dintre noi.

William surâse timid, încă puţin nervos, dar evident satisfăcut de această idee.

– Chiar crezi asta?

– E posibil.

Lui Graham îi veni brusc în minte imaginea horoscopului lui William şi făcu deodată o conexiune, care trecuse neobservată înainte, cu un aspect al propriului său horoscop.

– Acum că mă gândesc, hărţile noastre astrologice o confirmă. Intersecţia mea sudică se află în prima ta casă. E cam mare, dar se potriveşte. Ciudat că n-am observat înainte.

– Ce spui? Ce să observi?

Graham clătină capul şi rânji:

– Iartă-mă. Uit tot timpul că nu înţelegi. O asemenea configuraţie e deseori semnul unei legături karmice – o legătură din vieţile noastre anterioare. Data viitoare când ne întâlnim o să aduc ambele horoscoape să le comparăm. Pe de altă parte, ridică el din umeri, poate că nu înseamnă nimic. Astrologia nu este mai infailibilă decât alte ştiinţe.

– Sau arte? replică William cu un zâmbet mic.

– Sau arte, admise Graham, brusc neliniştit.

Agitat în aparenţă, William se ridică şi se apropie de cămin, privind fără să vadă bibelourile de pe poliţă. Ţinea o mână în buzunar, iar cu cealaltă îşi masa nervos ceafa. După o clipă se întoarse pe jumătate spre Graham.

– Această legătură a familiei regale cu vechea credinţă crezi că mai există şi astăzi?

îi scăpase fără voia lui, stârnind agitaţia crescândă a lui William. Cred însă că în popor persistă încă mistica regalităţii. De aceea sunt atât de importante apariţiile şi discursurile tale, chiar dacă pot părea altcumva, în comparaţie cu alte acţiuni, mai dramatice. Faci parte din acea descendenţă regală care, în trecut, ne-a dat regi sacri. În acest sens, ei devin poporul tău, iar tu, prinţul lor.

– Dar fratele meu este regele, nu eu.

– Da, însă sângele e sânge, indiferent de ordinea naşterii. Şi asta te deosebeşte de noi.

– Atunci crezi că...

O bătaie discretă în uşă îl întrerupse pe William, care mormăi o înjurătură scurtă, apoi îşi drese glasul, tuşind nervos.

– Da?

Era Wells, care-şi înclină capul ca pentru a-şi cere scuze:

– Vă rog să mă iertaţi, domnule. Un domn Grumbaugh îl caută la telefon pe domnul colonel Graham.

Îl privi pe Graham:

– Spune că trebuie să ridicaţi imediat un mesaj de la Ministerul Marinei, domnule colonel.

Graham se ridică de îndată:

– Te rog, spune-i că am şi plecat, domnule Wells. Roagă-l, dacă eşti bun, pe şoferul meu să aducă maşina. După ce Wells se retrase şi Graham înghiţi şi restul de coniac din pahar, prinţul se apropie de el:

– Ce s-a întâmplat? Are şi Grumbaugh vreun rol în chestia asta cu Drake?

Graham se înecă aproape:

– Sfinte Dumnezeule, nu! Probabil am primit nişte mesaje codificate pe care le aşteptam. Ştiri ultrasecrete. Şi nu vor să le dea nimănui în afară de mine.

Îşi puse jos paharul şi începu să se lupte cu gulerul cămăşii.

– Grumbaugh lucrează în tura de noapte. I-am spus să mă sune dacă le primim. E singurul care ştie unde sunt şi i-am mai spus că dacă mă cheamă, să aibă grijă să fie ceva foarte important – şi bănuiesc că aşa este.

– Ei, atunci cred că trebuie să te duci să vezi despre ce e vorba, nu?

Prinţul îi întinse mâna:

– În orice caz, mă bucur că am stat de vorbă – chiar dacă am fost întrerupţi. Pot oare să-ţi cer o favoare? adăugă, atunci când mâna lui Graham o atinse pe a sa.

Graham, cu mâna prinsă în mâinile prinţului, avu presimţirea unei catastrofe iminente.

– Ce favoare?

– Aş vrea să fiu cu tine când faci chestia aia despre care mi-ai povestit, cu Drake...

Capitolul 7

TIMP DE O CLIPĂ NESFÂRŞITĂ, Graham se holbă la William, nevenindu-i să-şi creadă auzului. Realiză brusc simbolul feudal al mâinii sale cuprinse în mâinile prinţului şi supunerea pe care o sugera această relaţie. Îşi dădu seama că era foarte posibil ca William să fi făcut intenţionat gestul, anticipând corect că cererea sa urma să-l pună pe Graham în încurcătură.

Dar de ce-i ceruse William aşa ceva şi de ce-şi folosise toată puterea de constrângere? Graham nici măcar nu era sigur că prinţul crezuse multe din lucrurile discutate.

Nici un legământ formal de loialitate feudală nu-i lega pe cei doi, prinţ şi om de rând, aşa cum s-ar fi putut întâmpla în vremurile medievale. Graham nu era vasalul lui William, în sensul strict al cuvântului. Acum însă Graham realiză că de câtva timp imaginea unei *asemenea* legături prinsese contur – poate chiar de la începutul cunoştinţei lor. Mistica regalităţii reprezenta mult mai mult decât teoria istorică, expusă de el raţional şi rece, cu atâta volubilitate, numai cu câteva minute în urmă. William *era* prinţul său, în cel mai deplin sens al relaţiei feudale exprimate de mâinile lor strânse.

Avea totuşi şi alte obligaţii, care aveau întâietate chiar în faţa dorinţelor unui prinţ. William cerea imposibilul. Graham era dator să-l slujească pe acest om, dar avea şi datoria să-l protejeze. O operaţiune magică nu se putea desfăşura în faţa unui neiniţiat, mai ales în faţa unui duce de sânge regesc. Şi apoi, Graham nu lucra singur. Mai erau şi alţii pe care trebuia să-i protejeze, a căror relaţie cu *el* era similară cu aceasta.

– Domnule, eu... nu pot admite aşa ceva, şopti pe un ton ceremonios. Mă puneţi într-o situaţie extrem de delicată numai cerând

asta. În orice caz, nu depinde doar de mine. Trebuie să ne gândim şi la ceilalţi.

– Superiorii tăi vor fi acolo? murmură William.

Graham aprobă din cap, nevrând să-şi imagineze ce ar spune Alix – sau David! Dar ochii albaştri nu se plecară iar mâinile regeşti nu-şi slăbiră strânsoarea.

– Gray, iartă-mă. Ştiu că nu e cinstit din partea mea să-ţi cer asta, însă nu e vorba de o toană trecătoare. Nu pot să-ţi spun de ce, dar simt că este... important să fiu acolo.

– William, eu...

– Vrei să mă asculţi? şuieră William, cu o disperare ciudată în privire. Promit să nu mă amestec. Şi ştii că nu voi sufla o vorbă.

Pe când Graham tot mai clătina din cap, căutând cuvinte cu care să-l convingă pe William că era pur şi simplu imposibil, în uşă apăru Wells, cu haina şi cascheta lui Graham în mână.

– Domnule colonel, maşina vă aşteaptă.

– Te rog, Gray, repetă prinţul. Cel puţin promite-mi că o să te gândeşti la asta, că o să-i întrebi pe ceilalţi. Atât îţi cer.

– Bine, o să mă gândesc, răspunse Graham pe un ton scăzut, deşi ştia foarte bine că nu avea nici cea mai mică intenţie să cedeze, chiar dacă ceilalţi ar fi consimţit.

– Mulţumesc, şopti prinţul, apoi continuă pe un ton puţin mai ridicat decât normal, strângând mâna lui Graham cu un gest obişnuit şi dându-i drumul:

– Noapte bună, atunci. Poate că a trebuit să ne scurtăm seara, dar datoria te cheamă. Sună-mă săptămâna viitoare, când poţi. Sper să ai ocazia să dormi puţin în noaptea asta.

Îmbrăcându-şi mantaua, Graham se întrebă cum ar fi *putut* să doarmă, chiar dacă ar fi avut timp. Dintre toate rezultatele posibile ale serii, acesta era unul la care nu s-ar fi aşteptat.

Ca să pună capac la toate, la minister nu-l aştepta nici un mesaj cifrat. Convocarea se dovedise a fi un şiretlic. Un subaltern tânăr îl conduse la uşa unui birou obscur de la etajul al doilea şi îl părăsi acolo, în ciuda protestelor sale şoptite şi a cererii de a i se da o explicaţie. Când intră în birou, înţelese pe dată.

Ştia pentru cine lucra atrăgătoarea membră a WRNS şi-i cunoştea de asemenea şi funcţia reală – de vizionar rezident pe lângă omul puternic pe care îl servea. O urmă fără nici o întrebare în camera de alături şi se aşeză să aştepte, încordat, atunci când ea ieşi. Încercă să nu se gândească la William.

Ofiţerul de marină cu înfăţişare distinsă care intră la scurtă vreme după aceea purta pe mâneca uniformei cele patru galoane de căpitan şi eghileţi aurii prinşi de umăr, însă nu din această cauză se ridică imediat în picioare Graham. Aveau acelaşi grad militar şi aproximativ aceeaşi vârstă, dar în general se mişcau în cercuri diferite. Bărbatul observă

uniforma de gală a lui Graham, ridicând o sprânceană şi modelându-şi colţul gurii într-un început de zâmbet amuzat, căci era prea obosit ca să poată zâmbi pe de-a-ntregul. Făcu un semn cu plicul mare pe care îl scoase de sub braţ, în timp ce se aşeza pe colţul biroului gol.

– Aşa deci, am auzit că a fost nevoie de un duce de sânge regesc ca să te scoată din hainele de luptă. Ai avut o seară plăcută, colonele?

Graham primi uşor amuzat comentariile bărbatului, observând scânteierea de răspuns a ochilor luminoşi.

– Deci, *aghiotantul dumneavoastră* a fost acela care l-a pus pe jar pe Grumbaugh ca să mă aducă aici, domnule, răspunse, încălzindu-se în faţa charismei celuilalt. Bănuiesc că este vorba despre ceva suficient de important pentru a întrerupe degustarea unui pahar de coniac foarte bun.

– Ei, Gray, dacă nu vrei să ştii ce am aranjat cu privire la Buckland...

Graham îşi ridică ambele mâini în semn de predare şi clătină din cap, cu un rânjet larg:

– Mă plec în faţa instinctului sigur al domniei voastre în privinţa priorităţilor. Aţi reuşit să obţineţi permisiunea?

– Am reuşit.

Bărbatul scoase un teanc de formulare din pliç şi le răsfiră. Graham se apropie ca să privească.

– Toate autorizaţiile sunt în ordine. A trebuit să trag nişte sfori, dar multora dintre ele nu li se poate da de urmă. Totul este aranjat pentru 5 iulie, aşa cum ai cerut.

– Perfect. Vă mulţumesc mult, domnule.

– Nu ai de ce. Apropo, ai avut dreptate când mi-ai spus că nişte părţi ale domeniului sunt folosite ca depozite pentru provizii destinate navelor. Asta a uşurat mult lucrurile. Dacă vor fi necesare explicaţii, voi spune că este vorba despre o întâlnire la vârf a unor agenţi de-ai tăi, ceea ce într-un fel este adevărat – deşi dacă o să se gândească cineva să mă întrebe de ce ai ales mijlocul unui ţinut uitat de Dumnezeu, nu prea ştiu ce am să răspund. Nu te voi întreba de ce vrei locul ăsta, deşi pot bănui.

Zâmbind, Graham puse formularele la loc în plic, apoi îl strecură în interiorul hainei.

– Sunt convins că ceea ce bănuiţi dumneavoastră este aproape de adevăr, domnule. Şi vă mulţumesc pentru tot ce-aţi făcut ca să mă ajutaţi. S-ar putea ca toate acestea să conteze foarte mult, la întâi august. Mulţumesc.

Bărbatul ridică din umeri, dar surâse şi el:

– Face parte din îndatoririle mele, bătrâne.

Privi la ceas:

– Ei, trebuie să plec. Aştept nişte ingineri care ar trebui să-mi spună dacă bietul meu vas va putea fi reparat până la sfârşitul anului. Cred că ai auzit ce lovituri a încasat.

– Am auzit ceva zvonuri despre un căpitan foarte încăpăţânat, răspunse Graham, înclinând capul în semn de felicitare. Deci vă întoarceţi pe mare?

– Pe un vas sau altul – până se repară al meu –, cel puţin aşa sper. O să asigur escorta un timp. Oricum, mult noroc.

Spre uimirea lui Graham, îi întinse mâna; el o strânse, înclinându-şi uşor capul înainte de a ieşi din birou. Pe când se întorcea la maşină, se trezi că-l compară pe William cu bărbatul de care tocmai se despărţise. Îl deranja similitudinea. Bărbatul acesta era descendentul unei familii vechi şi nobile, conştient de toate implicaţiile poziţiei sale; era însă cu totul altceva pentru un prinţ de sânge să dorească să deţină aceleaşi informaţii şi să înceapă să-şi folosească greutatea rangului ca să le obţină.

– V-am spus, *nu ştiu* de ce vrea să fie de faţă, zise Graham pe un ton obosit, pe când se relaxa, împreună cu ceilalţi, în biblioteca de la Oakwood, la trei zile după acţiunea lor din timpul solstiţiului de vară. Tot ce pot să spun e că dorinţa asta a apărut din senin. Cred că s-a mirat şi el. Acum, când mă gândesc, cred că poate ar fi fost mai bine să nici nu pomenesc de asta, dar atunci părea ceva logic.

David Jordan, Lord Selwyn, stăpânul casei, se apropie de pata de lumină aşternută de luna care se revărsa prin ferestrele închise şi privi afară, la noaptea de vară. În faţa lui, tufele minuţios tunse ale labirintului de merişor turcesc din grădină se reliefau în umbre de argint şi cerneală. În mijlocul acelui labirint se afla locul unde îşi desfăşuraseră acţiunea. Din orice colţ al domeniului nu i se putea zări decât acoperişul: în timpul zilei era un pavilion de vară, cu laturi zăbrelite, acoperit de trandafiri şi iederă; noaptea – în unele nopţi –, era templul lor şi locul unde avea loc magia.

Selwyn nu scotea nici o vorbă. Graham se ridică şi se duse lângă el. În spatele lor, în cameră, la lumina lumânărilor, cele două femei turnau ceaiul şi puneau pe tăvi biscuiţi şi sandviciuri; cei trei tineri, Richard, Geoffrey şi Michael, îşi împărţeau atenţia între masa care urma şi conversaţia care se desfăşura între cei mai în vârstă. Generalul stătea sprijinit nepăsător de peretele de lângă uşă, urmărindu-i şi ascultându-i tăcut pe Graham şi Selwyn. Fumul pipei sale ondula leneş în curentul slab care reuşea să treacă pe sub uşă.

– Ai pomenit de compatibilităţi în horoscoapele voastre, rosti Selwyn după o clipă. Care anume?

Graham oftă şi-şi frecă ochii, care-i pulsau dureros. Luase şi el parte la acţiunea din această seară, însă era mult mai obosit decât de obicei, datorită încordării de care avusese nevoie pentru a preveni orice contact din partea lui Sturm.

– În primul rând, amândoi avem acelaşi ascendent şi grad: nouăsprezece grade ascendent în Cancer – la mai puţin de o jumătate

de minut depărtare – şi amândoi avem Luna Scorpionului în casa a cincea, tot foarte aproape.

– Cât de aproape?

– Cam opt grade. Amândoi avem Soarele în colţuri, în semne de apă, şi amândoi avem Peştii în mijlocul cerului, la mai puţin de două grade distanţă, cu Soarele care îi flanchează îndeaproape. Lucrul pe care l-am descoperit când vorbeam cu el şi pe care nu-l observasem înainte este poziţia intersecţiei mele sudice în prima lui casă – o posibilă legătură karmică. Îl avem şi pe Pluton şi pe Neptun în casa a doisprezecea – ceea ce se referă la probleme oculte.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– Poate că ar trebui să-i permitem să vină.

– Însă nu i-ar periclita siguranţa din punct de vedere fizic, în actuala situaţie militară? întrebă generalul. Am auzit nişte zvonuri despre o furtună mare la Plymouth.

Graham zâmbi stins:

– Aş vrea să ştiu de unde-ţi culegi informaţiile, Wesley. Ai dreptate. Acum, o mare parte din flota franceză este ancorată la Plymouth, întrebându-se ce dracu' o să facă în momentul când se semnează armistiţiul.

Aruncă o privire spre ceilalţi şi-şi coborî vocea, astfel încât să poată fi auzit doar de Selwyn şi de general:

– Bănuiesc că ştii ce s-a hotărât, David. Vasul tău a fost menţionat pentru unele din expediţii.

Selwyn se sprijini obosit de tocul uşii şi închise ochii:

– Trebuie să îmbarc infanterişti marini săptămâna viitoare şi să aştept ordinele de a mă îndrepta spre Plymouth ca să opresc vasele, folosind toate forţele de care dispun, pentru a le împiedica să se predea nemţilor.

Ridică ochii spre lună:

– Război nenorocit! De când am început să ne luptăm cu aliaţii noştri?

– O să fie şi mai rău în Mediterana, murmură Graham. Ştii că nava lui Peter se îndreaptă spre Oran?

– *Nenorocit* război! repetă Selwyn cu amărăciune.

După o clipă, generalul făcu un gest cu pipa:

– Să revenim la duce, spuse uşor. Mi-ai confirmat temerile referitoare la situaţia de la Plymouth, Gray. Dacă ar fi să vină, ar putea să ocolească portul Plymouth?

– Sigur. Dar situaţia de la Plymouth va fi deja rezolvată pe data de cinci. Încerc doar să anticipez problemele care se pot ivi.

Îl privi pe Selwyn:

– Nici nu sunt sigur că am autoritatea de a lua hotărârea finală. Sunt numai şeful în exerciţiu. Dacă David spune nu, atunci nu rămâne.

Selwyn se întoarse în lumina lunii, cu argintul strălucindu-i în părul odinioară negru. Era şeful lor de aproape cincisprezece ani, de la moartea tatălui său, după Războiul cel Mare. Împreună cu Alix îi condusese cu o înţelepciune plină de prudenţă, fără să obiecteze sau să opună rezistenţă atunci când talentele lui Graham le egalaseră şi chiar le depăşiseră pe ale sale în anumite împrejurări, deşi conducerea rămăsese în mâinile sale până în urmă cu un an. Când, la începutul războiului, a devenit evident că Selwyn se va afla pe mare mult timp, Graham a fost alternativa logică pentru asumarea rolului de conducător în tot acest timp, având în vedere mai ales necesitatea coordonării acţiunii de Lammas.

Generalul se credea prea bătrân, iar ceilalţi erau prea tineri şi lipsiţi de experienţă.

Însă cei cincisprezece ani nu puteau fi daţi la o parte nici de Selwyn şi nici de Graham cu uşurinţa cu care se rosteau cuvintele. Discutaseră deja povestea cu Dieter şi Selwyn îşi ceruse scuze pentru că încălcase conducerea încă şovăitoare a lui Graham. Problema lui William era cu totul altceva, pentru că i-ar fi influenţat direct pe toţi cei care urmau să fie prezenţi la acţiunea Drake. Asta în afară de implicaţiile pe termen lung asupra viitorului lui William. Chiar dacă Graham era cel care hotăra, trebuia ca şi ceilalţi să fie de acord, mai ales Selwyn.

– Hotărârea trebuie să-ţi aparţină, spuse Selwyn în cele din urmă. Ţi-am spus şi mai înainte că voi încerca să nu te mai calc pe bătături. Însă acum mă gândesc la siguranţa acestui grup. Alteţa Sa Regală nu mă cunoaşte în această lumină şi nici nu mi-aş dori să mă cunoască. Dar ai nevoie de mine la Buckland, Gray, şi dacă este şi el acolo, paravanul meu cade. Sincer să fiu, probabil că, după tine, eu voi avea cel mai mult de pierdut dacă el se răzgândeşte.

– N-o să se răzgândească, murmură Graham, întorcându-se pe jumătate, cu mâinile îndesate în buzunarele veşmântului său negru din lână. Pun prinsoare pe viaţa mea.

– Poate că exact asta faci acum.

– Ei şi, n-ar fi pentru prima dată, răspunse Graham. Uite, David, nu am nici o dovadă, dar s-ar putea ca el să privească această participare ca o modalitate de a face ceva constructiv pentru soarta războiului – altceva decât discursuri şi celelalte chestii plictisitoare, pe care lumea le aşteaptă din partea membrilor casei regale. Poate că am exagerat când am încercat să-l conving că este util, dar începuse iar să bată câmpii despre cum e când eşti a cincea roată la căruţă.

Oftă:

– Trebuie să iau în considerare şi horoscoapele. Este mai mult decât o simplă coincidenţă. M-am gândit şi la ce a ieşit în cărţi. Dacă tocmai *William* este valetul de pică pe care îl aşteptăm să vină să ne ajute?

– Alix mi-a povestit despre cărţi, spuse Selwyn, dar nu sunt sigur că ar fi de dorit acest gen de ajutor. *Ultimul* lucru de care avem nevoie

este să facem un membru al familiei regale să se amestece în vechile tradiţii.

– Nu se ştie, spuse generalul. Dinastia aceasta abundă în tradiţii, chiar dacă beneficiarii de astăzi nu sunt conştienţi de faptul că le poartă în ei.

Suflă fumul în tavan, urmărindu-l cu ochii lui palizi.

– Apar atunci când este nevoie, iar atunci când vin se pare că ştiu ce trebuie să facă.

Îl privi pe Graham cu ochi pătrunzători, în ciuda vârstei:

– Vrei să fie de faţă când îl cauţi pe Drake, Gray? Tonul tău îmi spune că eşti pe jumătate convins că ar trebui să fie acolo.

Graham îşi lăsă capul în jos:

– Nu ştiu. Pot să spun însă că îndoielile mele nu au nici o legătură cu încrederea în el. Problema e dacă pot să uit de prezenţa lui, pentru a putea lucra cu eficienţă. Şi n-aş vrea să se sperie, sau să păţească ceva pentru că s-a speriat din cauza *mea* şi a încercat să intervină.

– Bine, însă va accepta disciplina pe care i-o impui? întrebă Selwyn.

– Cred că da.

– Trebuie să fii *sigur*.

– Veniţi să vă beţi ceaiul cât e încă fierbinte, spuse Alix, apărând între ei şi trăgând la loc perdelele de camuflaj. Bărbaţii sunt toţi la fel: morocănoşi ca nişte urşi, până mănâncă ceva. Mai târziu o să întind din nou cărţile, dacă vrei, David, dar s-ar putea ca Gray să aibă dreptate. Oricum, nu cred că trebuie să luăm vreo hotărâre pe stomacul gol.

Îi luă de braţ pe cei doi bărbaţi iar Audrey aprinse luminile. Graham îşi privi şeful. Pe chipul contelui Selwyn apăruse o expresie de resemnare.

După ce mâncară, Alix luă cărţile. Selwyn le amestecă, apoi ea le aşeză în felul cunoscut şi începu. Prima carte era valetul de pică.

– Ei, ce ziceţi? murmură, uitându-se la soţul său împietrit şi la Graham, care privea cartea, nevenindu-i să creadă. Îmi pare rău, David, dar tu le-ai amestecat. N-am nici o vină că s-au aranjat aşa.

Selwyn doar clătină resemnat din cap, iar ea îşi întoarse privirea la cărţi:

– În centrul problemei se află valetul de pică. El este cel care oferă idei noi, ce pot fi avantajoase.

Trase următoarea carte şi o întoarse, aşezând-o peste prima cu un pocnet mic.

– Peste el, la bine şi la rău, este nouarul de pică. Se opri o clipă. Discreţie, da, protejarea intereselor, dar încăpăţânarea s-ar putea să fie o problemă. Fundamentul situaţiei – întoarse a treia carte şi ridică o sprânceană când o puse pe masă cu faţa în sus – este zecele de pică. Responsabilităţi imense, poate chiar copleşitoare. David, această carte se poate referi atât la tine cât şi la Graham.

Soţul ei se încruntă şi-şi trase scaunul puţin mai aproape; Alix întoarse cartea următoare.

Când terminară, Selwyn era mai puţin sceptic. După ce au mai discutat o dată aranjamentul cărţilor şi l-au comparat cu cel anterior, după ce au analizat eventuala implicare a lui William şi au stabilit măsurile ce trebuiau luate pentru a primi un străin, până şi Selwyn trebui să fie de acord că prezenţa ducelui ar putea să nu reprezinte nici un pericol, dacă Graham dorea ca William să fie de faţă.

– Cred că nu prea mai poţi să-l dai la o parte acum, după ce i-ai spus tot ce i-ai spus, îi zise lui Graham, înclinându-şi ceaşca goală pentru a privi frunzele de ceai aflate la fund. N-o să vadă mare lucru, decât pe noi, desigur – dacă nu ai cumva de gând să produci efecte pirotehnice în oglindă.

– Efecte pirotehnice? râse slab Graham. Nici vorbă, mulţumesc frumos. Nu e elementul potrivit. Şi apoi – expresia îi deveni serioasă şi tulburată – încă nu sunt sigur dacă vreau să vină.

O săptămână şi ceva trecuse şi Graham tot nu se hotărâse. Nu-i vorbă, nici îndatoririle de serviciu nu-i permiteau să mediteze prea mult la această problemă. La început, William sunase aproape în fiecare zi, oferind de fiecare dată posibilitatea primirii răspunsului dorit, dar nu făcuse nici o referire directă la ultima lor întâlnire. Apoi fusese plecat aproape o săptămână într-o inspecţie în Scoţia, fapt care-i îngăduise lui Graham să amâne luarea unei decizii.

La data de trei iulie, cu două zile înainte de acţiunea planificată la Buckland, şi la două săptămâni după ultima întâlnire cu prinţul, Graham era tot nehotărât. Urmărise mişcările de la Plymouth mult mai îndeaproape decât ar fi fost necesar, doar pentru a avea mai multe soluţii. Căutase modalităţi de a-l aduce pe William în vecinătatea portului, ferindu-l de curiozităţi inoportune. Totul mersese strună, în afară de hotărârea finală.

Era aproape sigur că acţiunea de confiscare a flotei franceze se va încheia până la cinci iulie, eliminându-se astfel orice eventuale riscuri pentru viaţa lui William. O copie a ordinelor primite de Selwyn ajunsese pe biroul lui Graham la sfârşitul săptămânii. Contele trebuia să ajungă în noaptea zilei de doi iulie. Dacă totul va merge bine – dacă totul mergea bine, pentru că acum era aproape amiaza zilei de trei – operaţiunea aceasta ar fi oferit pretextul ideal pentru ca Alteţa Sa Regală Ducele de Clarence să facă o inspecţie neaşteptată la Plymouth pentru a observa consecinţele şi pentru a sprijini moralul echipajelor franceze. Selwyn avea să hotărască dacă această parte a planului era posibilă.

Apoi, decizia finală îi revenea tot lui Graham. Un comandant de escadrilă de la Southampton îi datora nişte servicii şi astfel a reuşit să-i înscrie pe Richard şi Geoffrey pe lista de aşteptare a unei curse spre Plymouth pe data de cinci, însă acest aspect al planului mai putea fi încă modificat. Puteau fi, de asemenea, modificate şi aranjamentele de cazare

şi de transport pentru William la Buckland. Acum aştepta numai aprobarea lui Sewlyn, încă nehotărât.

Cu un oftat, Graham îşi întoarse atenţia spre transcrierea la care lucrase toată dimineaţa, verificând, cu originalul în faţă, traducerea unei expresii mai puţin obişnuite şi făcând o notă pentru unul din subalternii săi să verifice un eventual joc de cuvinte. Îşi tot reamintea că operaţiunea Drake trebuia privită în adevărata ei perspectivă. Magia era un lucru bun şi plin de forţă, dacă era folosită ca atare, însă era doar un element auxiliar, nu un înlocuitor al muncii cinstite şi perseverente, singura care trebuia să fie cunoscută de superiorii lui Graham. Puteau înţelege că există un astrolog, pe nume Rote Adler, care părea să fie consilierul celui de al Treilea Reich.

În următoarele câteva ore, pe fundalul monoton al murmurului teleimprimatoarelor din cealaltă încăpere, Graham se adânci în lucru, schiţând un rezumat al datelor cunoscute până în acel moment despre Rote Adler, căci deţineau acum suficiente informaţii pentru a demara contraofensiva. Cu o săptămână în urmă primiseră ştirea conform căreia Rote Adler şi Sturm erau una şi aceeaşi persoană, de la un agent din Berlin, care aproape că plătise cu viaţa această informaţie. Apoi, un raport al lui Dieter, pe care nu-l solicitaseră, şi care conţinea date biografice suplimentare, confirma validitatea primului.

Reacţia celor de la Oakwood faţă de raportul lui Dieter a fost foarte negativă – chiar şi cea a lui Michael –, în ciuda valorii sale strategice. Indiferent cât de folositoare erau informaţiile oferite de Dieter despre Sturm, tenta lor de satanism îi făcea să se simtă foarte prost. Miza era prea mare ca să rişte să fie trădaţi. De fapt, Graham însuşi era neliniştit din cauză că Dieter ştia atât de multe despre planurile lor.

Cu gândul la Dieter, Sturm şi Rote Adler, Graham reuşi să şi-l scoată pe William din minte un timp, dar, puţin după ora două, zarva teleimprimatoarelor pătrunse în birou când uşa dintre cele două încăperi se deschise şi se închise la loc. Când îl văzu pe Denton, care se apropia cu o foaie galbenă de hârtie în mână, grijile de mai înainte îl copleşiră din nou.

– Este ce sper eu să fie?

– Semnalul lordului Selwyn? Da, domnule. Dar nu ştiu dacă este răspunsul pe care îl aşteptaţi, adăugă el înmânându-i mesajul.

– Mă cunoşti prea bine, Denny, răspunse Graham, parcurgând iute cu privirea cele câteva rânduri:

OBIECTIVUL REALIZAT STOP DACĂ ÎNCĂ DOREŞTI PUTEM ARANJA PROBLEMA DISCUTATĂ PENTRU VINERI CINCI IULIE STOP RSVP[1] . SELWYN SFÂRŞIT.

[1] Repondez s'il vous plaît = aştept răspuns (n. tr.).

Simţea asupra lui privirea răbdătoare a lui Denton, dar aprobă numai din cap şi puse mesajul alături, strângând notele la care lucrase până atunci.

– Mulţumesc, Denny. Rezolv problema de aici. Fii bun, te rog, dă-i hârtiile astea lui Grumbaugh şi roagă-l să continue aşa cum i-am arătat eu.

Când Denton ieşi din birou, zgomotul teleimprimatoarelor se năpusti din nou înăuntru. Graham puse mesajul abia primit pe sugativa din mijlocul biroului său şi-l privi lung, fără să-l vadă. Dacă voia, putea spune *da* acum. Nu trebuia decât să tragă sertarul, să ia de acolo programul alcătuit cu o săptămână în urmă şi să ridice telefonul. În clipa când puse mâna pe bachelita rece a receptorului, îşi dădu seama că voia *într-adevăr* ca William să vină la Buckland. Acum nu mai exista nici pretextul pericolului fizic, nici vreun motiv logistic ca să refuze.

Totuşi, mai erau şi alte pericole, printre care nu cel mai puţin important era faptul că nu ştia ce s-ar fi putut întâmpla dacă William nu s-ar fi mulţumit doar să stea şi să privească. Aproape toată viaţa, Graham fusese învăţat să protejeze şi să apere familia regală împotriva oricăror primejdii. A-l lăsa pe William să se implice în problemele oculte, chiar dacă numai în calitate de observator, însemna să rişte apariţia unor scandaluri şi dispute îngrozitoare. Iar Graham nu era deloc sigur că-şi putea asuma o asemenea responsabilitate doar pentru a satisface capriciul unui prinţ şi pentru a-i alina senzaţia de izolare.

Enervat de aceste şovăieli fără sfârşit, închise ochii şi-şi cufundă trupul într-o uşoară transă hipnotică, pentru a se relaxa câteva minute, în timp ce mintea lui făcea o ultimă oară toate conexiunile. Se cramponă o clipa de posibilitatea ca William să se fi răzgândit, să nu mai ţină neapărat să vină, după ce meditase asupra tuturor aspectelor problemei. S-ar putea să fie aşa...

Trezindu-se, Graham trase coala de hârtie din sertar şi parcurse încet conţinutul ei, pe care-l cunoştea aproape pe de rost, conştient de faptul că nu făcea altceva decât să tragă de timp. Apoi ridică receptorul şi formă hotărât numărul lui William de la Londra. Prinţul nu se afla acolo, aşa că încercă la Windsor. Reuşi să-l găsească după ce vorbi doar cu doi intermediari. Îşi păstră cu grijă tonul ceremonios, încercând astfel să-şi mascheze cuvintele:

– Bună ziua, domnule, John Graham la telefon. Vă cer scuze că am întârziat atât de mult să iau legătura cu dumneavoastră.

– Gray? Sunt încântat! Cum de-ai ştiut unde să mă găseşti?

Gura lui Graham se strâmbă într-un surâs morocănos; era bucuros că prinţul nu-l putea vedea.

– Cum ştiţi, domnule, aici este MI 6, spuse pe un ton glumeţ. Meseria noastră este să ştim totul.

Respiră adânc:

– Vă mai menţineţi cumva cererea pe care aţi formulat-o după cină, săptămâna trecută, sau eram amândoi puţin ameţiţi?

Auzi un gâfâit la celălalt capăt al firului, apoi se aşternu o tăcere deplină. Graham îi oferise prinţului ocazia să renunţe, dacă voia. Ţinându-şi respiraţia în aşteptarea răspunsului, simţi că William încerca şi el să-şi mascheze cuvintele, ştiind, ca şi Graham, că linia telefonică nu este sigură.

– Da, Gray, mi-o menţin. Sunt serios. Deci aşa rămâne.

Spre marea lui uşurare, Graham nu simţi nici un junghi de nelinişte sau regret, auzindu-i cuvintele. Adevărata aventură în necunoscut tocmai începuse, dar tulburarea părea să i se fi risipit o dată cu confirmarea lui William. Poate că totul va merge bine.

– Aşa rămâne, răspunse, forţându-şi mâna să se descleşteze de pe receptor, în timp de respiraţia îi reveni la ritmul normal. Poate că o să fiu în stare să vă spun mai multe când ne vom vedea. Totuşi, nu acesta este motivul pentru care v-am sunat, continuă Graham, începând micul discurs pe care-l repetase de atâtea ori în minte.

– Nu ştiu dacă aţi auzit – probabil că nu, din moment ce este o ştire de ultima oră, dar flota franceză de la Plymouth şi Portsmouth se află acum în siguranţă. Infanteriştii marini au capturat vasele azi dimineaţă, la revărsatul zorilor. Tocmai ne-au anunţat.

– Este o veste minunată, răspunse prinţul, imprimând propoziţiei o intonaţie ascendentă, de parcă aştepta continuarea. Graham ridică un creion şi începu să deseneze cerculeţe pe marginea hârtiei:

– Da. Se pare că oamenii noştri au făcut o treabă bună. De fapt, amiralul care se află la comanda portului Plymouth tocmai m-a întrebat dacă este posibil să vă duceţi până acolo ca să faceţi o inspecţie neanunţată, poate chiar vineri. Ştiu că asta nu vă lasă prea mult răgaz de pregătire, însă cele două flote vor porni în larg curând. Amiralul s-a gândit că vizita Alteţei Voastre va fi benefică atât pentru moralul lor cât şi pentru al nostru.

– Da, cred că aş putea, răspunse William. Wells, vrei să fii bun să-mi aduci calendarul?

Celelalte voci din fundal deveniră mai clare – evident că William lucra în biroul său – iar tonul său deveni şi mai sigur când continuă. Era clar că înţelesese imediat: o vizită la Plymouth avea prea puţin de-a face cu cele tocmai petrecute în portul istoric.

– Îmi consult calendarul, Gray. Da. Am ceva prevăzut pentru mâine, dar vineri sunt liber. Ce ai reuşit să aranjezi?

– Vă aşteaptă un hidroavion la Southampton, spuse Graham. Puteţi zbura pe deasupra portului Plymouth pentru a obţine o privire panoramică a acelei părţi a operaţiunii, aterizaţi în Plymouth, luaţi masa de prânz cu amiralul şi ofiţerii lui iar apoi, după-amiază, faceţi un tur de inspecţie. Petreceţi noaptea în Plymouth şi vă întoarceţi sâmbătă, când doriţi. Puteţi lua un tren din gara Victoria vineri dimineaţa devreme, sau preferaţi să veniţi mâine seară la Southampton?

– Stai puţin. Verificăm acúm.

Auzi alt murmur de voci, fâşâitul programelor, un sunet cavernos, înăbuşit, probabil că William acoperise microfonul cu mâna.

– Ce spui de trenul 0847, care soseşte la Southampton vineri dimineaţa?

– Cum nu se poate mai bine, răspunse Graham, notându-şi pe programul lui ora sosirii. Câţi însoţitori veţi avea? V-aş sugera cât mai puţini, deoarece acţiunea este organizată în pripă.

– Să vedem: Wells şi Griffin, valetul meu, aşa cred, se auzi răspunsul plin de timiditate. Nu cred că mă pot descurca cu mai puţini, mai ales că trebuie să rămân peste noapte.

Graham zâmbi întunecat, pentru sine, şi mai notă ceva. Nu ştia dacă William se gândise ce urmau să facă oamenii săi în timp ce el şi Graham se vor furişa spre Buckland, însă colonelul hotărâse cu câteva zile în urmă că nu voia să aibă de-a face cu alibiuri care mai târziu puteau fi puse la îndoială. Cei doi puteau fi scoşi relativ uşor din circulaţie şi nu ar fi bănuit nimic neobişnuit a doua zi dimineaţă. Va trebui să obţină colaborarea prinţului în această acţiune, însă William mai făcuse asemenea lucruri şi înainte, pe vremea când lucra sub ordinele lui Graham; Denton va putea să-i păzească pe cei doi în timp ce ei erau plecaţi.

– Cred că o să ne descurcăm, spuse, pe un ton plin de încredere. Voi trimite şoferul să vă aştepte la gară. Zborul nu va dura mai mult de trei sferturi de oră.

După ce mai schimbară câteva politeţuri, Graham închise telefonul. Se lăsă pe spate în scaun şi tremură câteva minute, cuprins de frigurile reacţiei întârziate, încercând să respire adânc. Apoi codifică repede două mesaje scurte şi le duse în sala de transmisiuni; unul era adresat unui vas ancorat în Portul Plymouth şi altul echipajului hidroavionului Calshot, lângă Southampton.

Capitolul 8

DOUĂ ZILE MAI TÂRZIU, păşind pe chei spre hidroavionul Calshot şi răspunzând la salutul ofiţerului de serviciu, William, Duce de Clarence, se întreba dacă ştie într-adevăr ce face. În faţa lui, Griffin împreună cu doi aviatori încărcau puţinele bagaje pe care le aduseseră în şalupa care urma să-i ducă la hidroavion, însă gândul lui William era deja în Plymouth – deşi oraşul din imaginaţia sa semăna mult prea puţin cu cel pe care avea să-l viziteze curând.

Nu mai fusese niciodată la Plymouth, dar îşi petrecuse ultimele două săptămâni cercetând atent documente despre acest oraş şi despre celebrul său vlăstar. Din păcate, prea puţine date păreau a fi pe măsura oraşului pe care îl construise în minte. Jocul acesta supranatural în care intrase din propria sa voinţă şi cu atâta degajare părea a nu avea legi scrise sau, dacă avea, el nu fusese în stare să le descopere. Nu reuşise decât să devină complet dezorientat şi înspăimântat.

Se întreba ce aveau să aducă ziua şi noaptea următoare. Când se urcă în şalupă şi se aşeză la pupa, alături de aghiotantul său, privind în sus la stindardul personal care flutura în briza tare, îşi puse şi problema aventurii în care îi aruncase cu inconştienţă pe cei aflaţi în serviciul său. Gray fusese foarte laconic în această privinţă, dar era evident pentru William că cei doi vor fi scoşi din uz. Cel puţin în seara respectivă. Spera totuşi că va primi nişte indicaţii de la Gray în acest sens, deşi era pregătit să se ocupe el însuşi de această problemă, chiar în lipsa indicaţiilor.

Ziua era bună pentru zbor; puţin ceţoasă, dar senină. Ceaţa avea să se risipească în mai puţin de o oră – poate chiar înainte de decolare. Pe când şalupa se îndrepta spre hidroavionul ancorat, despicând cu viteză

valurile, William inspiră adânc aerul de mare şi-şi spuse că nu trebuie să-şi mai facă griji.

Desfăşurarea zilei era previzibilă. Nu avea nimic misterios sau mistic. Vor avea loc obişnuitele treceri în revistă de trupe, prezentarea de onoruri de către nenumăraţi ofiţeri şi voluntari îmbrăcaţi în uniformele lor cele mai bune, va trebui să inspecteze indulgent nenumărate vase, să răspundă la saluturi, să strângă mâini şi să ţină micile discursuri obligatorii pe care englezii le aşteaptă din partea membrilor casei regale. Făcuse atât de des asemenea lucruri, încât era sigur că le putea face şi în somn – şi toate i se păreau grozav de anoste, mai ales când se gândea la noaptea care va urma – dar cel puţin îi vor ocupa mintea o vreme.

Nici măcar mijlocul de transport nu era ieşit din comun. Zburase de multe ori în Sunderlands, decolase chiar de la această bază şi deseori el pilotase. Hidroavionul uriaş de care se apropiau plutea greoi în faţa lor, ca o pasăre de apă, cu pete verzi, lucioasă, având o înfăţişare familiară. Şi aici, nimic deosebit.

Ajuns în dreptul aripii dinspre proră, fu uimit să vadă o figură cunoscută care îl aştepta în pragul uşii: Richard Graham, fiul lui Gray. Brusc, încă o piesă îşi găsi locul în joc, de data aceasta, în chip ciudat, aducătoare de linişte. Se întrebă de ce nu făcuse legătura mai înainte, măcar în săptămânile din urmă. Era oare posibil ca Richard să fi fost unul dintre cei pe care Gray trebuise să-i consulte înainte de a fi de acord cu prezenţa lui aici? Va fi oare şi Richard prezent la evenimentele din acea seară?

– Bună dimineaţa, domnule Graham, strigă, ridicându-se pentru a răspunde la salutul energic al lui Richard, în timp ce unul din marinari aruncă o funie gabierului de la prova hidroavionului.

– Gray nu mi-a spus că ai acum un avion personal.

Richard făcuse parte din echipajul cu care zburase de câteva ori prinţul şi surâse cu amabilitate în timp ce şalupa era trasă aproape de avion.

– Am primit comanda acum patru luni, domnule. Suntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră la bord. Urcaţi şi faceţi cunoştinţă cu restul echipajului. Richard îi întinse mâna şi-l ajută să se urce, aplecându-se amândoi pentru a putea intra. În afară de tânărul Graham, mai erau doi ofiţeri de aviaţie şi un căpitan de rangul doi, al cărui nume William nu-l reţinuse, dar al cărui păr roşcat şi figură îi păreau foarte cunoscute. Restul echipajului era format din sergenţi din arme diferite, nici unul mai vârstnic de douăzeci şi cinci de ani, din câte îşi putea da seama. Această descoperire îl făcu să se simtă aproape bătrân în timp ce le strângea mâinile. Exact peste o săptămână urma să împlinească treizeci şi cinci de ani.

– Eşti rudă cu generalul Wesley Ellis, nu-i aşa? îşi aminti el când îi fu prezentat Geoffrey, făcând dintr-o dată legătura cu Dover şi cu mesajul pentru Gray.

– Da, domnule, sunt nepotul lui. Este foarte amabil din partea dumneavoastră că vă aduceţi aminte, răspunse Geoffrey cu un zâmbet care părea să confirme suspiciunile lui William.

– Bine aţi venit la bord.

– Da, mulţumesc.

În următoarele minute, William încercă să nu-i incomodeze pe Wells, Griffin şi restul echipajului, care aranjau bagajele şi pregăteau avionul pentru zbor, întrebându-se care anume erau rolurile lui Richard şi Geoffrey în toată povestea. Unul din sergenţi le arătă locurile unde trebuiau să stea în timpul decolării, dar când s-au ridicat în aer a fost invitat în cabina de pilotaj, unde, spre uimirea lui, a fost încântat să descopere că Geoffrey eliberase scaunul pilotului secund pentru el, rugându-l pe navigator să-i lase singuri. Sub ei, docurile Southamptonului se îndepărtau, apele care-i scăldau ţărmul străluceau în soarele dimineţii, în vreme ce avionul se îndrepta spre Solent. Casca din piele pe care şi-o pusese William estompa mârâitul celor patru motoare Bristol Pegasus.

– Jonesie, rămâi pe recepţie ca să transmiţi semnalul „prieteni", spunea Richard în timp ce William se conecta la aparatul radio şi se instala în scaun.

– Cu ceva noroc, îşi vor aminti că trebuie să survolăm zona şi nu vor deschide focul, domnule, continuă Richard, în timp ce scruta, prudent, orizontul.

– Se spune că barajul de la Portsmouth e în stare să deschidă un foc de artilerie atât de susţinut, încât se poate păşi pe el.

William dădu afirmativ din cap, fiind convins însă că nu există nici un pericol real, din moment ce Gray pusese totul la cale.

– Sper că oamenii noştri ştiu că suntem aici, zise. Au totuşi nişte obiective extrem de importante de apărat.

– Nu pot să vă contrazic în *această* privinţă, domnule, recunoscu Richard, privindu-l pe prinţ cu un zâmbet ciudat. Să cred că cineva v-a pus la curent cu cele întâmplate aici miercuri?

– Am o vagă idee. De fapt, Plymouth ne-a interesat mai mult, din moment ce ne îndreptăm într-acolo. Nu cumva a fost vorba despre un submarin francez care s-a angajat în luptă aici, la Portsmouth?

Richard îl aprobă, în timp ce regla microfonul:

– A fost o încăierare scurtă, domnule. Era vorba despre Surcouf, unul din cele mai mari submarine. Aparent, echipajul nu era sigur că vrea să se predea alor noştri. Ambele părţi au pierdut câte un om.

William clătină din cap şi se strâmbă, în timp ce Richard continuă:

– Cu excepţia acestui incident, echipajele franţuzeşti au venit de bună voie pe ţărm, zise Richard. Multe dintre ele chiar au semnat că vor lupta sub comanda noastră pe timpul războiului. Priviţi în faţă, domnule. Iată portul.

William îşi luă inima în dinţi şi privi în jos atunci când Richard făcu un viraj înclinat pe partea dreaptă şi survolă portul. Se aflau acum deasupra peninsulei Gesport, apropiindu-se din nord-vest de baza maritimă. În faţa lor şi puţin la dreapta, locul de ancorare sclipea cu străluciri de sticlă pisată. Zburând pe deasupra flotei britanice, Richard îi arătă câteva dintre distrugătoarele şi crucişătoarele mici franţuzeşti capturate, împreună cu zeci de culegătoare de mine, nave antisubmarine şi câteva submarine, printre care se afla şi submarinul Surcouf. Capturarea flotei franceze nu fusese pe placul nimănui, dar William îşi dădea seama de pericolul care s-ar fi putut naşte dacă aceasta ar fi căzut în mâinile nemţilor.

Nu scoase nici un cuvânt când trecură de Portsmouth, îndreptându-se spre vest, de-a lungul râului Solent; gândul i se întoarse din nou la Plymouth, la temerile sale şi la curiozitatea stârnită de apariţia lui Richard. Acesta aruncă în direcţia prinţului câteva priviri care exprimau propriile-i temeri, dar, înainte ca William să se decidă asupra concluziei, gabierul intră în cabină prin trapă şi-i întrebă dacă doresc să ia ceaiul. O dată ceaiul adus şi trapa închisă, Richard scoase din buzunarul jachetei un plic mic şi galben, avertizându-l pe William cu privirea când i-l înmână.

„A se administra la 21,00 – 21,30
Te vom lua la 22,00"

Instrucţiunile mâzgălite de Gray pe plic erau succinte, iar capsulele galbene dinăuntru îi erau cunoscute. Când William ascunse plicul într-un buzunar şi se uită la Richard, tânărul pilot puse demonstrativ mâna pe butonul aparatului de emisie, prefăcându-se că-l reglează. William dădu afirmativ din cap şi se sprijini tăcut de spătarul scaunului.

Oricum nu mai trebuia să-şi facă probleme în privinţa lui Wells şi Griffin pentru seara aceea. William îşi dorea nespus să-l asalteze pe Richard cu tot felul de întrebări, dar orice ar fi spus ar fi fost auzit şi de restul echipajului, şi dacă ar fi încercat să acopere huruitul motoarelor, însemna să rişte să fie auzit de toată lumea din cabina de comandă. În timp ce William medita melancolic la starea sa de frustrare şi îşi sorbea ceaiul, conştient de prezenţa capsulelor în buzunar, Richard verifică temeinic instrumentele de la bord, apoi îl privi cu indiferenţă pe prinţ:

– Aţi dori să preluaţi comanda, domnule? îl întrebă, cu un zâmbet ce amintea foarte mult de tatăl său.

– Tocmai mă gândeam că n-o să mă întrebi asta niciodată, răspunse William, rânjind. Se aşeză mai bine şi preluă comanda.

Următoarea jumătate de oră, sub supravegherea relaxată a lui Richard, William se concentră asupra zborului peste Sunderland; Baza Maritimă Portland şi golful Lyme dispărură încet sub aripile lor. Îşi continuară drumul spre vest până când digul şi strâmtoarea Plymouth se arătară privirii. Richard preluă din nou comenzile pentru a se pregăti de aterizare, însă îl lăsă pe prinţ să rămână în scaunul pilotului secund, în

loc să-i ceară să se întoarcă lângă ceilalţi. Curând, hidroavionul ateriză lin în rada portului Plymouth.

Zborul îndepărtase pentru o vreme gândurile lui William de la celelalte probleme, dar în timp ce străbăteau ultima milă până la RAF Mountbathen, la est de strâmtoare, incomodaţi puţin de marea agitată, temerile sale anterioare îl invadară din nou. Se gândi la plicul din buzunar, la rolurile jucate de Richard şi Geoffrey în toată povestea şi la restul echipajului, care nu părea a fi la curent; însă nu putea fi niciodată sigur.

Era oare şi Richard vrăjitor – sau ce-o fi fost Graham – căci se zice că aşchia nu sare departe de trunchi? Şi dacă şi Geoffrey era la fel cu ei, atunci cum rămânea cu generalul? Şi poate că mai era implicat şi altcineva, cineva care nici măcar nu-i trecuse prin minte?

Din fericire, nu avu prea multă vreme să mediteze, căci în timp ce se apropiau de „grajdul" unde urmau să ancoreze, văzu barca amiralului, care se îndrepta spre ei să-i întâmpine, cu stindardul alb fluturând la pupa. Venise timpul să se înveşmânteze cu comportamentul său princiar.

Oftând, coborî la Griffin care-i aranjă uniforma şi-l pregăti de debarcare.

În acea noapte, Graham, împreună cu Denton, veni să-l ia pe William. Erau îmbrăcaţi în haine groase din molton, lungi până la genunchi, cu glugile trase pe cap, căci vremea se stricase o dată cu lăsarea serii. În ploaia care îi ferea de priviri indiscrete, se strecurară cu uşurinţă din parcare la intrarea în clădire, trecând fără probleme de infanteristul marin aflat de gardă, căci aceşti oameni mai lucraseră pentru Graham. Era exact ora zece când Denton ciocăni la uşa prinţului.

William însuşi le deschise, aşa cum se aştepta şi Graham. Expresia dârză de pe chipul lui oglindea evenimentele petrecute în ultima jumătate de oră. Îl urmară în salon, unde îl descoperiră pe Griffin, valetul, într-o poziţie absolut neobişnuită: răsturnat într-un fotoliu lângă radiator, cu picioarele ridicate şi cu un pahar gol alături, pe măsuţă. Wells nu se zărea nicăieri.

– Unde-i Wells? întrebă Graham încet.

– Doarme acolo pe undeva.

William ezită doar o clipă când Graham îşi scoase haina, descoperind un toc de pistol prins la subraţ cu un ham şi o bucată mare de pânză împăturită, strânsă în jurul mijlocului.

– Din întâmplare le-am dat şi câte un strop de whisky la ceai – mi-am amintit că e compatibil cu capsulele tale. Lordul Selwyn mi-a dat o sticlă de colecţie azi după-amiază, când am fost la bordul navei sale, chiar atunci când vremea a început să se strice. Bănuiesc că nu ştii nimic despre asta. Tocmai mi-a dat prin gând că este tatăl lui Michael.

Graham îşi desfăcu materialul din jurul taliei, care se dovedi a fi un pulover negru şi pantaloni de lucru, închişi la culoare, aşa cum purta şi el. Bănuise că William va face legătura cu Selwyn, însă nu avea de gând să muşte momeala şi să confirme. Prinţul se va lămuri curând. Clătinând din cap pentru a împiedica orice altă întrebare, puse un deget la buze şi-i înmână hainele.

– Îmbracă-te cu astea şi vorbeşte încet până ne vom afla în siguranţă, şopti el, îndreptându-se spre fotoliul în care dormea Griffin.

Denton îi descoperise deja braţul stâng şi îl lega deasupra cotului cu un cordon din cauciuc. Pe măsuţă, lângă paharul gol, se aflau acum o sticlă cu alcool şi un tampon de vată. William privi peste umăr şi-l văzu pe Graham cum scoate dintr-o casetă o seringă plină.

– Ce faci? şopti.

– Îmbracă-te. Nu vreau să se trezească nici unul cât timp vom fi plecaţi. Cât îi faci, Denny? Cam 13 unităţi, nu?

Denton aprobă din cap, ştergând cu vata încheietura mâinii, după ce-i scosese ceasul din crom.

– Cam aşa, domnule. Să-l înţepăm aici, unde capătul tatuajului acoperă vena. Dacă va observa ceva mâine, o să creadă că l-a ciupit cureaua de la ceas.

William începuse deja să se îmbrace când Graham se aplecă să ducă treaba începută la bun sfârşit. Prinţul nu lăsase niciodată senzaţia de scârbă să-l împiedice să-şi îndeplinească datoriile, însă Graham ştia că, în copilărie, când era foarte bolnăvicios, văzuse atâtea seringi şi ace cât să-i ajungă o viaţă întreagă. Când terminară cu Griffin, se duseră în cealaltă cameră şi repetară operaţiunea şi cu Wells. Aghiotantul se mişcă puţin când îi legară braţul şi părea că este pe punctul de a se trezi când tamponul rece îi atinse pielea, însă, când drogul pătrunse în sânge, se cufundă într-un somn adânc.

După aceea Griffin a fost dus în dormitor, pe celălalt pat, pentru ca Denton să-i poată supraveghea pe amândoi odată. Când Graham s-a întors în salon, prinţul îşi încheia cureaua, chipul său frumos părând foarte grav deasupra puloverului negru.

– Ala nu prea corespunde normelor, spuse William pe ton scăzut, arătând cu bărbia spre pistolul lui Graham, în timp ce-şi punea haina lui Denton şi-şi acoperea părul blond cu gluga. Sper că nu te-aştepţi să avem neplăceri.

Graham îşi puse la rândul său haina şi se îndreptă spre uşă, însoţit de William.

– Nu, dar dacă apare bine să fim pregătiţi, spuse. Mergem?

– Haide.

Curând maşina rechiziţionată a lui Graham torcea blând, înghiţind milele spre nord, pe Tavistock Road, farurile ei acoperite din cauza camuflajului aruncând numai fâşii înguste de lumină în noaptea fără lună. În plus, ploaia le micşora vizibilitatea, însă Graham cunoştea

drumul. Când se apropiară de intersecţia spre Milton Combe, privi la silueta tăcută de alături. William abia dacă rostise două cuvinte de când plecaseră de la Plymouth; această atitudine a lui era ceva obişnuit atunci când se aflau împreună în misiune, dar era neaşteptată în aceste condiţii.

– E ca pe vremuri, nu? spuse Graham după câteva secunde. Îmi dai voie să te întreb la ce te gândeşti?

În lumina difuză a tabloului de bord observă sclipirea zâmbetului timid al lui William.

– Asta-i cea mai tâmpită întrebare pe care mi-ai pus-o vreodată. Stau aici şi sunt speriat, bineînţeles.

– Speriat? De ce?

– Tu ce crezi? M-am gândit să mă pregătesc pentru seara aceasta, aşa că am făcut greşeala să mă documentez în legătură cu Drake şi să citesc şi legendele ţesute în jurul său. Se zice că stafia lui mână o trăsură neagră, trasă de cai negri fără cap, pe drumul ăsta...

Graham chicoti:

– A, da. Despre legenda asta e vorba. Hai să vedem. Se spune că a fost sortit acestui destin lipsit de sens pentru că s-ar fi asociat cu diavolul ca să poată construi repede anexele mănăstirii unde mergem noi acum – aceeaşi mănăstire pe care a smuls-o fără milă de la bieţii călugări care o construiseră. E rareori menţionat faptul că mănăstirea fusese cu mult timp înainte secularizată şi că Drake de fapt a cumpărat-o de la fostul proprietar. Se zice că toată construcţia n-a durat decât trei zile, nu? Şi trăsura e urmată de ogari fără cap?

William pufni:

– Probabil că am citit aceeaşi carte.

Făcu o pauză.

– Serios, Gray, ce altceva trebuie să mai ştiu în legătură cu ceea ce se va întâmpla în noaptea asta? Admit că se poate să nu-mi fi dat seama în ce mă vâr. Nu mă înţelege greşit. Am încredere în tine şi nu dau înapoi. Şi mi-ai spus sufieiente lucruri ca să nu mai cred că Drake s-a asociat cu diavolul, dar... nu vreau să mă fac de râs şi nici să te pun în pericol.

– Ai ales minunat momentul, răspunse Graham, încetinind ca să ia curba spre Milton Combe. Tocmai mă pregăteam să deschid eu discuţia. Întâmplător nu mai trebuie să-ţi faci griji în legătură cu caii şi ogarii decapitaţi. Tocmai am ieşit de pe Tavistock Road.

– Cum ştii tu să linişteşti un suflet frământat! Speram să-mi spui că nu există aşa ceva.

– A, dar atunci piere tot hazul!

William întoarse brusc capul să-l privească; Graham îşi reţinu zâmbetul şi scrută şi mai concentrat drumul din faţă, atent la ploaie şi la curbele înşelătoare, dar tragând cu coada ochiului şi la chipul prinţului. Până acum, tonul conversaţiei fusese lejer, însă Graham se bucură să descopere şi o notă ascunsă de seriozitate. Chiar după ce-i permisese lui

William să ia parte la acţiunea din această seară, mai păstrase o uşoară teamă că prinţul nu va lua munca lor în serios. Însă reacţiile lui de până acum erau de natură să-l liniştească.

– E simplu: cel mai important lucru pe care trebuie să-l ţii minte este să faci exact ceea ce ţi se spune şi să nu te amesteci, spuse Graham în cele din urmă. Indiferent ce vezi, ce auzi sau chiar simţi, trebuie să rămâi acolo unde îţi spun eu, să nu spui nici o vorbă şi să nu faci nici o mişcare. Înţelegi ce înseamnă asta?

Auzi cum William inspiră adânc:

– Acum chiar *sunt* neliniştit. Parcă spuneai că va fi ca o întoarcere în timp declanşată de hipnoză. De ce am senzaţia tot mai accentuată că de fapt s-ar putea întâmpla şi altceva?

– Nu te voi minţi, zise Graham. *Se poate*. Mă îndoiesc că-ţi vei da seama, dar dacă da, să nu faci nimic. Nu glumesc, William, adăugă, simţind ca prinţul vrea să protesteze. Lasă-i pe ceilalţi să se ocupe de această problemă. Ei ştiu cum, tu – nu.

– Dar...

– Te rog, William, nu mă contrazice. Ceilalţi încă mai au îndoieli referitoare la prezenţa ta, însă m-au lăsat să judec eu. Vreau să fii acolo, dar nu mă face să-mi regret hotărârea.

– Foarte bine.

Graham îi aruncă o privire pătrunzătoare înainte de a lua o altă curbă, apoi îşi îngădui să ofteze:

– Iartă-mă. N-am vrut să par atât de aspru. Sunt şi eu puţin nervos în seara asta.

– Nu trebuie să te scuzi, veni răspunsul şoptit. Eu m-am băgat în această operaţiune. Ar trebui să am măcar atâta minte să tac din gură şi să îndeplinesc ordinele. Mi-am cam pierdut obişnuinţa în ultima vreme.

– Te descurci de minune.

– Nu mă descurc deloc – sunt o epavă plină de nervi. Şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mă sperii mai tare. De ce nu e măcar lună?

Graham se văzu forţat să zâmbească, în ciuda temerilor evidente ale lui William.

– Cred că ar fi cazul să-ţi explic despre ciclurile lunii, spuse. Au legătură cu mimetismul.

– Mimetism?

– Da, ca în astrologie: „Aşa cum e sus e şi jos." În acest caz ideea este să începi acţiuni noi când e luna în creştere, aşa ca în seara asta; să-ţi însuşeşti această calitate a ei de a creşte, de a-şi mări strălucirea, şi să o aplici problemei pe care o ai de rezolvat.

William protestă:

– Dar luna de fapt nu creşte. Se micşorează doar umbra pe care o face pământul.

– Sigur – acum ştim acest lucru. Însă până acum câteva sute de ani, strămoşii noştri nu ştiau, iar memoria rasei încă mai consideră că luna creşte şi descreşte, indiferent de cele spuse de astronomi.

Îl privi pe William:

– Simbolismul este important, Will. Tot ce vei vedea în seara aceasta este legat de simboluri care fac mintea să se mişte în anumite direcţii. La asta se referă ritualul. Doar l-ai văzut funcţionând, în biserică sau în loja ta masonică.

– Când pui problema astfel, începe să aibă sens, fu de acord William, deşi tonul său arăta că mai are îndoieli. Graham chicoti din nou, fără răutate. William se comporta mult mai bine decât îndrăznise el să spere.

– Trebuie numai să fii foarte atent şi vei fi uimit câte vei afla, spuse. În orice caz, hai să vedem la ce te poţi aştepta în seara asta. Mai întâi vreau să-ţi spun că nu o să te prezint nimănui. Desigur că toţi ştiu cine eşti şi s-ar putea ca şi tu să-i recunoşti pe unii dintre ei, dar ar dori să păstreze cât mai mult iluzia anonimatului. Sunt sigur că înţelegi. Să ne comportăm ca în faţa unui străin înseamnă un pas foarte mare pentru noi. Dacă n-ar fi fost caracterul absolut al activităţii noastre de astăzi, pur şi simplu nu ţi s-ar fi permis să asişti.

– Înţeleg şi vă sunt recunoscător.

– Bine, pentru că, sincer să fiu, totul depinde de mine, din moment ce eu voi fi... hm... agentul principal la noapte. Şi să ştii că nu sunt evaziv în mod intenţionat, când ezit să rostesc acest cuvânt. Încerc doar să nu te derutez mai mult decât eşti deja sau decât vei fi. La întoarcere voi încerca să-ţi răspund la întrebări.

Surprinse oftatul reprimat al lui William, evident prea puţin liniştit, şi apoi auzi un „Mulţumesc" slab. Se aflau acum la mai puţin de o milă de poarta mănăstirii şi Graham îşi dădu seama că ar fi trebuit să se grăbească, dacă dorea să-şi ducă instructajul până la capăt înainte de a ajunge acolo.

– Nu este ceva foarte ceremonios – spuse blând. Dar *este* serios. Deci, când ajungem acolo, vor fi făcute anumite... hm... pregătiri care nu trebuie să te preocupe. În fond, aceste pregătiri se referă la, să zicem, curăţarea psihică a camerei, asemănătoare cu arderea tămâii sau stropirea cu apă sfinţită în biserică şi au aproximativ acelaşi efect.

– Şi pot să fiu şi eu de faţă?

– Mă tem că nu, din aceleaşi motive pentru care nu ai permite unui străin să asiste la un ritual masonic dacă nu a fost iniţiat aşa cum trebuie. Nu este vorba despre ceva ieşit din comun. Pur şi simplu nu se poate. Oricum, aceasta nu are nici o legătură cu ce urmează să fac eu. Scopul este acela de a neutraliza orice influenţă întâmplătoare care îl poate stingheri pe Drake. El este ţinta noastră în această seară.

– Are sens ce spui, zise William. Atunci, ce vei face *tu*?

– Ţi-am spus că e vorba de o întoarcere în timp pe bază de hipnoză; se mai numeşte uneori şi cercetarea globului de cristal. După ce toţi vor fi la locurile lor, eu mă voi aşeza pe scaunul lui Drake, în sufrageria lui, şi voi încerca să-l descopăr într-o oglindă înnegrită.

– Nu într-un glob de cristal? întrebă William cu amuzament în voce.

Graham surâse:

– Nu, oglinda este mai potrivită în acest caz. Voi folosi o lumânare ca să pot intra într-un fel de transă, dar s-ar putea ca ochii să-mi rămână deschişi şi s-ar putea să şi vorbesc. Dacă se întâmplă aşa ceva, să nu te alarmezi, este normal.

– *Normal*, auzi ce zice!

Graham a trebuit să-şi înghită hohotele de râs. William părea atât de îngrijorat!

– Te asigur că aşa este. Am stabilit că tu vei sta în spatele meu, puţin într-o parte, ca să-mi poţi observa chipul în oglindă. În orice caz, va fi mult mai puţin înspăimântător decât pare, deoarece ceea ce se va întâmpla va avea loc mai ales în mintea mea.

– Atunci crezi că nu voi vedea prea multe?

– Cu ochii nu, însă...

Era pe punctul de a începe o dizertaţie despre simţurile psihice şi se întrerupse clătinând din cap. Nu era sigur dacă William era pregătit sau nu pentru aşa ceva, însă prinţul nu-l lăsă în pace.

– Însă ce? Te referi la o percepţie mentală? Din partea mea?

– Este... posibil, recunoscu Graham, temându-se că această posibilitate era reală. Aparţii unei familii străvechi, cum îi spunem noi – neamul regesc şi sacru al Angliei – şi până de curând strămoşii tăi au călătorit pe aceste cărări ancestrale. Însă nu am cum să ştiu ce va fi, aşa cum nu ştiu sigur nici cum voi reacţiona eu. În orice caz, nu este ceva de natură să te sperie, adăugă scoţând de sub scaun o mască din lână neagră pe care i-o dădu prinţului:

– Trebuie acum să-ţi pui asta şi să-ţi acoperi bine faţa. Nu o scoate până nu suntem în siguranţă. Nu vrem să fii recunoscut.

William se supuse şi maşina se opri sub portalul de piatră, adâncit în umbre. Când Graham coborî geamul, o umbră şi mai întunecată se materializă lângă portieră, şi o lumină roşie, difuză, le descoperi chipurile. Îl simţi pe William cum se încordează la auzul pocnetului aducător de moarte al unei puşti care era armată mai departe, în întuneric.

– Colonelul John Graham, şopti.

Lumina se stinse.

– Treceţi, domnule. Restul grupului dumneavoastră a venit.

Continuând drumul pe o pantă lină, Graham îl simţi pe prinţ cum se întoarce să privească poarta închisă în urma lor. Nu se mai vedea nici urmă de santinele.

– Omul tău? îl întrebă William.

– Nu în sensul în care am discutat, zise colonelul chicotind înfundat. Totuşi şi el lucrează pentru mine. N-ai ştiut, pot să jur că aici are loc o întâlnire ultrasecretă a agenţilor mei. Şi, de fapt, acesta este adevărul. Se spune că şi Sir Francis Walsingham, întemeietorul Serviciului Secret de Informaţii, a folosit vrăjitoria în prima sa reţea de culegere a informaţiilor. Asta ai ştiut?

Din exclamaţia prinţului mai răzbătea încă nervozitatea, însă nuanţa de neîncredere dispăruse complet.

Maşina luă ultima curbă şi ajunse în curtea mănăstirii prin intrarea din latura vestică.

Un soldat în uniformă de luptă şi cu chipul mânjit cu negru îi întâmpină în aleea întunecată, cu arma pregătită de tragere. Însă recunoscându-l pe Graham, se strecură pe lângă ei şi îşi preluă postul de santinelă. Cu pas vioi, Graham îşi conduse însoţitorul pe coridor şi apoi pe o scară din lemn de stejar, până la primul etaj. Singura lumină era lumânarea din mâna colonelului.

O altă lumânare, ascunsă într-un glob din sticlă roşie, strălucea lângă o uşă aflată la capătul coridorului. Când se apropiară, o formă întunecată, îmbrăcată în uniformă de aviaţie, se desprinse din umbră. Era Richard. Graham, care-l ţinea pe prinţ de braţ, îl simţi cum tresare când, fără un cuvânt, Geoffrey apăru lângă el.

– Acum poţi să-ţi scoţi masca, spuse Graham, lepădându-şi haina şi arma şi înveşmântându-se cu o sutană lungă şi neagră pe care o adusese Geoffrey.

– Cred că îi cunoşti pe cei doi domni aici de faţă. Richard, avem cumva o sutană în plus pentru oaspetele nostru? Cred că s-ar simţi mai la largul său dacă ar arăta ca noi toţi.

În timp ce cei doi tineri îl ajutau pe William să-şi pună sutana, Graham se retrase câţiva paşi şi se îmbrăcă la rândul său, dar, spre deosebire de prietenul său, nu-şi păstră nici un alt articol de îmbrăcăminte pe el. Pentru că încăperea în care aveau să lucreze nu putea fi încălzită, veşmântul era din lână groasă, dar, mai presus de aceasta, era larg; confortul trupului era o cerinţă esenţială. Croiala aducea cu cea a sutanei obişnuite a călugărului sau cu cea a unui stihar bisericesc, pentru a nu constitui un alt motiv de îngrijorare pentru vizitatorul lor princiar, destul de neliniştit şi aşa.

Graham îşi scoase cizmele şi ciorapii. Tresări uşor când atinse cu tălpile goale duşumeaua rece. Se alătură apoi celorlalţi, la timp ca să vadă cum Richard leagă o cingătoare neagră în jurul taliei prinţului. Chipul foarte alb al lui William contrasta puternic cu sutana neagră de călugăr, însă încercă un zâmbet şovăitor când privirea sa o întâlni pe cea a lui Graham.

– N-aş vrea să mă înţelegeţi greşit când spun că mi s-au răcit picioarele, şopti el. Există cumva vreun motiv de natură ezoterică pe care nu-l cunosc?

Graham privi picioarele princiare apoi se uită din nou la chipul lui William.

– E ca atunci când te descalţi pe pământ sfânt. Nu te simţi bine?

– Mi-e frig. Atâta tot.

Graham surâse:

– Bine. Ca să te liniştesc, pot să-ţi spun că au pus o pernă pe care să-ţi pui picioarele. Acum, dacă eşti gata...

William dădu afirmativ din cap, netezindu-şi nervos părul deschis la culoare. Cei doi tineri dispăruseră în umbră. Chiar dacă nu rostiseră nici un cuvânt, căldura gesturilor lor îl învăluise pe William iar Graham le era recunoscător pentru aceasta. După o mică plecăciune care părea cumva un gest destul de firesc, îl conduse pe prinţ la uşă şi ciocăni; aşteptă apoi până când simţi sub cealaltă mână clanţa mişcându-se.

După holul slab luminat, lumina din încăpere părea foarte puternică, deşi era răspândită de o singură lumânare de spermanţet aflată în mijlocul unei mese lungi. Alte patru globuri roşii, aidoma celui de pe coridor, erau aşezate în jurul camerei. În aer se simţea miros de tămâie, ulei de lămâie şi lemn vechi.

Când intrară, Alix se deplasă spre partea stângă a uşii. Părul blond, despletit, îi ajungea până aproape de şolduri, iar cutele sutanei ascundeau lama pe care Graham ştia că o ţine în mâna dreaptă. Generalul stătea în spatele mesei, iar în faţa acesteia se afla un bărbat pe care Graham ştia că prinţul îl va recunoaşte imediat ce îl va privi cu atenţie.

Selwyn salută rece; William rămase literalmente cu gura căscată, iar Alix profită de lipsa de atenţie a prinţului pentru a trasa o linie cu lama de-a lungul pragului uşii închise, în spatele celor doi. Îl prinse pe Graham de mână şi-l conduse lângă Selwyn, lăsându-l pe William cu câţiva paşi în urmă. Graham îi sărută mâna iar Alix îşi cuprinse soţul de mijloc cu cealaltă mână, după ce aşezase lama pe masa din spate. William părea a nu fi auzit zgomotul slab făcut de metal pe lemn, când ea sigilase uşa. Acum putea să vadă pe masă doar un cuţit pentru deschis corespondenţa, cu mâner din corn de cerb şi, eventual, se putea întreba la ce foloseşte.

– Bună seara, David, spuse Graham uşor şi strânse mâna lui Selwyn, dând în acelaşi timp din cap, ca pentru a-l linişti. Mă bucur să-ţi pot raporta că whisky-ul tău a avut un mare succes. După câte înţeleg, nici voi n-aţi avut probleme.

– Suntem gata, murmură Selwyn.

Încăperea arăta exact aşa cum şi-o amintea din celelalte vizite făcute în ultimele săptămâni. Nişele adânci ale ferestrelor erau acoperite cu câte două perdele groase de camuflaj, dar în rest încăperea arăta ca pe timpul lui Drake. Fotoliul lui Drake se afla în capătul mesei iar în spatele lui, chiar la dreapta căminului situat pe peretele dinspre nord, se afla o bancă

cu spătar înalt, minunat sculptată, pe care se puteau aşeza trei oameni. De acolo urma să asiste William la desfăşurarea acţiunii. Un bufet şi un fier de călcat, amândouă vechi de câteva secole, se aflau lângă peretele estic, chiar sub celebrul portret al reginei Elisabeta – mărturie a anilor când Drake încă mai locuia în acest loc. Pe pereţi mai atârnau şi alte tablouri în tonuri închise, inclusiv un portret al marelui căpitan însuşi.

O clipă, cât ceilalţi făceau ultimele pregătiri, Graham privi chipul lui Drake, conştient fiind de neliniştea lui William, care se afla în spatele său. Apoi, atenţia îi fu captată de Selwyn, care scotea de sub masă un obiect voluminos, forma acestuia fiind ascunsă privirii de pânza neagră care îl acoperea. Când Selwyn ridică obiectul şi îl puse pe masă, pânza căzu. Graham rămase cu gura căscată de uimire: era toba lui Drake.

Aproape că îl dădu uitării pe William. Uită aproape orice altceva. Nu văzuse niciodată toba decât în caseta ei de sticlă. Diferenţa îi tăie răsuflarea.

Înaltă de aproximativ un metru, având o circumferinţă prea mare ca să poată fi cuprinsă în braţe, toba avea pictat pe una din laturi blazonul lui Drake; cealaltă latură era decorată cu un model din bumbi mici din metal pe fond roşu închis. Roşii erau şi marginile tobei iar membrana era din pergament încreţit, îngălbenit de vreme. Simţea cum toba îl atrage, îl cheamă deja de peste masă şi abia se stăpâni să întindă chiar atunci mâna şi s-o atingă.

Brusc, Alix se interpuse între el şi tobă, ţinând în mâini un vas cu apă, iar vraja se risipi. Ferindu-şi ochii, Graham îşi înmuie mâinile în vas şi le şterse pe prosopul pe care îl purta pe braţ, apoi i-l arătă din priviri pe William. Prinţul îşi înmuie şi el mâinile, aşa cum îl văzuse pe Graham, şi-i înapoie lui Alix prosopul, cu o înclinare sfioasă a capului. Când ea se îndepărtă, Graham îi puse mâna pe braţ şi îl conduse la banca de lângă cămin.

– Bine. Bravo. Aici vei sta până când eu sau doamna îţi vom spune să faci altceva. Comanda ei o anulează chiar şi pe a mea. Înţelegi?

William dădu din cap cu gravitate iar colonelul se întoarse la locul său din capul mesei şi-şi ridică gluga sutanei, mai concentrat ca oricând asupra tobei care îl aştepta.

Capitolul 9

WILLIAM TREMURA PUŢIN când se aşează pe banca sculptată. Încercă să se facă una cu lemnul ei, uşurat că nu se mai afla sub privirea scrutătoare a lui Graham sau a celorlalţi. Îl urmări cum îşi ridică gluga; ceilalţi îl imitară. Făcu şi el acelaşi lucru, pe furiş. Ascuns în umbra costumului, simţi cum nervozitatea i se mai risipeşte.

Avusese oarece îndoieli când i se dăduse sutana, însă acum era bucuros că o îmbrăcase. Ceilalţi erau înveşmântaţi la fel, deşi cingătorile lor erau roşii, nu negre ca a lui. Probabil că nu purtau nimic pe dedesubt, în ciuda frigului din încăpere. Îl observase pe Graham cum se dezbracă, atunci când acesta credea că nu este atent, preocupat fiind de propria-i activitate. Se întrebă dacă ei ar fi rămas îmbrăcaţi cu sutanele în cazul în care el nu ar fi fost de faţă. Citise că, pe vremuri, vrăjitoarele benchetuiau dezbrăcate.

Se înfioră la acest gând – nu era vorba despre goliciunea trupului, ci despre ritualurile pe care le presupuneau legendele vechi – şi-şi spuse cu asprime că dacă va continua tot aşa nu va reuşi decât să se înspăimânte din nou. Oamenii din această cameră nu semănau aproape deloc cu cei din poveştile vechi. Trei sau patru îi erau prieteni sau cunoştinţe, chiar dacă înainte nu avusese habar de întinderea preocupărilor lor oculte.

Desigur că implicarea generalului Ellis nu constituia o surpriză prea mare, căci William îşi amintea telefonul primit de Graham la Dover, iar apoi prezenţa lui Geoffrey în avion şi aici, pe coridor. Ellis era, de asemenea, şi socrul lui Gray. Cel a cărui prezenţă îl uimise era contele Selwyn, în ciuda faptului că, în Plymouth, glumise pe socoteala whisky-ului lui Selwyn.

Şi totuşi, Selwyn *era* tatăl lui Michael, aşa cum remarcase însuşi William, şi era prietenul de o viaţă al lui Gray. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Şi tot Selwyn trebuia să fie omul în negru al grupului, care, din cauza războiului, îi cedase lui Graham această funcţie.

Iar în ceea ce-o privea pe femeia de care păreau a asculta cu toţii, avea sentimentul că era Lady Selwyn, deşi nu o cunoscuse niciodată pe soţia contelui. În această noapte se părea că ea şi Selwyn au comanda – deşi nu ştia exact care era rolul lui Gray. Era evident că, în ciuda prezenţei lui Selwyn, prietenul său avea o mare responsabilitate, căci altfel nu ar fi stat în puterea lui să hotărască asupra prezenţei lui William. Dar însuşi Gray accentuase faptul că doamna – şi păruse chiar a rosti cu majuscule acest cuvânt – era cea care, de fapt, conducea totul.

Cei patru se sfătuiau în şoaptă, contesa – pentru că aşa stăruia să se gândească la ea – vorbind cel mai mult, în timp ce cei trei bărbaţi o ascultau. Gray părea uşor distrat. William nu putea auzi ce spun, aşa că îşi îndreptă prudent atenţia către restul încăperii, pentru a-şi împiedica mintea să o apuce din nou pe drumuri aducătoare de spaimă. Cel puţin camera era reală. Acum, că se afla aici, nu mai era atât de sigur de celelalte aspecte ale întâmplărilor ce urmau să se deruleze.

Cercetă cu privirea lambriurile – îngropându-şi mai confortabil degetele picioarelor în perna pe care i-o oferiseră pentru a-i ţine de cald. Lemnul de stejar – despre care se spunea că fusese instalat din ordinul lui Drake însuşi – îşi păstrase încă, prin timp, frumuseţea. În ultimele zile citise atât de mult despre marele căpitan din epoca elisabetană, încât aproape că şi-l putea închipui pe Sir Francis intrând vijelios în cameră, cu hărţile sub braţ, împrăştiindu-le pe masă – chiar pe această masă –, sub portretul reginei şi binefăcătoarei lui, aflat pe peretele dinspre est.

Şi toba – toba aceasta invoca alte imagini mistice: toba ale cărei bătăi vor chema spiritul lui Drake să vină şi să salveze Anglia de duşmanii care ameninţau să se apropie de ea pe mare. Fusese atent la reacţia lui Gray, când Selwyn pusese toba pe masă şi o descoperise. Părea să-l atragă ca un magnet. Se întrebă acum dacă era ceva adevărat în povestea asta cu reîncarnarea, pe care Gray o pomenise în treacăt.

Şi scaunul îi aparţinuse lui Drake. Ce se va întâmpla când Gray se va aşeza pe el, dacă simpla vedere a tobei îi provocase o asemenea reacţie? Dintr-o dată, simţi cum îl cuprinde neliniştea pentru prietenul său.

„Calmează-te, William" îşi spuse cu asprime. „Ştie el ce face."

Se foi pe banca tare, incomodă, şi se retrase mai adânc în adăpostul glugii, ca o broască ţestoasă în carapacea sa, incapabil să-şi stăpânească alţi fiori. Ridicol! Niciodată nu avusese vreun motiv să-şi pună la îndoială curajul. Înfruntase destul de des primejdii de tot felul – mult mai des decât îşi închipuiau majoritatea oamenilor. În plus, Gray îl

asigurase că nu-l pândea nici un pericol, atâta timp cât făcea ceea ce i se spunea.

Atunci de ce tremura? De ce gândul la aceste câteva persoane care-şi făceau de lucru într-o cameră veche, îmbrăcate în sutane cu aspect sumbru, îi zbârlea perii de pe ceafă? Să fi fost oare bănuiala că oamenii aceia erau într-adevăr implicaţi într-o acţiune bazată pe magie?

Magie, pe naiba! Acum chiar că începea să creadă ce-i spusese Gray.

Dar dacă nu credea măcar puţin în toate astea, de ce insistase să vină? Nu fusese în stare să-şi explice această dorinţă la momentul potrivit şi nu găsea nici acum un răspuns. Dacă nu credea, atunci de ce se afla aici îmbrăcat în sutana asta ridicolă, aşteptând să se întâmple ceva în momentul când Gray se va aşeza pe scaunul acela, doar la câţiva metri distanţă de el?

Nu se mai îndoia acum că ceva urma într-adevăr să se întâmple. Deja ceva vechi şi puternic, străin şi totuşi vag cunoscut, părea a umple camera. Simţea cum îi pătrunde în măduvă, în adâncul stomacului, făcându-i pulsul să se accelereze, în aşteptare. Erau toate acestea doar închipuiri, izvorâte din referirile în doi peri ale lui Gray la descendenţa sa străveche şi din propria-i dorinţă fierbinte de *a face* ceva important, sau erau reale? Dar voia oare cu adevărat să ştie?

Ochiul lui surprinse o mişcare; William ridică privirea, tresărind. Contesa isprăvise instructajul. Împreună cu generalul, Alix îndepărtă învelitoarea din catifea de pe o oglindă grea, cu ramă aurită, şi o puse în picioare la capătul mesei. Gray îşi dădu jos gluga şi se aşeză în scaunul lui Drake, înfăşurându-şi picioarele şi partea de jos a trupului într-un pled scoţian din lână. Timp de câteva minute, el şi Selwyn potriviră unghiul oglinzii, şi lumânarea pe care contesa o adusese mai aproape, apoi Gray privi peste umăr la William, schiţând un zâmbet care se voia liniştitor, înainte de a se aşeza mai bine în scaun. Selwyn puse toba pe o pernă aşezată pe duşumea în dreapta lui Gray şi se aşeză pe un taburet ţinând-o strâns între genunchi, cu mâinile încleştate pe margine. Contesa şi generalul se aşezară la rândul lor pe taburete, la stânga lui Gray, cu faţa la acesta. Apoi nu se mai mişcă nimeni.

Nici un sunet nu întrerupse tăcerea. Aşezat drept în scaun, William urmări cum lumina lumânării se zbate şi apoi se strecoară peste rama sculptată în aur a oglinzii de parcă ar fi prins viaţă. Chipul lui Gray străluci întunecat în sticla înnegrită, cu ochii căprui nemişcaţi, faţa calmă şi golită de emoţii, aflându-se poate deja în transă. William încercă să-şi închipuie ce putea să vadă Gray...

Cu un oftat uşor, Gray îşi lăsă trupul să se relaxeze şi să se destindă şi începu să şi-i scoată pe ceilalţi din minte, blocând treptat orice alte gânduri care i-ar fi distras atenţia. Îşi putea vedea chipul în oglindă, putea simţi mirosul de tămâie care mai plutea încă în aer, putea simţi prezenţa celorlalţi, concentraţi asupra lui, însă le acordă din ce în ce mai puţină atenţie. Chiar şi lui William. Liniştit, îşi lăsă mintea să plutească o dată

cu pâlpâirea flacării, detaşându-se treptat de privirile aţintite asupra lui. Aproape că-l putea atinge pe celălalt, care îl aştepta ca să-l tragă înapoi, în trecut. Unirea lor era doar o chestiune de timp.

Cu hotărâre, se apucă să rezolve această problemă. O inspiraţie lentă şi adâncă; o expiraţie făcută cu gândul conştient de a-şi goli plămânii de tot aerul din ei, o altă inspiraţie şi o alta, până când simţi că buzele şi vârfurile degetelor încep să-i amorţească. Transa devenea tot mai profundă. Viziunea îl purta de-a lungul acelui tunel ciudat care era un semn sigur al nemişcării şi al faptului că era gata – pasiv, receptiv –, şi-i îngădui respiraţiei să revină la un ritm mai superficial, înlăturând orice gând la vreuna din mişcările organismului său. Zăbovi în acest punct de echilibru timp de câteva secunde nesfârşite, fără dorinţa de a merge mai departe, până când simţi cum Alix îi atinge încheietura mâinii, făcându-i semnul cel vechi.

Semnul acesta îl făcu să pornească înapoi, pe drumul timpului, amintirii şi al vieţilor trecute. Şi acesta era un lucru obişnuit, deşi niciodată înainte nu-l mai făcuse cu un scop atât de precis. În dreapta sa, Selwyn începu să lovească uşor toba – rar, încet, prinzând curând şi menţinând ritmul inimii sale într-o cadenţă veche, dinaintea debarcării romanilor în Britania – chemătoare, irezistibilă. Când sunetele tobei deveniră mai complexe, doar ritmul, nu şi volumul, Graham simţi cum se scufundă tot mai profund în transă, relaxându-se, concentrându-se, legănându-se.

Atunci mâna dreaptă începu să-i zvâcnească, să se ridice, şi el îşi dădu imediat seama încotro urma să se îndrepte. O parte a fiinţei lui urmări, fără nici o emoţie, cum mâna i se ridică de pe braţul scaunului şi pluteşte tremurat într-o parte, atât de lipsită de orice control conştient, de parcă n-ar fi fost vorba de propria sa mână, condusă fiind de ceva mai profund decât conştiinţa lui. Fără să greşească, se îndreptă direct spre tobă, voinţa lui conştientă dispărând pe măsură ce distanţa până la tobă se micşora. Atingerea pergamentului şi a lemnului neted de pe margine a fost ca un şoc electric, împingându-l şi mai mult în adâncuri, ca o catapultă care-l arunca înapoi în timp, în vreme ce bătăile tobei continuau, răspunzând bătăilor tot mai accelerate ale propriei sale inimi.

Gâfâi, capul i se izbi de spătarul scaunului iar ochii i se închiseră pe jumătate, căci viteza era ameţitoare, îl dezorienta şi nu-i permitea să-şi focalizeze privirea. După o eternitate cuprinsă într-o singură bătaie de inimă, zborul înapoi în timp încetini; se încetiniră şi bătăile tobei. Când privi din nou în oglindă, imaginile pe care numai el le putea vedea păreau a prinde contur din ceaţă: vagi, nedesluşite, la început – părând a-şi bate joc de el –, imagini care voiau să-i spună ceva despre oglinda care, o fracţiune de secundă, păru alta decât cea care se afla în faţa lui.

Apoi, într-o clipă, totul se schimbă.

El era Drake şi era triumfător. Toba se afla sub mâinile lui, pulsând, puternică, în timp ce el o lovea în ritmuri străvechi iar dansatorii se învârteau. Stătea pe culmea unui deal scăldat în lumina lunii, cu toba strânsă între genunchi. Vântul îi biciuia părul şi mantia cu o frenezie mereu crescândă. Chiar şi pământul de sub el reverbera puterea pe care o stârnise, energiile pulsau o dată cu bătăile inimii sale, şi îi cutremurau trupul cu un extaz care era jumătate bucurie şi jumătate durere. În jurul său, dansatorii săreau şi se răsuceau ca limbile de flăcări din focul care se înteţea şi scădea.

Aproape o sută de forme întunecate formau un cerc al cărui centru era el, ridicând puterea cea dreaptă pentru a nimici flota spaniolă.

El era, cel puţin în această noapte, şeful lor, omul lor în negru, conducătorul lor, el, care cu şapte ani în urmă fusese recunoscut astfel în mod public, într-o anticipare supranaturală a rolului său în acest an fatidic, 1588. Adunase Marele Sabat, iar ei veniseră din toate colţurile Angliei, răspunzând chemării sale legitime – ei, cei înţelepţi, cei ai căror strămoşi nu abdicaseră de la credinţele străvechi, cei care venerau pământul şi puterea care îl făcea să dea roade, şi dansau dansuri sacre, împreună cu stăpânul şi stăpâna lor, pentru a marca roata anotimpurilor.

Credinţa străveche existase cu mult înaintea concepţiei creştine înguste despre Dumnezeu. Cel Sacrificat sub forma lui de Christ Alb era doar o altă încarnare a acelui vast Întreg creator, care căpăta atât de des forme omeneşti în diferite vremuri şi locuri. Isus însuşi dansase acest dans sacru împreună cu discipolii săi, doisprezece plus unul, în acel alt Sabat.

Voi cânta: dansaţi voi, toţi... Opt cântă laude noi... doisprezece dansează pe înălţimi... Întregul de pe Înălţimi este parte din dansul nostru... Cel care nu dansează astfel nu va cunoaşte ce va fi... Acum, când mi-aţi răspuns la dans, încredeţi-vă în mine când vorbesc şi văd ceea ce văd, juraţi tăcere asupra Secretelor mele. Numai voi, cei care dansaţi, puteţi vedea ceea ce fac: căci a voastră este această pasiune pentru umanitate pe care o simt... Dacă vreţi să ştiţi Cine sunt, cunoaşteţi că am dansat totul cu o vorbă şi am izbândit... Am sărit şi am dansat pentru ca voi să înţelegeţi Întregul...

Da, Christul cel Alb a ştiut – şi mulţi din preoţii lui au ştiut, la rândul lor, că dansul era o mare vrăjitorie şi un mijloc de a ajunge la sursă. Cei orbi îl interzic, înfricoşaţi de puterea care poate izvorî din înlocuirea minţii şi voinţei prin mişcările senzuale ale trupului, considerându-l un triumf al cărnii împotriva spiritului, al Diavolului împotriva lui Christos, dar cei înţelepţi ştiau că nu este aşa, iar unii din preoţii Christului cel Alb dansau şi ei în această noapte. Cei care înţelegeau Întregul încă îşi mai păstoreau turmele de-a lungul Drumului, păstrând vechile culturi alături de cele noi, de la ţăran sau ţărâncuţă până la nobil. Chiar şi regii cereau

sfatul Întregului, marcând anotimpurile şi ciclurile de şapte ani. Nici măcar un rege nu ar fi îndrăznit să tăgăduiască acest lucru, nici un rege şi nici o regină!

Cântecul se înteţea, se ridica şi cobora o dată cu bătăile tot mai stăruitoare ale lui Drake în tobă: cuvinte străvechi pentru a chema puteri străvechi. Mai repede acum se învârteau dansatorii, ţesând vraja, modelând-o după dorinţă, executând paşi şi modele care ar fi făcut până şi vântul să li se supună. Simţea cum creşte puterea, aproape o putea vedea sub forma unui con sclipind slab deasupra cercului, ca un far, în timp ce dansatorii se roteau – o spirală vie strâns ţesută, învolburându-se ca fluxul adus de lună, făcând energiile să şerpuiască, expediindu-şi voinţa de a fi cruţat acest pământ – şi el râdea de bucurie!

Apoi, imagini din viitor, deşi ştia că încă mai bate toba pe acel deal din Plymouth. Armada sfâşiată fugind cu pânzele-i împuţinate din faţa furtunii nemaiîntâlnite în luna august – august, una dintre lunile sacre ale sacrificiului! Superioritatea în oameni şi tunuri a spaniolilor schimbându-se mereu – nori ameninţători, mânaţi de vânt, vase eşuate care se sfărâmă – în avantajul englezilor.

În timp ce flota engleză îşi găsise adăpost în Kent şi în alte porturi de-a lungul Canalului iar oamenii se bucurau de salvarea lor, furtuna alungase Armada spre nord şi spre vest pentru a o sfărâma de stâncile Scoţiei sau pentru a o împotmoli în Irlanda, pe când încerca să ocolească insulele şi să se întoarcă acasă. Niciodată, nici înainte şi nici mai târziu, nu a mai fost vreo flotă pedepsită astfel.

O bătaie, un val în fluxul gândului, o deplasare într-un timp mai vechi şi într-un alt loc. Dintr-o dată Graham nu se mai afla pe culmea dealului de lângă Plymouth lovind toba pentru înfrângerea spaniolilor. Clipi. Era încă Drake. Mâna i se crispă pe tobă. Însă, în loc de lumina albă a lunii de pe deal, fu aruncat în lumina soarelui, atât de orbitoare încât trebui să-şi ferească privirea. Aproape că-şi ridică mâna să-şi acopere ochii, o parte neînsemnată din el întrebându-se de ce oare ceilalţi nu se feresc şi ei.

Scaunul era acum cel care-l îndruma şi nu toba, deşi aceasta se afla aproape. Scaunul era făcut din lemnul corabiei sale, „Golden Hind" (Ciuta Aurie), iar Drake se afla acum pe punte, la un chei din Deptford, pe Tamisa, aşteptându-şi regina. Se întorsese de şase luni din ocolul în jurul lumii. Era 4 aprilie 1581. Nu ştia ce-i va aduce această vizită regală, deşi credea că regina e mulţumită. La întoarcere, înainte de sfârşitul anului trecut, petrecuse la Richmond şase ore singur cu ea şi încă nu era sigur de atitudinea ei. Până la acea întâlnire nu o crezuse prea binevoitoare faţă de vechile tradiţii, deşi curtea ei era întotdeauna plină de cunoscători ai Artei – Dee, Walsingham, Sidney şi alţii cu rang mult prea înalt pentru a fi numiţi. De curând însă aflase că ea cunoştea legăturile secrete ale înaltului ordin cavaleresc a cărui suverană era –

cunoştea puterea lui, putere pe care nici măcar ea nu o putea renega, căci altfel ar fi însemnat să-şi renege chiar sângele ei regesc.

Discutaseră despre ameninţarea tot mai puternică, încă din timpurile domniei tatălui său, pe care o reprezenta o eventuală invazie spaniolă, şi ea mărturisise că se temea de inevitabilitatea unui război cu Spania. Spunea că doctorul Dee descifrase acest lucru în astre – Dee, care alesese cel mai favorabil moment pentru încoronarea ei, cu aproape treizeci de ani în urmă. Îl întrebase despre cele descoperite în timpul călătoriei, iar el îi adusese aur şi argint şi smaralde de mărimea degetului unui om, care fuseseră montate în coroana pe care o purtase la balul de Anul Nou.

Îi mai spusese că ambasadorul Spaniei îl considera pirat, pur şi simplu, că regele Spaniei îi ceruse capul drept pedeapsă pentru atacurile îndreptate împotriva corăbiilor şi depozitelor spaniole de pe coasta Americii de Sud. Ce părere avea despre *asta*?

El răspunsese că nu era pirat, ci corsar, şi era slujitorul credincios al reginei sale. Ea râsese încântată şi-l trimisese înapoi, la Plymouth, să împartă captura.

Acum se plimba neliniştit pe puntea elegantei sale corăbii, oameni şi vas pregătiţi pentru înalta vizită ce va urma – steaguri şi flamuri fluturau în briza înmiresmată, echipajul mândru era aliniat pentru a prezenta onorul. Trompetele sunară, stridente în soarele dimineţii, când alaiul regal se apropie. Tobele începură să bată un ritm vioi.

O întâmpină la pasarelă şi, cu o plecăciune, o invită la bord. Stindardul regal fu desfăşurat, leoparzii şi crinii reliefându-se sfidători pe cerul Londrei. Când îngenunche să sărute mâna albă şi subţire şi-şi ridică ochii, i se păru că citeşte în privirea reginei sale aprobare şi o undă de amuzament viclean, însă vorbele ei sunară cu totul altfel:

– Deci, căpitane Drake, regele Spaniei cere să-i trimitem capul tău, spuse tare, răsucindu-se ca să poată fi auzită de toată lumea. Ce părere ai?

În timp ce Drake rămase în genunchi, crezând în bunăvoinţa ei de mai înainte şi totuşi temându-se de capriciile ei, regina îşi ridică capul acoperit cu o perucă roşie înspre unul dintre bărbaţii care o însoţeau – un emisar al fratelui regelui Franţei, care aspira la mâna ei. Era şi el duşman al Spaniei.

– Ce spuneţi, domnule francez? îl întrebă pe un ton sarcastic. Să-i îndeplinim cererea vărului nostru spaniol?

Când ambasadorul francez şovăi să răspundă, Elisabeta izbucni în râs.

– Văd că trebuie să mă ocup eu însămi de această problemă, nu-i aşa?

Întinse poruncitoare o mână împodobită cu inele spre căpitanul gărzii sale:

– Daţi-ne o sabie, Sir Christopher, şi aveţi grijă să fie ascuţită.

Liniştea se aşternu pe corabie. Ofiţerii şi echipajul lui Drake înmărmuriră, deşi nici unul nu îndrăzni să facă vreun gest. Observatorii spanioli din suita reginei îşi întinseră gâturile pentru a vedea mai bine scena. Căpitanul reginei, Sir Christopher Hatton, înaintă supus, deşi era

prietenul şi protectorul lui Drake şi îl ajutase finanţând aventura-i maritimă. Chiar această corabie la bordul căreia se aflau fusese botezată în onoarea lui, ducând cu gândul la cerbul de pe blazonul familiei Hatton. Hatton primise – aşa cum primise şi regina – o parte din prada cu care se întorsese Drake.

Dar nici protecţia lui Hatton nu-l putea salva acum pe Drake, dacă, într-adevăr, regina avea de gând să-l ucidă. Când sabia scoasă din teacă şuieră, cu mânerul aurit strălucind în soare, cu tăişul vâlvătaie, Drake cunoscu fiorii unei clipe de spaimă – deşi era gata să-şi întâlnească moartea, dacă această moarte ar fi fost să fie adusă de mâna ei. Mai murise pentru regi şi înainte...

Regina luă arma şi o ridică, imprimând scenei întregul efect scontat. Inima lui Drake se zbătu nebuneşte. Apoi pe buzele ei sclipi un zâmbet şiret şi oferi sabia francezului.

– Nu, capul acesta ne este mult prea scump, lorzii mei. Nu putem renunţa la el în favoarea Spaniei. Domnule ambasador, vreţi să ne ajutaţi? Căci intenţia noastră este să îl facem cavaler pe căpitanul Drake, în semn de recunoştinţă pentru că a deschis cu îndrăzneală noi orizonturi pentru navigaţia engleză.

Puse mânerul sabiei în mâna francezului uimit şi îl apăsă cu mâna ei. Echipajul şi mulţimea din jur erau nebuni de bucurie. Drake rămase mut de mirare.

Imaginile se tulburară o clipă. Abia dacă simţi tăişul sabiei atingându-i umerii şi aproape că nu auzi cuvintele: „Ridică-te, Sir Francis", şi nici uralele asurzitoare când regina îi îngădui să se ridice şi îl conduse încet pe punte pentru a-l prezenta celorlalţi în această nouă calitate. Se opriră o dată când ea se împiedică. O sprijini; regina îşi masă glezna, apoi spuse că totul e în ordine. Totuşi, când se îndepărtară, ceva strălucitor rămase pe punte în locul unde se oprise regina. Toţi tăcură când ea se întoarse aparent uimită.

Era o jartieră regală – purpurie, nu albastră ca cea purtată de Cavalerii Ordinului Jartierei – însă broderia aurie şi catarama erau aproape identice. Nu se putea ca această asemănare să fie doar o coincidenţă, aşa cum nici pierderea jartierei nu se putea să fie o întâmplare.

Leicester şi Howard şi Burghley, secretarul Reginei – toţi Cavaleri ai Ordinului Jartierei – luară o atitudine defensivă şi se apropiară de stăpâna lor, privind atenţi în jur. Francezul era gata să se repeadă asupra jartierei, căci trimisese şi în trecut asemenea daruri regelui său, ca semne ale consideraţiei de care se bucura acesta în ochii Elisabetei, însă pe chipul ei şi în expresiile Cavalerilor observă ceva care-l făcu să se oprească, derutat. Surâzând, regina îşi întoarse privirea spre Drake.

Sensul privirii ei nu putea fi mai limpede. Făcând o plecăciune, Drake îngenunche şi ridică jartieră, atingând-o respectuos cu buzele, înainte de a o oferi stăpânei ei. Regina o luă şi îi îngădui să-i sărute din nou mâna. Când

se ridică, mai întâi Burghley iar apoi ceilalţi doi îi făcură câte o mică plecăciune rece. Mandatul regal era acum confirmat. Cei care aveau ochi de văzut nu puteau să nu înţeleagă semnificaţia gestului.

Trompetele răsunară din nou iar tobele bătură spectaculos pentru a ascunde momentul – arta punerii în scenă de care dădea dovadă Hatton salvându-i – dar bătaia *tobei* se ridică deasupra tuturor celorlalte sunete, smulgându-l pe Graham de acolo, înainte de a putea descoperi întregul sens al întâmplării, smulgându-l din Deptford şi chiar din trupul lui Drake!

Înainte de a putea să-şi tragă răsuflarea, derutat, scufundându-se între epocile în care el era *altul*, fu din nou împins cu putere înapoi în timp – de această dată în alte vieţi, în alte roluri. Fulgerele se succedau atât de rapid, încât se apucă strâns de braţele scaunului şi încercă să se lase în voia curentului, cu ochii strâns închişi în faţa imaginilor care cădeau în cascadă asupra conştientului său, intense şi deseori înfricoşătoare.

„Sânge. Săbii lucind în lumina soarelui, a lunii sau a focului. Fapte făcute pe furiş sau, mai adesea, în faţa martorilor. Crime legale – sau sacrificii..."

El era uneori ucigaşul, alteori victima. Întotdeauna însă ceea ce înfăptuia el era pus în slujba întregului. Dacă trebuia să moară regele, sau înlocuitorul sacru al acestuia, era de la sine înţeles că sângele binecuvântat trebuia să stropească din când în când pământul. Zeul în viaţă trebuia să moară pentru binele poporului său, iar cel care dădea lovitura sfântă era o parte a acestui plan, la fel de importantă ca însăşi victima divină. Uneori era prietenul victimei şi amândoi ştiau că a venit ora sacrificiului...

O pădure... vară... săgeata potrivită în arbaletă, un rege se întoarce cu faţa spre adăstinul său şi zâmbeşte, ţintă pregătită, cu părul său roşu, ca o flacără în umbra copacilor. Sângele strălucitor se revarsă peste covorul de muşchi al pădurii când regele se aruncă înainte şi cade pe săgeată, făcându-şi o rană aducătoare de moarte... Şi Graham – dar şi altul era numele lui atunci – îl strânge în braţe pe regele mort şi plânge, înainte de a fugi, singur, în Franţa...

Lui Graham îi veni în minte un nume – Tyrrel – şi Graham însuşi plânse la Buckland, într-un trup mult prea îndepărtat de cel al celuilalt bărbat care jelea în nemişcarea unei zile de august, în New Forest...

Mai purtase şi alte nume, în alte vieţi: cavaler pe nume FitzUrse, într-o catedrală înnegurată din Kent; călugăr pe nume John într-un loc numit Swineshead Abbey, având sarcina de a ucide un rege cu acelaşi nume, cu veninul unui şarpe; cavaler pe nume Wallace; prinţ pe nume George; Drake, desigur, şi alţii, mai aproape de prezent, deşi amintirile mai recente păreau să-i scape.

Întotdeauna şi pretutindeni dusese la îndeplinire destinul, respectând ciclul celor şapte ani, când regii sau înlocuitorii lor trebuie să moară pentru binele ţării. Cei mai buni dintre ei îşi primiseră de bună voie moartea, unii chiar cu bucurie, conştienţi de scopul pentru care mureau.

Pământul trebuia să fie reînnoit, virilitatea regelui divin trebuia să fie asigurată. La momentul şi în anotimpul stabilit, era un lucru bun şi folositor ca regele uns sau înlocuitorul său – omul devenit zeu – să moară pentru binele tuturor. Chiar şi Christul cel Alb spusese: *Nici un om nu va putea nutri o dragoste mai mare...*

Simţi pe umăr o atingere, parcă de departe, de foarte departe, şi imaginile se tulburară, îşi pierdură contururile. Trupul i se feri de acea atingere, dar mintea se agăţă de ea.

Nu căutase aceste alte vieţi, intenţia lui fusese să-l descopere numai pe Drake, şi să afle anumite informaţii. Trebuie să abandoneze aceste amintiri care-l neliniştesc şi să se întoarcă.

Simţi din nou atingerea, mai puternică, insistentă, şi întinse orbecăind mâna, în căutarea sursei acestei atingeri; descoperi fineţea unei mâini de femeie. O apucă strâns şi şi-o lipi de buze, ca un colac viu de salvare, care-l ajută să se rostogolească în prezent. O altă mână – puternică, sigură – îl apucă de celălalt braţ; o mână pe care o cunoscuse în vieţile trecute. Se agăţă de cele două mâini ca un om care se îneacă, luând în piept secolele pentru ca, în cele din urmă, să iasă gâfâind la suprafaţă.

Auzi oftatul de uşurare al lui Alix. Întoarse capul şi reuşi să o vadă. Oftând la rândul său, îşi ridică mâna tremurătoare şi îi mângâie uşor obrazul, ca pentru a se asigura că nu e o părere. La dreapta lui, Selwyn pufni pe nări cu zgomot, uşurarea contopindu-se cu dezaprobarea. Când contele apropie lumânarea şi-i întoarse chipul spre lumină, Graham încercă să nu arate cât de zdruncinat era.

– Eşti sigur că te-ai întors? îl întrebă şeful lui, privindu-i ochii cu atenţie şi mişcând o mână prin faţa lor. Să văd dacă poţi să clipeşti, Gray. Priveşte-mi mâna.

Când Selwyn pocni din degete, Graham clipi de câteva ori şi dădu uşor din cap. Încă mai era dezorientat şi-i era greu să revină atât de repede la propria-i identitate. Oglinda îi captă iarăşi privirea şi începu să-l tragă înapoi. Clipi din nou.

Oglinda. Era ceva cu o oglindă. Altă oglindă?

– E posibil să-i fi aparţinut lui Drake? Şopti el, privind-o fix, de parcă n-o mai văzuse până atunci. Îmi amintesc ceva despre o oglindă. Chiar la început.

– Ce anume îţi aminteşti? îl întrebă Alix.

Îşi închise strâns ochii o clipă, încercând să prindă amintirea, apoi privi iarăşi oglinda.

– Cred că am avut una ca asta pe corabie, şopti, prins din nou pe jumătate în identitatea lui Drake. Puteam vedea în ea mişcările vaselor inamice şi auzeam ordinele căpitanilor. Eu...

Ridică o mână la frunte şi clătină din cap. Nu-şi mai amintea. Alix se întorsese şi făcu semn generalului să acopere oglinda şi să o ia de acolo. Această mişcare îl aduse instantaneu pe Graham în prezent, ultima

legătură fiind în cele din urmă desfăcută. Reuşi să zâmbească stins, privind chipurile îngrijorate ale celor din jur: Alix, Selwyn, generalul...

– *William*?

Se răsuci brusc în scaun. Prinţul stătea încordat pe marginea băncii, părând gata să explodeze. Mâinile sale strângeau puternic marginea scaunului. Privindu-i expresia, Graham se întrebă cum de a rezistat să rămână pe loc.

– Este în ordine, bolborosi Graham. *Sunt* bine.

Respiră adânc, forţând orice anxietate în legătură cu William să dispară. Nu voia ca prinţul să-l vadă în acest hal.

– Wesley, te rog să-l duci pe oaspetele nostru afară cât timp vă povestesc, murmură el. Poate sta cu Richard şi Geoffrey dacă tu trebuie să pleci. William, aşteaptă-mă, te rog, câteva minute. Vom discuta la întoarcere.

– Ce e cu oglinda? şopti William fără să se ridice. *Era* a lui Drake?

– Nu ştiu. O privi pe Alix: Era a lui?

Contesa clătină capul.

– Nu aceasta, deşi *se spune* că ar fi avut la bordul vasului său amiral o oglindă magică şi că funcţiona aşa cum ai descris tu. Ai citit despre ea?

– Nu-mi amintesc. În afară de asta, cred că am mai folosit această oglindă înainte, nu?

– Da. Totuşi, înainte de a continua discuţia...

Vocea i se pierdu când îl privi pe prinţ, iar Graham aprobă din cap.

– Ai dreptate. William, scuză-ne, te rog.

Încercă să se ridice, când prinţul se îndreptă spre uşă, dar era prea curând pentru aceasta. Se clătină, ameţit. Selwyn îl prinse de un braţ, iar William îl apucă de celălalt braţ. O clipă se temu că va leşina. Întâmplarea prin care tocmai trecuse şi stânjeneala care îl cuprinsese erau reale, dar erau şi foarte oportune. În timp ce se sprijinea de marginea mesei, prefăcându-se pe jumătate ameţit pentru a atrage atenţia lui William, generalul se ocupă de uşă.

– Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă ridic în picioare atât de repede după ieşirea dintr-o transă atât de profundă, spuse Graham pe un ton de scuză. O uşoară ameţeală. Mă simt bine acum.

William îl privi neîncrezător când ieşi pe uşă, iar Graham ridică mâna încercând să-l liniştească, ba reuşi să schiţeze şi un zâmbet. Îşi păstră zâmbetul pe buze până când Richard îi aduse hainele, ieşind apoi din nou. Abia după ce uşa se închise, îşi îngădui să se prăbuşească apoi moale în scaun, închizând ochii. Îl auzi pe Selwyn cum se aşază la rândul lui, pufnind indignat.

– Bine, acum spune-mi, ce naiba încerci să faci? spuse şeful său, bătând nervos darabana cu degetele pe marginea mesei. Alix, a mai făcut lucrul ăsta cât am lipsit eu?

– Nu; şi nu ştiu ce ş-a întâmplat, răspunse ea, trăgând aproape un taburet. Am avut de gând doar să-l căutăm pe Drake, aşa credeam. Unde *te-ai dus*, Gray?

Graham îşi frecă faţa cu mâini care păreau a aparţine altcuiva.

– Aş vrea şi eu să ştiu. Partea cu Drake a mers bine. Deşi, la sfârşit, mi s-a părut că ucid regi – şi că sunt ucis, la rândul meu, de câteva ori. Daţi-mi, vă rog, o foaie de hârtie şi un creion. Vreau să scriu câteva nume înainte de a le uita.

Încercă să nu se gândească la nimic în timp ce mâzgălea lista. Partea aceasta a transei era cuprinsă de ceţuri şi nu era sigur dacă dorea s-o limpezească. După ce şi ceilalţi citiră lista, Alix îl privi, gânditoare. Expresia de pe chipul lui Selwyn era de nepătruns.

– Ei, ce am prins? întrebă încet Graham. Vise, amintiri din alte vieţi trecute, ce a fost?

– Cred că amintiri, răspunse Alix. Uită-te din nou la listă. Cunoşti vreun nume?

– Nu reprezintă nimic special pentru mine. Deşi cred că am citit despre toţi cândva, însă...

Se aplecă greoi spre mormanul de haine. Selwyn întinse mâna să-l oprească.

– Eşti sigur că poţi să te îmbraci? S-ar putea să nu-ţi fi revenit încă.

Graham reuşi să schiţeze un rânjet slab când îşi luă pantalonii şi începu să şi-i pună. Gestul acesta îl costă un efort enorm.

– O să mă simt bine. Dacă fac ceva obişnuit s-ar putea să revin cu picioarele pe pământ.

Rămase în picioare până când îşi trase fermoarul şi îşi scoase sutana, dar efortul păru să-l sleiască de toată puţina energie pe care o recăpătase. Alb la faţă, se prăbuşi înapoi în scaun, cu poloverul mototolit în braţe.

– Gray, nu te-am văzut niciodată atât de dezorientat, murmură Alix. Spune ceva. Concentrează-te. Spune-ne mai multe despre aceste nume.

Clipi şi oftă din rărunchi. Apoi, cu gesturi obosite, începu să-şi pună puloverul, vocea auzindu-i-se înfundat prin lâna ţesăturii.

– Aha, FitzUrse. Era unul dintre cavalerii care l-au omorât pe Becket, nu-i aşa?

– Da, altcineva?

– Păi... William Wallace? N-are nici un sens. Era scoţian.

– Executat de Edward I, totuşi, spuse Selwyn. Aceasta poate fi legătura. O pereche interesantă: FitzUrse şi Wallace – criminal şi victimă.

– Nu, ucigaş şi ucis, îl corectă Graham fără să se gândească. *Ucigaş de regi şi ucis pentru regi sunt eu...*

Alix îi aruncă o privire pătrunzătoare:

– Ce-ai spus?

– Uci... Graham se opri derutat. Ce-am zis?

– Ucigaş de regi şi ucis de regi sunt eu, repetă ea. Parcă citai ceva.

Clătină din cap, cuprins din nou de vraja cuvintelor:

– Nu, nu ucis *de* regi, ucis *pentru* regi. *Necator regum sum, et pro regibus necor.* Este cu totul altceva.

Clipi, apoi îşi îngropă faţa în mâini şi încercă să-şi pună gândurile în ordine.

– Dumnezeule, de unde ştiu toate astea? murmură, puţin speriat. Ce dracu am fost, Alix? Vreun fel de călău al destinului?

– Poate într-un anume sens, răspunse încet Selwyn, dar este posibil să fi fost mai mult decât atâta. Se pare că ai făcut parte din ciclul regelui divin: FitzUrse îl omoară pe Becket pentru Henric al II-lea; Wallace este *omorât* pentru Edward?

Îşi drese nervos vocea:

– Totuşi, dacă ai fost Drake şi unii din ceilalţi care i-au urmat, înseamnă că ai fost şi apărător al ţării.

Se opri o clipă:

– Aş crede că acesta este rolul tău şi în *această* viaţă, având în vedere ce intenţionăm să facem.

– Parcă ai încerca să mă asiguri că nu am discutat despre repetarea sacrificiului de data aceasta, şopti Graham. Crezi că amintirile astea au menirea să mă pregătească pentru această eventualitate?

Selwyn păru foarte stingherit.

– Ştiam, atunci când am început, că ar putea apărea şi această posibilitate. Rezultatele acestei seri nu schimbă nimic.

– Să continuăm de aici, spuse Alix, încercuind câteva nume. Nu cred că are vreun rost să facem acum speculaţii referitoare la rolul lui Gray. Pe lista ta apare Tyrrel. Este vorba despre Walter Tyrrel, cel despre care se vorbeşte în legătură cu William Rufus?

– Rufus? Asta este!

Graham se sprijini pe spătarul scaunului, amintindu-şi brusc de regele cu părul roşu din viziunea sa. El era. Nu ştia din ce motiv anume scena respectivă avusese o mulţime de detalii.

Când deschise ochii, revăzu limpede totul, deşi de astă dată şi-o amintea, nu o trăia din nou.

– Eram la vânătoare. Era ziua de după sărbătoarea de Lammas, într-un an sfânt pentru el şi pentru ţară; avea patruzeci şi doi de ani şi ne aflam într-un secol nou. S-a întors spre mine şi mi-a zâmbit pe când îmi potriveam săgeata în arbaletă. Ştia. Vorbisem despre asta. El mi-a dat săgeata.

Deschise ochii, însă scena încă i se mai desfăşura în faţa lor.

– Am tras în el. A căzut peste săgeată. A murit înainte de a putea să ajung lângă el. Mi-amintesc că am plâns...

– Ai plâns şi aici, spuse Alix, punându-şi blând mâna peste a lui, când îi auzi vocea tremurând.

– Îţi mai aminteşti ceva?

Clătină din cap şi începu să-şi tragă ciorapii şi cizmele, dorind să dea mâinilor o preocupare.

– Nimic despre el, murmură. Aş vrea neapărat să ştiu ce anume a declanşat toate aceste fragmente de amintiri care nu au nimic de-a face cu Drake. Toate amintirile despre sacrificii...

– Să uităm o clipă de sacrificii, spuse Selwyn cu asprime. Cum a fost cu Drake? Ai aflat ce ţi-ai propus?

Graham se lăsă pe spate cu un oftat şi-şi frecă absent baza nasului. Dacă posibilitatea sacrificiului îl neliniştea *pe el*, atunci înseamnă că îl tulbura îndoit pe Selwyn, care îl desemnase pe Graham să-i ia locul şi să fie omul lor în negru – cel care ar fi urmat să fie sacrificat, dacă se ajungea până acolo. Pentru binele tuturor, era preferabil să continue povestea cu Drake, care fusese doar un apărător. Cel puţin, amintirile despre Drake nu erau atât de ameninţătoare.

– Nu ştiu prea bine dacă am aflat tot ce mi-am propus, dar am realizat contactul, spuse Graham, silindu-se să-şi scoată pentru moment celelalte gânduri din minte.

– Apropo, eu *eram* Drake – nu am cules doar informaţii despre el. La început stăteam pe culmea unui deal deasupra Strâmtorii Plymouth şi băteam toba, în timp ce Marele Sabat dansa în jurul meu şi trezea energiile pentru a stârni furtuna împotriva Armadei. Tu şi toba aţi constituit fundalul ideal pentru această parte, David. Toba a oferit firul care a unit toate imaginile.

Se cutremură:

– A fost ceva mai mistic şi mai puternic decât ne arată legendele.

Selwyn zâmbi pentru prima oară de când şedinţa se încheiase.

– Deci Drake era omul în negru? Aşa a reuşit să convoace Marele Sabat?

– Nu sunt sigur. *Aşa cred*. Trebuie să mă mai gândesc. După câte îmi dau seama, se pare că ar fi primit mandat direct de la Elisabeta. Se întâmplă ca vreunul din voi să ştie dacă reginei i-a căzut o jartieră când l-a făcut cavaler pe Drake?

– O jartieră? Ca cea a Ordinului Cavalerilor sau ca cea a vrăjitoarelor? întrebă Alix.

Graham clătină din cap, amintindu-şi catifeaua purpurie:

– Nu ştiu. Cred că era destul de asemănătoare. El ştia, cu siguranţă, că regina este mult mai înţelegătoare şi cunoaşte mult mai bine tradiţiile decât se arată în cronici. Era ceva în legătură cu Ordinul Jartierei. Erau de faţă câţiva Cavaleri ai Ordinului Jartierei, iar incidentul a avut o anumită semnificaţie pentru ei. Ea l-a pus pe Drake să-i ridice jartiera şi el a sărutat-o, înainte de a i-o înapoia. Apoi Cavalerii Ordinului Jartierei l-au salutat.

– Ciudat, spuse Selwyn, luând creionul din mâna lui Graham. Îţi aminteşti care anume dintre Cavaleri? E uşor de controlat.

Graham închise ochii, închipuindu-şi cele trei chipuri:

– Da. Leicester, Burghley şi Howard, Charles Howard de Effingham. Am avut senzaţia că îl cunosc bine.

– Nu-i de mirare. Era mare amiral în timpul Armadei şi probabil că îţi era şef, spuse Sewlyn. Deşi ceea ce ne-ai povestit e foarte straniu. Drake n-a fost niciodată Cavaler al Ordinului Jartierei.

– Dar nici nu părea că *trebuie* să fi fost, spuse Alix ridicând o sprânceană. Gray, poţi să ne dai şi alte nume care pot fi verificate din punct de vedere istoric?

Graham dădu afirmativ din cap:

– Sir Christopher Hatton. Era căpitan al gărzii reginei. Ea a folosit sabia lui. Iar ambasadorul francez a făcut gestul propriu-zis. Nu-mi amintesc numele lui, dar se poate la fel de bine ca nici Drake să nu-l fi ştiut.

– În regulă, pot verifica şi asta, răspunse Alix, rozând capătul creionului. Altcineva?

– Nu acum.

Îşi cuprinse fruntea în mâini.

– Isuse, ce mă doare capul! De-abia acum încep să simt efectul.

– Ai muncit mult, murmură Selwyn, ridicându-se şi începând să-i maseze cu ambele mâini ceafa şi umerii.

– Vino să dormi pe vasul meu în noaptea asta şi o să mai stăm de vorbă după aceea. Crezi că eşti în stare să conduci?

– O să-l rog pe William. Nu cred că o să se supere.

– William? Dragă prietene, coloneii nu cer...

– Ei bine, colonelul ăsta o va face, răspunse Graham, ridicându-se nesigur şi surâzând, pentru a dezamorsa surprinderea lui Selwyn. Zău, David, e în regulă. A făcut asta tot timpul. Şi în plus, o să-l facă să nu se mai gândească la ce s-a întâmplat în noaptea asta. Dacă aş fi ştiut, nu sunt sigur că l-aş mai fi lăsat să vină. Probabil că l-am scos din minţi de spaimă.

– Nu fi prea sigur, spuse Alix conducându-l la uşă. S-ar putea să-ţi rezerve o surpriză. Întreabă-l. Am senzaţia că simte mai mult decât lasă să se vadă.

Se întrebă ce anume voia ea să spună, dar nu mai era timp de explicaţii. O dată ieşit din cameră, îşi întipări pe chip o expresie liniştitoare, pentru Richard şi Geoffrey. Îşi puse cu ajutorul fiului său mantaua groasă şi observă că William era deja echipat cu cascheta şi haina, urmărindu-i cu atenţie mişcările.

În timp ce îl conducea pe William pe scări şi apoi la maşină, îşi dădu seama că pare preocupat, dar era ceva care îl împiedica să rupă tăcerea şi simţi că şi William ezită să vorbească. Nici unul dintre ei nu rosti nici un cuvânt, nici măcar atunci când prinţul scoase maşina pe şosea şi porniră înapoi spre Plymouth.

Capitolul 10

CĂLĂTORIRĂ ÎN TĂCERE primul sfert de oră, William la volan, iar Graham cu capul sprijinit de spătarul banchetei, cu ochii închişi, încercând să capete puteri pentru tirul de întrebări care încă nu începuse.

Se întrebă care era motivul. Deşi întotdeauna William ştiuse să-şi ţină gura când lucrau ceva, nu-i era deloc în obicei să tacă în momentul în care punctul culminant fusese depăşit iar întrebările puteau fi puse. Oricum, Graham nu se aşteptase la această tăcere, mai ales după discuţia avută la venire. Îl privi pe William cum îşi aprinde o a doua ţigară, flacăra de scurtă durată a chibritului descoperindu-i chipul neaşteptat de nervos, tulburat chiar. Fu şi mai surprins. În ceea ce-l privea, ce fusese mai greu trecuse. Atunci de ce era William atât de neliniştit?

– Te simţi bine? îl întrebă în cele din urmă, cu glas scăzut. Te frământă ceva în legătură cu cele petrecute?

William trase adânc fumul în piept şi îi dădu repede drumul peste umărul drept, unde se risipi pe geamul întredeschis al maşinii.

– Aş putea să te întreb acelaşi lucru.

– Dar n-ai făcut-o. De ce?

– Am tot aşteptat să sari la mine pentru că nu ţi-am ascultat ordinele! Hai, dă-i drumul! O merit. Am greşit. Recunosc.

Graham trecu repede în revistă cele întâmplate în ultimele trei ore şi nedumerirea îi deveni şi mai mare. Despre ce vorbea William?

– Probabil că sunt prea obosit ca să te urmăresc. La ce ordine te referi?

– Ce ordine mi-ai dat? izbucni William. Mi-ai spus să nu mă mişc de la loc. M-am mişcat! Nu mi-s-a părut că Selwyn şi doamna s-ar fi supărat, adăugă, pe tonul unui om care se scuză.

Dintr-o dată, mintea lui Graham se opri asupra mâinilor care-l trăgeau din abis, pe când el se lupta să ajungă la suprafaţă din această călătorie în timp. Alix şi da... drace! Asta era.

Crezuse că mâna de bărbat era a lui David; de fapt, fusese a lui William. Şi totuşi, atingerea mâinii îi părea atât de puternică, de familiară... Era oare posibil să-l fi *cunoscut* pe William într-o altă viaţă? Horoscoapele lor făcuseră aluzie la aşa ceva, însă el alungase gândul, ca fiind o simplă dorinţă fără suport real.

Îşi aminti cum îl privise pe William, care stătea aşezat pe bancă, şi cum se întrebase ce anume îl făcuse să nu se ridice. Acum ştia: nimic. Probabil că William şi-a dat seama de suferinţa lui şi s-a repezit, înaintea lui Selwyn, să-l apuce de mână, ştiind, cumva instinctiv, cum s-o ajute pe Alix să-l tragă în prezent. De ce nu spusese Alix nimic?

Îşi apăsă pe ochi podul palmelor şi încercă să gândească. Sigur că spusese ceva. Însă pur şi simplu cuvintele ei nu reuşiseră să pătrundă prin vălul de oboseală care îl înfăşura. Ceva despre William, că simte probabil mai multe decât lasă să se vadă...

Ei bine, William o făcuse – şi foarte bine făcuse. Da, încălcase ordinele, dar în acest caz Graham putea face o excepţie.

Îl privi din nou; amintindu-şi brusc că încă nu răspunsese la autoacuzaţia violentă a prinţului. Mâinile fine se albiseră încleştate pe volan, deşi de-abia puteau fi văzute în lumina difuză a tabloului de bord. Încordarea era mai mult simţită decât observată. Mustrându-se pentru această întârziere de neiertat, Graham clătină din cap şi se întinse pentru a atinge braţul prinţului într-un gest care se voia liniştitor. William se feri, tresărind.

– Doamne, Dumnezeule, Will, nu te speria aşa! şopti Graham. Iartă-mă. Abia *acum* mi-am dat seama că era mâna ta, nu a lui Selwyn – şi lucrul ăsta ar trebui să-ţi spună limpede dacă a fost un gest cuvenit sau nu.

Îşi întoarse privirea înspre întunericul din faţa lor, uitându-se la razele înguste ale farurilor care măturau şoseaua în timp ce luau altă curbă.

– Cu toată sinceritatea, trebuie să spun că probabil ai făcut un lucru corect, recunoscu el, deşi nici măcar nu îndrăznesc să mă gândesc la durerea de cap cu care m-aş fi pricopsit dacă *nu* ar fi fost corect. Deci cred că va trebui să te iert pentru că n-ai ascultat de data *aceasta* ordinele pe care ţi le-am dat – însă să nu se mai întâmple.

Tensiunea care se risipi era aproape palpabilă. Cu un oftat din rărunchi, prinţul trase pe dreapta şi opri. Umerii îi căzură într-un gest de uşurare şi îşi sprijini fruntea pe volan. Respiră adânc.

– Te rog să nu mai faci aşa ceva, Gray, şopti el, ridicând capul. N-am mai ştiut ce să cred când ai tăcut atâta vreme. Numai Dumnezeu ştie cât de mult ai insistat să nu mă amestec. Şi nu te-aş învinovăţi dacă ţi-ar părea rău că mi-ai îngăduit să vin.

– Nu-mi pare rău, răspunse Graham, dându-şi brusc seama că acesta era adevărul. Ţie îţi pare rău?

– Nu-mi pare rău, răspunse Graham, dându-şi brusc seama că acesta era adevărul. Ţie îţi pare rău?

– Doamne, nu! Sigur că sunt complet derutat – deşi asta nu trebuie să ne mire. Ce s-a întâmplat? Am avut impresia că lucrurile n-au mers exact cum ţi-ai fi dorit.

Graham pufni, auzindu-i nerăbdarea din voce:

– Am să-ţi fac un compliment: posezi un talent deosebit de a vorbi în doi peri. Ar trebui totuşi să ne vedem de drum, dacă te simţi în stare. Ca să-ţi spun adevărul, nu sunt prea sigur *ce anume* s-a întâmplat.

– Ei, ai aflat ceva despre Drake?

– Despre Drake? Da, am aflat, însă al naibii să fiu dacă îmi dau seama ce anume. O parte avea legătură cu regina Elisabeta.

– Ei, nu spune, buna regină Bess? William porni din nou maşina şi, accelerând, îi aruncă o privire lui Graham. Ce-ai văzut? Poate te pot ajuta.

– Cu tot respectul, mă îndoiesc că ai putea. Dacă nici Selwyn şi ceilalţi n-au fost încă în stare să descopere despre ce e vorba...

– Cu tot respectul, poate că ai nevoie exact de o părere proaspătă, replică William, cu puţină viclenie. Ştii bine că mă pricep destul de bine la modul de a gândi al monarhilor. Oricum, nu poate să strice, nu?

Graham fu de părere că, într-adevăr, nu putea să strice şi, în timp ce îşi continuau drumul, îl puse la curent, în linii mari, cu scena de la bordul „Ciutei Aurii". În timpul povestirii, William îi puse câteva întrebări. La sfârşit însă nu rosti nici un cuvânt. Graham începu să se întrebe dacă nu cumva fusese o pierdere de vreme, dar William îşi drese glasul şi-l privi din nou – umbră întunecată pe fondul şi mai întunecat al peisajului de ţară pe lângă care treceau.

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu prinţul. Poate că am şi eu nevoie de timp, ca şi ceilalţi, ca să diger povestea asta despre Drake şi bătrâna Bess. Şi am senzaţia că o să meditez cam mult la toate astea în următoarele zile – poate că o să am parte şi de o indigestie mentală.

Graham chicoti, dar amuzamentul i se stinse de îndată ce William îşi continuă ideea.

– Hai să vorbim puţin despre ultima parte, dacă nu te superi. Ce s-a întâmplat atunci? Strângeai atât de tare scaunul cu mâinile, că m-am întrebat dacă o să reziste stejarul. Şi faţa ta – Isuse, Gray, faţa ta! Cred că a fost singura dată în viaţă când m-am speriat cu adevărat.

Graham respiră adânc, prudent, dintr-o dată. Nu avusese de gând să-i povestească ceva lui William despre excursia neintenţionată în amintire. *Ucigaş de regi şi ucis pentru regi* – nu era sigur că prinţul era pregătit pentru asta.

Totuşi, putea să vorbească fără grijă despre vieţile trecute, în general, poate chiar să pomenească nişte nume. Va trece peste povestea cu ucigaşii şi ucişii.

acestea au provocat reacţia pe care ai văzut-o. Nu e ceva chiar atât de neobişnuit, deşi intensitatea a fost mai mare decât m-am aşteptat. De fapt, rareori poţi şti ce ţi se va întâmpla în timpul unor asemenea incursiuni în vieţi trecute.

Atent la curba din faţă, William păru a medita la cele aflate. Apoi spuse:

– Aceste celelalte vieţi – ai fost în stare să identifici vreuna?

– Câteva. Cea mai clară a fost din timpul unui strămoş de al tău; bătrânul William Rufus. Cred că eram un nobil din suita lui.

– Rufus? Într-adevăr? Parcă e îngropat la Winchester.

În urma mormăitului aprobator al lui Graham, William continuă:

– De fapt, mi-ai mai pomenit de el, nu? Mi-ai spus ceva despre moartea sa – că ar fi fost un fel de sacrificiu păgân.

Graham surâse, deşi o presimţire vagă i se strecurase în minte. De ce se mai chinuise să-şi cenzureze spusele?

– Cam aşa ceva. Ştii, ai un dar nemaipomenit de a pune lucrurile cap la cap. De ce te interesează atât mult bătrânul Rufus?

William râse:

– Păi fiindcă el este un alt William. Când John şi cu mine eram copii stăteam mult în casă, pentru că John era mai tot timpul bolnav. Guvernanta ne citea poveşti despre strămoşii noştri. Pot să-ţi povestesc despre oricare William vrei. Întreabă-mă orice.

Vocea prinţului era jovială, invitând parcă la replică, dar Graham rezistă tentaţiei. Era mult prea obosit ca să se avânte în exerciţii spirituale şi nu avea absolut nici un chef să cerceteze împreună cu William materialul referitor la vieţile trecute, înainte de a apuca să mediteze singur la cele întâmplate. Amintirea necăutată îl neliniştea şi i se părea că această neliniştе se referea cumva atât la el cât şi la William.

– Nu în seara asta. Ştiu că eşti prea încrezut ca să mă minţi. Serios acum, continuă el, vom ajunge foarte curând la reşedinţa ta şi s-ar putea să nu mai avem ocazia de a sta de vorbă între patru ochi pentru o vreme. Mai voiai să mă întrebi ceva în legătură cu cele întâmplate în noaptea asta?

William respiră adânc:

– Drept la ţintă! Da. Femeia care părea să conducă totul... e soţia lui Selwyn?

– Este. Dar ţine minte ce ţi-am spus despre felul cum trebuie să te porţi în viitor.

– Ţin minte. A, ce a făcut în spatele meu, imediat după ce am intrat?

Graham îi aruncă o privire uşor surprinsă. Fusese aproape sigur că William nu observase.

– Ţi-am spus şi înainte că încăperea trebuia să fie pregătită înainte de sosirea noastră, spuse cu sinceritate. Curăţată de elementele negative şi sigilată, ca să nu fim tulburaţi de nimic în timp ce lucrăm. Ea a închis poarta pe care o deschisese ca să ne lase să intrăm.

– Înţeleg. De aceea a trebuit să aşteptăm câtva timp după ce ai bătut în uşă. Iar generalul a deschis-o din nou înainte să mă scoată de acolo?

– Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? răspunse Graham, punând în cuvinte gândul anterior. Ai mai dori să afli ceva? Secrete de stat, poate?

– Păi tu m-ai întrebat dacă am nelămuriri. William inspiră adânc. Poarta asta – dacă n-ar fi fost deschisă, am fi putut totuşi să intrăm în cameră?

– Nici măcar nu mi-aş dori să încerc aşa ceva, zise Graham. Tu ce zici?

– Ah, las-o baltă. E ceva prea profund pentru mine.

– Cel puţin începi să-ţi dai seama de asta.

– Acum cine-i încrezutul? replică William. Altă întrebare: Cum de ai reuşit să intri într-o astfel de transă? De când am stat de vorbă ultima dată am citit o mulţime de lucruri despre hipnoză. Şi contesa, cum o cheamă, dacă pot să întreb?

– Alix. Oricum ai fi aflat, isteţ ticălos de la MI-6!

– Ei, mulţumesc. Mi-ai fost un profesor bun. În orice caz, m-am tot întrebat cum de-ai reuşit să intri într-o transă atât de profundă fără ca doamna să spună vreo vorbă. Mi-aduc aminte ce i-ai spus lui Michael, în ziua aceea, la Dover. Şi presupun că sunteţi amândoi subiecţi cu experienţă.

Graham se relaxă puţin. Aproape ajunseseră. Dacă putea să rămână suficient de mult timp la acest subiect relativ nepericulos, nu va mai avea parte de întrebări menite să-l aducă în pragul infarctului, referitoare la probleme secrete, şi va avea timp să mediteze mai întâi singur la cele întâmplate. Cu siguranţă că va vedea lucrurile într-o altă lumină după un somn bun.

– *Suntem* subiecţi cu experienţă, dar există o serie de factori care pot influenţa reacţiile. Durerea, de exemplu, poate împiedica concentrarea asupra unui proces de natură pur mentală. De aceea i-am vorbit lui Michael, ca să-l ajut să intre în transă, deşi, în mod obişnuit, poate să intre în transă adâncă la o simplă atingere sau în urma unuia din multele semne nonverbale care există – cum a făcut Alix în cazul meu. E uşor să intri în transă. Dar e altceva dacă vrei s-o foloseşti într-un scop anume. Nu e nimic magic în ceea ce priveşte transa ca atare.

– Chiar aşa. Crezi că eu pot fi hipnotizat?

– Sigur. Nu e o joacă de salon. Credeam că ai înţeles asta.

– Am înţeles. Totuşi, aş vrea să încerc odată. Cine ştie? Poate că am avut şi eu vieţi trecute, din astea despre care tot vorbeşti.

William chicoti spunând acestea şi Graham râse împreună cu el. Însă pe măsură ce-şi croiau drum prin străzile ude şi tăcute ale oraşului Plymouth, Graham se întreba dacă prinţul îşi dădea seama cât de aproape de adevăr erau supoziţiile lui. Intervenţia lui William în acel moment şi justeţea acesteia indica un anume fel de legătură care s-ar fi putut foarte bine referi la vieţi trecute, unele din ele atingând, fără îndoială, şi viaţa

lui Graham. Şi gândind astfel, colonelul simţi că-l inundă un irezistibil val de căldură.

Însă intervenţia ridica şi alte întrebări – întrebări stringente care, aproape în mod invariabil, duceau la o mai mare implicare din partea lui William.

Era oare William valetul de pică din cărţile lui Alix, destinat să joace un rol în aceste evenimente? Sau îl văzuse Graham pe William în cărţi doar pentru că el căuta o justificare a propriilor sale acţiuni şi voia ca tocmai William să fie cel din cărţi?

Şi dacă, într-adevăr, valetul de pică *era* William, cât de departe să îndrăznească ei să-l lase să ajungă? Aveau oare vreun control asupra lui, sau trebuia să stea de-o parte şi să accepte evenimentele, nutrind încrederea că o soartă precaută îl va împiedica pe prinţ să se implice prea mult?

Şi, mai presus de toate, dacă Graham şi William se cunoscuseră într-o viaţă anterioară iar Graham fusese ucigaş şi ucis, atunci cine fusese William?

În dimineaţa următoare, William zbură înapoi la Southampton. Avionul decolă cu puţin înainte de prânz, spre un cer albastru, strălucitor, spălat de ploaia din timpul nopţii. William privi cum oraşul şi nava de război a lordului Selwyn devin tot mai mici, în timp ce avionul lua altitudine şi se îndrepta spre est. Dar, inevitabil, gândurile i se întorceau mereu la noaptea trecută şi la toate cele văzute şi auzite.

Somnul, chiar puţin cât fusese, mai reuşise să estompeze contururile confuziei în care se afla. Se simţea mai plin de încredere acum, când era într-un mediu cunoscut, pe drumul înapoi spre Londra. Griffin era cam ţeapăn în dimineaţa aceasta. Atunci când William şi Graham se întorseseră, Denton îl aşezase la loc pe scaun, ca să-şi continue somnul provocat de „păhărelul" băut. Wells se plânse de o uşoară migrenă la micul dejun, dar nici unul din cei doi nu părea prea demolat şi nu li se păruse nimic ciudat. Se pare că Denton îşi făcuse bine treaba.

La început William se simţise stingher în prezenţa lui Richard şi Geoffrey, atunci când se întorsese la hidroavion, dar starea aceasta se risipi curând în faţa bunei dispoziţii a celor doi tineri şi în faţa căldurii cu care îl înconjurau. Nu-şi putea da seama exact care era motivul, dar se hotărî să nu mai intre în amănunte. Astăzi nu se mai simţea un intrus printre ei, deşi cei doi îl tratau cu tot respectul şi politeţea cuvenite rangului său.

După decolare a fost din nou invitat să ocupe, în timpul zborului, scaunul pilotului secund. Spre marea şi neaşteptata lui surpriză, au petrecut următoarele două ore cu glume pline de amabilitate, de parcă noaptea trecută nici n-ar fi existat – sau, îşi dădu seama mai târziu, poate

tocmai pentru că existase. Când, chiar înainte de aterizare, Geoffrey îl invită, şoväind, să ia masa de prânz împreună cu ei la popota ofiţerilor, nici nu-i trecu prin minte să refuze.

După prânz, cei doi l-au condus într-un tur neoficial al bazei lor – activitate pentru care, în mod obişnuit, nu ar fi arătat prea mult entuziasm, fiind suprasaturat de asemenea tururi în cursul desfăşurării îndatoririlor sale obişnuite – dar acesta era diferit. Oriunde s-ar fi dus, prezenţa sa nu numai că era bine primită, ci şi apreciată în mod practic atât de ofiţeri cât şi de soldaţi. A stat mult mai mult decât intenţionase; îşi dădu seama că-i vine greu să se despartă de cei doi tineri, atât de intim legaţi de lumea pe care o întrezărise în noaptea trecută – deşi nici unul nu rostise vreun cuvânt în legătură cu cele întâmplate.

Pe drumul spre gară se gândi şi mai mult la acea noapte şi, cedând unui impuls de moment, îi ceru lui Wells să verifice plecările de la Winchester, aflat cu doisprezece mile mai la nord pe aceeaşi linie. Când află că putea să facă legătura cu un tren spre Londra la ora şapte, îi ceru şoferului să-i ducă acolo. Nu văzuse încă niciodată catedrala, şi era păcat să piardă acest prilej din moment ce erau atât de aproape şi aveau timp. Cei care îl însoţeau părură surprinşi, dar inimosul şofer se şi îndrepta într-acolo, fără vreun comentariu.

Se lăsase amurgul şi slujba de vecernie era pe sfârşite când au ajuns la catedrală. Îl lăsară pe Griffin la maşină, împreună cu şoferul; l-ar fi lăsat şi pe Wells acolo, numai că aghiotantul său ar fi fost scandalizat la gândul că stăpânul său regal ar fi putut să intre neînsoţit într-un loc public. Apoi se strecură tăcut printr-o uşă laterală şi merse de-a lungul stranei slab luminate din partea sudică a catedralei. Corul intona Crezul.

Un slujitor al bisericii le ieşi înainte, căci nu se permitea vizitatorilor să circule prin catedrală în timpul slujbei, dar când observă eghileţii lui Wells şi îl privi mai atent pe William, făcu o plecăciune şi îi conduse la strana din spatele corului. William şi aghiotantul său nu erau singurii bărbaţi în uniformă aflaţi în spatele băieţilor din cor, aşa că nu stârniră nici o curiozitate inoportună. Cântecul „Amin" se stinse în liniştea catedralei şi toţi îngenuncheară pentru Tatăl Nostru. William îşi plecă capul şi îşi acoperi pe jumătate ochii cu o mână, în timp ce alunecă în genunchi, recunoscător luminii slabe şi anonimatul pe care aceasta i-l oferea. După câteva secunde, nici măcar nu-şi dădu seama că Wells îngenunchează în strană alături de el.

Nu-i era limpede motivul pentru care se hotărâse să vină aici. Era adevărat că nu mai fusese niciodată la Winchester, dar, în trecut, aceasta nu ar fi avut nici o importanţă. Deşi se considera un om destul de religios, nu se gândise niciodată că bisericile şi catedralele se deosebesc una de cealaltă, în alte privinţe decât, eventual, arhitectura. Winchester era altfel decât celelalte prin faptul că William Rufus era îngropat aici. Ştiuse asta

decât celelalte prin faptul că William Rufus era îngropat aici. Ştiuse asta şi înainte, desigur, însă i se părea că merită o atenţie mai mare după discuţia avută cu Gray cu o noapte înainte.

Nu ceea ce-i spusese Gray, ci mai mult lucrurile rămase nespuse stârniseră interesul lui William, care avusese impresia clară că Gray se eschivase, că nu-i spusese tot ce văzuse în legătură cu regele normand cu părul roşu. Gray plânsese în timpul transei, deşi William nu-l văzuse plângând nici măcar la moartea soţiei sale. Era atât de uluitor, încât nu îndrăznise să-l întrebe nimic.

Să fi plâns din cauza lui Rufus? *Fusese* el oare Rufus, trăindu-şi propria moarte în acea întâmplare nefericită petrecută în timpul vânătorii din New Forest? William nu era deloc sigur că Rufus fusese victima unui sacrificiu păgân, însă moartea lui era un fapt cert. O întrezărise oare Gray?

Pastorul se ridică şi toţi ochii se îndreptară spre el când începu să cânte singur, numai chipul şi mâinile fiindu-i slab luminate de lampa de birou aflată pe pupitru în faţa lui.

– O, Doamne, revarsă-Ţi milostenia asupra noastră.

– Şi izbăveşte-ne pre noi, răspunse corul.

– O, Doamne, salvează-ne Regele.

– Şi îndură-Te de noi când ne înalţăm ruga spre Tine.

Litania continuă: un dialog cântat între pastor şi cor. Gândurile lui William începură din nou să rătăcească, în timp ce privirea-i cerceta catedrala.

Catedrala era frumoasă. Formele graţioase ale lemnului şi pietrei sculptate îi umpleau inima de bucurie. Îi plăcea atmosfera de acolo – mirosurile, vastitatea arcadelor avântate, rezonanţa bogată a vocilor ridicate în rugăciune, aşa cum se întâmpla de cel puţin o mie de ani.

Observă jocul luminii pe piatra dantelată a stranelor şi a amvonului. Ridicând privirea, sorbi splendoarea boltelor în evantai, deşi ferestrele uriaşe erau oblonite din cauza camuflajului iar sticla fusese scoasă. Sutanele celor din cor îşi păstraseră însă culoarea: pete stinse de vişiniu şi alb pe patina de secole a stranelor, iar strălucirea lămpii reflecta pânza albă ca zăpada şi alama lustruită.

– Luminează întunericul în care ne zbatem, Te implorăm, O, Doamne, intonă pastorul, şi în marea Ta îndurare, apără-ne de toate primejdiile acestei nopţi. În numele dragostei singurului Tău Fiu, Mântuitorul nostru, Isus Cristos. Amin.

Oamenii se aşezară. Corul se ridică să cânte imnul de seară. William ascultă atent primele câteva măsuri, retrăgându-se la marginea stranei pentru ca umbra să-i acopere chipul, însă, treptat, vocile tinere îl încurajară să-şi lase din nou gândurile să rătăcească, alinându-l şi scufundându-l într-o altă dimensiune.

Chiar în faţa lui, jos, la nivelul podiumului pe care se afla corul, ochii i se opriră asupra-unei lespezi funerare. Era din marmură neagră, cam zgâriată, uşor ridicată pe margini şi aşezată pe o piatră crem, ca cea a

podiumului. Părea foarte veche şi se întrebă alene dacă nu cumva acela era locul unde se odihnea William Rufus. Sus, pe amvonul din piatră, mult la dreapta, se desluşeau câteva sipete funerare pictate, dar, după părerea lui William, acestea erau dintr-o epocă anterioară. Citise mai demult că în ele s-ar fi aflat oasele străvechilor regi, regine şi episcopi saxoni.

Se întrebă cine fuseseră aceştia, dacă toţi împărtăşiseră credinţa creştină, cum o fi fost viaţa lor într-un timp când convieţuiau două credinţe. Era posibil ca acestea să mai convieţuiască încă? Fu readus în prezent de pastor, care îi chemă pe toţi credincioşii să se roage pentru Majestatea Sa, Regele, şi se lăsă supus în genunchi.

– Bunăvoinţa Ta revars-o asupra milostivului nostru suveran, Regele George, recită pastorul, şi astfel, inspiră-i graţia Duhului Sfânt, ca pururea să-ţi asculte voia şi să umble pe căile Tale. Scaldă-l în daruri cereşti. Dă-i sănătate, bogăţie şi viaţă lungă. Întăreşte-l pentru izbândă şi pentru înfruntarea tuturor duşmanilor, şi apoi ajută-l ca după această viaţă să obţină bucurie şi fericire eternă întru Isus Cristos, Domnul nostru. Amin.

William pierdu şirul rugăciunilor făcute pentru ceilalţi membri ai familiei regale şi pentru reprezentanţii clerului, chiar dacă ştia că se referă şi la el, deşi nu-i spun pe nume. Acum şi-i amintea, în felul lui, pe ceilalţi: Mama cea mândră, rămasă singură, fără tatăl care murise; Bertie, cu iubita lui Elisabeta şi cele două nepoţele adorate: Lilibet şi Margaret Rose; sora lui Mary împreună cu soţul şi fiii ei; Harry şi Georgie şi familiile lor – şi fratele lui, John, care murise când aveau 13 ani; şi mai ales David cel exilat, care se purtase atât de frumos cu el când era mic, David care renunţase la tron şi care era pentru ei ca şi mort...

Slujba se terminase în timp ce el se ruga pentru toţi aceştia. Coriştii şi pastorii ieşeau prin uşa laterală, urmaţi de un şir dezordonat de mireni, bărbaţi şi femei, civili şi militari care participaseră la slujbă. William rămase în genunchi, acoperindu-şi parţial chipul cu o mână şi sperând că nu va fi deranjat. Însă după câteva clipe, în uşă apăru slujbaşul care-l întâmpinase la venire, însoţit de un bărbat mai în vârstă, probabil pastorul care oficiase slujba.

Când cei doi se îndreptară şovăind spre el, William se ridică oftând, şi încercă să ia una din atitudinile sale cele mai abordabile. Dacă s-ar fi putut, fără ca acest fapt să dea naştere unei situaţii neplăcute, ar fi dorit să petreacă înainte de plecare câteva minute singur, lângă mormântul lui Rufus – deşi nici măcar nu era sigur că îl identificase.

– Domnule, aţi dori să fiţi lăsat singur? murmură Wells, ridicându-se la rândul său.

– Nu, e în ordine.

William se îndreptă spre strana corului şi făcu un semn de salut cu capul către cei doi prelaţi, chemându-i lângă el cu un zâmbet.

– Alteţa Voastră, spuse sfios slujbaşul.

– Sigur că nu, domnule. Suntem onoraţi de prezenţa dumneavoastră. Vi-l prezint pe preotul Thompson, cel care a oficiat slujba în această seară; ar dori să vă prezinte omagiile sale.

– Alteţa Voastră, suntem deosebit de onoraţi de vizita dumneavoastră. Doriţi să vă arătăm ceva anume din catedrală?

– Nu, mulţumesc. Văd că vă pregătiţi să închideţi, aşa că n-o să vă reţin. Mă întorceam la Londra şi mi-am dat seama că nu am vizitat niciodată minunata dumneavoastră catedrală. Mi se pare că aici sunt îngropaţi nişte strămoşi îndepărtaţi de-ai mei, nu-i aşa? Prelatul păru a se încălzi la flacăra interesului princiar.

– Într-adevăr, aşa este, domnule. Uitaţi, aici sus sunt raclele funerare care conţin oasele multor regi şi regine saxone: Canute şi Emma, Kynewald, Kenulph, Matilda, regina lui Henry I. Şi desigur, fratele mai vârstnic al lui Henry, William Rufus, se află aici, sub turn.

– Chiar aşa? Mormântul de acolo?

– Da, domnule.

Omul ridică politicos din sprâncene, înclinând capul în direcţia respectivă, spre lespedea pe care William o descoperise.

– Se spune că Rufus nu a fost un creştin adevărat, cred că ştiţi. Când turnul s-a prăbuşit, la câţiva ani după ce a fost îngropat aici, au fost unii care au considerat acest lucru drept un semn al mâniei divine în faţa faptului că un astfel de om era îngropat în pământ sfânt. Turnul a trebuit reconstruit în întregime, încheie el pe un ton melancolic.

– Nu se poate spune însă că Rufus a fost un rege rău, se grăbi să adauge Thompson, ca nu cumva prinţul să creadă că ar fi vorba de o critică la adresa dinastiei sale. Însă atunci erau alte vremuri şi nu trebuie să-l judecăm prea aspru, după standardele noastre de astăzi.

William îşi stăpâni râsul şi ridică o mână, protestând amuzat.

– Nu trebuie să-i luaţi apărarea în faţa mea, domnilor, spuse el. Nu este decât un strămoş îndepărtat şi pe linie colaterală. Nu avem nimic comun în afara numelui.

Ceilalţi vădit uşuraţi, îi împărtăşiră veselia. William îşi dădu seama că, dacă voia să rămână singur cu Rufus, aceasta trebuia să se întâmple imediat. Liniştea devenea tot mai deplină, pe măsură ce ultimii oameni se strecurau afară, pe uşile din spate.

Dus pe gânduri, cuprinse cu privirea strana corului şi întreaga catedrală. Oftă:

– Ce loc minunat şi plin de pace! Credeţi, părinte, că aş putea să stau aici singur câteva minute înainte să încuiaţi uşile? Am văzut atâtea grozăvii în ultimul timp, încât ar fi un răgaz binevenit pentru mine şi v-aş fi foarte recunoscător.

Exprimată astfel, cererea lui nu putea fi refuzată. Asigurându-l că nu îi deranjează cu nimic, cei doi prelaţi îşi luară rămas bun şi îl lăsară singur. William îl trimise şi pe Wells să-l aştepte la maşină, apoi se aşeză în strana cea mai apropiată şi ascultă sunetul paşilor stingându-se de-a

în strana cea mai apropiată şi ascultă sunetul paşilor stingându-se de-a lungul naosului. Abia atunci se ridică şi merse spre lespedea neagră a mormântului. Se opri la capătul ei şi puse uşor o mână pe ea, pentru cazul că ar fi fost surprins, apoi o cercetă cu privirea. Piatra nu era împodobită cu vreo cruce, un text scris, sau cu alte decoraţiuni, însă această simplitate totală era cu atât mai irezistibilă.

Aşa deci, William Rufus, gândi el, întrebându-se dacă, atunci când era în viaţă, Rufus a stat vreodată în locul unde stătea el acum. *Ce anume erai? Ce ai reprezentat pentru Gray în acel alt timp atât de vast, ca să plângă pentru tine? Ai fost într-adevăr un păgân sacrificat pentru zeii tăi? Ce înseamnă asta?*

Privi altarul, silueta sculptată a lui Iisus de pe cruce, figurile demne ale sfinţilor grupaţi în juru-i. Apoi îşi întoarse privirea la regele ale cărui rămăşiţe pământeşti se aflau sub lespedea pe care îşi sprijinea mâna.

Gray spune că toţi zeii sunt Unul – acel Isus de pe cruce nu a fost decât unul din marii oameni în care se întrupează zeii pentru a ne învăţa cum să iubim. Interesantă teorie, deşi nu aşa am fost învăţat – însă nu pare greşită – e doar altceva.

Şi totuşi, cu ce fel de forţă comunică Gray? Îl cred când spune că nu este nefastă, că Drake nu are nimic de-a face cu diavolul – mai precis cu Satana – însă se obişnuia să fie spânzuraţi sau arşi pe rug oamenii care făceau ce fac acum Gray şi prietenii lui, chiar dacă pretind că este pentru binele Angliei.

Se uită pe furiş la crucifixul de pe altar, apoi clătină din cap şi surâse ca pentru sine – simţindu-se vinovat că stă de vorbă cu un rege de mult dus din lumea celor vii.

Acum eu exagerez! Dar tu ştii toate astea, bătrâne, nu? Probabil că ştii şi despre Drake, nu-i aşa? Dacă aparţii credinţei vechi, atunci poate că înţelegi această legătură, pe care Gray încă nu a fost în stare s-o realizeze: secretul de a strânge magicienii de astăzi să colaboreze. Are legătură şi cu jartiera, nu-i aşa? De aceea şi-a amintit scena de la bordul Ciutei Aurii.

Se gândi la steaua Ordinului Jartierei, pe care ar fi trebuit s-o poarte în timp de pace, apoi la jartieră însăşi. Şi la regina Elisabeta – alt monarh care, aidoma lui Rufus, nu a avut urmaşi. Să fi existat vreo legătură între cei doi? De aceea l-a văzut Gray pe Rufus, într-un mod atât de neaşteptat, după ce a văzut-o pe Elisabeta?

Scuturând capul, William oftă exasperat. Chiar dacă aceasta era logica, nu avea de gând să-şi ducă acum mai departe gândul. Dacă întârzia, Wells ar fi început să se agite şi ar fi venit să-l caute – deşi William nu putea înţelege în ruptul capului ce pericole credea Wells că-l pândesc în timpul acestei meditaţii solitare într-o catedrală părăsită. Wells îşi lua uneori prea în serios obligaţiile de gardă personală.

sănătatea fratelui său. Gray îi spusese că rugăciunea este o formă de magie. Dacă avea dreptate, atunci nu era nimic rău în faptul că William făcea o asemenea vrajă aici, cu mâna încă pe mormântul aceluia pentru care, după cum se spunea, magia constituise un mod de viaţă.

Când termină, făcu o plecăciune în faţa altarului şi se întoarse pe lângă mormânt, mângâind o ultimă dată piatra zgâriată de vremuri. Apoi ieşi cu paşi mari în naos, pregătit să facă faţă salutului prelatului, pastorului şi al altor oficialităţi locale, care fără îndoială se vor fi adunat până atunci. Asta se aştepta din partea membrilor familiei regale, era datoria lui. Nu avea nimic împotrivă.

Capitolul 11

DUPĂ CE ÎL PĂRĂSI PE PRINŢ, Graham îl luă pe Denton şi petrecu noaptea la bordul vasului lui Selwyn. Dormi neîntors până aproape de amurgul zilei următoare, când generalul veni pe navă. Mai târziu, în cabina lui Selwyn, au cinat şi au reluat întâmplările nopţii trecute. După ce contele a mai deschis o sticlă din stocul său personal, discuţia se aprofundă.

– Părerea mea este că regina a vrut să-i ofere un fel de recunoaştere magică, spuse generalul în cele din urmă, după ce Graham repetase deja de două ori episodul cu Drake, cufundându-se din nou în transă pentru a chema toate amănuntele din memorie.

– Dar dacă tu eşti o variantă modernă a lui, nu văd cum o să reuşim să facem asta. Nu prea putem să ne ducem la actualul rege al Angliei şi să-i zicem: „Maiestate, avem nevoie de un Mare Sabat şi am dori să recunoaşteţi în mod public că Sir John Graham este omul Vostru în negru. Vă rugăm, vreţi s-o anunţaţi în seara aceasta la BBC?"

Selwyn pufni în râs şi chiar Graham chicoti la auzul acestui scenariu nebunesc, dar starea lor de spirit se îmbunătăţi considerabil.

– Ce ai aflat despre acei Cavaleri ai Ordinului Jartierei? întrebă generalul, după ce epuizară presupunerile referitoare la regină.

– Leicester, Howard şi Burghley, spuse Selwyn, întinzându-se şi scoţând un volum gros de pe unul din rafturile din spate. Am citit câte ceva pe când dormeai, Gray. Ai făcut nişte conexiuni interesante, mai ales pentru un om care nu are cunoştinţe prea temeinice referitoare la această perioadă.

Graham se foi neliniştit. Selwyn deschise cartea la o pagină însemnată cu o hârtie împăturită şi despături hârtia, ţinând-o la distanţă, până îşi găsi ochelarii.

– Să vedem. Ştim destule despre Leicester, bineînţeles: Sir Robert Dudley, favoritul reginei o perioadă îndelungată. A fost primit în Ordin în 1559, anul următor încoronării Elisabetei. Cred că era mai tânăr decât ea doar cu un an. A fost făcut conte de Leicester în 1564; a murit în 1588, la o lună după înfrângerea Armadei. Se cunoaşte faptul că făcea parte din cercuri care cuprindeau câteva persoane cu interese oculte: John Dee; Sir Francis Welshingham, desigur; aha, poetul Edward Dyer, cercetător asiduu al chestiunilor oculte şi Sir Philip Sydney, al cărui tată fusese, la rândul lui, Cavaler al Ordinului Jartierei. Fiindcă veni vorba, Philip a fost un urmaş al lui Dee. Privi pe deasupra ochelarilor: Vă spune ceva povestea asta?

– Poate, rosti Graham gânditor. E interesant că Leicester a murit atât de curând după înfrângerea Armadei. Câţi ani avea?

– Nu era prea tânăr, cel puţin după standardele de atunci, răspunse Selwyn, făcând o socoteală rapidă; cincizeci şi cinci sau cincizeci şi şase. Cam tot atât avea şi Elisabeta.

Graham ridică o sprânceană.

– Şi asta e interesant. Opt ori şapte. Ar corespunde unui ciclu de domnie. Anul acela a fost un an critic pentru Elisabeta şi sub alte aspecte.

– Trecuseră şi şapte ani de când Drake fusese făcut cavaler, îl întrerupse generalul. De curiozitate, când a murit Drake? Selwyn surâse:

– Cu şapte ani mai târziu. În ianuarie 1596.

Generalul pufăi de câteva ori şi dădu din cap.

– Continuă. Ce ai aflat despre ceilalţi?

– Ei, bine, iată. Charles, al doilea Lord Howard de Effingham, a fost primit în Ordin în 1575 şi mai târziu a fost făcut conte de Nothingham şi mare amiral. Practic, el a comandat baza de la Cadiz şi a luptat pe mare împotriva Armadei şi, deşi Drake era secundul său, se pare că el a condus toată acţiunea. Apropo, şi tatăl său, William, primul lord Howard, a fost Cavaler al Jartierei şi mare amiral; iar soţia lui era fiica lordului Hunsdon, alt Cavaler al Jartierei, care era nepot al reginei.

Graham scoase un fluierat uimit iar generalul răsuflă cu zgomot:

– Un grup cam strâns, ce zici?

– Aşa s-ar părea, îl aprobă Selwyn. Şi toţi erau apropiaţi ai reginei. Burghley – William Cecil – a fost primul ei ministru mai mult de patruzeci de ani; primit în Ordin în 1572. Întâmplător, l-ai menţionat şi pe Sir Christopher Hatton, Gray. Nu era Cavaler al Jartierei atunci când Drake a fost făcut cavaler, *dar avea să fie* în vremea episodului cu Armada.

– Glumeşti!

– Nu, nu. A fost primit în Ordin în 1588. Era deja Cancelar al Angliei pe atunci. Dacă presupunem că a fost învestit de sărbătoarea Sfântului George, aşa cum se obişnuia, înseamnă că în vara lui 1588

aveam cel puţin patru Cavaleri ai Ordinului Jartierei care au fost martori la înnobilarea lui Drake şi la probabila primire a mandatului o dată cu recuperarea jartierei reginei. Vreau să vă mai spun că Hatton era alt favorit al reginei, recunoscut pentru interesele sale în sfera ocultului.

După o clipă de tăcere, Graham îşi propti scaunul pe picioarele din spate şi privi distrat tavanul:

– Leicester, Howard, Burghley şi Hatton. Vreunul din descendenţii lor de azi este Cavaler al Jartierei?

– Sunt doi, purtând prenumele Cecil, dar trebuie să verific cu Block Rod să văd dacă aceasta este legătura, răspunse Selwyn. Marchizul de Salisbury s-ar putea să fie un descendent direct, însă are aproape optzeci de ani. Nu ştiu nimic despre marchizul de Exter. Dar n-am auzit nimic care să facă vreo legătură între vreunul din aceştia şi vechile credinţe.

– Probabil pentru că nici *nu există* vreo legătură, oftă Graham.

– Poate. Oricum, v-am făcut liste cu Cavalerii Ordinului, atât cei din vremea Elisabetei cât şi cei de azi. Poate vă vor folosi. Luaţi-le.

– Haideţi să ne întoarcem la regină şi la foarte interesanta ei jartieră, spuse generalul, după ce el şi Graham puseră listele în buzunar. Să-l fi lăsat pe Drake s-o păstreze? Ar fi putut el să folosească jartiera ca semn al autorităţii sale şapte ani mai târziu, când a convocat Marele Sabat?

– Nu. În aceeaşi zi a dat-o francezului, ca s-o trimită ducelui d'Alençon, accentuă Selwyn. Toate cronicile spun acelaşi lucru. Dar prezenţa celor patru Cavaleri nu este amintită nicăieri, ceea ce nu înseamnă că nu au fost de faţă. Având în vedere relaţia lor cu regina şi importanţa isprăvilor lui Drake, este foarte probabil ca ei s-o fi însoţit pe regină în ziua aceea ca să vadă ce se va întâmpla cu el. Burghley era prim-ministru şi fără doar şi poate că era îngrijorat de posibilitatea ofensării spaniolilor şi a declanşării premature a unui război, căci Drake atacase vasele şi porturile spaniole. Leicester şi Hatton erau favoriţii ei; erau geloşi din cauza francezului care o peţea pentru d'Alençon, aşa cum erau geloşi şi unul pe celălalt. În plus, Hatton era prietenul şi protectorul lui Drake; deci avea un interes personal faţă de soarta acestuia. Howard era şambelan al casei regale şi o persoană care avea legături îndelungate cu lumea mărilor. De fapt, nici nu pot să-mi închipui ca vreunul din ei să nu fi fost acolo în aceste condiţii.

– Şi celelalte amănunte? întrebă Graham. Au fost corecte?

– Al naibii de corecte. Chiar am dat telefon câtorva experţi ca să mă asigur. Cele câteva inadvertenţe sunt mai ales de natură cronologică şi se datoresc diferitelor interpretări istorice. Însă cel mai important este faptul că s-a relatat incidentul cu jartiera pierdută şi este foarte probabil să fi fost vorba de mult mai mult decât o simplă întâmplare.

– Ceea ce înseamnă că nu am visat.

Oftatul lui Graham exprima uşurare şi totodată nesiguranţă.

Selwyn îşi scoase ochelarii şi-i puse pe masă, în faţa lui, privindu-l pe Graham cu mândrie şi puţină teamă îmbinată cu respect.

– Gray, chiar te-ai gândit că ai fi putut să visezi?

***

Au lucrat până sâmbătă noaptea, reluând cele deja discutate. Erau cu toţii convinşi că secvenţa pe care şi-o amintea Graham, de la bordul „Ciutei Aurii", era semnificativă pentru scopurile lor, însă nu descoperiseră nici o legătură care să le folosească. După câteva ore de somn, Graham a plecat duminică la prânz şi a călătorit tot restul zilei.

Toată dimineaţa de luni a fost ocupat cu diferite întâlniri programate, inclusiv o cerere de ultimă oră a superiorului său de a-l înlocui la o întrunire de la Whitehall, la ora 11. Mormăind în barbă, Graham îşi puse uniforma şi îl rugă pe Denton să îl ducă până acolo. Sperase să aibă timp s-o sune pe Alix ca să afle ce a făcut cu lista ucigaşilor de regi. Nu reuşi.

Şi nici nu înţelese exact de ce fusese atât de necesară prezenţa lui la acea întrunire. Îşi recunoscu unii colegi din Serviciul Secret al Marinei şi al Ministerului Aviaţiei, însă subiectele discutate nu se refereau nici pe departe la activităţile lui Graham sau ale şefului său. Întâlnirea era doar un fel de repetare a lucrurilor pe care le ştia deja. Ca să se amuze îi studie pe cei prezenţi şi încercă să-şi dea seama cât de interesaţi erau de discuţia care avea loc. O altă parte a minţii lui însemna punctele mai importante ale întrevederii. Cele două activităţi îl ajutară să nu se mai gândească la faptul că era, încet-încet, strangulat de propria lui cravată.

Chiar de la început, atenţia i-a fost atrasă de un bărbat cu însemne de maior pe epoleţi. Funcţia sa militară era tot atât de nebuloasă pentru Graham ca şi ale celorlalţi oameni din cameră, fapt obişnuit în întrunirile mixte ale diferitele servicii secrete; dar Graham ştia foarte bine cu ce se ocupa Thomas Collier, în afară de activitatea sa militară. Collier era marele şef al unei frăţii oculte foarte vechi şi bine închegate, al cărei ajutor pentru noaptea de Lammas Alix încercase fără succes să-l capete în urmă cu mai puţin de două săptămâni. Graham îl cunoştea numai din întruniri de acest gen, dar era la curent cu tradiţia magică de care aparţinea, fiind el însuşi un iniţiat, deşi nu mai era afiliat nici uneia din lojile grupului existente în Anglia. Collier nu avea nici cea mai mică idee despre legătura lui Graham cu Alix sau cu lumea ocultă.

Deşi nici unul din ei nu a rostit vreun cuvânt, prezenţa lui Collier l-a călcat pe nervi pe Graham în tot timpul şedinţei. Refuzul lui de a coopera îl irita tot mai mult. De la eşecul suferit în Hyde Park, Graham nu primise nici un semn cu privire la posibilitatea de a-i face pe ceilalţi să coopereze, dar, pe măsură ce întrunirea se apropia de sfârşit, se hotărî să ia taurul de coarne şi să-l abordeze pe Collier, dacă reuşea s-o facă cu discreţie. Trebuie să se pregătească şi pentru eventualitatea ca mandatul încredinţat de Drake să nu fie înţeles *niciodată* – dar, pe de altă parte, Collier *s-ar*

fi putut să-i răspundă lui Graham acolo unde Alix nu avusese succes. Chiar dacă acesta refuza din nou, Graham era sigur că va păstra taina, fie şi numai din cauza jurămintelor făcute în trecut de amândoi.

Puţin după ora unu, când şedinţa se sfârşi, Graham reuşi să plece în acelaşi timp cu Collier, salutându-l amabil pe când coborau cu liftul, împreună cu alţi câţiva ofiţeri, şi stând în preajma lui când se apropiară de ieşire. Afară, cerul părea ameninţător iar Graham fu bucuros să-l vadă pe Denton aşteptând lângă maşina trasă lângă bordură. Privind la Collier, îşi văzu confirmată speranţa că maiorul nu se gândise să-şi cheme maşina.

– Ei, dacă nu-s nemţii, e ploaia, ce ziceţi, domnule maior? spuse jovial, privind norii şi apoi uitându-se la Collier cu un zâmbet prietenos. Sper că şoferul dumneavoastră nu a plecat prea departe.

Collier ridică din umeri:

– Am venit pe jos, domnule colonel. Vremea părea bună când am plecat.

– Da, cam aşa se întâmplă în acest anotimp. Ghinion. Vă duc eu cu maşina, dacă doriţi, spuse Graham arătând maşina, unde Denton deschidea deja portiera. La Wellington Barracks, nu?

– Da, vă mulţumesc foarte mult. Sunteţi sigur că nu vă deranjează?

– Câtuşi de puţin, spuse Graham aşezându-se în spate lângă Collier. Denny, domnul maior merge la Wellington Barracks.

– Am înţeles, domnule.

Se instalară confortabil şi Denton se îndreptă spre sud, pe lângă Whitehall. După câteva secunde, Graham se întoarse spre însoţitorul său:

– Mi s-a dat a înţelege că avem o cunoştinţă comună, domnule maior, spuse pe un ton de conversaţie, privindu-l dintr-o parte, în timp ce ochii lui Collier spuneau că nu bănuieşte nimic.

– Da? Cine anume, domnule?

– Contesa de Selwyn. Am înţeles că v-a făcut o vizită, acum câteva săptămâni.

Collier înmărmuri, deşi îşi masca bine neliniştea.

– Lady Selwyn? O cunosc puţin, domnule colonel, dar nu-mi închipui ce v-a putut spune despre mine.

– Nu puteţi? Graham se aplecă şi îl atinse pe umăr pe Denton:

– Ocoleşte, Denny, te rog. Pe când înconjurau Piaţa Parlamentului, îndreptându-se spre Broad Sanctuary şi Victoria Street, Graham ridică geamul despărţitor, izolându-se de Denton. Collier devenise foarte palid, iar mâinile i se albiră pe servieta pe care o ţinea strâns.

– Nu înţeleg, domnule colonel, şopti în cele din urmă, într-un efort disperat de a scăpa. Îmi puneţi la încercare loialitatea?

– Ştiţi bine că nu este vorba despre aşa ceva, domnule maior – cel puţin nu oficial, răspunse Graham pe un ton scăzut. Vă daţi seama, desigur,

că poziţia mea este şi mai fragilă decât a dumneavoastră prin faptul că mă deconspir.

Collin tresări:

– Dumneavoastră?

– Am făcut acelaşi legământ – *Frater Augustus*.

La exclamaţia lui Collier, Graham se întinse şi făcu cu degetul un semn pe spatele mâinii celuilalt bărbat. Collier plecă fruntea şi închise ochii, în încercarea de a nega, dar Graham ştia că semnul lui a fost recunoscut şi acceptat.

– Deci înţelegeţi la ce mă refer, continuă Graham. Ar trebui să mai ştiţi că am fost foarte necăjit când am aflat că nu doriţi să colaboraţi cu Lady Selwyn. Este unul dintre cele mai importante lucruri pe care le pot face oameni ca noi pentru a ajuta la câştigarea războiului, *frater*. Ameninţarea invaziei nu este mai puţin serioasă astăzi decât a fost în alte vremuri, când strămoşii şi predecesorii noştri şi-au îndeplinit misiunea. De ce aţi refuzat?

Collin înghiţi cu greu nodul care i se pusese în gât şi deschise ochii, privind fix la servieta de pe genunchi. Umerii i se gârbovirâ.

– Erau alte timpuri, domnule colonel. Acum e prea periculos. Dacă ştiţi acel semn de recunoaştere, ar trebui să înţelegeţi asta.

– Ştiu multe semne, replică Graham, fără să ridice tonul. Şi-mi dau seama de pericol mult mai bine decât v-aţi putea imagina. Totuşi, vă rog să vă gândiţi la alternativa posibilă, în cazul că nu se va face nimic. Acţiunea concertată este singura noastră speranţă, unanimitatea voinţei noastre, pentru a-l speria pe Hitler şi pentru a opri o dată pentru totdeauna ameninţările cu invazia. Această insulă *nu trebuie* să fie cucerită.

– Nu vă poate contrazice nimeni, murmură Collier. Motivele dumneavoastră sunt întemeiate. Dar implicaţiile unei asemenea cooperări... pur şi simplu nu pot să cer oamenilor mei aşa ceva. Vorbiţi despre un Mare... *Ştiţi* despre ce vorbiţi! spuse, pe un ton puţin iritat, aruncând o privire spre Denton, care părea a nu-şi da seama de nimic. Cum îndrăzniţi să cereţi aşa ceva? Nu aveţi autoritatea s-o faceţi. Ştiţi asta la fel de bine ca... cine dracu' credeţi că sunteţi?

Graham oftă. Prin *cine*, Collier voia să spună *ce* – iar asta Graham nu-i putea spune, pentru că nici el nu ştia încă. Şi nici nu îndrăznea să mai insiste, căci dacă ar fi părut că urmăreşte să pericliteze cât de puţin autoritatea pe care Collier simţea că o are, ar fi distrus complet orice posibilitate a unei înţelegeri viitoare.

Se îndreptau acum spre Buckingham Gate, aşa că se aplecă şi bătu uşor în geamul despărţitor, în semn că Denton se putea îndrepta spre destinaţia iniţială. Se resemnă apoi în faţa acestei noi înfrângeri.

– Nu face nimic, domnule maior, spuse încet. Îmi pare rău dacă v-am făcut să vă pierdeţi timpul sau v-am dat motive de panică. Vă înţeleg temerile. Probabil că am sperat să aveţi mai mult curaj.

– E nevoie de mai mult decât doar de curaj, spuse Collier când maşina opri la Wellington Barracks. Trebuie să spun că vă admir curajul, dar atât nu este de ajuns. Nu trebuie să mi se deschidă portiera. Mă descurc. Vă mulţumesc că m-aţi adus până aici.

Trânti portiera. Graham se lăsă pe pernele banchetei şi oftă.

– Şi cu asta, basta, spuse, neadresându-se cuiva în mod special. Coborî geamul despărţitor.

– Poţi să mă duci înapoi la birou, Denny. Aş vrea să fac totuşi ceva în după-amiaza asta. Pentru că acum am dat greş.

Însă biroul nu se dovedi a fi un refugiu. Îl descoperi acolo pe prinţul William, aşteptându-l aşezat în spatele biroului. Picioarele încălţate în pantofi bine lustruiţi se sprijineau de colţul mesei, iar mâinile i se odihneau pe braţele scaunului. Aşa cum obişnuia în ultima vreme, când nu dorea să atragă atenţia asupra lui, prinţul purta o uniformă simplă, de serviciu, de căpitan de marină, fără nici o decoraţie. Zâmbi cu voioşie în faţa surprizei evidente a lui Graham şi-şi dădu jos picioarele.

– Bună, Gray. Băieţii tăi din camera de alături mi-au spus că probabil o să te întorci curând de la şedinţă şi m-am hotărât să te aştept.

Graham îşi aruncă în cuier cascheta şi-şi slăbi nodul cravatei, încercând să nu arate cât de neliniştit se simţea. Ultima persoană pe care ar fi voit s-o vadă în acea zi era prinţul, mai ales că avea atâtea de făcut. După refuzul lui Collier şi tensiunea pe care o resimţea din încercarea de a descoperi secretul lui Drake, nu-i mai lipsea decât o hârjoană spirituală. Iar pe chipul oaspetelui său nu putea citi adevăratul motiv al vizitei.

– Trebuie să-ţi spun că sunt cam ocupat, îl anunţă cu sinceritate. Am fost pe goană toată dimineaţa, n-am mâncat nimic şi nu ştiu când o să termin la noapte. Nu vreau să fiu bădăran, dar există un motiv anume pentru care ai vrut să mă vezi?

William ridică ambele sprâncene:

– Ia uite, ce mai primire călduroasă pentru un prieten vechi, spuse el blând. Ai fi putut să zici: „Ce bine-mi pare că te văd, William" sau „Cred că ai călătorit bine de la Plymouth, domnule" sau chiar să murmuri „Alteţa Voastră" şi să mă saluţi milităreşte. Nu cer un comportament prea ceremonios din partea prietenilor mei, după cum bine ştii, Gray, dar aştept puţin respect, şi asta de la oricine altcineva, în afară de tine. Crezi că aş fi dat buzna aşa, fără măcar să-ţi fi dat un telefon înainte, dacă nu aş fi crezut că este ceva important?

Oftând, Graham se sprijini cu ambele mâini de marginea biroului şi-şi puse capul în piept. Mersese prea departe, cu toată prietenia care-i lega.

– Vă rog să-mi acceptaţi scuzele, domnule, murmură plin de remuşcări. William, iartă-mă. Tocmai am suferit un eşec despre care n-aş vrea să vorbesc aici. N-am vrut să te reped şi nici să fiu nerespectuos.

– Aşa e mai bine.

William se ridică şi îşi luă cascheta:

– De fapt am venit să te iau la o plimbare. Nu-ţi scoate haina. Nu accept nici un refuz. Am descoperit că astăzi nu am nimic în program, aşa că am dat liber oamenilor mei şi am venit singur. Am adus chiar şi nişte sandviciuri. Nu mai comenta. Vino.

– Sandviciuri?

Lui Graham nu-i venea să-şi creadă urechilor. William îşi puse cu dezinvoltură cascheta şi ocoli biroul, părând a-şi fi recăpătat buna dispoziţie.

– Unde mergem?

– Nu m-am decis încă. În momentul ăsta am chef să văd nişte cheiuri.

– Cheiuri?

– M-ai auzit. Haide. Nu fi supărat. Luăm maşina mea. După cum poţi să-ţi dai seama, am meditat destul de mult de când am stat ultima oară de vorbă.

– Sigur că da, mormăi Graham luându-şi cascheta şi strângându-şi cravata. *Te rog*, vrei să-mi spui unde mergem, ca să-i pot spune lui Denny unde mă poate găsi în caz de urgenţă?

– Deptford, răspunse laconic prinţul.

În maşină, pe drumul spre Old Kent Road, deveni însă mai vorbăreţ. Îi povesti pe scurt lui Graham cum şi-a petrecut dimineaţa şi cum a reuşit să plece neînsoţit, apoi îl întrebă ce a făcut *el* toată ziua. Colonelul îi spuse, fără să pomenească însă nici un nume. Când termină, William era consternat.

– Vrei să zici că individul te-a refuzat?

Graham ridică din umeri:

– A fost foarte politicos, până aproape de sfârşit, dar... da, pot să spun că a fost un refuz categoric. Este un om înfricoşat.

– Cât de înfricoşat? întrebă William. Adică, acum, că ştie cine eşti, nu crezi că o să-ţi dezvăluie identitatea?

Se îndreptau acum înspre est, către Greenwich.

Graham clătină din cap:

– Nu. Era supărat, dar nu chiar atât de supărat. Şi nici nu ştie exact cine sunt. Pur şi simplu nu-mi recunoaşte autoritatea de a cere ceea ce am cerut. Nu cred că trebuie să-i găsim vreo vină. Totuşi a recunoscut semnul pe care l-am făcut. Cu ani în urmă, am lucrat în cadrul tradiţiei lui, aşa cum am lucrat şi în altele, pe lângă a mea. Ordinul lui este asemănător cu francmasoneria în ceea ce priveşte sistemul gradelor.

– Asta înseamnă că nu-l mai urmezi?

– Nu în mod activ, deşi îi respect pe adepţii lui. Iar astfel de legăminte, ca cele pe care şi eu şi el le-am făcut, te leagă pe viaţă, aşa cum ştii şi tu. Nu cred că o să-şi încalce jurământul.

William pufni:

– Nu, dacă pedeapsa este ca cea existentă în cazul jurămintelor făcute de mine. Ştii că acum fratele meu George este Mare Maestru. I-a succedat anul trecut stră-unchiului nostru Arthur. De fapt tu nu eşti creştin, nu?

Graham se aştepta la această întrebare de câteva săptămâni, însă contextul în care fusese în cele din urmă pusă îl făcu să surâdă, în ciuda dificultăţii subiectului. William nu făcuse nici o pauză între povestea cu stră-unchiul Arthur şi interogaţia fatală.

– Mă uimesc întotdeauna tumbele tale de logică netulburată. Cât de detaliat vrei să fie răspunsul?

– După cum te cunosc, nu cred că o să te mulţumeşti cu un simplu da sau nu, răspunse William. Încearcă totuşi să-l faci cât mai scurt. Aproape am ajuns.

– Foarte bine. Nu, nu sunt, în sensul cel mai ortodox, deşi există aspecte ale creştinismului pe care le admir foarte mult. Vechile şi noile religii au coabitat timp îndelungat. Este mare păcat că atât de mulţi oameni au fost torturaţi şi ucişi din cauza îngustimii religiilor altor oameni, în loc ca ele să se unească şi să formeze un întreg minunat. Cred că nimeni nu deţine monopolul asupra adevărului.

– Aici nu te pot contrazice, spuse William. Dar tu nu crezi în Isus şi în Sfânta Treime? Am văzut cum te porţi în biserică. Nu pari deloc stingherit.

Graham izbucni în râs, buna dispoziţie fiindu-i restabilită de înverşunarea cu care prinţul mergea direct la ţintă.

– O parte din atitudinea mea este o mască de protecţie – mersul la biserică, vreau să zic – dar de ce să fiu stingherit? Crezi că are vreo importanţă unde sau în cel fel te închini în faţa adevărului? Forţa creatoare are atât de multe forme şi înfăţişări – de ce să fii obligat să venerezi una anume?

William tăcu. Era evident că se gândeşte. Curând, îşi parcă Rolls-ul în spatele clădirii care adăpostea Royal Naval College şi-l conduse pe Graham pe malul râului. Graham ducea punga de hârtie pe care prinţul o luase de pe bancheta din spate. După o scurtă plimbare pe faleză, au găsit o bancă şi s-au aşezat să mănânce. Un grilaj metalic ascundea parţial privirii Tamisa, iar la mai puţin de o jumătate de milă la stânga se aflau docurile din Deptford. William nu făcu nici o referire la ele în timp ce-şi mâncau plăcintele cu carne şi cartofii prăjiţi.

Din cauza cerului ameninţător, numai câteva din celelalte bănci erau ocupate. Puţini erau şi cei care se plimbau pe faleză. Erau totuşi destui militari pentru ca prinţul şi Graham să se prefacă a nu fi altceva decât doi oameni în uniformă, care iau un prânz frugal în aer liber – deşi frunzele de stejar de pe casketă atrăgeau priviri mai cercetătoare din partea trecătorilor. Însă aceste priviri erau întotdeauna discrete şi îi

aminteau lui William de experienţa din magazinul de unde cumpărase prânzul.

– Întotdeauna se întâmplă la fel, murmură el, trăgându-şi cozorocul pe ochi când un pensionar în cârje îl privi atent şi apoi îşi văzu de drum de parcă n-ar fi observat nimic deosebit.

– Îşi dau seama că semăn cu mine, dar apoi se gândesc că n-am cum să fiu eu – singur-singurel, cumpărând plăcintă cu carne ca un om obişnuit – aşa că se prefac că n-au observat. Îmi pare rău, n-am nimic de băut.

Graham râse prietenos şi spuse că nu are nici o importanţă, simţindu-se mult mai vesel cu stomacul plin. Băură amândoi apă de la ţâşnitoare, apoi aruncară resturile prânzului într-un coş de sârmă.

– Aşa cum poţi să-ţi închipui, m-am gândit mult la ce am discutat în noaptea aceea, spuse William puţin mai târziu, când se plimbau pe faleză. Sunt unele lucruri pe care, sincer să fiu, nu le înţeleg deloc, însă am verificat câteva fapte istorice. Ştiai, de exemplu, că imediat după înnobilarea lui Drake, „Ciuta Aurie" a rămas pentru totdeauna la docurile din Deptford, ca un fel de atracţie turistică elisabetană?

Graham rânji neîncrezător:

– Nu mai spune!

– Aşa a fost. A început să putrezească pe la 1600. Se spune că un călător elveţian a luat o bucată din ea ca amintire. Cred că scaunele au fost făcute la scurt timp după asta. Sunt patru, ştiai? N-am avut noroc în localizarea cheiului, dar trebuie să fi fost pe undeva pe acolo.

Arătă spre panorama din faţa lor, unde malurile Tamisei coteau la dreapta, apoi îşi băgă mâinile în buzunare şi tăcu. Graham se întrebă unde voia să ajungă, căci prinţul descoperise sau i se păruse că a descoperit ceva, însă încercă să-şi reprime nerăbdarea, aşteptând următorul inel în acest lanţ logic. Nu putea fi mai uşor pentru William decât era pentru el.

– Chiar a fost nevoie să mă aduci până aici ca să-mi spui doar atât? îl întrebă cu nonşalanţă, după o pauză bine gândită.

Un zâmbet sfios se strecură în colţul buzelor lui William:

– Tu ai spus că locurile păstrează legături cu trecutul. Dacă n-ar fi fost aşa, de ce ar fi trebuit să mergem până la Buckland?

– Merit răspunsul ăsta, replică Graham, surâzând la rândul lui.

Se gândi la implicaţiile spuselor lui William şi continuă:

– Vrei să spui că aici s-ar putea să-mi amintesc mai multe?

– Aşa cred. Ce-ar fi să-mi povesteşti iar ce s-a întâmplat când regina şi-a pierdut jartiera?

Graham se opri şi îl privi fix:

– Sper că mă crezi *cu adevărat*.

William ridică din umeri, însă încercarea sa de a părea nepăsător dădu greş.

– Nu întru totul. Am verificat şi eu.

Scoase o foaie de hârtie din buzunar şi o despături.

– Am căutat vreo dovadă a faptului că Elisabeta însăşi simţise intervenţia unei forţe supranaturale în victoria asupra Armadei. Dacă ce mi-ai spus este adevărat, evident, nu ar fi fost o atitudine făţişă, dar... ei bine, s-au bătut nişte medalii pentru comemorarea evenimentului. *Afflavit Deus et dissipati sunt*, citi el. Asta scrie pe una din ele: *Dumnezeu a suflat şi i-a risipit*. Desenul ăsta era pe spatele medaliei. Reprezintă cumva vreun simbol magic?

Schiţa pe care i-o oferi lui Graham fusese trasată în grabă, însă sensul ei era suficient de limpede ca să-l facă să ridice uimit o sprânceană. Nu-i răspunse imediat, căci în apropierea lor se afla un bătrân într-un scaun cu rotile, care hrănea porumbeii. Porumbeii se ferira din calea lor, apoi se regrupară în spate. Bătrânul îi privea fix. Când se depărtară suficient, Graham îi înapoie hârtia.

– Reprezintă un fel de protecţie magică – un cerc de apărare. Probabil că este opera lui Dee.

– Aşa mi-am închipuit şi eu, dacă toate celelalte sunt adevărate, răspunse William. Bagă de seamă, nu spun că aş crede tot ce mi-ai povestit, dar vineri noapte s-a petrecut ceva extraordinar – nu pot să-mi explic prea bine, dar m-am gândit că am putea încerca să aflăm ce s-a întâmplat folosind informaţia ca şi cum *ar fi* adevărată. Are sens ce spun?

Graham făcu o grimasă:

– Mi se pare o opinie calificată; continuă, te ascult.

– Nu, acum e rândul meu să ascult şi rândul tău să vorbeşti.

Ajunseseră pe un promontoriu ieşit chiar din malul fluviului, ferit de trecătorii de pe faleză. Îndemnându-l pe prietenul său să coboare pe promontoriu, William îşi puse hârtia înapoi în buzunar. Doar un pescăruş le dădea târcoale, în speranţa că îi vor da ceva de mâncare.

– Să începem cu începutul, spuse William. Povesteşte-mi din nou ce s-a întâmplat când regina şi-a pierdut jartiera.

Graham se sprijini cu braţele de parapet şi-şi împreună degetele, privind apa. Era de părere că merita să încerce.

– Toţi am tăcut, şopti el, derulând din nou imaginile pe ecranul format de undele şi curenţii fluviului de dedesubt. În suita ei erau trei Cavaleri ai Ordinului Jartierei – Leicester, Howard şi Burghley – şi aceştia împietriseră. Nimeni, în afară de francez, nu a schiţat nici o mişcare. El s-ar fi repezit să ridice jartiera, însă privirea reginei l-a pironit acolo unde se afla.

– Şi ce s-a întâmplat apoi?, îl îmboldi William.

– Apoi ea m-a privit. Ceva parcă a trecut de la unul la celălalt – ca un curent electric. S-a uitat la jartieră. Nu mai aveam nici o umbră de îndoială că voia ca eu să o ridic.

Îşi simţea gâtul uscat şi era conştient de faptul că se scufunda tot mai adânc în amintire. Vocea îi scăzu, semănând tot mai puţin cu vocea lui obişnuită.

– Am ascultat-o. Nu mă puteam împotrivi – şi nici nu voiam. Nimeni nu a scos nici o şoaptă când am ridicat-o. Ştiam cumva că reprezenta mult mai mult decât o simplă jartieră. De aceea am sărutat-o înainte de a i-o înapoia. Era ca şi cum aş fi ţinut în mâini o relicvă sfântă. Apoi, când i-am sărutat mâna, acesta a fost un gest de veneraţie profundă, nu avea legătură cu faptul că tocmai mă înnobilase. Şi când oamenii aceia s-au plecat în faţa mea, i-am ţinut minte pentru viitor: Leicester, Howard...

I se tăie răsuflarea şi clipi, apoi închise ochii şi intră mai adânc în transă, căci se formau imagini noi. O parte din el îl simţea pe William, care-l privea aşteptând, puţin nerăbdător, însă o altă parte ştia că prinţul înţelege ceea ce se întâmplă şi nu se va speria, nici nu va încerca să intervină.

Liniştit în această privinţă, şi-l scoase pe William din minte şi-şi întoarse întreaga atenţie înlăuntrul său, inspirând adânc. Când expiră, era din nou rostogolit peste secole, înapoi, pe acea culme întunecată de deal, deasupra portului Plymouth, în mijlocul Marelui Sabat.

Însă de data aceasta, nu era singur. Deşi în această noapte el era omul *ei* în negru, împreună cu el se mai aflau doi bărbaţi. Erau Cavaleri ai Ordinului Jartierei, cu mantiile aproape negre în lumina flăcărilor, şi jartierele legate sub genunchi, inconfundabile. Amândoi purtau măşti.

Ei îl ajutaseră să convoace Marele Sabat, adăugând autoritatea lor celei oferite deja de *ea*. Măştile erau o formalitate, un fel de ritual, căci aproape oricine din Anglia îi cunoştea pe cei doi după nume, dacă nu din vedere. Howard era stră-unchiul reginei, îndepărtat odinioară, căsătorit cu fiica lordului Hunsdon, care era nepot (şi, după unele zvonuri, frate vitreg) al reginei prin Mary Boleyn. Hatton era acum Lord cancelar şi fusese înnobilat doar cu câteva luni în urmă, pentru a reaminti oamenilor că era în graţiile reginei. Şi el fusese de faţă la întâmplarea petrecută cu şapte ani înainte. Nu era de mirare că Marele Sabat se adunase.

Cei doi îl apucară de încheieturile mâinilor şi se retraseră în umbră, căci misiunea lor fusese îndeplinită, Acum Drake era singur; îşi ridică mâinile pentru a atrage atenţia. Când deschise gura să vorbească, Graham simţi cum imaginea se tulbură şi nu încercă să se agaţe de ea. Deschise ochii. Se afla înapoi, lângă Tamisa, în faţa lui William, care îl privea exaltat.

– Ai văzut şi *altceva*! Ştiam că am dreptate să te aduc aici! Te simţi bine? Ce-ai văzut?

Încetişor, Graham dădu din cap, desfăcându-şi şi strângându-şi degetele de câteva ori, în timp ce încerca să se elibereze de ultimele urme ale *celuilalt*.

– Am mai făcut o legătură, spuse prudent. Ar putea avea însemnătate pentru impasul în care ne aflăm. Într-un fel sau altul, Cavalerii Jartierei *reprezintă* cheia. Uite.

Scoase din buzunarul de la piept cele două liste ale lui Selwyn: Cavalerii Ordinului Jartierei din timpul Elisabetei şi cei din prezent. Pe prima listă îi arătă patru nume încercuite.

– Aceştia sunt cei care au fost martorii întâmplării de pe „Ciuta Aurie": Leicester, Howard şi Burghley. Şi iată-l pe Hatton. Hatton nu era în acel moment Cavaler al Jartierei, dar a devenit ulterior, prin 1588. A fost alături de Drake când acesta a convocat Marele Sabat. Howard era înrudit cu regina prin sânge şi prin căsătorie. Era, de asemenea, superiorul lui Drake, în calitatea sa de mare amiral. Cu ei alături, şi după şapte ani în care fusese suficient timp ca să se răspândească zvonurile despre povestea de la bordul „Ciutei Aurii", cum ar fi putut să-l refuze cineva rugat să vină şi să-şi ofere ajutorul?

William îl urmărise concentrat, cu chipul nemişcat şi de nepătruns; acum se întoarse din nou spre fluviu. O presimţire ciudată începu să pună stăpânire pe gândurile lui Graham, până când prinţul se întoarse şi-l privi din nou.

– Câţi ani au trecut de când ai fost făcut cavaler? îl întrebă cu glas şoptit William.

Graham clipi simţind cum i se usucă gura. Credea că ştie ce intenţii are William.

– Şapte. De ce?

– Aşa mi-am imaginat şi eu: ca şi Drake. Se pare că a avut un mandat, nu? Un mandat regesc şi Cavaleri ai Jartierei care să-l sprijine. Îmi dai şi mie listele?

Graham i le dădu fără să îndrăznească să-l întrebe de ce, şi îl urmări pe prinţ cum parcurge întâi lista elisabetană, apoi pe cea modernă. După un moment, William scoase un creion şi începu să scrie.

– Lista cea nouă este incompletă, spuse el, mâzgălind alte cinci nume şi subliniindu-l pe ultimul. Ai enumerat Cavalerii obişnuiţi, însă i-ai omis pe cei înrudiţi cu regele.

Graham primi înapoi lista corectă şi simţi cum i se zbat venele de la tâmple. Pe lista lui William erau numai duci, Graham îi cunoştea pe toţi: Connaught, strănunchiul regelui; Windsor, fostul rege, şi ceilalţi trei fraţi ai regelui: Gloucester, Kent şi Clarence. Înainte de a putea măcar deschide gura pentru a respinge sensul dedus din sublinierea ultimului nume, prinţul scoase dintr-un buzunar interior o casetă ca pentru bijuterii, îmbrăcată în piele. I-o oferi lui Graham cu un zâmbet satisfăcut şi luă listele, pe care le puse în buzunarul hainei.

– Spune-mi dacă ar putea să-ţi fie de folos, şopti el.

Cu strângere de inimă, Graham deschise capacul acţionat de un arc, suficient de mult ca să poată arunca o privire înăuntru, îl închise cu o mişcare bruscă, apoi îl deschise din nou şi se holbă neîncrezător.

Înăuntru se afla însemnul Ordinului Jartierei al lui William, crucea roşie a Sfântului Gheorghe, înconjurată de jartiera din email albastru: „Honni soit qui mal y pense".

Capitolul 12

STEAUA JARTIEREI părea vie în culcuşul ei din catifea albastră. Emailul strălucitor şi razele metalice sclipeau în lumina soarelui.

– Cred că jartiera aceea ar fi fost un simbol mai bun pentru ceea ce încerc să-ţi spun, observă prinţul când Graham începu să clatine capul. Însă cutia ei era cam prea mare ca s-o pot purta în buzunar. Te rog, Gray, nu mai da din cap. Este logic. Drake şi-a avut proprii Cavaleri care aveau legături cu regina, aşa că şi tu trebuie să-i ai pe ai tăi. Sunt doar eu unul, dar cred că sunt mai apropiat de coroană decât au fost Howard sau Hatton. Cred că sunt potrivit.

– William..

– Te rog, lasă-mă să termin. Sigur că nu putem să expediem steaua sau jartiera ca să-i convocăm pe indivizii ăştia de care zici că ai nevoie, dar nu văd motivul care m-ar împiedica să folosesc puterea de care mă bucur ca să-i strâng pentru tine. Nu trebuie să le spunem dinainte despre ce e vorba. Şi după aia veniţi tu şi Lady Selwyn ca să le explicaţi adevăratul motiv al întâlnirii.

Graham tot mai clătina din cap, prea uluit ca să fie în stare măcar să închidă caseta şi să i-o dea înapoi.

– Domnule, nu pot să vă las să faceţi asta.

– Te rog, nu-mi spune „domnule" acum, şopti William. Şi de ce să nu mă laşi?

Graham închise cu un pocnet cutia şi o puse în mâinile prinţului.

– Nu-ţi dai seama în ce te bagi. Nu te-ai gândit la toate implicaţiile. Nu înţelegi ce urmări ar putea avea faptul că eşti văzut alături de mine când eu le cer oamenilor aceia să facă ceea ce vreau să le cer. Eşti duce şi membru al familiei regale, William. Fratele tău este Regele Angliei,

Cap al Bisericii Anglicane, Apărător al Credinţei. Dacă unul, *unul singur*, dintre toţi oamenii aceia ar deschide gura, ce s-ar întâmpla cu tine? Ce s-ar întâmpla cu fratele tău?

– Fratele meu nu trebuie să ştie.

– Dar *ei* vor şti! Nu-nţelegi? Dacă ar fi să joci rolul pe care ţi l-ai propus, s-ar crede că faci asta în numele lui. S-ar înţelege că avem aprobarea lui, deşi nu este adevărat.

– Şi de ce să nu fie adevărat? întrebă William. De ce să nu-i cerem aprobarea, neoficial, măcar? Este rege, e uns. Ai spus că regele divin ţine locul lui Dumnezeu în asemenea împrejurări. Poate că *trebuie* să ştie. Sau ştie deja.

Graham clătină vehement din cap:

– Nu ştie. Nimeni din familia regală nu ştie în afară de tine. Se spune că nu află decât atunci când nevoia este acută. Da, sigur, sunt printre noi rude de-ale tale, ale căror nume le-ai recunoaşte dacă mi s-ar permite să ţi le spun, dar nimeni din apropierea tronului. Şi aşa trebuie să rămână.

– Dar de ce?

Graham îşi sprijini coatele de parapet şi începu să-şi maseze tâmplele. Cum să-l facă să priceapă?

– Uite, William. Nu prea sunt multe lucruri care să ţină ţara asta unită acum. Ne este puţin mai bine acum decât cu o lună în urmă – am reuşit să ne scoatem aproape toţi soldaţii din Franţa – însă lucrurile se vor înrăutăţi. L-ai auzit pe Churchill: „Bătălia Angliei este pe punctul de a începe". Ei bine, ea a început deja de câtva timp.

– Ştiu asta.

– Atunci ştii şi cu ce vom purta noi această bătălie? Cred că nu. Nu avem destule avioane, destui piloţi, destui infanterişti sau echipamente. Nu ne-am revenit încă după pierderile suferite la Dunkirk.

– Chiar credeai că nu ştiu? se auzi răspunsul furios. Drept cine mă iei?

Graham îşi feri îndurerat privirea.

– Cred că eşti un om care îşi iubeşte patria mai mult decât realizează *el însuşi* şi care vrea cu disperare să o salveze, murmură. Însă nu cred că aceasta este calea. Nu sesizezi încă echilibrul fragil în care ne aflăm. Acum sunt doar două elemente care ne unesc, pe lângă efortul uriaş făcut pentru război de poporul britanic şi norocul pur: optimismul de neînvins al domnului Churchill şi incredibilul curaj şi exemplul personal al regelui. Nu trebuie să facem nimic care să pericliteze poziţia fratelui tău.

– Dar cum ar...

– Nu, de data asta lasă-mă tu să termin. Nu înţelegi? Totul, cu excepţia Coroanei, e dat peste cap. Regele şi regina reprezintă cel mai puternic simbol al stabilităţii şi credinţei care poate ajuta ţara asta să iasă cu bine din război. Oamenii au nevoie de această stabilitate. Se tem şi pe bună dreptate ar putea să se teamă şi mai tare, dacă tu sau oricare alt membru al familiei regale vă

implicaţi într-o chestiune controversată, mai ales în ceva atât de departe de fruntariile cunoscute ale credinţei lor cum este magia.

– Dar mi s-a părut că ai spus că sunt mulţi oameni care mai păstrează vechile tradiţii, împreună cu cele noi, şi care încă mai cred în ele.

– Mulţi mai cred, într-adevăr, recunoscu Graham aruncând o privire peste umăr ca să se asigure că nu-i ascultă nimeni. Dar şi mai mulţi nu cred. Iar cei care cred nici nu-şi mai dau seama de asta. Marea majoritate ar fi pur şi simplu scandalizaţi dacă ar afla că vrăjitoria se află la ea acasă în palatul regal. Adu-ţi aminte, oamenii cred că vrăjitoria este acelaşi lucru cu satanismul şi venerarea diavolului. Sunt încă în vigoare suficiente legi care pot hărţui chiar şi un prinţ dacă acesta se implică prea tare. Adu-ţi aminte şi de scandalul izbucnit acum patru ani, din simplul motiv că un rege voia să se căsătorească cu o femeie divorţată. Cum crezi că s-ar purta presa cu un prinţ implicat în vrăjitorie?

Prinţul puse cutia înapoi în buzunar şi-şi plecă fruntea. Însă gestul lui nu era cel al unui învins, ci al unui om care îşi adună forţele. Graham îl urmări cu atenţie, încă uimit de îndrăzneala şi perspicacitatea ofertei, însă nu-şi putea da seama după fălcile încleştate, după mâinile strânse în pumni sau după ochi, ce argumente vor urma.

Peste câteva clipe, William îl privi în ochi, iar Graham îşi adună toată puterea să-l înfrunte.

– Cel puţin recunoşti că am analizat bine situaţia lui Drake? îl întrebă William.

Graham îl aprobă obosit.

– Şi eşti de acord că această analiză modernă n-are nici o fisură, cel puţin teoretic? Că ai nevoie de un Cavaler al Jartierei care să se pună chezaş pentru tine dacă ai de gând să faci apel la aceeaşi autoritate ca în cazul lui Drake?

– Poate. Însă nu poţi să fii tu acel Cavaler. O să găsim o altă cale.

– Ce altă cale? Ascultă, să-ţi explic altfel. Despre câţi oameni vorbim?

– Cam 20. Nu mai mulţi de 30. Dar nu asta este problema.

– Nici n-am spus că este. Lasă-mă să termin, spuse William puţin iritat. O să organizez un... un eveniment social, o recepţie, ceva în genul ăsta. Nimeni nu refuză invitaţia unui duce din casa regală. Aşa îi pot aduna pe toţi o dată, în acelaşi loc. Mai departe e treaba ta.

– Sună interesant, în afara unui detaliu mărunt, contraatacă Graham. Cu câteva excepţii, nu cunoşti pe nimeni dintre ei şi este prea puţin probabil să-i cunoşti pe căi obişnuite. Ce te face să crezi că un duce din familia regală i-ar putea selecţiona fără să dea naştere la bănuieli?

– Ce fel de bănuieli? replică William. Până acum au fost abordaţi numai de tine şi de Lady Selwyn. Nimeni nu ar putea întrezări vreo legătură a mea cu tine în această privinţă. Aş putea spune că doresc să-mi arăt recunoştinţa pentru contribuţiile mici, de multe ori neobservate, pe care le fac oamenii în acest uriaş efort pentru război. Toţi facem câte ceva. Îi poţi verifica înainte şi poţi să-mi aduci justificări veridice pentru

fiecare dintre ei. De fapt, pot organiza câteva întâlniri din astea, ca să le aruncăm praf în ochi, înainte de cea adevărată, ca să nu-şi dea seama de scopul real – întruniri restrânse ale oamenilor animaţi de sentimente patriotice, sub patronaj regal. Spune-mi, te rog, ce este periculos în asta sau ce-ar putea să stârnească suspiciuni?

– Până acum nimic. Continuă.

– Foarte bine. O dată strânşi, le voi spune că mi s-a cerut să-i chem într-o problemă de securitate naţională – şi dacă ameninţarea cu invazia nu reprezintă o asemenea problemă, atunci nu ştiu ce ar putea fi mai important. Atunci le voi spune că este vorba de o chestiune extrem de delicată şi că eu nici măcar nu ştiu ce li se va spune. Că am fost sfătuit să nu fiu prezent, datorită poziţiei mele, atât de apropiate de Tron. Apoi ţi-i încredinţez ţie şi contesei Selwyn şi părăsesc camera. Şi fiindcă veni vorba, voi purta toate însemnele Ordinului Jartierei când îi voi primi, ca să priceapă întreaga semnificaţie a gestului. Acum spune-mi, ce-ar putea fi în neregulă?

Graham clătină din cap.

– În primul rând, n-o să te las să faci asta. Prima parte e bună – strălucită chiar. Dar tot vei fi băgat până în vârful sprâncenelor tale regeşti. Chiar dacă încerci să acţionezi ca o persoană particulară, eşti, totuşi, fratele regelui. Tot ce ţi-am zis mai înainte stă în picioare. Ca să reiau numai unul din pericolele mai evidente, ia închipuie-ţi ce s-ar întâmpla dacă ar vorbi cineva după aceea?

Prinţul trase adânc aer în piept şi-i dădu drumul cu un oftat, năucit pe moment; apoi privi lung fluviul. După expresia care i se întipărise pe chip, Graham îşi dădu seama că nu renunţase încă.

– Ai spus că e vorba de douăzeci-treizeci de oameni zise William privindu-l din nou. Câte grupuri reprezintă aceştia?

Graham făcu o socoteală rapidă:

– În jur de cincisprezece. Ar fi câte doi reprezentanţi din fiecare grup, însă nu este neapărată nevoie să trimită doi.

– Hmmmm. Mă gândesc că ar fi bine să fie câte unul din fiecare grup. Şi grupurile astea sunt toate un fel de confrerii ezoterice, aşa cum e cea a tipului cu care ai stat azi de vorbă?

– Mai mult sau mai puţin, dar...

– Ca francmasonii? Adică fac jurăminte prin care se leagă să păstreze secretul?

– Da, dar...

– Ce-ai zice dacă i-ai lega pe toţi printr-un jurământ comun, în cazul ăsta? Să nu rostească nici un cuvânt despre ce au văzut sau au auzit?

– N-ar...

– *Vrei* să mă laşi să termin? N-ar însemna să le ceri să încalce jurămintele anterioare. Vor fi liberi să le spună oamenilor lor tot ce aceştia trebuie să ştie ca să-şi facă treaba. Dar tu şi cu mine, de exemplu,

ne aflăm într-o poziţie delicată. Vor înţelege că identitatea noastră trebuie să rămână confidenţială. Pun prinsoare că Howard şi Hatton purtau chiar măşti.

Graham se întoarse brusc şi se holbă la prinţ. Cum de ştia? Era sigur că nu pomenise nimic despre asta.

– Şi apoi, continuă William cu vioiciune, nu înseamnă că le cerem să facă ceva ce n-ar face în mod obişnuit, nu, pentru Dumnezeu! Nu le cerem decât să facă toţi în acelaşi timp ceea ce fac. Ce-i atât de îngrozitor?

– Dacă abordezi lucrurile astfel, par foarte simple, murmură Graham, dorindu-şi să fie simple într-adevăr.

– Vrei să spui că de fapt nu sunt?

– Nu, din păcate, oftă Graham. Ascultă-mă. Ai făcut o ofertă extrem de generoasă, şi n-aş vrea să crezi că nu sunt recunoscător. Dar nu pot să te las să mergi mai departe. Deja ştii mai multe decât ar trebui. Când mă gândesc în ce primejdie te-am pus...

– Stai puţin! Nu m-ai obligat să fac nimic! explodă William. Din câte îmi amintesc, eu sunt cel care a insistat.

– Da, dar ar fi trebuit să fiu mai ferm şi să te refuz. Nu voi mai fi părtaş la aşa ceva. Indiferent de argumentele tale, este mult prea periculos. Nu se poate.

– Dar fără mine, se poate?

Graham nu avea răspuns la această întrebare, deşi continuă să protesteze. Când începu ploaia, îşi continuară discuţia în maşină şi apoi pe drumul de întoarcere spre St. James Park, încetând numai în scurtul timp când străbătură coridoarele clădirii. Ajungând în izolarea relativă a biroului lui Graham, William dori să reînceapă, însă Graham îi interzise categoric. Disperat, Graham o sună pe Alix şi o întrebă dacă-l poate aduce pe prinţ la ea. Poate că acum era rândul lui să insiste, apelând la toate mijloacele existente.

Câteva ore mai târziu, se aflau aşezaţi toţi trei în jurul mesei din biblioteca de la Oakwood, prefăcându-se că-şi iau liniştiţi ceaiul, în timp ce Graham prezenta oferta prinţului, cu sinceritate, însă pe un ton care nu lăsa nici cea mai mică îndoială asupra faptului că nu era de acord. Încăpăţânat, William continua să le demonstreze că nu au nici o şansă fără el. Alix părea a-şi păstra o poziţie neutră, deşi privirea cu care-l întâmpinase pe Graham exprima foarte clar părerea ei despre această vizită inopinată a prinţului.

– Sper că vă daţi seama, domnule, că ne-aţi pus într-o situaţie foarte stânjenitoare, spuse, împletindu-şi degetele pe lemnul lustruit al mesei. Ne-aţi oferit primul plan viabil de a realiza ceea ce ne propunem. Din nefericire, pentru că sunteţi cine sunteţi, este aproape imposibil să folosim acest plan al dumneavoastră.

William se jucase cu o linguriţă din argint tot timpul cât Graham prezentase faptele iar Alix îşi exprimase punctul de vedere; acum o puse deoparte şi-şi împreună şi el mâinile pe masă. După expresia lui, Graham

bănuia că încă mai nutreşte faţă de Alix o teamă amestecată cu respect profund – şi exact asta sperase. Dacă William credea că el, Graham, este inflexibil şi încăpăţânat, atunci mare îi va fi mirarea să descopere ce femeie hotărâtă putea fi Alix, mai ales atunci când, ca acum, acţiona în cadrul competenţelor sale oficiale.

– Refuz să accept spusele dumneavoastră din două motive, rosti în sfârşit William, făcând eforturi evidente de a-şi alege cu grijă cuvintele. În primul rând, aţi fost de acord că planul poate fi aplicat şi că altul nici nu aveţi. În al doilea rând, aţi spus că ar fi *aproape* imposibil să mă folosiţi. Sunteţi o femeie mult prea precaută ca să folosiţi acest cuvânt la întâmplare – în cel mai rău caz, înseamnă că încă nu v-aţi hotărât. Ce să mai spun ca să vă conving?

Graham o privi întrebător pe Alix. Asta înţelesese William din cuvintele ei? Şi, ciudat, ea nu părea să-i conteste spusele. Îl privi cu răceală pe prinţ, măsurându-l de parcă i-ar fi prins trupul în corzile stacojii folosite în ritualurile sacre. Spre uimirea lui Graham, William nu-şi plecă ochii în faţa privirii ei. După o clipă, Alix fu aceea care-şi plecă ochii într-o atitudine rezervată.

– Planul este logic, în linii mari, recunoscu ea. În clipa aceasta, cel mai mult mă preocupă modul în care v-am putea apăra imaginea publică – şi, prin asocierea cu dumneavoastră, imaginea regelui; Gray are dreptate când spune că se teme pentru reputaţia dumneavoastră.

– De acord. Este veriga cea mai slabă.

– Bine. Măcar aici suntem de acord, spuse ea. M-am mai gândit la o posibilitate. Aţi vorbit despre un legământ comun de discreţie. Ceilalţi n-ar accepta niciodată această propunere dacă ea ar veni din partea lui Gray sau chiar din partea mea, dar ar putea-o accepta dacă ar veni de la cineva dintre ei. Mă gândesc la baroana (Dame[1]) Emma, Gray. Toţi o respectă, chiar dacă unora le e teamă de ea.

– Cine este baroana Emma? întrebă William.

Graham îşi mai turnă o ceaşcă cu ceai.

– Ţi-am pomenit de ea, deşi nu i-am rostit numele. Este doamna din Hampshire care a promis să ne ajute. Conduce şase grupuri în afară de ai ei şi vor veni şi mai mulţi dacă ea le-o cere.

– Mi-aduc aminte, murmură William. Dar o s-o facă?

– Să le ceară să jure? Alix aprobă din cap. Aşa cred. Tradiţia ei este strâns legată de a noastră. Cum am zis, deja a fost de acord să ne ajute cât îi stă în putere, chiar dacă ceilalţi nu o vor face.

– Atunci trebuie să mă lăsaţi şi pe mine să vă ajut, spuse William, pe buzele căruia începuse să tremure un surâs uşor. Nu aveţi nici un motiv să mă refuzaţi.

Alix îşi împinse ceaşca la o parte şi se întoarse să-i susţină privirea.

[1] Baroană; femeie decorată cu Ordinul Imperiului Britanic (n. tr.).

– Există cel puţin un motiv care îmi vine acum în minte şi pe care nu l-am pomenit până acum. Dacă – şi accentuez cuvântul – dacă am fi de acord, ar trebui să vă conformaţi de la bun început unor reguli fundamentale.

– Anume.

– Voi fi foarte sinceră. Numărul unu – deşi omul în negru este cel care apare în public, preoteasa are ultimul cuvânt. Eu sunt preoteasa. Dacă vreţi într-adevăr să luaţi parte la acţiunea noastră, trebuie să vă supuneţi ordinelor mele. Nu sunt o fire despotică, dar mie îmi revine în cele din urmă responsabilitatea, aşa că tot eu trebuie să iau şi hotărârea finală. Sunteţi de acord să vă supuneţi?

Prinţul deschise gura de parcă ar fi vrut să pună o întrebare, apoi plecă fruntea în semn de aprobare.

– Accept.

– Dar?

– Nu am rezerve, my Lady, răspunse, privind-o cu mai puţină siguranţă. O parte din... terminologia pe care o folosiţi nu-mi este familiară. Fondul problemei este că dumneavoastră conduceţi. Gray mi-a spus asta încă înainte de a veni la Buckland. Nu mă voi opune.

Ea îşi înclină capul, mai degrabă ca o regină care îşi primeşte un supus, decât ca o contesă ale cărei spuse sunt încuviinţate de un prinţ. Graham îl urmări pe William acceptând acest gest fără nici un resentiment. Poate că Alix avea dreptate. Poate că locul prinţului era printre ei. Inima i-o spusese de la bun început, deşi mintea lui descoperise o duzină de motive întemeiate pentru care nu era bine să fie aşa.

– În al doilea rând, continuă Alix, după mine, autoritatea revine soţului meu şi lui Gray, în această ordine, apoi generalului. Orice directivă venită din partea lor trebuie să fie urmată, ca şi când ar veni din partea mea.

– Nu contest, spuse William. Totuşi, pot să sper ca, în cazul în care este posibil, hotărârile care mă privesc direct să fie luate de comun acord, – că mi se va permite să-mi exprim punctul de vedere înainte de a fi luată o hotărâre? Ca să întăresc cele spuse, să ştiţi că dacă nu m-aş fi certat cu Gray, nu am fi avut acum şansa să discutăm, deoarece nici unul dintre noi nu ar fi ajuns singur la această concluzie.

– Aveţi dreptate, admise Alix. Totuşi, îmi păstrez dreptul de a avea ultimul cuvânt, dacă simt că situaţia o cere. De exemplu, mă aştept ca, dacă vi se va spune să nu vă mişcaţi, să nu faceţi şi să nu spuneţi nimic, să vă supuneţi întru totul. *Nu* mai accept încă o scenă ca cea de la Buckland.

– Dar nu s-a întâmplat nimic.

– *Din fericire*, spuse Alix cu fermitate. Totuşi, a fost o pură şansă. Ştiţi prea puţine. Data viitoare, dumneavoastră sau Gray, s-ar putea să nu mai fiţi atât de norocoşi. Ar fi putut să fie foarte periculos.

William înclină capul, însă Graham putu să simtă unde de rezistenţă în felul cum îşi ţinea mâinile pe braţele scaunului.

– Iertaţi-mă amândoi. Nu se va mai întâmpla.

– Foarte bine.

Alix îl privi scurt pe Graham apoi îşi reîntoarse atenţia către prinţ:

– Mai este un lucru pe care trebuie să-l cunoaşteţi înainte de a vă angaja în toată povestea asta. Şi nu cred că Gray vi l-a spus.

Ochii prinţului luciră întrebători în direcţia lui Graham, însă acesta ridică din umeri.

– Dorinţa dumneavoastră de a ne ajuta nu ne-a surprins – cel puţin pe mine – deşi nici unul din noi n-am ştiut ce formă va lua. Cărţile ne-au prezis-o în urmă cu câteva săptămâni. Şi bănuiesc că acesta a fost unul din motivele pentru care Gray a consimţit să vă lase să-l însoţiţi la Buckland. Aşa e, Gray?

Graham oftă şi aprobă scurt din cap.

– Rolul dumneavoastră nu ni s-a desluşit cu claritate, continuă Alix şi încă nu este limpede, deşi, în mod neîndoios, destinul dumneavoastră spune că trebuie să fiţi implicat în cele ce vor urma. Întrebarea este, în ce măsură?

Cu un gest nervos, William băgă mâna în buzunarul hainei după ţigări, privindu-l pe Graham.

– Nu mi-ai spus nimic despre cărţi, Gray. Despre ce vorbeşte doamna?

– Cărţile de tarot, răspunse Graham. O formă străveche de ghicit. Cărţile de joc moderne se trag din ele. Pui o întrebare în timp ce le amesteci, apoi aşezi un număr de cărţi după un anumit model. Poziţiile diferite reprezintă aspectele diferite ale răspunsului – timp, persoane implicate, puncte slabe, părţi rezistente...

În timp ce el explica, Alix aduse cărţile şi le alese pe acelea care apăruseră de cele mai multe ori. I le arătară apoi, punându-l în temă cu numele şi sensul lor. Cel mai mult studie William valetul de pică, clătinând capul când ea puse cartea înapoi în pachet.

– Îmi pare rău că par sceptic, spuse, scuturându-şi ţigara într-o scrumieră – dar ghicitul în cărţi, pentru Dumnezeu! Pare atât de... de medieval!

– Cu tot respectul, domnule, chiar titlul dumneavoastră este medieval, susură Alix. Înseamnă oare că este suspect?

Graham îşi reţinu grimasa, aşteptându-se la o explozie din partea prinţului, însă, spre marea sa uimire, William rânji larg.

– Touché, doamnă. Însă...

Alix puse pachetul de cărţi pe masă, în faţa lui, cu un zâmbet care-l făcu să-şi înghită cuvintele. Graham cunoştea bine această expresie şi aproape că îl compătimi pe William pentru naivitatea sa. Alix nu va

scoate iepuri din pălărie şi nici nu va face şmecherii cu cărţile, însă fusese provocată. Graham nu se îndoia că şi cărţile vor răspunde.

– Haideţi, amestecaţi-le, spuse Alix, privindu-l uşor amuzată. Nu le vom atinge, nici eu, nici Gray. Cred că toţi avem în minte aceeaşi întrebare, oricum însă, concentraţi-vă asupra ei când amestecaţi cărţile. Gray, pot să-ţi spun ceva, te rog?

Îl trase pe Graham într-un colţ al camerei, fără să-l piardă pe William din ochi:

– Are curaj, trebuie să recunoşti, murmură ea. Am bănuit, după scena de la Buckland, dar este ceva deosebit.

– Da, şi ar putea să intre şi să ne tragă şi pe noi într-o încurcătură foarte deosebită, replică Graham.

– Nu te contrazic. Totuşi ceva pare aşa cum trebuie în toată povestea asta. Poate e vorba de aceeaşi senzaţie pe care ai avut-o când l-ai lăsat să te vadă la treabă. Să vedem cum răspunde cărţilor şi ce au ele de zis. Dacă şi atunci te vei împotrivi, voi spune nu, însă există un motiv pentru care ne-a făcut oferta aceasta. Cred că-şi dă seama de riscuri şi cred că le putem accepta.

Graham clătină capul:

– După cum ai spus, Alix, tu iei hotărârea. Chiar gândul că am putea face aşa ceva mă umple de spaimă – pentru rege, dacă nu pentru noi – dar dacă tu crezi că merită să ne asumăm acest risc...

– S-ar *putea*, spuse ea conducându-l înapoi la masă. Asta este tot ce-am spus.

William amestecase cărţile, deşi nu-i slăbise din priviri pe cei doi. Când Alix se aşeză, el puse pachetul de cărţi pe masă în faţa ei. Privirea pe care i-o aruncă lui Graham era ermetică.

– Deci, spuse Alix, sunteţi convins că nimeni nu a putut măslui cărţile?

– Da.

– Având în vedere că sunt şaptezeci şi opt de cărţi în acest pachet, recunoaşteţi că sunt foarte puţine şanse ca vreuna din cărţile pe care vi le-am arătat adineauri să apară printre primele zece cărţi după ce tăiaţi pachetul? Valetul de pică, de pildă, de vreme ce am stabilit că această carte vă reprezintă.

William surâse nervos şi dădu din cap:

– Pare o posibilitate destul de îndepărtată.

– Să vă mai întreb ceva, continuă Alix. Nici eu nu ştiu cum vor ieşi cărţile în această după-amiază, însă vreţi să aveţi amabilitatea să-mi ascultaţi interpretările, chiar dacă pare ceva medieval? Ţineţi minte că, spre deosebire de dumneavoastră, Gray cunoaşte cărţile şi va încerca să le vadă în lumina cea mai puţin convingătoare, din moment ce nu vrea să creadă că trebuie să vă implicaţi mai profund.

Prinţul îl privi:

– Aşa e?

Graham aprobă scurt din cap, iar William ridică cu tristeţe din umeri.

– Cât entuziasm, murmură Alix. Dar nu contează. Cărţilor nu le pasă dacă le crezi sau nu. Vreţi, vă rog, să tăiaţi?

Trăgând din ţigară, William se întinse, luă jumătate din pachet şi o puse alături.

– Mulţumesc. Acum, fără să întoarceţi cărţile, vă rog să le aşezaţi pe primele zece aşa cum vă arăt eu. Nu le voi atinge, pentru că vreau să fiţi sigur că nu influenţez în nici un fel rezultatul. Înţelegeţi?

– Înţeleg.

În timp ce William întindea cărţile, Graham îşi frecă ochii cu amândouă mâinile, încercând să-şi limpezească gândurile. Nu era deloc sigur că vrea să vadă ce le pregăteau cartile, lui şi lui William, însă Alix nu le lăsase nici o portiţă de salvare. Când William isprăvi de aşezat cărţile şi puse alături restul pachetului, Alix indică prima carte, cea care se afla în centrul modelului în formă de cruce şi era acoperită cu o alta.

– Prima carte reprezintă factorul care stă la baza întregii situaţii. Vreţi s-o întoarceţi, vă rog? Lateral, ca să nu-i afectaţi orientarea.

Când William se supuse, Graham întrezări figura de pe carte. Oftă şi-şi sprijini capul în mâini. Cum reuşise Alix? Era valetul de pică.

Uluit, William rămase cu gura căscată:

– Nu e?...

Alix aprobă imperturbabilă:

– Valetul de pică, un tânăr care îşi oferă sprijinul. E şi mai clar acum, în lumina istoriei cu Ordinul Jartierei. Dumneavoastră sunteţi factorul esenţial în întrebarea pe care aţi pus-o şi cred că nici unul dintre noi nu trebuie să fie surprins – deşi Gray este, în mod evident, consternat că aceeaşi carte a apărut în toate cele trei ocazii – nu-i aşa, Gray?

Însă Graham clătină din cap:

– Nu mă voi mai împotrivi, Alix. Vrei să consimt acum sau mai târziu?

La zâmbetul ei de răspuns, William se uită bănuitor spre celelalte cărţi.

– Altceva?

– Întoarceţi cartea următoare şi veţi afla, spuse ea, indicând-o pe cea perpendiculară pe valetul întors.

O întoarse.

– La bine şi la rău, regele de pică. Putem avea parte de o conducere excelentă. Se pare că pe valet îl aşteaptă o promovare. Aş zice că se referă la rolul dumneavoastră de reprezentant al regelui, aşa cum au fost Hatton şi Howard. Dacă este sau nu un lucru bun, vom vedea din restul cărţilor. Întoarceţi acum, vă rog, cartea de la baza crucii.

– Întoarceţi-o dumneavoastră, spuse William neliniştit. Recunosc că nu aţi putut să măsluiţi cărţile. Dar nu cred că îmi doresc să le mai ating.

– Foarte bine.

Alix întoarse surâzând următoarea carte.

– La baza situaţiei este doiul de pică. Reprezintă străduinţe şi muncă în comun – poate puţin mai formală decât cea indicată de treiul de pică pe care Gray şi cu mine l-am văzut înainte, în legătură cu valetul de pică. În cazul acesta, probabil că este vorba chiar despre oferta pe care ne-aţi făcut-o, spre deosebire de cea posibilă, pe care am văzut-o în trecut. În partea stângă: ce trece. Întoarse cartea. Doi de caro. Încercarea de a face faţă la două situaţii diferite, menţinând totuşi armonia. A te amesteca sau a nu te amesteca. Am pus toate aceste întrebări în trecut.

Graham o surprinse aruncându-i o privire furişă prinţului când întoarse cartea următoare. Însă William nu păru să observe. Ochii îi erau aţintiţi asupra cărţilor.

– În vârf: Turnul, întors – ce s-ar putea întâmpla. Procesul schimbărilor a început, deşi vă stă încă în putere să-l opriţi. Aici, aş spune că reprezintă angajamentul dumneavoastră faţă de noi. Aţi început să vă schimbaţi acceptând ideea că se întâmplă ceva care depăşeşte limitele înţelegerii dumneavoastră prezente, însă nu v-am dat încă aprobarea să mergeţi mai departe.

Întoarse cartea următoare:

– Ce se va întâmpla. Trei de cupă. În general reprezintă ospitalitatea, este un semn care indică afinitatea sufletească, înrudirea spirituală. Indică şi interese metafizice şi lucruri subterane. În cazul nostru, cred că se referă la adunarea pe care o sugeraţi. Dacă aşa stau lucrurile, aş zice că rezultatul s-ar putea să fie favorabil. Eşti de acord, Gray?

Graham o aprobă morocănos. Ca şi înainte, dacă nu ar fi cunoscut-o, ar fi spus că Alix trişase, dar, tot ca mai înainte, ştia că nu ar fi putut s-o facă.

– Cartea din vârful sceptrului, spuse ea. Judecata. Întoarsă. Poziţia aceasta reprezintă sentimentele negative faţă de planul pe care îl discutăm: neliniştea cu privire la situaţia în care intraţi, teama că s-ar putea să fiţi aspru judecat pentru că v-aţi alăturat unor forţe ce vă depăşesc puterea de înţelegere – temerea că s-ar putea ca *noi* să nu fim ceea ce pretindem. Dar alături de dumneavoastră – întoarse cu un zâmbet viclean următoarea carte – se află Magul, Magicianul. Cred că nu mai este nevoie să explic. Sunteţi înconjurat de magi, şi veţi fi înconjurat de tot mai mulţi dacă vă continuaţi drumul pe această cale.

– Dumneavoastră şi Gray? întrebă prinţul.

– Şi alţii, cunoscuţi şi necunoscuţi, surâse Alix.

Întoarse cartea următoare şi ezită o clipă – William nu observă nimic, însă Graham se impacientă şi privi mai atent cartea în timp ce Alix continua să vorbească. Era şasele de cupă – o carte bună, din câte ştia el.

– Şase de cupă, zise Alix. Poziţia indică influenţe pozitive. Îşi strânse buzele. De obicei, şasele de cupă reprezintă fericirea care vine din trecut, o moştenire, uneori. În cazul dumneavoastră, cred că se referă la legăturile pe care le descoperiţi cu vechile tradiţii – poate conexiunile

străvechi ale Ordinului Jartierei. Şi, în sfârşit – întoarse ultima carte – ce se va întâmpla: Spânzuratul.

Se opri o clipă iar Graham se convinse că ceva nu era în regulă.

– Spânzuratul este cartea calităţilor psihice, a ideilor novatoare, a dorinţei de a intra în contact cu înţelepciunea – spuse ea pe un ton neutru.

Graham ştia că tot ce spune este adevărat, dar cartea putea avea şi aspecte mult mai nefaste.

– Cred că deja aţi prins gustul lor – şi veţi afla şi mai multe dacă ne ajutaţi să strângem Marele Sabat. Se pare că veţi fi alături de noi.

Aruncă o ultimă privire asupra cărţilor întinse, dând din cap pentru sine însăşi, apoi strânse cărţile şi le puse înapoi în pachet. Nu se uită la Graham. William părea uluit.

– Ei, Gray? întrebă Alix.

Capitolul 13

GRAHAM îşi frecă barba crescută peste zi şi încercă să desluşească ceva în reacţia lui Alix. Întrerupsese brusc şedinţa de ghicit în cărţi. Deşi interpretase pozitiv ultima carte, mai văzuse ceva acolo. Graham nu voia s-o întrebe faţă de William ce anume. Nici nu era sigur dacă era în legătură cu întrebarea pusă sau era vorba despre altceva, iar ea nu-i dădea nici un indiciu.

– S-ar putea să meargă, spuse şovăitor.

– Şi?

Ridică din umeri, indispus că nu i se ofereau mai multe detalii.

– Ai stat de vorbă cu mai mulţi dintre magicienii noştri decât mine. Crezi că putem să ne asumăm riscul?

– Da.

Cuvântul monosilabic era lipsit de orice intonaţie şi nu-i oferea nici un indiciu despre ceea ce simţea ea. Presupunea că, în linii mari, Alix era de acord să-l pună la curent pe William cu secretele lor şi să-i accepte sprijinul; altfel, nu l-ar fi povăţuit aşa cum o făcuse şi nici n-ar fi permis ca discuţia să depăşească anumite limite. Exista totuşi posibilitatea ca el să fi interpretat greşit gestul ei, ea încercând să-i ofere un ultim prilej de a se retrage, dacă voia.

– Atunci nici eu nu mă voi opune. Nu crezi însă că ar trebui să te sfătuieşti şi cu baroana Emma înainte de a da răspunsul final?

– Voi lua legătura cu ea spre sfârşitul săptămânii. Nu are telefon. Dar mă îndoiesc că ar avea ceva de obiectat, dacă la asta te gândeşti.

Iarăşi răspunsul acela evaziv, aruncându-i lui pe umeri toată responsabilitatea. Îşi dădu brusc seama că, şi dacă ar fi fost de acord, aceasta nu ar fi exclus posibilitatea ca baroana Emma să refuze să-i mai

ajute. Alix îi oferise *lui* o cale de a se retrage. Puţin mai liniştit, aruncă o privire în direcţia prinţului şi dădu din cap.

– Foarte bine. Ai auzit discuţia. Nu poţi spune că nu te-am avertizat. Dacă baroana Emma este de acord iar tu vei stărui să procedăm astfel, atunci aşa vom face. Eşti mulţumit acum?

Se lăsă pe spate şi-şi încrucişă braţele pe piept într-un gest de dezaprobare. William zâmbi stins:

– Ca să parafrazez un antevorbitor: „Cât entuziasm". Să ştiţi însă că, dacă aţi vrut să mă înfricoşaţi, n-aţi reuşit. Ştiu că e periculos. Nici nu mi-am imaginat că ar fi altfel. Dar acum, că suntem cu toţii de acord în această privinţă, ce-ar fi să ne apucăm serios de lucru şi să începem pregătirile? Deci: pe cine vreţi să invit la seratele mele?

Lista fu schiţată cu uşurinţă. Alix se gândise la ea cu săptămâni în urmă. Fusese nevoie doar de un pretext plauzibil în această vreme de război, care să ofere suficiente explicaţii, în cazul în care cineva ar fi devenit prea curios. A fost nevoie de mai mult timp pentru alcătuirea celorlalte două liste, însă au acordat aceeaşi atenţie meticuloasă tuturor detaliilor. Se lăsase seara. Au mâncat şi au băut ceai în timp ce hotărau locul şi data acţiunii. Timp de aproape o oră au conceput textul invitaţiilor care vor fi scrise sub blazonul Alteţei Sale Regale, Ducele de Clarence. Când au terminat, pendula din hol tocmai bătea ora 11.

– Cred că ajunge pentru azi, spuse Alix, mascându-şi cu delicateţe căscatul şi dezmorţindu-şi corpul. Trebuie să iau legătura cu baroana Emma înainte de a trimite invitaţile. Şi aş mai vrea să stau de vorbă şi cu Gray între patru ochi. Vă deranjează dacă vă petreceţi noaptea aici, domnule? îl întrebă pe William. E mult prea târziu ca să vă întoarceţi la Londra. Am şi pus să vi se pregătească odaia.

William îşi stinse ţigara şi se uită la ceas, clătinând capul în timp ce scotea fumul pe nări.

– N-ar trebui. Am o întâlnire mâine dimineaţă.

– Cât de devreme? îl întrebă Graham.

– Parcă pe la zece. Bine că e în Londra şi nu în altă parte. Însă trebuie să te las pe tine şi să mă opresc la Palat ca să mă schimb şi să-mi iau aghiotantul cel târziu la 8. Asta ar însemna să plecăm cu noaptea-n cap. Şi nici n-aş vrea să te las aici, dacă zici că mai ai treabă cu Lady Selwyn.

Graham se uită la Alix. Nu dăduse nici un semn de îngrijorare cât timp îşi puseseră la punct strategia, însă, pe de altă parte, ora 11 noaptea nu era tocmai potrivită pentru a începe o conversaţie amicală, mai ales cu William în casă. Ce voia oare? Poate era ceva în legătură cu cărţile?

Privi semnificativ la cărţile aflate încă pe masă şi apoi din nou la ea; Alix aprobă din cap. Putea să fie însă doar un semn că era de acord cu ultimele cuvinte ale prinţului.

– Îl voi ruga pe bucătar să pregătească micul dejun la şase, zise ea şi se ridică să apese o sonerie aflată lângă cămin. Dacă plecaţi la şapte,

veţi putea ajunge la întâlnirea de la ora zece. David a parcurs drumul spre Londra în mult mai puţin timp şi, din cauza războiului, şoselele nu sunt prea aglomerate.

William ridică din umeri, liniştit în aparenţă de cuvintele ei.

– Bine. Mulţumesc. Trebuie totuşi să telefonez la Londra şi să le spun să nu mă aştepte. Unde este telefonul?

– Vă va conduce Jennings, răspunse ea. Un ciocănit în uşă vesti apariţia majordomului. Jennings, Alteţa Sa Regală rămâne aici peste noapte. Fi bun, condu-l la telefon şi apoi în cameră şi ai grijă de tot ce-i trebuie. După aceea te poţi culca. Nu mai am nevoie de dumneata în seara aceasta.

– Prea bine, doamnă. Pe aici, vă rog.

William murmură „noapte bună" celor din cameră şi îl urmă pe Jennings. Când uşa se închise în spatele lui, Alix scoase un oftat prelung, ca un suspin. Graham o privi enervat.

– Vrei să fii bună şi să-mi spui ce se întâmplă? Întâi sfârşeşti descifrarea cărţilor într-un mod precipitat care pentru mine nu are nici un sens; apoi spui că vom folosi planul lui, deşi amândoi ştim cât de periculos este. În cele din urmă, pur şi simplu îl sechestrezi şi-l obligi să rămână noaptea aici. E foarte bine sau foarte rău?

Cu o mână tremurătoare, Alix scoase o ţigară din cutia de pe poliţa căminului şi şi-o aprinse. Fuma extrem de rar.

– Încă nu ştiu, zise aşezându-se la loc. Nu-mi pot da seama. De aceea te-am rugat să rămâi.

– Deci a fost un semn rău în cărţi?

– Putea fi interpretat şi astfel. Nu mă pot pronunţa încă. Eşti prea obosit ca să lucrezi puţin în transă?

– Nu. De ce?

– Nici asta nu ştiu foarte exact. Am cercetat numele pe care ni le-ai dat la Buckland. Şi există nişte aspecte care nu sunt încă limpezi. Mă sâcâie gândul că totul se leagă, că există ceva ce noi trecem cu vederea.

Graham se încruntă:

– E suficient de important ca să încercăm să aflăm în noaptea asta?

– Aşa cred. Ştiu că nu e prea plăcut.

Suflă nervoasă fumul:

– Şi trebuie să-ţi cer să mai faci ceva şi mai neplăcut.

– Oh?

– Trebuie să intri în transă. Nu vreau să avem probleme din cauza lui.

– William? Dar s-a dus la culcare.

– Vreau să fiu sigură că rămâne în pat.

– Că rămâne în pat?

O privi surprins:

– Ce te face să crezi altceva?

– Pur şi simplu nu vreau să ne întrerupă.

– Şi ce vrei, să pun pe cineva de pază sau să-l încui? se răsti Graham.

– Nimic din toate astea.

– Atunci ce?

– Te-ai descurcat destul de bine la Plymouth cu aghiotantul şi cu valetul lui.

Simţind că ameţeşte, Graham se prăbuşi moale în scaun. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

– Alix, nu pot să droghez un prinţ.

– Nu? Dacă tu nu poţi, atunci o s-o fac eu.

– Ştii că nu-i vorba de asta, şopti tulburat. Chiar e nevoie de aşa ceva?

– Nu ţi-aş cere-o dacă n-aş fi convinsă, cred că-ţi dai seama.

Înghiţi cu greu nodul uscat din gât, căutând o altă soluţie.

– Nu cred că pot s-o fac fără să-l anunţ, spuse. Are încredere în mine.

– Tu hotărăşti, spuse ea încet. Însă trebuie s-o faci.

Nu se mişcă preţ de câteva secunde, revoltat încă, apoi se ridică cu greutate, cu fruntea plecată.

– Foarte bine. Însă n-o să fie de acord.

– Pe dracu' sunt de acord! explodă William, fulgerându-l din ochi pe Graham, douăzeci de minute mai târziu.

Era în pat, învelit până la mijloc. Braţele le ţinea încrucişate pe pieptul gol, într-o atitudine sfidătoare şi încăpăţânată.

Graham oftă şi puse paharul cu lapte, atât de jignitor pentru prinţ, pe noptieră. Îi spusese ce era înăuntru şi încercase să-i explice cât putuse mai bine motivele. Însă William nu se lăsa convins.

– Haide, William, nici mie nu-mi convine situaţia asta, dar nu cred că tu îţi dai seama cât este de complicată. Alix şi cu mine vom lucra pe diferite niveluri şi unele din acestea au un echilibru extrem de fragil. O va linişti să ştie că dormi şi nu-i poţi întrerupe lucrul. În plus, vei dovedi că vrei să fii alături de noi. Ai spus că îi accepţi autoritatea. Dacă vei face parte din echipă trebuie să te supui, aşa cum ai promis.

– Dar de ce să nu-mi dau cuvântul că nu voi ieşi din cameră? Dacă mai aşteptai o jumătate de oră, aş fi adormit. Cuvântul meu nu e destul de bun?

– Nu despre asta e vorba. Bea laptele sau renunţăm la tot. O să-i spun că te-ai răzgândit şi ne vom întoarce la Londra chiar acum, dacă asta vrei. Ştii că puteam foarte bine să nu-ţi spun ce e în pahar. Puteam chiar să-l trimit pe Jennings să ţi-l aducă şi n-ai fi ştiut niciodată, aşa cum nu au ştiut nici Wells nici Griffin.

– Şi atunci de ce ai făcut-o?

– Pentru că nu aşa se construieşte încrederea, fir-ar să fie! Pentru că s-ar putea ca altă dată să-ţi cer să faci ceva fără să fiu în stare să-ţi spun de ce. Şi de altfel, vreau să fiu sincer cu tine. Ăsta e singurul motiv.

Dacă nu reuşim să avem încredere unul în celălalt, putem să ne lăsăm păgubaşi. Încrederea absolută este una din regulile jocului.

– Ce fel de încredere absolută e asta, când ţi-e teamă că nu-mi voi ţine cuvântul şi trebuie să mă droghezi? se răsti William. Nu poţi să le ai pe toate, Gray!

Graham suspină. Nu dorise să explice întreg raţionamentul care bănuia că se ascunde în spatele ordinului lui Alix, însă era evident că acum nu mai putea da înapoi.

– Nu este vorba de încredere, spuse încet. Există mulţi factori care pot influenţa... ceea ce ea vrea să facă cu mine. Ştiu deja că există un fel de legătură psihică între noi doi. Ai descoperit asta la Buckland, când ieşeam din transă, chiar dacă nu ţi-ai dat seama atunci, şi poate nu-ţi dai seama nici acum. Cred că asta o îngrijorează – faptul că nu ştie ce s-ar putea petrece. Probabil că se teme să nu faci iar acelaşi lucru – psihic, nu fizic, şi neintenţionat; asta ne-ar pune într-un mare pericol. Încearcă să ne apere, William. De ce nu o laşi?

William se gândi o clipă, apoi aruncă o privire duşmănoasă către paharul cu lapte.

– Din câte îmi aduc aminte, e o capsulă galbenă, foarte drăgălaşă, murmură ursuz. Chiar a trebuit s-o pui în lapte?

– Altfel ai fi ascuns-o. Eu te-am învăţat cum s-o faci.

Fără voia lui, William zâmbi cu ironie apoi ridică paharul şi îl ţinu în lumină.

– Asta e. Cred că o să am capul mare mâine dimineaţă, ca bietul Wells. Îmi faci şi injecţie?

– Nu cred că este nevoie, răspunse Graham, în timp ce William gustă laptele şi apoi îl bău pe tot. Probabil că pe Wells l-a durut capul de la injecţie, nu de la pastilă.

Zâmbi înţelegător şi luă paharul gol pe care i-l înmână, strâmbându-se, William.

– Ştiu că n-are nici un gust – e doar ideea, mormăi William întinzându-se în aşternut şi lăsându-şi capul pe pernă.

Graham îl privi cum se cuibăreşte sub pături. Apoi trecu în baia de alături unde spălă bine paharul. La întoarcere, observă că ochii prinţului se dilataseră uşor, deşi acesta refuza cu îndârjire să-i închidă.

– Ce-ar fi să nu te mai împotriveşti? spuse Graham, aşezându-se pe marginea patului. Gata. În câteva minute vei adormi, fie că vrei sau nu. Stau cu tine până atunci.

– Atunci stai naibii şi aşteaptă, răspunse prinţul. Vreau să ştii că nu-mi convine câtuşi de puţin chestia asta. Şi poţi să-i spui şi contesei Selwyn ce-am zis. Nu ştiu de unde vă vine ideea că sunteţi mari şi tari. S-ar crede că numai voi riscaţi. Acum fac şi eu parte din echipă, aşa să ştii.

– Nici n-aş putea să uit, zise Graham, observând că William începuse să rostească mai greu cuvintele. Însă acum, acesta este rolul tău

în planul de bătaie. Nu ţi-a spus nimeni? Sunt de mare ajutor cei care zac şi dorm.

– Cred că cineva îşi bate joc de mine, mârâi prinţul cu un căscat. Nu-i corect. N-ai râde dacă Michael sau unul dintre ceilalţi s-ar afla în situaţia mea.

– Dacă Michael sau unul dintre ceilalţi s-ar afla în situaţia ta, nu s-ar împotrivi inevitabilului. Ar coopera. Hai, inspiră adânc şi lasă-te în voia somnului.

Cu aceste cuvinte, Graham întinse mâna într-un gest degajat şi atinse uşor fruntea prinţului, aşa cum ar fi făcut şi pentru Michael sau pentru oricare altul, fără să se gândească la reacţia de răspuns a lui William. Uimit, văzu cum ochii albaştri se dau pe spate, sub genele tremurătoare, şi apoi se închid, iar de pe buzele prinţului scapă un oftat mic – aşa era descris în manuale răspunsul la un declanşator posthipnotic. Să fi intrat William în transă?

– Aşa, şopti, urmărind uluit cum toate semnele clasice se succed pe chipul care începuse să se relaxeze. Dormi...

Iar William dormea acum, dar nu doar din cauza sedativului.

Nu se aşteptase deloc la aşa ceva. Vorbiseră despre încredere însă Graham nici nu visase la o asemenea demonstraţie din partea prinţului. Zguduit, se ridică şi trase uşor păturile, atât cât să-i dezvelească braţul drept; îl ridică. Oricum l-ar fi mişcat, stătea suspendat într-o catalepsie perfectă, reacţie care depăşea capacitatea de a se preface a lui William. Graham îndreptă braţul şi-şi trecu mâna pe deasupra lui de câteva ori, sugerând în şoaptă că trebuie să devină rigid – şi braţul nu s-a mai îndoit.

De abia în stare să-şi creadă ochilor, Graham contramandă comanda şi lăsă braţul jos, apoi îl înveli la loc. N-avea de unde şti cu exactitate cât din cele văzute se datora sedativului şi cât de mult era transă autentică, dar se hotărî să procedeze de parcă William îl putea auzi:

– Relaxează-te, William, spuse pe un ton coborât şi se aşeză din nou pe marginea patului. Ai intrat într-o transă adâncă, foarte bună, însă nu avem prea mult timp până când sedativul îşi va face efectul. Înainte de asta, vreau să-ţi dai seama ce înseamnă să fii în transă, aşa cum eşti acum, şi să ţii minte. Nu în mod conştient. De fapt chiar vreau să uiţi tot ce s-a întâmplat în această cameră. Îţi garantez că nu este nimic rău în asta. Pur şi simplu nu vreau să-ţi faci probleme inutile. Să ţii minte doar că ţi-am adus un pahar cu lapte atunci când te-ai culcat. Trezeşte-te mâine dimineaţă proaspăt şi odihnit, fără efecte secundare de la medicamentul luat. Înţelegi?

Auzi şoapta prinţului: „da", şi fu şi mai surprins. Nu putea crede că William era un medium atât de bun, chiar dacă somniferul îi mai îmblânzise din rezistenţă.

– Mulţumesc, şopti Graham. Dacă va fi vreodată nevoie să lucrăm în transă, aşa cum fac uneori cu Michael şi cu ceilalţi, vreau să-ţi ofer un

declanşator posthipnotic. Îţi aminteşti cum a intrat Michael în transă la Dover?

– Da...

– Bine.

Atinse uşor fruntea lui William cu vârful degetelor, aşa cum făcuse şi înainte.

– De fapt, ai folosit declanşatorul acesta şi înainte. Aminteşte-ţi semnalul acesta şi ceea ce simţi acum. Şi să ştii că putem face asta ori de câte ori este nevoie şi sub îndrumarea mea poţi intra într-o transă şi mai profundă. În regulă?

– Da, se auzi răspunsul, venit şi mai din adâncuri de această dată.

– Bine. Cufundă-te mai adânc şi nu te împotrivi. Sedativul îşi face efectul. Nu te lupta. Dormi, şi uită de toate astea.

Se ridică şi-l mai urmări câteva minute, controlând pulsul la baza gâtului lui William şi pupilele sub pleoapele moi. Apoi clătină din cap. Încă mai clătina capul când intră în bibliotecă la Alix.

– În ordine? îl întrebă, în timp ce el încuia uşa.

Un zâmbet îi tremură în colţul buzelor – era atât un semn al încercării sale nervoase de a se linişti cât şi o expresie de amuzament.

– Tu să-mi spui, zise, prăbuşindu-se în fotoliu. După o discuţie destul de animată în care am atins subiectul încrederii absolute – şi fii atentă, împotriva dorinţei sale – a luat sedativul. Însă ăsta a fost doar începutul. Apoi a intrat într-o transă spontană. Foarte bună.

– *Ce a făcut*?

– M-ai auzit.

Îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi închise ochii:

– Nici nu-mi pot imagina un mod mai clar prin care să-mi arate câtă încredere are în mine. M-a făcut să mă simt ca un puşti de clasa întâi. Cred că Michael şi cu mine l-am impresionat mai mult decât mi-am dat seama atunci.

– Michael? Ce vrei să spui?

– La Dover. Ţi-am povestit că m-a surprins când l-am hipnotizat pe Michael? întrebă, deschizând ochii şi privind-o cum se aşază alături, dând afirmativ din cap. Nu ştiu ce mi-a venit să-l tratez ca pe Michael, dar am făcut-o. Era somnoros din cauza drogului, însă nu voia să cedeze. A mârâit că nu mă port la fel cu Michael şi cu voi toţi. I-am spus că Michael nu s-ar împotrivi inevitabilului şi că trebuie să inspire adânc şi să adoarmă. Apoi i-am atins fruntea, aşa cum facem ca să ne hipnotizăm unul pe celălalt. Şi-a amintit probabil în subconştient, cel puţin, că la fel m-am purtat şi cu Michael, pentru că imediat a şi intrat în transă. Nici nu-mi venea să cred.

Când încheie, Alix clătină din cap:

– Eşti sigur că era în transă şi nu dormea?

– Chiar crezi că n-aş fi în stare să-mi dau seama de diferenţă?

– Nu, însă...

– Nu ştie destul de multe ca să se prefacă, Alix – mai ales atunci când a luat sedativul. Am făcut câteva teste şi le-a trecut pe toate.

Făcu o pauză:

– Cred că cel mai bun test va avea loc mâine dimineaţă. I-am ordonat să uite întreaga poveste cu medicamentul şi transa. Am stabilit şi un declanşator posthipnotic standard. Era păcat să pierd o asemenea ocazie şi nu poţi şti niciodată când ai nevoie de aşa ceva.

Alix nu părea nici convinsă, nici liniştită:

– Sper că ştii ce faci. Ţi-a mai pus întrebări despre hipnoză şi în afară de momentul când te-a surprins lucrând cu Michael?

– Da, la înapoierea de la Buckland. A vrut să ştie cum am intrat în transă fără să se spună nici un cuvânt. A înţeles ce i-am explicat. Şi-a manifestat interesul şi pentru călătoriile în vieţile trecute. Îţi dai seama că m-am eschivat.

– S-ar putea să doreşti să te eschivezi în continuare, murmură, ciudat de neliniştită. Te-ai mai gândit la călătoriile *tale*?

– Numai la cele în legătură cu Drake, răspunse, trăgând un taburet şi sprijinindu-şi picioarele pe el. Speram că ai reuşit să mai descoperi ceva şi că din cauza asta vrei să lucrăm acum.

– Aşa credeam şi eu. Acum nu mai sunt atât de sigură. Mă deranjează toată povestea asta cu William.

– Atunci de ce m-ai lăsat să consimt implicarea lui în afacerile noastre? Şi ce s-a întâmplat cu ultimele două cărţi?

– Mai întâi aş vrea să ne ocupăm de călătoriile tale în timp, spuse ea, luând dintr-un sertar câteva coli de hârtie acoperite cu un scris mărunt şi întorcându-se la scaunul ei.

Graham întinse mâna, dar Alix clătină din cap.

– Nu, încă nu vreau să le citeşti. Aş vrea să intri în transă şi să vedem ce-ţi mai aminteşti, acum că am reuşit un prim contact. David m-a sunat şi mi-a spus ce ai aflat în legătură cu Drake şi Elisabeta, iar tu mi-ai povestit ce a descoperit William. Să vedem ce mai descoperi acum, fără să insistăm prea tare. Ştiu cum să te conduc şi îţi voi pune întrebările care trebuie.

– Bine, consimţi el, scoţându-şi cravata şi aruncând-o pe braţul fotoliului. Cel puţin incursiunea asta nu va fi la fel de încărcată emoţional ca cealaltă. Vrei să folosesc o anumită abordare sau să-ţi aştept instrucţiunile?

– Haide, instalează-te confortabil. Vreau să-mi mai parcurg o dată notele, spuse ea.

Cu uşurinţa unui medium bine antrenat, Graham închise ochii şi intră în transă. Timp de o clipă nemăsurată simţi vibraţiile bine cunoscute care-i semnalau cufundarea spre nivelul obişnuit de lucru. Acordă foarte puţină atenţie propriului său trup, găsindu-şi ritmul lent şi superficial care îl va susţine atunci când se va îndrepta spre alte lumi. Apoi se lăsă

să plutească în aşteptare. Inspiră adânc şi expiră, îi auzi vocea, în timp ce mâna îi atinse fruntea cu gestul ştiut.

Se supuse şi simţi cum se cufundă şi mai adânc. Amorţeala îi cuprinse membrele şi apoi îl înfăşură într-o mantie care îl ferea de orice i-ar fi putut distrage atenţia. Se concentră asupra mâinii ei şi aşteptă. Atingerea dispăru şi reveni pe încheietura mâinii sale stângi. Degetele îi pipăiau uşor pulsul. Se concentră asupra ritmului puternic, constant, şi se afundă şi mai tare.

– Bine, o auzi. Găseşte un loc de unde să mă poţi auzi şi să-mi poţi vorbi. L-ai găsit?

– Da.

Răspunsul de-abia dacă se auzi. Întreaga lui luciditate era concentrată asupra vocii şi a atingerii pe care o simţea pe încheietura mâinii.

– Bine. În câteva secunde vreau să începi să te întorci în timp, aşa cum ai făcut şi înainte. Apoi îţi voi citi lista de nume pe care ne-ai dat-o după ultima incursiune în trecut. Vreau să cauţi numele astea şi să încerci să te concentrezi asupra unuia din ele. Gata?

– Da.

– Bine. Porneşte înapoi. Înapoi la copilăria ta şi mai înapoi... naşterea ta... şi înainte de ea. Întoarce-te la Drake... continuă să mergi. Cineva pe nume George... şi Sir William Wallace... un călugăr numit John... Sir Reginald FitzUrse... Sir Walter Tyrrel...

Simţi cum se rostogoleşte peste ani, fiecare nume rostit de Alix aducând fulgere scânteietoare de amintiri pe care nu le putea reţine. Unele dintre amintiri erau aduse de numele auzite, altele veneau de nicăieri şi, cu toate acestea, ştia că toate sunt o parte din el.

Le lăsă să plutească, fără măcar să încerce să reţină vreuna, până când sesiză o încetinire a ritmului. Brusc, cu o smucitură aproape fizică, se descoperi într-o altă conştiinţă, cu alt trup, alte amintiri.

Capitolul 14

PURTA ZALE şi veşminte din piele. Pumnul îi era strâns pe mânerul sabiei aflate în teacă, atunci când, împreună cu tovarăşii săi, păşi prin uşa îngustă a catedralei. Pintenii zăngăniră pe prag, iar cizmele cu tălpi din oţel stârniră ecouri pe pardoseala din piatră cenuşie.

În aer pluteau arome grele de tămâie, ceară de lumânări şi mirosul de mucegai al coloanelor igrasioase şi al mormintelor descompuse. Îşi simţea tâmplele pulsând – şi pulsul de la încheietura mâinii, unde o altă atingere ţinea o parte din el ancorată altundeva, unde? – dar el nu mai era Graham. Era Sir Reginald FitzUrse, omul regelui, cel care avea de îndeplinit o datorie sfântă.

În penumbră, cu toate simţurile ascuţite, privi prin vizorul coifului său normand şi aşteptă o clipă să i se obişnuiască ochii cu amurgul dinăuntru, atent în liniştea deplină, aşteptând încordat. Reuşi să desluşească arcadele cenuşii din faţa pereţilor şi mai cenuşii, ţâşnind de la nivelul lucarnelor, şi sclipirea palidă de nestemate a ferestrelor de sus, deasupra umărului său stâng. În faţă, lumina lumânărilor tremura pe coloane, pereţi şi capelă. O voce îl sâcâia, bătea la poarta luciditătii sale, cerându-i să vorbească, însă era cufundat prea adânc ca să-i mai pese sau ca să descrie ce vede acelei prezenţe fără trup, care parcă era cu el şi totuşi nu era. Soarele apunea. Se apropia clipa. Era timpul să pornească.

Se furişă înainte, cu mişcări ferme de animal de pradă. Doi tovarăşi îl flancau, unul de fiecare parte, iar un al treilea rămăsese lângă uşă, să-i păzească de musafiri nepoftiţi.

În faţa, lângă marea coloană de sprijin a laturii de nord a catedralei, victima divină se materializă din umbră. Alături, un tânăr călugăr purta crucea uriaşă de procesiune, de parcă ar fi fost stindardul unui mare

cavaler, era evident că tânărul călugăr nu-şi dădea seama ce se va întâmpla.

– Staţi! strigă el, ţâşnind în faţa victimei şi barându-le drumul cu crucea. Aceasta este casa Domnului! În numele lui Dumnezeu, acesta este arhiepiscopul vostru! În lături!

– Îl cunoaştem pe acest om, spuse FitzUrse, trăgând sabia.

Lama scoasă din teacă şuieră aidoma unui şarpe mânios, rece şi lugubru în catedrala învăluită în întuneric. Îi răspunse alt sunet tăios când Tracy şi le Breton îşi scoaseră, la rândul lor, săbiile. În spate, Morville avea deja arma în mână. FitzUrse o auzi lovind pereţii din piatră când Morville zăvorî uşa şi se apropie să păzească intrarea în naos, căci oamenii arhiepiscopului se aflau în biserică şi nu era îngăduit ca ei să întrerupă ritualul. Pulsul din tâmplele lui FitzUrse se acceleră.

Arhiepiscopul nu se mişcă în timp ce se apropiară. Cunoştea motivul pentru care veniseră. Toţi făceau parte din dansul sacru, şi trebuia ca toţi să-şi joace rolul până la capăt. Aşa cum se stabilise, FitzUrse se va preface că negociază. Rezultatul fusese însă hotărât cu mult timp în urmă, pecetluit de cuvintele unui rege, de încoronarea unui rege tânăr şi de voinţa victimei însăşi. Era anul sacru, ora sacră. Victima divină trebuia să moară, altfel ţara ar fi avut de pătimit.

– Nu încerca să scapi, arhiepiscope, strigă FitzUrse, ştiind însă că nu avea de ce se teme. Vrei sau nu să ridici anatema pe care ai aruncat-o asupra oamenilor regelui?

Victima clătină din cap, urmând scenariul.

– Nu pot, pentru binele credinţei mele.

– Nu ne provoca, Thomas din Londra, se răsti Tracy. Cu încăpăţânarea ta ne obligi să recurgem la măsuri drastice.

– Iată-mă, sunt slujitorul lui Dumnezeu. Faceţi ce trebuie. N-o să-mi clintiţi hotărârea, spuse victima.

O clipă, scena păru să îngheţe, apoi se derulă din nou, cu încetinitorul. Victima se întoarse nepăsătoare, de parcă ar fi vrut să se îndepărteze. Când FitzUrse se repezi să-l prindă de palium şi să-l tragă înapoi, cu intenţia de a face suficientă zarvă pentru a justifica forţa şi mai mare a săbiilor, Tracy şi le Breton se năpustiră şi ei, îl prinseră pe arhiepiscop. Săbiile erau deja ridicate, pregătite să dea lovitura fatală.

Victima – obişnuită cu lupta – se răsuci în încleştarea lor, încercând să le scape. Ochii îi ardeau de mânia stârnită de impertinenţa lor. Privirea i-o întâlni pe a lui FitzUrse în acel prim moment de împotrivire, iar FitzUrse se temu că omul din faţa lui şi-a pierdut sângele rece.

– Nu! strigă victima. Eşti omul meu, Reginald!

Ceilalţi ezitară, ştiind că tovarăşul lor fusese vasalul acestui om – şi că îndrăzneala de a pune astfel mâna pe el era împotriva oricăror reguli cavalereşti, însă FitzUrse înţelesese sensul dublu al celor spuse şi trase cu brutalitate victima şi mai aproape, ridicând sabia. Victima nu se pierduse cu firea, ci îi indicase faptul că el trebuia să lovească primul.

– FitzUrse, codoşule! Sunt seniorul tău! Ţipă victima, confirmând fără drept de îndoială acţiunea lui FitzUrse. Aminteşte-ţi datoria ta.

În acelaşi timp, ochii care aruncau flăcări priviră într-o parte, pentru a permite – da, pentru *a forţa* – îndeplinirea sacrificiului.

– Luaţi-l! urlă FitzUrse, îmbrâncindu-l cu atâta putere, încât mitra îi zbură de pe cap, descoperindu-i părul.

– În numele regelui, loviţi!

Cu mâna liberă, victima îşi acoperi ochii, ca să nu vadă sabia coborând. Buzele i se mişcau într-o ultimă rugăciune. Călugărul s-ar fi aruncat între victimă şi sabie – nerealizând încă adevărata natură a celor care se petreceau sub ochii lui – dar le Breton îl lovi, sfărâmând suportul crucii de procesiune şi rănindu-i umărul. Chiar atunci, sabia lui FitzUrse coborî fulgerător.

Sângele ţâşni din rana de mărimea unui pumn de războinic ivită în ţeasta victimei când lovitura lui FitzUrse se uni cu cea a lui Tracy, doar cu o fracţiune de secundă în urma ei, crăpându-i capul. Victima icni şi căzu în genunchi, deja pe moarte când lovi şi le Breton. Sabia lui zăngăni pe dalele de piatră. Veni şi Morville ca să dea a patra şi ultima lovitură. Victima se prăbuşi încet spre nord, aşa cum trebuia, fără suflare. Atât de repede se făptuise totul...

Respirând greu, FitzUrse se sprijini în sabie să-şi tragă sufletul, îngreţoşat de efort şi emoţie. La picioarele lor, sângele sacru băltea şi se scurgea între dale, pornind de la mitra pe care o purtase victima când fusese uns arhiepiscop, cu şapte ani în urmă. Era sânge şi pe sabia lui FitzUrse; îl şterse cu un gest tremurat de straiele sfinţite ale victimei.

Victima divină a fost ucisă, sângele său sacru împrăştiat pe pământ. Cu sacrificiul lui, a sanctificat viaţa tânărului rege şi a asigurat prosperitatea ţării pentru cel puţin încă şapte ani de acum încolo. FitzUrse şi-a îndeplinit rolul în acest spectacol măreţ şi îşi va trăi viaţa cu onoarea de a-l fi ucis pe înlocuitorul divin al regelui, deşi avea de îndurat câtăva vreme pedeapsa suveranului.

Dar când îşi plecă fruntea să aducă un ultim omagiu Dumnezeului care fusese până de curând găzduit de trupul rece de la picioarele sale, clipa de meditaţie îi fu frântă de o formă apărută din umbre ca să scarmene cu vârful sabiei prin creierii împrăştiaţi, dând dovadă de un umor macabru. FitzUrse încercă să-şi înfrângă valul de greaţă care i se ridică în gât.

– Încetează! şuieră, împingându-l de lângă cadavru cu latul sabiei. Destul. Trebuie să plecăm.

Apoi, cu voce răsunătoare, strigă spre naos, unde câţiva din oamenii arhiepiscopului şi câţiva enoriaşi din oraş încă mai priveau scena uluiţi – erau cuvinte de ritual adresate către cei cu urechi de auzit şi inimi de înţeles.

– Auziţi ce vă spun! A dorit să fie rege, mai mult decât rege – atunci *să fie* rege!

Apoi, în murmure de consternare dar şi de aprobare, îşi conduse tovarăşii prin uşa îngustă, în întunericul de afară, fără să privească înapoi.

Culorile se tulburară şi se învălmăşiră sub pleoapele lui Graham – un interludiu de curcubeu după furtună, suficient ca să-şi dea seama că nu mai era cavalerul normand FitzUrse. Apoi zbură din nou în urmă, în timp şi într-o altă viaţă. Sesiză că parcurge o anumită perioadă de timp, că nu se prăbuşeşte în uitare, că totul are sens şi este ordonat, distinct şi cu un anume scop – dacă ar fi avut măcar timp să zăbovească atât cât să-şi aducă aminte – dar se pomeni din nou într-o scenă cunoscută şi într-un trup cunoscut, din nou cu o misiune sacră de îndeplinit. Călărea iarăşi prin New Forest, de zece ori şapte ani înainte de moartea lui Thomas Becket, şi îl cunoştea bine pe regele cu părul roşu care călărea alături.

Regele purta straie de vânătoare din piele roşie şi maronie şi călărea un armăsar sur. Chipul durduliu îi era îmbujorat ca întotdeauna, iar părul, blond roşcat, specific descendenţilor Cuceritorului. Tyrrel – adică Graham – era îmbrăcat în acea zi cu haine roşii ca sângele. Arbaleta lucrată cu măiestrie pe care i-o dăruise regele era prinsă pe şa lângă genunchi, săgeţile cu vârf ascuţit din oţel se aflau într-o tolbă aninată în partea cealaltă. Umbrele deveneau tot mai lungi, căci vânătoarea începuse de-abia după-amiază.

– Mâine va fi ziua de Lammas, Wat, spuse regele, tragând hăţul şi privindu-l plin de compasiune. Acum este ziua sorocită şi ora potrivită. Fii vesel, căci tu eşti cel binecuvântat să fii unealta Domnului.

Tyrrel plecă fruntea şi încercă să nu vadă arbaleta cu curelele ei întinse.

– Mă onoraţi, seniorul meu. Şi totuşi aş fi dorit să fi ales pe altcineva pentru această misiune.

– Crezi că fapta poate fi făcută altcumva decât cu dragoste?

Regele descălecă zâmbind de pe armăsarul sur şi veni să ţină hăţurile lui Tyrrel, mângâind, cu gândurile duse departe, gâtul iepei acestuia.

– Nu, prietene, cunoşti condiţiile sacrificiului. Nu uciderea este importantă, ci punerea unei vieţi chezăşie pentru ţară, vărsarea sângelui sacru. Totuşi e mai plăcută moartea de mâna cuiva care-şi iubeşte victima.

Puse mâna înmănuşată pe cizma lui Tyrrel:

– Mă iubeşti, Wat?

Tyrrel închise ochii şi dădu din cap, încercând să-şi reţină lacrimile de durere.

– Doamne, ştii că da!

– Atunci hai şi îndeplineşte acest ultim act de dragoste în slujba mea, scumpul meu prieten, şopti regele. Vino. Nu-mi este teamă. Acesta mi-este destinul. Pentru aceasta m-am născut.

Fără să-l privească, Tyrrel descălecă şi începu să-şi dezlege arbaleta. Degetele îi erau amorţite când încercă să descheie curelele din cataramele

lor. Din locul în care se afla nu putea ajunge la tolba cu săgeţi. Când se duse în partea cealaltă, păşind ca prin vis, regele se întoarse şi se îndepărtă încet. Cizmele răscoleau frunzele moarte şi muşchiul pădurii, scoţând un sunet dulce, ca un suspin de căprioară.

Tyrrel potrivi o săgeată în armă. Fiecare pocnet al arbaletei, când o arma, părea a răsuna prin pădure ca o nouă osândă. O ridică, să se asigure că totul este în ordine, apoi ţinu arma lipită de coapsă pe când se îndepărta de cai. Nu era nevoie să-i arate regelui său moartea înainte de vreme.

Regele stătea cu spatele la el, poate la zece paşi distanţă. Tyrrel nu avea cum să rateze, experimentat cum era, totuşi se apropie şi mai mult şi se opri sub un copac bătrân şi sacru. Dacă voia s-o facă, atunci mâna trebuia să-i fie iute şi sigură. Sacrificiul cerea ca sângele sacru să fi împrăştiat pe pământ, însă aceasta *nu* însemna că victima trebuie s sufere. Când Tyrrel îşi ridică arma, regele se opri lângă un stejar uriaş şi se întoarse uşor, sprijinindu-se cu o mână de trunchiul copacului.

– Va fi un asfinţit minunat, Wat, şopti, fără să arate că ar fi văzut arma. Se întoarse cu totul spre Tyrrel şi-i întâlni privirea. Apoi îşi ridică ochii spre razele soarelui care pătrundeau prin desişul pădurii şi chipul îi împietri:

– Trage, pentru numele lui Dumnezeu, sau va fi rău pentru tine!

Tyrrel simţi cum i se împăienjeneşte privirea când puse arbaleta pe umăr şi ţinti, dar nu ezită. Numai când degetul i se încordă pe trăgaci văzu cum ochii regelui îi caută din nou pe ai lui, o clipă doar. În acel moment de şovăială trase şi săgeata lovi trunchiul copacului mai înainte de a se înfige în pieptul regelui.

– Doamne, Dumnezeule! gâfâi regele, sprijinindu-se de copac, în timp ce mâna cealaltă se strânse involuntar în jurul mortii străpungătoare pe care o avea în piept.

Arbaleta căzu dintre degetele amorţite ale lui Tyrrel. Ochii lui erau plini de groază:

– William, Dumnezeule!

– Nu e vina ta, Wat. Nu te apropia! murmură regele printre dinţii încleştaţi, prăbuşindu-se în genunchi. A fost destul de greu pentru tine. Eu te-am distras. O să termin... eu însumi... Spunând aceste cuvinte se aruncă la pământ, împlântându-se în săgeata care îi ieşi prin spate, şi muri imediat.

Atunci Tyrrel alergă spre el şi îl cuprinse în braţe. Dar se isprăvise. Ca Iştar plângându-l pe fiul şi iubitul ei Tamuz, sau Isis pe Osiris, sau cele două Marii pe Christos cel Alb, îmbrăţişă trupul cald încă şi lăsă lacrimile să-i şiroiască pe obraji – lacrimi de durere şi recunoştinţă. Când puse corpul înapoi pe pământ şi se ridică să plece, căci îşi îndeplinise destinul, Graham reuşi să se smulgă de acolo.

– Gray...

Auzea vocea lui Alix ca venind de foarte departe, însă o parte din el încă nu voia s-o asculte.

– Gray, eşti cufundat prea tare. Ridică-te puţin ca să-mi poţi vorbi, insistă vocea îndepărtată. Priveşte vieţile şi spune-mi ce vezi. Tyrrel... FitzUrse... Wallace... George... călugărul John.

Reuşi să se agaţe de ultimul nume şi în spatele pleoapelor i se formă imaginea unui om care intra călare în curtea unei mănăstiri, împreună cu un grup de soldaţi zdrenţăroşi. Îşi dădu seama că el era un frate din acea comunitate şi că noul sosit era regele. Spre deosebire de amintirile cu Tyrrel şi FitzUrse, o parte din el ştia acum că nu era decât un observator, chiar dacă privea prin ochii altcuiva.

– Nu a făcut bine ţării, murmură; părea că-l urmăreşte pe rege dintr-o poziţie avantajoasă, lângă uşa sălii de mese unde acesta şi suita sa intraseră să cineze. Baronii s-au revoltat. A venit la noi fugind de ei. Spun că a pierdut tezaurul Coroanei în mlaştină.

– Ce an este? îl întrebă încet o voce de femeie. Cum te numeşti?

– Este al şaptesprezecelea an al domniei regelui John, răspunse Graham. Iar eu sunt fratele John, călugăr la Swineshead Abbey.

– Ce ordine ai primit, frate? întrebă vocea. Ţi s-a spus să-l ucizi pe rege?

Înghiţi şi se văzu în amintire pregătind băutura.

– Se ştie ce trebuie făcut. Regele însuşi a spus că dacă mai trăieşte încă şase luni, va fi foamete în ţară.

– De ce?

– Are patruzeci şi nouă de ani şi nu a găsit nici un înlocuitor care să moară pentru el, răspunse Graham. Chiar dacă urmaşul său e încă prea tânăr, ţara nu mai poate rezista alţi şapte ani fără sânge.

– Atunci, ai de gând să-l omori?

Dădu afirmativ din cap, un gest scurt, nervos, căci simţea fiorii propriei sale morţi aflate atât de aproape, însă în vocea sa se desluşi resemnare:

– Sunt infirmier aici la Swineshead. Ştim să extragem veninul dintr-un şarpe, să-l dizolvăm într-un pocal, spuse uşor. Regele va bea şi curând se va termina. E de-al nostru. Îşi va cunoaşte soarta şi o va accepta.

– Dar dacă regele moare otrăvit, cum mai poate sângele său să fie împrăştiat pe pământ? veni întrebarea. Nu aşa trebuie?

Surâse – un surâs răbdător şi misterios.

– Cei care pregătesc corpul îşi cunosc datoria, doamna mea. Când va fi tăiat, vor avea grijă ca sângele lui să se ducă acolo unde trebuie. Aşa e datina la noi: când moare un rege, părţi din corpul său sunt înmormântate în toată ţara, iar sângele este împrăştiat pentru a binecuvânta pământul.

– Aşa s-a întâmplat şi acum?

– Nu ştiu, doamnă.

– Dar el *moare* în acest an, spuse Alix. Bea otrava sau moare de altă moarte? Mergi înainte în timp şi spune-mi ce vezi.

Graham îşi întoarse capul sprijinit de spătarul scaunului, fără să vrea să meargă mai departe, totuşi silit de vocea ei.

– Bea, dar eu trebuie să beau înaintea lui, spuse tulburat, strâmbându-se când fantoma amintirii propriilor lui spasme începu să-l înconvoaie cu o durere adevărată.

– Ajunge. Nu-ţi retrăi propria moarte, îi ordonă ea. Lasă viaţa asta şi mergi mai departe. Înaintează în timp şi spune-mi ce vezi.

Oftă şi se eliberă, recunoscător pentru clipa de răgaz. Pluti doar câteva secunde. Apoi, cu o izbitură, simţi că era din nou altcineva şi altcândva – pe un deal la est de Falkirk, în aşteptarea unui alt atac al englezilor.

– Cine eşti? Vocea femeii pătrunse până la el, stingherindu-i clipa de concentrare pe când studia scena din spatele pleoapelor tremurătoare.

– Ce vezi?

Clătină din cap, văzând chipurile suliţaşilor scoţieni întoarse pline de încredere spre el şi aşteptând cuvinte de îmbărbătare. Dar ştia că nu le poate rosti. Se confruntau cu o forţă cu mult superioară lor.

– V-am adus la bal, băieţi! Dansaţi dacă puteţi! strigă.

Şi chiar când îl aclamau, loiali până în ultima clipă, se trezi în vâltoarea luptei. Conducea atacul împotriva cavalerilor englezi în armuri masive, văzând cum oamenii săi cad în faţa arcaşilor velşi ai lui Edward.

– Cum te numeşti? insistă vocea femeii. Detaşează-te şi observă. Spune-mi ce vezi.

Gemu când scena măcelului se tulbură, apoi înţepeni, receptând amintiri ulterioare din aceeaşi viaţă.

Trădare şi captivitate. Cavalerii englezi îşi duc prada înapoi la Londra. Şi prada aceasta este chiar *el*.

– *Cine eşti*? insistă vocea.

– O, Doamne, suspină, prea cufundat în sine ca să reacţioneze la vreun alt stimul, în afara groazei de a fi înţeles totul dintr-o dată.

– Vor să mă ucidă pentru o altă ţară, pentru alt rege! Aş muri bucuros pentru propriul meu stăpân – dar nu pentru uzurpatorul englez!

Gâfâia, respirând agitat, capul zbătându-i-se pe spătarul scaunului, dar încheietura mâinii îi fu prinsă şi se simţi tras uşor afară, în timp ce vocea femeii îl alina:

– Detaşează-te. Nu trebuie să simţi. Spune-mi numai ce vezi şi ce auzi. Eşti Wallace?

Tremurând, dădu o dată scurt din cap şi simţi cum mâna ei îl cuprinde mai bine, voind parcă să-l împiedice să mai alunece atât de adânc.

– Bun. Spune-mi atunci ce vezi. Ai fost prins de englezi la Glasgow, după ce ai fost trădat de ai tăi. Povesteşte-mi procesul. Aminteşte-ţi-l, nu-l retrăi.

Inspiră adânc şi simţi cum o parte din el se relaxează, urmărind cum scena prinde contur în faţa lui.

– Westm inster Hall. Este luna sacrificiului. Ei spun că mi-am călcat jurământul de credinţă faţă de regele lor englez şi m-am proclamat rege în ţara mea. Mi-au pus cunună de lauri ca să-şi bată joc de mine.

– Da, continuă...

– Ei... m-au aşezat în sala mare dinspre nord, cu lauri pe frunte, şi s-au prefăcut că ar avea loc un proces. Dar toţi ştiu, la fel de bine ca şi mine, ce se întâmplă. Nu pentru rege vor ei să mor, ci pentru lordul Edward: a împlinit douăzeci şi unu de ani şi are nevoie de o viaţă.

– Te aperi?

Ridică din umeri şi surâse trist:

– La ce bun? Englezii ştiu că sunt nevinovat. N-am jurat credinţă nici unui rege englez. Dar prinţul englez trebuie să-şi primească sacrificiul şi m-au ales pe mine.

– Eşti sigur că aşa este?

– Da. E limpede pentru oricine are ochi să vadă. Trebuie să mor înainte de sfârşitul lunii.

– Nu trebuie să retrăieşti asta.

În ciuda spuselor ei, simţi cum alte amintiri îşi croiesc drum în conştiinţa lui, deşi nu mai simţi nimic de data aceasta. Era complet detaşat de ceea ce vedeau ochii lui Wallace cel sortit pieirii.

– Ei spun că asta este moartea unui trădător, murmură, dar forma de execuţie este sfinţită de timp. Mă târăsc pe un grătar împletit până într-un loc numit Smithfield. Pământul aici este sanctificat de alt sânge sacru. Liniştea mă învăluie când mă duc la un pâlc de ulmi unde mă aşteaptă un laţ... şi altele.

– Opreşte-te, spuse vocea cu asprime. Nu trebuie să trăieşti moartea asta.

Dar nu-i dădu atenţie. Acum era victimă, nu unealtă de sacrificiu. Trupul său va fi ucis şi poate că-şi va striga slăbiciunea, dar şi acest sacrificiu făcea parte din scenariu. Era fascinat de această nouă perspectivă.

– Funia este aspră pe gâtul meu, dar nu mă doare când mă ridică de pe eşafod, şopti. Întunericul îmi atacă privirea şi apoi simt o smucitură puternică atunci când ei taie frânghia şi mă coboară. Mai trăiesc încă – simt că-mi arde ceva în abdomen.

– Gray, nu!

Simţi cum unghiile ei i se afundă în încheietura mâinii, dar clătină capul şi aproape că zâmbi. Nu era nici un motiv de îngrijorare.

– Nu simt durerea, o asigură. Ochii mei care mor privesc sângele curgând din rănile pe care mi le-au făcut. Îl văd cum udă pământul. Mă retrag pe Al Doilea Drum, aşa cum am fost învăţat. Privesc în jos la ce fac ei cu corpul meu şi îmi dau seama că nu mai are nici o importanţă faptul că mor pentru un prinţ străin. Numai ţara contează – întreaga

Britanie – nu doar Scoţia, Anglia sau Ţara Galilor. Aşa s-au petrecut nenumăratele sacrificii de-a lungul mileniilor, pentru a fertiliza pământul şi a-l face să rodească. Edward ştie asta. Cred chiar că mă vede când plutesc deasupra trupului meu şi dezleg uşor cordonul argintiu...

Graham se cufundă din nou în întunericul blând, pierzându-i urma lui Wallace, până când auzi din nou vocea chemându-l. Şi iarăşi se rostogoli în alte amintiri, deşi acestea erau mai mult informaţii decât participare activă. Simţi nerăbdarea nedisimulată în acea parte din el, reflectând viclenia şi cruzimea omului a cărui identitate şi-o asuma acum.

– Cine eşti? îl întrebă vocea.

Era destul de detaşat ca să ştie că Alix pusese întrebarea, deşi o parte din el sălăşluia într-o altă viaţă.

– George Plantagenetul, fratele regelui, răspunse aspru.

– Care rege?

– Cum care, Edward, desigur – al patrulea.

– Înţeleg. Şi în ce an mori?

– În 1479, în luna sfântă a lui februarie. Regele are treizeci şi cinci de ani.

– Deci tu reprezinţi sacrificiul?

– Da.

– Şi cum mori?

Surâse – o grimasă mândră şi meşteşugită, fără strop de căldură, observând totul de deasupra cadavrului nenorocitului George.

– Un pumnal înfipt pe sub coaste până în inimă, spuse pe un ton clinic. Foarte bine executat. Puţină durere, dar sângele curge.

– Un pumnal? murmură vocea. Dar dacă eşti... istoria spune că mori înecat într-un butoi cu vin.

– Aşa? Habar n-am...

– Poate că istoria greşeşte, îi auzi şoapta. Deci, eşti mulţumit să te sacrifici?

Graham ridică din umeri:

– Aş fi preferat să mor ca rege, nu ca înlocuitor, dar sfârşitul este acelaşi. Era necesar.

– Înţeleg. Mergi înainte. Cine ai mai fost?

Ieşi într-o clipă din George Plantagenetul, dar până când ajunse la Drake nu mai descoperi nici un alt nume. Şi totuşi, se mai petrecuse ceva între timp.

– După aceea? insistă Alix.

– Ceilalţi şi-au jucat rolurile, se trezi că spune. Eu a trebuit să îndeplinesc alte sarcini.

– Ce sarcini?

Linişte. O uşă închisă. Cumva, îşi dădu seama că nu i se îngăduie să răspundă.

– Poţi să-mi mai spui ceva despre sarcinile astea? repetă ea.

Clătină din cap.

– Foarte bine. Mai trebuie să cercetăm ceva?

Inspiră adânc şi mişcă capul de la stânga la dreapta de câteva ori, nu ca un gest de negaţie, ci pentru a încerca să explice zădărnicia încercării de a scoate la lumină ceva ce nu voia să iasă.

– Ceva... da. Nu-mi... amintesc... bine. Ceva despre Tyrrel... şi FitzUrse. Nu trebuie să uit...

– Ce nu trebuie să uiţi? insistă Alix. Mergi mai adânc, Gray. Concentrează-te şi adu-l la suprafaţă. Descifrează-i sensul.

Clătină din nou din cap.

– Nu pot. Nu e încă vremea... Will iam... important... Gata...

Concentrarea făcu să se învârtească totul în jur. Îşi prinse, gemând, tâmplele în mâini, copleşit de senzaţia de vertij fizic şi psihic, şi încercă să se smulgă de acolo. Atingerea pe care o simţi pe frunte îl făcu să se liniştească puţin, trăgându-l mai aproape de propriul său trup şi propriile-i amintiri, dar deschise prea curând ochii. Senzaţia cumplită de dezorientare îi pulsa în ochi mai tare chiar decât la Buckland.

Strâmbându-se, îşi lăsă capul în mâini şi se cutremură, simţind că-i vine să verse.

– Isuse, Alix, cred că mi-a explodat o bombă în cap. Ce mi-ai făcut?

– Intră încă o dată în transă şi încearcă să ieşi din nou, spuse, apropiindu-se de fotoliul lui şi apăsându-i tâmplele cu degetele mari.

– Relaxează-te şi inspiră adânc...

Lasă mâinile să-i cadă în poală şi se supuse, retrăgându-se imediat în confortul transei. După câteva minute de concentrare la cuvintele ei şi de apăsare delicată a degetelor pe tâmple, durerea încetă. Reveni treptat la suprafaţă. Când deschise, cu prudenţă, ochii, o durere surdă mai mocnea încă la baza nasului, dar se putea datora foarte bine şi lipsei de somn. Nici nu se compara cu ceea ce simţise mai înainte.

– Ţi-e mai bine?

– Mult mai bine.

Oftă când ea îşi îndepărtă degetele şi se rezemă cu grijă de spătar.

– Uite ce vreau să-ţi spun: nu ţin să mai trec, încă multă vreme de-aici încolo, printr-o altă şedinţă ca asta. Dacă asta înseamnă să fii expert, nu sunt foarte convins că mă interesează oferta.

– Nu sunt prea sigură că ai de ales, răspunse ea, luându-şi notiţele de pe scaun. Aş fi preferat să n-aibă astfel de efecte secundare şi sunt convinsă că şi tu ai fi dorit acelaşi lucru. Ai mers foarte adânc. Mai ales la început. Cine-ai fost?

– FitzUrse din nou, cu amănunte de data asta, şi Tyrrel, tot cu amănunte. Ţi-aş fi făcut un reportaj dacă aş fi fost în stare, dar...

Ridică din umeri. Alix îi oferi paginile bătute la maşină.

– Nu trebuie să te scuzi. Înainte de a mai spune ceva, cred că ar fi ıe să citeşti astea. Nu ştiu dacă or să te liniştească sau dacă or să te ɛrie de moarte.

Oftă:

– De ce oare am senzaţia că am avut dreptate spunând că există o ılţime de amănunte pe care nu trebuie să le ştiu nici mort?

– S-ar putea să doreşti să reformulezi partea cu moartea, dar hai, eşte, replică ea, aruncându-i un zâmbet nervos, înainte de a-şi aprinde ă ţigară. Şi eu am nevoie de puţin timp ca să mă gândesc la ceva.

Citi. După relatările despre Tyrrel şi FitzUrse, crezuse că era pregătit ıtru ce va urma. Materialul despre Swineshead era destul de bine ăţişat, deşi cam prea pe scurt, iar moartea lui William Wallace părea pusă în linii destul de generale, deşi concrete – dar observaţiile mistice lui Wallace în clipa morţii nu puteau fi fundamentate în nici un fel.

Cele câteva paragrafe despre George Plantagenetul l-au făcut să nărmurească. Nu ştiuse – şi nu-şi amintea nici în transă – că şi George ıntagenetul fusese duce de Clarence.

Se înfioră şi ridică privirea spre Alix, care se aşezase din nou în faţa , cu două carţi de tarot în mâini. Le vedea numai spatele, însă era sigur erau aceleaşi cărţi pe care refuzase să le citească mai devreme pentru alt duce de Clarence.

– Ce sunt? o întrebă cu o voce albă. Le puse în poală cu faţa în sus l privi cu ochi mohorâţi:

– Şase de cupă şi Spânzuratul – deşi cred că ştiai.

Strânse ochii, simţind cum îl cuprinde un frison inexplicabil, apoi se ică şi începu să păşească neliniştit, aruncând cu dezgust hârtiile pe ısă şi evitându-i privirea.

– Ai ajuns la partea cu celălalt duce de Clarence, nu? spuse ea.

Se opri lângă cămin şi-şi sprijini coatele de poliţă. Îşi împreună ınile sub bărbie şi privi fără să vadă lucrătura în piatră din faţa lui, cu ıdul la bărbatul care dormea la etaj.

– Vrei să spui că există o legătură între cei doi? zise după o clipă. ceva dintr-o viaţă anterioară a lui William poate explica faptul că ni alăturat tocmai acum? Asta înseamnă şasele de cupă?

– Trebuie să recunoşti că această coincidenţă de nume este ıitoare, spuse ea, fără a-i răspunde la întrebare. De fapt, este un titlu fast. Un singur duce de Clarence a murit de bătrâneţe în patul lui: lliam al IV-lea.

– Dar William al nostru?

Ridică din umeri:

– Ştim că cel puţin una din fostele sale vieţi a atins-o pe-a ta, altfel l-ai fi confundat cu David la Buckland. În aceeaşi noapte te-a întrebat spre călătoria sub hipnoză în timp şi şi-a manifestat interesul de-a afla

cât mai multe despre viețile lui trecute – iar în seara asta chiar s-a hotărât s-o facă, deși mă îndoiesc că este conștient de asta.

– Cel puțin nu putea fi celălalt Clarence, pentru că eu eram acela, spuse Graham cu o provocare slabă în privire.

– Nu, dar poate că *a fost* unul dintre Cavalerii Ordinului Jartierei ai lui Drake și asta l-a determinat să ne ofere ajutorul așa cum a făcut-o, răspunse ea gânditoare. Această încarnare ar explica totul. Mai *este* totuși și altă posibilitate, adăugă, uitându-se la cărți.

Graham clipi, simțindu-și dintr-o dată gura foarte uscată.

– Ce altă posibilitate? reuși să întrebe.

– Șasele de cupă ar putea însemna multe lucruri, majoritatea destul de pozitive, spuse fără tragere de inimă. S-ar putea referi la Ordinul Jartierei, așa cum i-am spus și lui William, dar este și o carte a moștenirii și a descendenței. Și de ce nu? *Face* parte dintr-o dinastie străveche; cea a regilor divini. Dar alături de Spânzurat... ridică cartea și făcu un gest înspre el.

– Spânzuratul *reprezintă* toate lucrurile bune, despre trezirea psihică, pe care le-am spus când era și el aici, Gray, și sunt sigură că se aplică toate... dar, gândește-te la sensul literar al cărții. Spânzuratul reprezintă *sacrificiul* – și această carte este viitorul lui William.

Graham nici nu-și dădu seama când străbătuse distanța dintre ei, smulgându-i cartea din mână, deși gheața unei groaze nemăsurate i se așezase pe piept ca un spectru nefast.

– Știi ce spui? se bâlbâi, holbându-se la cartea pe care o ținea între degetele tremurătoare. Îți dai seama ce ai sugerat?

– Spun, șopti ea, că vreau să știu ce loc ocupă acest duce de Clarence în lumina faptelor pe care tocmai le-ai citit. Vreau, în primul rând, să știu ce loc ocupă în arhivele pe care le-ai revăzut acum – *în afară de* Drake.

Năucit de substratul cuvintelor ei, Graham bâjbâi după scaun și se prăbuși pe marginea lui; genunchii nu mai voiau să-l susțină.

– Crezi că s-ar putea să fi fost una dintre victimele mele? întrebă.

– Cred că trebuie să avem în vedere și această posibilitate, răspunse ea.

– Nu! Nu accept așa ceva!

Aruncă mânios cartea înapoi în poala ei. Ochii lui aruncau fulgere sfidătoare.

– Chiar dacă așa ar fi stat lucrurile în trecut, acum e altfel. De ce să nu fiu *eu* Spânzuratul? E firesc să apar în cărțile lui. Eu am fost catalizatorul tuturor acțiunilor lui. Cred că e cinstit din partea mea să recunosc că nu s-ar fi amestecat în toată povestea asta dacă nu aș fi fost atât de idiot să-i dau ocazia s-o facă.

– Așa este.

– Și, în plus, noi doi am mai vorbit și înainte despre posibilitatea îndepărtată de a fi nevoie de un sacrificiu ca să consfințim acțiunea din ziua de Lammas, continuă cu disperare în voce. Dacă trebuie să existe

un sacrificat, atunci eu sunt acela. Am acceptat rolul când am consimţit să-i iau locul lui David. E evident că nu-i prima oară pentru mine.

– E adevărat tot ce spui, zise Alix. Crezi atunci că William s-ar putea să fie *ucigaşul* tău?

– Nu cred că are *vreun rol* în toate astea, se înfierbântă Graham. Dar ar fi mai bine aşa decât să fiu eu ucigaşul lui. Nu fac asta, Alix, indiferent *cine* îmi ordonă.

Alix oftă şi ridică din umeri:

– Cu puţin noroc, nu va trebui să luaţi hotărârea asta, zise. Poate exagerăm amândoi. Poate că am văzut în cărţi mai mult decât era de fapt. Dar *avem* nevoie de ajutorul lui pentru convocarea Marelui Sabat. Dacă nu s-ar fi oferit, ne-am fi întrebat şi acum cum s-o facem.

– Încă n-am făcut nimic, murmură Graham.

– Nu, dar cred că vom face. Dacă Emma este şi ea de acord – şi n-am nici un motiv să mă îndoiesc de asta – lucrurile nu prea au cum să iasă prost.

Puse mâna pe braţul lui, încercând să-l liniştească:

– Încearcă să uiţi ce ţi-am spus, Gray. Probabil că ne facem inutil griji. Şi, în plus, adăugă ea cu un surâs viclean, nu trebuie să ne lăsăm călăuziţi de trecut mai mult decât ne lăsăm conduşi de cărţile mele – sau de astrele tale.

Zâmbi şi el. Îşi spuse că s-ar putea să aibă dreptate. Voia să o creadă. Dar, mai târziu, urcând în cameră, îşi aminti de Tyrrel şi de FitzUrse. Încercă să nu se gândească la cei ucişi în numele regilor divini.

Capitolul 15

DIMINEAŢA URMĂTOARE, la micul dejun apăru un William strălucitor şi vesel, care nu dădea nici un semn că şi-ar aminti ceva ieşit din comun despre noaptea trecută. Nu spuse nimic nici pe drumul spre Londra. Pălăvrăgi cu Graham, încercând să pună la punct amănuntele de organizare ale celor trei recepţii, şi întrebă în treacăt cum se desfăşurase şedinţa cu Alix. Acceptă explicaţiile vagi ale lui Graham fără să insiste. Îl lăsă pe Graham la birou, lângă St. James Park, şi avu suficient timp la dispoziţie apoi să meargă la întâlnire şi să-l pună pe Wells să facă invitaţiile chiar în acea după-amiază, căci prima recepţie urma să aibă loc într-o săptămână.

Alix dădu semnalul verde în ziua următoare iar invitaţiile au fost expediate de îndată. Câteva zile Graham nu mai avu veşti de la prinţ. William plecase de joi la Windsor, cu toată familia regală. Sâmbătă inspectase unităţile militare din Londra, împreună cu suita regală, şi luase parte la slujba de duminică în Capela regală din Marele Parc de la Windsor. Dată fiind discuţia lor anterioară, Graham bănui că prinţul îşi va face timp să viziteze şi Garter Chapel[1] în acest week-end. Bănuiala i se confirmă luni, când William luă cina împreună cu el, Michael şi cu generalul. Seara târziu începură să discute detaliile necesare pentru punerea în scenă de la ultima recepţie. Prima avea să aibă loc în seara următoare.

Toate cele trei recepţii erau organizate la Laurelgrave, conacul de lângă Eynsford al generalului. La primele două, aşa cum era de aşteptat, Ellis şi-a jucat rolul de gazdă alături de prinţ, însă invitaţii nu şi-au dat

[1] Capela Ordinului Jartierei (n. tr.).

seama de prezenţa lui Alix şi a lui Graham. Ascunşi în spatele unei oglinzi-fereastră instalate tocmai în acest scop între sufragerie şi salon, au observat comportarea lui William faţă de primele două grupuri de oaspeţi. De fapt prinţul nu avea nevoie de vreun instructaj, căci excela în arta comportamentului social, însă în cea de-a treia noapte lucrurile trebuia să decurgă în aşa fel, încât totul să se desfăşoare conform unui plan bine stabilit.

Cronometrarea era importantă din câteva motive. Un astfel de motiv îl constituia Wells, aghiotantul lui William. Cum era firesc, la primele două întruniri Wells se afla în spatele prinţului. Se ocupase de invitaţii, cunoştea justificările oficiale care stătuseră la baza alcătuirii listelor de invitaţi şi nu putea fi îndepărtat fără a-i stârni curiozitatea.

Pe de altă parte, în nici un caz nu puteau să-l îngăduie cel puţin în partea a doua a celei de-a treia recepţii, şi era mult prea riscant să încerce din nou să-i strecoare sedativ în băutură. Era nevoie, deci, să apeleze la un şiretlic pentru a-l îndepărta câteva ore. Au hotărât să facă în aşa fel încât, la momentul potrivit, să primească un telefon de la Amiralitate, prin care să se solicite prezenţa unui om de încredere al prinţului care să ridice fără întârziere un mesaj confidenţial. Era perfect normal ca Wells să fie trimis să-l aducă, din moment ce William avea de gând să petreacă noaptea la reşedinţa generalului în loc să se întoarcă după recepţie la Londra, iar mesajul era mult prea urgent ca să-l aştepte. În timp ce William şi generalul se întreţineau cu oaspeţii, aşa cum făcuseră şi în ultimele două seri, în aşteptarea telefonului, inocentul Wells se afla lângă ei. Pentru că era război, William se hotărâse să poarte o uniformă de gală în locul ţinutei civile de seară. Îşi pusese eghileţii aurii, ca cei ai aghiotanţilor regelui, şi bareta şi steaua Ordinului Jartierei. După plecarea lui Wells, urma să-şi pună şi colierul ordinului. Câţiva oaspeţi, bărbaţi şi femei, aleseseră de asemenea ţinuta militară iar încăperea era strălucitor strălucirile ordinelor şi decoraţiilor.

De partea cealaltă a oglinzii-fereastră, Graham, aidoma prinţului, aştepta telefonul care urma să-l îndepărteze pe Wells. Devenise deja neliniştit. Aşa îl găsi generalul. Se hotărâseră să scoată în evidenţă partitura sa de om în negru; prin urmare, în loc de uniformă, Graham era îmbrăcat cu obişnuitul său pulover negru, jachetă şi pantaloni negri – ţinută care avea o semnificaţie clară pentru majoritatea oaspeţilor – dacă nu chiar pentru toţi cei din seara aceea. Îi aruncă lui Ellis o privire sumbră şi nu spuse nimic.

După câteva minute li se alătură şi Alix, care-i cuprinse pe cei doi bărbaţi de mijloc. Rochia pe care o purta avea nuanţa baretei Ordinului Jartierei, părul lung şi blond era împletit şi răsucit în vârful capului, ca o tiară, făcând-o să pară mai înaltă şi mai autoritară. Surâse blând, ridicându-şi privirea spre Graham. Ochii ei căprui îl cântăriră cu o totală lipsă de emoţie.

– Măi, măi, arăţi minunat – puternic şi convingător – aşa, în negru. Ce zici, Wesley? spuse ea.

Generalul pufni aprobator iar Graham rânji, risipind expresia întunecată a chipului său.

– Mulţumesc, mi-ai mai liniştit nervii de la stomac, zise. S-a primit telefonul?

– Nu încă, dar trebuie să sune din clipă în clipă. Cum se descurcă gazda noastră?

– Încântător ca întotdeauna, răspunse Ellis. Toţi spun că cel mai strălucitor şi mai atrăgător dintre fraţi este Kent, dar mie nu mi se pare. Nu l-au văzut pe Clarence la treabă. Îi mănâncă toţi din palmă.

– Să sperăm că vor continua tot aşa, murmură Alix. Este charismatic, într-adevăr. Iar oaspeţii noştri? Ceva focuri de artificii?

Graham clătină din cap:

– Dacă au fost, eu unul nu le-am observat. O, da, câţiva s-au recunoscut reciproc. Rivalii au reuşit să se evite cu graţie şi să-şi găsească o companie înrudită, dar se pare că nici unul din ei nu bănuieşte că Alteţa Sa Regală i-a strâns aici cu un anumit scop. Îşi spun că *trebuie* să fie vorba de o coincidenţă.

– Să vedem cât vor mai crede că e o coincidenţă atunci când ne vor vedea pe amândoi, spuse Alix pe un ton sec. Dacă nu se isterizează în primele treizeci de secunde, s-ar putea să mai avem o şansă de a-i face să vorbească şi despre altceva decât despre vreme, război şi despre cât de extraordinar este să-ţi recunoască meritele un duce de sânge regesc.

– În locul tău nu m-aş agita atât de mult, spuse Graham privind atent prin geam şi observând un lacheu care tocmai intrase şi stătea acum de vorbă cu garda de lângă uşă.

– Aha! Trebuie să fie telefonul nostru. Bunul domn Flynn îi spune Alteţei Sale Regale, iar Alteţa Sa Regală se preface surprins, se scuză şi se retrage, lăsându-l pe credinciosul, dar mult prea curiosul său aghiotant să se ocupe de oaspeţi.

Urmăriră cum William dispare printr-o uşă din apropiere şi, aproape imediat, Flynn fu trimis să-l aducă pe Wells. Curând, William intră şi el în salon, desfăcându-şi nodul de la cravată cu un gest nervos.

– Gata, a plecat la Londra, spuse prinţul, uitându-se şi el prin oglinda – fereastră. Gray, eşti convins că aştia sunt oamenii noştri? Par atât de normali!

Graham nu-şi putu reţine surâsul:

– Sper că după câte ţi-am spus nu te aşteptai să vezi cozi şi copite despicate. Vicarul de-acolo ar fi absolut scandalizat.

William privi în direcţia indicată ascunzându-şi rânjetul şi observă un bărbat cu guler de prelat, care discuta animat cu baroana Emma.

– Hm, cred că ai dreptate. Bănuiesc că nu ştie absolut nimic despre – oh – preferinţele religioase ale baroanei.

Alix îşi înăbuşi un chicotit, iar William ridică din umeri:

– Ei, da, s-ar putea să greşesc. Oricum, cred că în seara asta n-ar trebui să mă surprindă nimic. Mai spuneţi-mi ceva despre individul acela corpolent care stă de vorbă cu Sir Robert.

– Avery, spuse generalul. Ocupă o poziţie înaltă în ordinul Rosicrucian[1]. Nu vă lăsaţi înşelat de aspectul său. Sub înfăţişarea asta de ursuleţ se ascunde un magician de primă clasă. De asemenea, este o persoană de o mare autoritate civică. De fapt, cred că va candida la alegerile de anul viitor. Şi probabil că va câştiga.

Alix aduse colanul prinţului şi i-l puse pe umeri, fixându-l pe sub epoleţi. Ceilalţi continuau să treacă în revistă oaspeţii. Se gândiseră mai devreme la posibilitatea ca William să poarte chiar jartiera, însă eticheta cerută de această ţinută ar fi părut cu totul ieşită din comun. Ca şi regele, William nutrea o aversiune clară faţă de greşelile de protocol, mai ales faţă de ordinele purtate într-o manieră necorespunzătoare. Nici colanul nu era ceva obişnuit în afara ceremoniilor dedicate Ordinului Jartierei. Prinţul îşi aranjă pandativul care purta inscripţia „George", în timp ce Alix se învârtea în jurul lui.

– Încerc să-i ţin minte pe toţi, mai ales acum, că am văzut oameni în carne şi oase în loc de fotografii, spuse William privind din nou prin cameră. Vă rog, încă o dată, cine sunt cei doi bărbaţi?

– Conwy şi Carey, răspunse Graham. Cel înalt este Carey. Este...

– Nu, nu-mi spune – cabalistul. Mi-aduc aminte, îl întrerupse William.

– Foarte bine. Şi Conwy?

– Da, este naţionalist galez şi druid[2] practicant, răspunse William cu un zâmbet nepăsător. Iar femeia de lângă el este doamna Murphy, din Cotswolds – din câte-mi amintesc, este vrăjitoare. Cum mă descurc, şefule?

Graham luă, fără să vrea, poziţia de drepţi. Ar fi dorit ca William să nu i se fi adresat astfel.

– În afară de faptul că foloseşti o terminologie puţin cam prea specială, treci examenul, reuşi să răspundă.

– Cum adică? Fiindcă am spus că e vrăjitoare?

– Nu, mi-ai spus că sunt şef.

Se forţă să se relaxeze puţin.

– Titlul acesta are o conotaţie precisă pentru noi, explică. Are legătură cu asta – indică veşmintele sale negre – şi descrie relaţia existentă între noi şi lordul Selwyn, şi temporar cu mine, dar nu aceasta e relaţia *ta* cu *nici unul* dintre noi. Şi chiar dacă aşa ar fi stat lucrurile, ar fi ultimul lucru pe care ar trebui să-l cunoască oaspeţii noştri. *Trebuie* să te ţii de-o parte de orice sectarism, William. Frătele tău este Apărătorul Credinţei.

[1] Societate secretă înfiinţată la sfârşitul secolului al XIX-lea (n. tr.).

[2] Preot în tradiţia celtică (n. tr.).

– Chiar crezi că aş putea să uit asta? mormăi William, luat prin surprindere.

– Îmi pare rău, oftă Graham. N-am vrut să mă răstesc la tine. A fost o reacţie automată de protecţie.

Se aşternu o linişte penibilă, timp în care William încercă să-şi recapete stăpânirea de sine.

– Hai să terminăm, atunci, spuse pe un ton de bravadă. Sunteţi gata?

Cu o ridicare a umerilor şi având pe buze ceea ce el spera să fie un zâmbet plin de încredere, Graham îi întinse mâna. William o prinse într-a sa.

– Cred că mai degrabă aş înfrunta un pluton de execuţie – şi s-ar putea chiar s-o fac, înainte ca toate acestea să se sfârşească – dar, da, sunt gata. Aş spune: „Lua-i-ar dracul", însă în condiţiile date mă tem că aş da dovadă de lipsă de gust.

Vorbele sale îl făcură din nou pe William să surâdă:

– Cred că s-ar putea să ai dreptate, însă o să fac tot ce-mi stă în putere. Fiţi pe faţă şi ţineţi-mi pumnii.

William îi părăsi păşind energic, în contrast cu temerile care îl cuprinseră. După ce închise uşa din spatele său, cedă impulsului nervos de a cuprinde în mâini medalionul cu efigia regelui George, ca pe un talisman protector, dorindu-şi ca Gray să nu fi făcut aluzia la diavol. Cât timp îşi ţinea nervii în frâu, seara ar fi trebuit să se desfăşoare în continuare la fel de lin ca şi prima ei parte. Îşi tot repeta asta, oprindu-se în faţa uşii care ducea înapoi la oaspeţii săi. Trăgând cu ochiul prin orificiul practicat în uşă, observă că aceştia îl aşteptau.

Lacheii se retrăgeau, încărcaţi cu tăvi. În capătul cel mai îndepărtat al încăperii, Michael luase locul unui tânăr din gardă şi supraveghea acum amplasarea scaunelor într-un semicerc dublu, cu faţa la un scaun mai mare, a cărui asemănare cu un tron nu era deloc întâmplătoare. Când scaunele fură aranjate şi toţi ceilalţi servitori se retraseră, cu excepţia lui Flynn, Michael închise uşile duble şi se aşeză cu spatele la ele. William ştia că alt om de-al lui Gray păzea uşile pe partea cealaltă, pentru a împiedica apariţia vreunui intrus, iar Denton cerceta coridoarele. Oaspeţii nu-şi dădeau încă seama de vreo schimbare.

Scena era pregătită şi aştepta numai semnalul lui William ca piesa să poată începe. La celelalte recepţii, îşi impletise observaţiile cu vorbe de recunoştinţă pentru serviciile aduse ţării; va începe la fel şi în această seară. Cu mâna pe clanţă, îşi sprijini o clipă fruntea de tăblia uşii şi se rugă să fie bine călăuzit. Se întrebă dacă Dumnezeul copilăriei sale îl va asculta într-o asemenea împrejurare. Apoi întredeschise uşa. Îl văzu pe Flynn luând poziţia de drepţi.

– Doamnelor şi domnilor, Alteţa Sa Regală, ducele de Clarence, cavaler al Ordinului Jartierei, anunţă Flynn, cu talentul unui adevărat herald.

Uşa se deschise şi William intră. Unsprezece perechi de ochi se opriră asupra lui, unsprezece capete se înclinară cu respect când se opri în faţa

scaunului său. Complet lipsită de sens, îi fulgeră prin minte întrebarea dacă Flynn ar fi putut fi cumva atras în serviciul său. Erau atât de greu de găsit aghiotanţi buni, mai ales în timp de război, şi el mai avea nevoie de unul.

Se strădui să-şi scoată gândul nebunesc din minte, pe când cerceta chipurile din faţa lui, oferindu-le cel mai dezarmant surâs al său.

– Bună seara, doamnelor şi domnilor, spuse cu căldură, aşezându-se şi făcându-le semn să-şi ocupe şi ei locurile.

– Vă rog, simţiţi-vă ca acasă. Am ajuns la ceea ce ar putea fi considerat partea oficială a seratei noastre, deşi sper din tot sufletul să evităm orice urmă a rigidităţii pe care o poate sugera cuvântul „oficial". Aş dori ca ceea ce facem noi acum să semene cu ceea ce preşedinţii americani numesc „convorbiri la gura sobei".

Ceilalţi zâmbiră larg drept răspuns şi se aşezară murmurând binevoitori şi comentându-i în şoaptă spusele. William urmări cum se formează liniile de luptă. Sir Robert, fratele său, mason, se afla în faţă, în extremitatea stângă, iar baroana Emma, vicarul, rosicrucianul şi cei doi bărbaţi cu barba căruntă se înşiruiau de la stânga spre dreapta. În spatele lor, chiar în mijloc, stătea încăpăţânatul maior Collier, care părea a fi o linie de demarcaţie între doi magicieni, bărbat şi femeie, şi o altă pereche din grupul Wicca. Lui William i se păru ciudat acest aranjament, făcut în mod inconştient chiar de către participanţi. Însă nici unul dintre ei nu părea a fi ajuns încă la vreo concluzie.

– Deci aşa, spuse, pe un ton prea puţin grav, când simţi că se bucură din nou de întreaga lor atenţie. Sunt convins că aţi luat cunoştinţă de cel puţin unul dintre motivele pentru care v-am invitat aici astă-seară. Cu toţii v-aţi adus contribuţia în diferite feluri la marele efort de război, fie prin acte de natură militară, ale dumneavoastră sau ale celor din familia dumneavoastră, fie prin asistenţă civică sau prin munca voluntară depusă pe frontul de acasă, uşurând viaţa soldaţilor noştri lăsaţi la vatră. Deşi recunoaşterea oficială a acestor contribuţii nu intră în atribuţiile mele, am vrut să ştiţi că, în ceea ce mă priveşte, efortul dumneavoastră nu a trecut neobservat sau neapreciat. Anglia are nevoie de ajutorul tuturor cetăţenilor ei în aceste vremuri tulburi, oricât de mic, sub toate miile şi miile de forme pe care le poate lua el. Şi astfel, vreau să vă mulţumesc din adâncul sufletului meu pentru ceea ce aţi făcut.

Urmărindu-i cum îi sorb laudele şi se umflă în pene, făcu o pauză ca să respire adânc şi-şi sprijini coatele de braţele scaunului, împreunându-şi degetele de la cele două mâini. Până acum, încă nu bănuiau nimic. Va fi fascinant să văd cât de multe va trebui să le spună până să priceapă în cele din urmă.

– Totuşi mai sunt şi alte aspecte ale efortului de război pe care aş dori să le discutăm împreună în seara aceasta şi cel mai însemnat dintre ele este ameninţarea mereu crescândă a invaziei, continuă el. Toţi ne dăm seama, fără îndoială, că ceea ce domnul Churchill a numit „bătălia

Angliei" a şi început. În fiecare zi ne confruntăm cu din ce în ce mai numeroase bombardamente catastrofale asupra flotei noastre şi asupra zonelor de coastă, plătind un preţ uriaş, atât în oameni cât şi în tehnică de luptă. În plus, am fost informat că acum două zile Adolf Hitler a emis un document cunoscut sub numele de Directiva nr. 16, în care are neobrăzarea de a stabili programul pentru invadarea Angliei. Şi eu spun că trebuie să fie oprit, aşa cum au fost opriţi Napoleon şi Armada Spaniolă.

Toţi ascultau acum înmărmuriţi, nesiguri dacă să se îngrozească mai mult la auzul intenţiilor lui Hitler sau să fie înfricoşaţi de semnificaţia pe care unii dintre ei o desluşiseră în aluzia la celelalte invazii respinse. Când încercase să-i abordeze pe fiecare dintre ei, Alix le înfăţişase istoria victoriilor împotriva lui Napoleon şi împotriva Armadei şi făcuse paralela cuvenită cu situaţia actuală. Câţiva priviră pe furiş la cei din apropiere, însă numai unul sau doi arătară că au făcut legătura, deşi şi aceşti oaspeţi păreau nesiguri.

– Acum, înainte de a continua, permiteţi-mi să vă asigur că implicarea mea în ceea ce vă voi spune mai departe este de dată foarte recentă şi la un nivel mult mai coborât faţă de dumneavoastră, spuse prudent William, studiindu-le chipurile cu atenţie. În calitatea mea de frate al regelui îmi dau seama de poziţia delicată în care mă aflu şi de vulnerabilitatea ei istorică. Veţi înţelege mai bine această aserţiune a mea când vă voi spune că mi s-au adus la cunoştinţă diferitele dumneavoastră... hm... interese ezoterice. Şi acesta este cel de-al doilea motiv pentru care aţi fost invitaţi aici în această seară.

O linişte de moarte se lăsă brusc în încăpere, chipurile oaspeţilor înmărmuriră, devenind măşti impenetrabile. Ochii unora aruncau flăcări de mânie mută şi priveau pe furiş spre uşi. William se opri doar cât să-şi tragă respiraţia, fiindu-i teamă că dacă făcea o pauză mai lungă nu ar fi fost în stare să-şi recapete elocinţa.

– Acum, înainte ca cineva dintre dumneavoastră să se alarmeze prea tare, daţi-mi voie să vă asigur, pe cuvânt de onoare, că, în ceea ce mă priveşte, nici un cuvânt rostit în această încăpere în noaptea asta nu va părăsi pragul uşii – inclusiv cele legate de aspectele secundare ale identităţilor dumneavoastră. Am fost informat că reprezentaţi un eşantion al credinţelor şi filosofiilor engleze şi că este nevoie de unirea serviciilor şi măiestriei dumneavoastră dacă vrem să supravieţuim. În acest scenariu intră şi francmasonii, ca mine şi ca Sir Robert, aici de faţă, care nu a fost prevenit asupra intenţiilor mele, ca şi rosicrucienii, creştinii gnostici, cabaliştii, druizii, magicienii de orientări şi aspecte diferite, ba chiar vrăjitorii – care, mi s-a spus, nu sunt acelaşi lucru cu adoratorii diavolului sau sataniştii. Asta o spun pentru aceia dintre dumneavoastră care mai pot gândi încă în termeni medievali. Vă las să vă daţi seama singuri de apartenenţa fiecăruia, dacă n-o cunoaşteţi încă, deşi bănuiesc că ştiţi cu toţii mult mai multe lucruri decât lăsaţi să se vadă.

Îi cercetă calm, neplecându-şi privirea.

– Aveţi moduri diferite de a privi lucrurile, moduri diferite de a acţiona, de a provoca anumite fenomene... Nu mai fi atât de şocat că sunt la curent cu toate astea, Robert – exclamă, privindu-l pătrunzător pe colegul său mason – însă în acest moment toţi avem acelaşi scop, şi anume să-l oprim pe Hitler. După cum unii dintre dumneavoastră ştiţi deja, se iau măsuri într-o manieră mai convenţională, continuă pe un ton ceva mai calm. În afară de pregătirile militare, regele a instituit câteva zile de rugăciune naţională – şi vor fi chiar mai multe, vă asigur. Duminica trecută, episcopii catolici au sfârşit o săptămână de rugăciuni speciale. Alianţa Evanghelică Mondială ne îndeamnă să ne rugăm la amiază. Toate acestea sunt lucruri foarte bune. Şi totuşi, aş vrea să vă spun că unele din metodele dumneavoastră pot fi mai eficiente decât activitatea militară sau rugăciunile spuse în comun. Din nefericire, deşi ştiu dintr-o sursă sigură că toţi aţi fost abordaţi şi vi s-a cerut să faceţi ceea ce aveţi de făcut la unison cu ceilalţi, majoritatea dintre dumneavoastră aţi descoperit motive care vi se par întemeiate şi prudente pentru a refuza. Aş dori să ştiu de ce.

În cele din urmă, murmure de consternare se făcură auzite din rândul oaspeţilor, începând însă în clipa când Carey, cabalistul, se ridică încet în picioare:

– Cu tot respectul, domnule, ne puneţi într-o situaţie foarte dificilă. Toţi am făcut legăminte care...

– Care, pe lângă faptul că vă cer să le respectaţi, să păstraţi secretul, vă mai cer să folosiţi în mod responsabil orice fel de influenţă pe care o puteţi câştiga din practicarea disciplinei dumneavoastră. Corect? întrebă William pe un ton sarcastic, deşi nu se opri ca să-i dea voie lui Carey să răspundă. Fără să fac vreo aluzie la ceva anume, daţi-mi voie să vă spun că acesta este sensul jurămintelor mele masonice. Au cumva cabaliştii mai puţine obligaţi? Căutarea copacului vieţii, încercarea de a descoperi alchimia pură, reprezintă oare un fel mai puţin măreţ decât perfecţiunea pentaedrului?

Cu sprâncenele ridicate a mirare, Carey înclină capul şi îşi reluă locul, în mijlocul comentariilor şoptite. Collier, care părea din ce în ce mai neliniştit, ţâşni în picioare.

– Domnule, trebuie să protestez. Nu pretind că aş înţelege amestecul Alteţei Voastre Regale în toată această poveste. Şi nici nu sunt sigur că aş vrea să ştiu, pentru motivele pe care le-aţi enumerat mai înainte. Dar dacă aceleaşi persoane care au încercat să mă contacteze pe mine au luat legătura şi cu dumneavoastră, trebuie să vă spun că într-adevăr, există motive temeinice pentru care nu putem fi de acord cu această propunere. Sincer, domnule, sunt îngrozit să aud un prinţ vorbind astfel.

– Iar eu sunt îngrozit să aflu că există printre supuşii fratelui meu oameni care nu vor să-şi ofere întregul sprijin la acest efort de război! Îşi pierdu William răbdarea. La ce ne folosesc atunci cunoştinţele, dacă nu le aplicăm în practică? Merită să strângeţi toate aceste cunoştinţe doar pentru a vă satisface orgoliul?

– Domnule!

– Te rog, ia loc, domnule maior. Mai am ceva de spus.

Collier rămase cu gura căscată, dar se aşeză. Fără o vorbă, William le cercetă chipurile uluite. Pentru prima dată de când intrase în încăpere îşi aminti că era ascultat de Gray, Alix şi general. Spera că se descurcă.

– Foarte bine. Toţi avem o datorie de îndeplinit. Iar datoria mea în această seară este să vă spun o poveste, în speranţa ca măcar câţiva dintre dumneavoastră să vă reconsideraţi hotărârea anterioară.

Se aşeză mai confortabil în scaun.

– În 1581, străbuna mea, regina Elisabeta, a venit la bordul unui mic vas elegant, pe nume „Ciuta Aurie", pentru a-l înnobila pe numitul Francis Drake, care tocmai făcuse ocolul lumii pe apă. În acea zi, pe puntea vasului lui Drake, ea şi-a pierdut o jartieră, aşa cum o altă doamnă de sânge regesc pierduse o jartieră la un bal în timpul domniei lui Edward III. Unii dintre dumneavoastră vor înţelege atunci când vă voi spune că Drake, la porunca reginei şi în prezenţa câtorva Cavaleri ai Ordinului Jartierei, a ridicat jartiera aceea şi i-a înapoiat-o.

Privi în jos, la bareta şi steaua Ordinului Jartierei, înainte de a continua:

– Sunt înclinat să speculez că acest gest al reginei a constituit un mandat oferit lui Drake: o recunoaştere regală, în termeni cât de precişi îi îngăduia poziţia ei oficială, a autorităţii potenţiale a lui Drake pentru viitor – cu şapte ani mai târziu, ca să fiu mai concret. Căci se spune că în 1588, la Plymouth, Sir Francis Drake ar fi convocat – voi încerca să folosesc denumiri cât mai neutre cu putinţă – *ocultiştii* din Anglia pentru a realiza un act de magie împotriva Armadei spaniole. Mai exact, au colaborat pentru a stârni o furtună.

Începură să se audă vociferări, dar William le întrerupse ridicând mâna:

– Vă rog! Acum, cei care ştiu istorie îşi pot aminti că într-adevăr s-a stârnit o furtună şi că Armada a fost învinsă, în ciuda condiţiilor potrivnice. Vă las pe dumneavoastră să hotărâţi dacă acţiunea lui Drake a influenţat în vreun fel acest rezultat. Eu am acceptat totuşi ideea că motivul pentru care Drake a putut convoca această întrunire a practicanţilor magiei a fost acela că deţinea mandatul regal, prin intermediul Cavalerilor Ordinului Jartierei care au fost martori ai înnobilării sale şi prin ridicarea jartierei reginei. Şapte ani mai târziu, aceiaşi cavaleri l-au însoţit pentru a-i legitima acţiunile.

Acum, deja mulţi dintre cei prezenţi păreau a-i observa ţinuta, dându-şi brusc seama de prezenţa colanului pe care nu-l avusese la începutul serii. După expresia lor, William ştiu că îi călăuzeşte exact pe

drumul dorit. Spera că Alix şi Gray erau pregătiţi să intre în scenă, căci timpul rezervat lui se apropia de sfârşit.

– Şi cred că situaţia de astăzi este foarte asemănătoare cu cea din timpul Elisabetei, continuă William. Din nou, Anglia se confruntă cu ameninţarea invaziei. Din nou, există un om care poate fi considerat a deţine mandatul regal – la a cărui înnobilare, acum şapte ani, am asistat chiar eu, Cavaler al Ordinului Jartierei, împreună cu alţi cavaleri din acelaşi ordin. Nici acum, suveranul nu poate lua parte în toată această poveste – poate chiar mai puţin decât ar fi fost posibil în urmă cu trei secole şi jumătate – însă un reprezentant al suveranului este conştient de această cerinţă. Cel puţin unul dintre Cavalerii Jartierei care au sprijinit conducerea lui Drake în acţiunea pusă la cale împotriva spaniolilor era rudă de sânge cu regina; cred că nu mai este nevoie să explic relaţia mea cu regele. Probabil că este nevoie să mai spun că majestatea sa nu ştie absolut nimic din ceea ce se întâmplă aici acum.

Inspiră adânc, cu speranţa că Gray era gata:

– Prin urmare, îmi asum acest rol de patron, spuse pe un ton solemn, pe deplin conştient de riscurile la care mă expun. Ne aflăm la mare ananghie. Acum vreau să vă prezint un om care, după părerea mea, poate îndeplini rolul unui Drake modern – nu ca să vă ordone, aşa cum nici eu nu vă ordon, ci ca să ajute la direcţionarea însuşirilor dumneavoastră, numeroase şi variate, pentru respingerea acestui potenţial invadator. Sir John Graham.

Când Flynn deschise uşa, prezenţa lui Alix lângă Graham stârni câteva exclamaţii de surpriză. Câteva sprâncene se ridicară, însă nimeni nu îndrăzni să dea glas dezaprobării. Dacă mai existase vreo umbră de îndoială înainte, acum intenţiile lui William deveniseră limpezi. Felul plin de măiestrie cum acţionase prinţul în prima parte a serii îl impresionase suficient pe Graham ca să nu mai obiecteze la prezenţa sa în continuare; discutaseră acest aspect în timpul săptămânii. Graham se întreba acum numai cum va fi în stare să păstreze starea de spirit pe care o crease William.

Nu se mişcă nimeni când Alix şi Graham îşi făcură apariţia, se opriră să se încline în faţa prinţului şi-şi ocupară locurile de-o parte şi de alta a lui. Alix se aşeză pe un scaun în dreapta, iar Graham rămase în picioare în partea stângă, sprijinindu-se cu mâna pe spătarul ornamentat al scaunului. Cei care îi priveau nu aveau cum să nu observe simbolul legăturii fizice cu patronul regal.

– Bună seara, doamnelor şi domnilor, spuse încet Graham. Mai întâi doresc să-mi cer scuze pentru felul în care am aranjat această întâlnire. Nu am avut niciodată intenţia de a-l amesteca pe Alteţa Sa Regală în această afacere, însă în condiţiile date, oferta sa plină de amabilitate nu a putut fi refuzată. Cel puţin câţiva dintre dumneavoastră ştiu din proprie experienţă că am încercat, ca şi Lady Selwyn, să acţionez într-o manieră

mai convenţională. Sper că veţi aprecia cu toţii riscurile pe care şi le-a asumat Alteţa Sa Regală pentru a ne facilita această întâlnire.

În spate, dna Evans îşi plecă tulburată ochii iar chipul lui Collier căpătă o expresie şi mai încăpăţânată, dar Graham continuă:

– Important însă este viitorul, nu trecutul. Lady Selwyn a stat de vorbă cu dumneavoastră şi v-a oferit premisele acţiunii pe care ne-o propunem. În linii mari, este acelaşi lucru cu Marele Sabat convocat de Drake. Vă cerem să vă strângeţi fiecare grupul propriu şi grupurile asupra cărora aveţi vreo influenţă, pentru o acţiune comună în noaptea de Lammas. Vreau să accentuez faptul că metoda de lucru rămâne la latitudinea dumneavoastră. Evident, cu cât lucrează mai mulţi în acelaşi loc, cu atât este mai bine. Ne dăm seama totuşi că un Mare Sabat în adevăratul sens al cuvântului nu este nici practic, nici posibil în cadrul atâtor tradiţii divergente şi răspândite pe o arie geografică atât de întinsă, pe care le reprezentaţi. Simplul fapt de a acţiona, prin propriile dumneavoastră metode, în acelaşi timp, pentru un ţel comun, ar trebui să ne ofere mult mai multă putere împotriva lui Hitler decât a fost capabil Drake să ridice împotriva Armadei.

Din rândul al doilea se ridică un bărbat, cu braţele încrucişate peste piept într-o atitudine bătăioasă – alt om în negru, şef al multor grupuri şi indivizi care lucrau într-o tradiţie fondată încă din vremurile elisabetane.

– Vreţi să ne faceţi să dorim distrugerea lui Hitler, Sir John, şi să atragem asupra noastră mânia destinului pentru faptul că am îndrăznit să judecăm un semen de-al nostru? Vreţi să fiţi deasupra zeilor karmei?

Graham clătină din cap în timp ce bărbatul se aşeza:

– Nu, domnule, nu vreau. Nu este menirea noastră să judecăm, indiferent cât de siguri am fi că Hitler merită să fie distrus. Spun că trebuie să ne concentrăm eforturile numai asupra invaziei – nu să o oprim, odată pornită, prin furtună sau altă calamitate naturală, ci să împiedicăm chiar încercarea de a invada insula. Vreau să spun că trebuie să acţionăm asupra minţii lui Hitler. Să-i zădărnicim încrederea, astfel încât să ajungă să se îndoiască de reuşită, chiar dacă ar încerca. Nu contează cum ne intitulăm metodele – rugăciune, magie, ritual masonic, vrăjitorie. Problema este că trebuie să ridicăm energie prin metodele specifice fiecăreia din tradiţiile noastre şi apoi să ne expediem voinţele astfel întărite spre el, cu un singur mesaj: „Nu poţi să vii, nu eşti în stare să vii", cam aşa ceva. Nimic mai fătiş, căci Hitler însuşi este un expert al magiei negre, are multă experienţă şi ar putea descoperi un atac psihic deschis. Gredem că această încercare de a-i submina încrederea este metoda cea mai sigură şi, totodată, cea care nu lasă loc de discuţii.

Vicarul pălise puţin, vizibil tulburat, şi Graham arătă cu capul în direcţia lui.

– Aveţi vreo întrebare, domnule vicar?

Bărbatul îşi drese nervos glasul:

– Vreţi să spuneţi că Hitler este un practicant al magiei negre?

– Da. E greu să confirmăm anumite date, însă credem că este de mult iniţiat al unui grup numit Thule Gesellschaft, în cadrul vechiului Germanenorder. Aceste ordine au dat naştere multora din elementele mistice ale doctrinei naziste, inclusiv teoriei rasei superioare ariene şi urii faţă de evrei. Există dovezi care conduc spre concluzia că acest grup Thule este o acoperire a unei reţele de alte grupuri, întemeiate pe motive la fel de suspecte, majoritatea cu caracter politic şi cu evidente înclinaţii spre aspectele întunecate ale magiei. Nu există nici o îndoială că Thuliştii practică magia neagră.,

– Zău, domnule colonel, dar aşa spune întotdeauna orice fraternitate ocultă despre opoziţie, îl provocă Collier. *Ei* practică magia neagră; *noi*, evident, practicăm magia albă.

Graham ridică din umeri şi îşi puse mâinile în buzunare. Era o observaţie corectă, în ciuda tonului lui Collier.

– Judecaţi dumneavoastră înşivă, domnule maior. Nu doresc să-i alarmez pe colegii noştri mai conservatori intrând inutil în detalii mult prea macabre, dar vă voi spune că centrul mişcării Thule Gesellschaft este recunoscut pe faţă a fi satanist, cu toate conotaţiile îngrozitoare pe care le presupune aceasta. Dovezi demne de toată încrederea au relevat că tortura şi crima rituală sunt folosite în mod curent ca metodă de a da naştere energiei şi conştiinţei. Aceasta, pe lângă practicile sexuale perverse şi alte forme de sadism şi degradare umană care fac parte din arsenalul ritualului satanic. Asemenea operaţiuni pot, într-adevăr, da naştere energiei; dar ce fel de energie? Şi ce preţ trebuie să plătească executantul?

Fratele mason al lui William, Sir Robert, se foi neliniştit, albindu-se la faţă pe măsură ce Graham vorbea. Ca şi vicarul, Sir Robert făcea evident parte dintre cei mai conservatori membri ai acelei adunări.

– Sir John, mi-e foarte greu să cred toate astea. Într-o oarecare măsură trebuie să mă declar de acord cu domnul maior Collier. Ceea ce ne-aţi spus este prea oribil, prea pervers – sună ca acel gen de propagandă pe care o folosim întotdeauna împotriva duşmanilor noştri, încercând să-i transformăm în gogoriţe şi monştri. Mai rămâne doar să încercaţi să ne faceţi să credem că naziştii măcelăresc copii şi-i mănâncă.

– Nu este nevoie să exagerez, spuse calm Graham. Faptele vorbesc. Acestea nu sunt atrocităţi obişnuite de război, amplificate pentru a-l denigra pe inamic. Ce v-am povestit se întâmplă deja de câţiva ani. Nu, acest aspect este simptomatic pentru o putreziciune a spiritului cu rădăcini mult mai adânci, căreia, din păcate, trebuie să-i facem faţă acum. Trebuie să avem grijă să nu ne mânjim noi înşine, să nu fim traşi în jos, la nivelul lor. De aceea ne-am gândit la o abordare indirectă în încercarea de a opri invazia şi nu la un atac direct asupra lui Hitler.

Celălalt om în negru dădu aprobator din cap:

– Aţi răspuns la obiecţiunea mea în această privinţă.

– Dar mai aveţi şi alte obiecţii, continuă Graham.

Bărbatul ridică din umeri, dar nu mai spuse nimic.

– În ordine. La ce alte întrebări să vă mai răspund? întrebă Graham. Domnule vicar, v-am îndepărtat temerile?

Vicarul se foi în scaun, părând încă destul de tulburat.

– De ce la această dată? Pot să vă întreb care este semnificaţia ei?

– Desigur. Cunoaşteţi, fără îndoială, faptul că în calendarul creştin Lammas este sărbătoarea primelor fructe. Numele vine de la cuvântul anglo-saxon „loof mass" şi se referă la pâinea făcută din primul grâu recoltat şi oferită lui Dumnezeu la începutul anotimpului recoltei. Sub denumirea Lugnasad, Lammas este sărbătoarea lui Lugh, zeul celt al soarelui. În oricare din aceste semnificaţii, Lammas marchează primele semne ale declinului influenţei solare, şi acesta este momentul cel mai propice pentru a lucra împotriva lui Hitler, de vreme ce el a adoptat, prin svastica lui, un simbol corupt al soarelui. Concentrându-ne activitatea între ora zece şi miezul nopţii de Lammas, credem că putem obţine efectul maxim scontat asupra lui Hitler. Sigur că aceia dintre dumneavoastră care au nevoie sau doresc să desfăşoare o activitate de mai lungă durată şi-o pot extinde în ambele sensuri, după cum consideră necesar.

– Tot spuneţi *noi*, domnule colonel, mormăi Collier, agitându-se în scaun. Cine sunt, concret, aceste persoane care au hotărât cum trebuie să ne purtăm? Cu ce drept pretindeţi că sunteţi un expert atât de nemaipomenit?

Graham oftă:

– Ar trebui să fie clar că Lordul şi Lady Selwyn sunt superiorii mei, domnule maior, şi ştiţi că nu mai trebuie să puneţi vreo altă întrebare în acest sens. În ceea ce priveşte experienţa mea, care anume latură o puneţi la îndoială? Din punct de vedere militar, vă pot informa că trupele de recunoaştere RAF au observat noaptea trecută înteţirea activităţii trupelor Seelöwe în câteva din porturile ocupate de pe malul Canalului. Ştim că germanii masează acolo barje şi alte materiale pentru invazia planificată. Şi asta nu este totul, continuă cu răbdare. Din punct de vedere ocult, situaţia este la fel de dramatică. Chiar dacă ceea ce v-am spus deja despre Hitler şi Thulişti nu ar fi adevărat, vă asigur că disciplinele ezoterice, cum ar fi astrologia şi profeţiile, au fost folosite şi sunt folosite chiar acum împotriva noastră de către comandanţii armatei naziste. Hitler face foarte puţine mişcări importante fără să-şi consulte astrologii. Un întreg departament al Serviciului German de Informaţii de la Berlin are sarcina de a folosi ştiinţele oculte pentru a obţine avantaje în război. Unul din cele mai perfide exemple îl constituie utilizarea pendulului şi a baghetei magice pentru localizarea convoaielor noastre şi a concentrărilor masive de trupe. Nu spun că au succes – şi trebuie să fim recunoscători pentru asta –, dar faptul că încearcă rămâne. Toate cele

spuse sunt fapte reale, nu ipoteze, şi sunt dovedite de documentele serviciilor de informaţii care ajung zilnic pe biroul meu.

Se auziră murmure, exclamaţii şi câteva capete se înclinară aprobator. Graham aşteptă ca reacţia să se stingă de la sine.

– Mai sunt şi alte întrebări?

Mai erau multe, însă din ce în ce mai puţin ostile, deoarece Graham reuşi să dea fiecăruia răspunsul cuvenit şi asigurările lui erau satisfăcătoare. În tot acest timp, Alix vorbi foarte puţin, iar William nu spuse nimic, deşi urmărea foarte atent întreaga discuţie. Când, după vreo jumătate de oră, spiritele părură a se calma, lăsând loc recunoaşterii, chiar dacă silite, a unora, că un efort comun era nu numai posibil dar şi indicat, Graham ridică o mână pentru a opri discuţia. Spera ca baroana Emma să fie pregătită să-şi joace rolul.

– Foarte bine, doamnelor şi domnilor. Cred că am spus tot ceea ce trebuia. Din raţiuni de securitate, aş dori ca această discuţie să nu dureze prea mult. În această casă există servitori ce nu pot fi distraşi la nesfârşit fără a le trezi curiozitatea, iar dumneavoastră trebuie să vă întoarceţi acasă. Nu dorim să avem probleme cu autorităţile pentru încălcarea camuflajului sau a stării excepţionale. Deci, dacă am ajuns la o înţelegere...

După o scurtă pauză, baroana Emma se ridică încet în picioare, jucându-se nervos cu şiragul splendid de perle de la gât:

– Mai este ceva, Sir John, spuse, părând a-şi căuta cuvintele potrivite, deşi repetaseră replicile de multe ori înainte.

– Vă rog să nu mă înţelegeţi greşit. Nu am nimic împotriva celor stabilite aici în această seară. Oricare ar fi fost rezultatul acestei întruniri, tot mi-aş fi condus oamenii pe mare în noaptea de Lammas pentru a înălţa conul de energie. Am făcut-o deja de două ori şi vom continua să o facem până când va trece situaţia aceasta critică. Totuşi *sunt* îngrijorată de faptul că v-aţi pus reputaţia în pericol, încercând să ne adunaţi astăzi aici şi împărtăşindu-ne informaţii strict secrete. O vorbă rostită la întâmplare de oricare dintre noi ar putea provoca un dezastru.

Din rândul oaspeţilor se auziră murmure de aprobare, dar Graham se mulţumi să ridice din umeri.

– Mă preocupă încă şi mai mult poziţia Alteţei Sale Regale, continuă baroana Emma. Prin simpla sa prezenţă aici s-a pus într-o situaţie deloc de invidiat. Printre numeroasele tradiţii pe care le reprezentăm, există câteva care nu s-ar scandaliza aflând că un prinţ are legături cu ele. Şi pe bună dreptate. Alteţa Sa Regală a recunoscut singur că este francmason, aşa cum sunt majoritatea barbaţilor din familia regală, vicarul şi probabil alţi câţiva din rândul dumneavoastră, minunaţi prieteni, care nu ar avea nimic împotrivă să fie recunoscuţi a avea legături cu Alteţa Sa. Totuşi, grupul meu... surâse ea nesigur. Chiar aşa, *ce-ar*

spune cei de la Palatul Buckingham dacă ar afla că fratele regelui stă la taifas cu vrăjitoarele?

Aceste cuvinte stârniră câteva hohote nervoase de râs, care însă se stinseră repede. După o clipă de tăcere penibilă, o femeie din spate, de lângă celălalt om în negru, îşi drese glasul.

– Ce anume vrei să spui, baroană Emma? Doar nu insinuezi că vreunul dintre noi l-ar putea trăda pe Alteţa Sa Regală.

Emma ridică din umeri.

– Credinţa mea este clădită pe dragoste perfectă şi pe încredere perfectă, la fel ca şi a ta, draga mea. Sper numai ca aceste principii să însemne ceva pentru fiecare dintre noi, chiar dacă nu sunt puse în cuvinte. Totuşi, când ne vom întoarce la oamenii noştri, va trebui să repetăm anumite lucruri spuse aici. Ceea ce propun nu se deosebeşte cu nimic de ceea ce orice asociaţie sau fraternitate ezoterică cere de la membrii săi – şi anume, un jurământ că vom păstra taina aceasta, că numele Alteţei Sale Regale şi al lui Sir John nu vor ieşi din această cameră sub nici o formă, şi că ceea ce am discutat va fi transmis mai departe numai în unicul scop de a realiza ceea ce ne-am propus.

Câţiva o aprobară cu entuziasm, dar se auziră şi murmure de dezaprobare.

– Aş vrea să ştiu ce anume vă conferă dreptul de a ne cere să facem un asemenea legământ? întrebă celălalt om în negru. După cum s-a arătat, tradiţiile şi chiar credinţele noastre sunt diferite. Nu există nici un fundament comun pentru a face aşa ceva.

– Sunt de acord, spuse şi vicarul. Eu şi oamenii mei consimţim să ne aducem aportul în această întreprindere, pentru că nevoia este mare, totuşi suntem diferiţi. Nu putem să jurăm pe un zeu păgân.

În rândul oaspeţilor izbucniră din nou discuţii furtunoase. Mulţi dintre ei se ridicară în picioare. Graham îl privi tulburat pe William, întrebându-se dacă era cazul ca vreunul din ei să intervină. Prinţul nu se mişcase din scaun – încă se mai sprijinea cu coatele de braţele scaunului, cu mâinile strânse şi picioarele încrucişate cu eleganţă; Graham încercă să-i prindă privirea, însă prinţul era concentrat asupra discuţiilor. Înainte ca Graham să se hotărască ce anume avea de făcut în continuare, William se şi ridicase din scaun, netezind cu o mână bareta Ordinului Jartierei. Aproape imediat discuţiile încetară când cei din încăpere îşi reamintiră de prezenţa lui.

– Luaţi loc, toţi. William nu ridicase vocea, dar tonul lui cerea supunere imediată. Se aşezară cu toţii. Până şi Graham trase pe furiş un scaun şi se aşeză încordat pe marginea lui. Nu mai era el stăpân pe situaţie. Spera din tot sufletul ca prinţul să nu facă o gafă colosală.

– Sunt... îngrozit! spuse William în cele din urmă, aproape scuipând cuvintele, când îşi dădu seama că se bucură de întreaga lor atenţie.

Erau însă din nou precauţi.

– Stau aici de aproape o oră, ascultând nişte oameni care ar trebui să-şi iubească ţara cum se ciondănesc din cauza unor diferenţe mărunte, nesemnificative, de metodă, în timp ce, la câteva sute de mile de aici, un monstru pune la cale distrugerea ţării lor! Credeţi cumva, doamnelor şi domnilor, că am venit aici în seara asta pentru binele *meu*? Vă asigur că nu. Am venit pentru binele Angliei!

De undeva se auzi exclamaţia unei femei. Un bărbat din spate deschise gura ca pentru a răspunde, dar se gândi bine şi renunţă când observă privirea din ochii lui William. Maxilarele lui William se încleştară, apoi se relaxară puţin în timp ce continua pe un ton mai blând.

– S-ar putea să vă intereseze faptul că sunt uluitor de puţine lucruri pe care le poate face un prinţ pentru ţara lui în vreme de război, spuse, cu amărăciune în voce. Vizităm baze militare şi fabrici aflate în spatele frontului şi ţinem mici discursuri încurajatoare. Fluturăm stindardul regal. Nu ni se îngăduie să mergem pe front şi să luptăm alături de compatrioţii noştri. Ni se spune mereu: „Dacă sunteţi prins, domnule?" Nu *ucis*, ci *prins*! Nici măcar nu ni se acordă privilegiul de a putea muri pentru patria noastră, ca ceilalţi oameni.

– Domnule, cu tot respectul... începu Avery.

– Linişte, domnule! N-am terminat. Nu este vorba despre respect şi o ştiţi foarte bine. Cel puţin dumneavoastră vi s-a oferit şansa de a face ceva – ceea ce înseamnă mult mai mult decât mi se oferă mie, cu tot rangul şi sângele meu regesc. Şi totuşi, dumneavoastră, dintre toţi oamenii, insistaţi în certurile acestea meschine, fără rost! Să fie această „încredere perfectă" pe care spuneţi că o preţuiţi atât doar o expresie golită de sens?

– Nu domnule, însă...

– M-am săturat de eschivările dumneavoastră! Aveţi încredere sau nu aveţi. Dacă aveţi, atunci mi se pare că un minimum pe care îl puteţi face este să vă daţi unul celuilalt o asigurare simplă că intenţionaţi să duceţi la bun sfârşit ceea ce v-aţi angajat să faceţi. Juraţi pe Anglia, dacă trebuie să faceţi toţi acelaşi legământ. Nu suntem cu *toţii legaţi* de cauza ei?

Câteva secunde nesfârşite, în încăpere domni o tăcere uluită, încremenită. Lui Graham îi era teamă să şi respire, ca să nu strice echilibrul acesta nespus de fragil. William stătea în picioare, cu ochii fulgerând maiestuos, ca un prinţ dintr-o poveste de demult, cântărindu-i pe toţi cu privirea sa albastră şi rece, provocându-i să-l contrazică.

În cele din urmă, Dylan Conwy se ridică şi înaintă încet, cu o expresie ciudată, de speranţă aproape, întipărită pe chipul său acoperit de barbă.

– Domnule, voi face un asemenea jurământ Angliei – prin Alteţa Voastră.

Prin şoaptele asistenţei şi cele câteva înclinări emfatice ale capetelor în semn de aprobare, Graham îndrăzni să arunce iute o privire către Alix, încă nesigur că a înţeles bine. Însă la apropierea lui Conwy, Alix se ridică,

dând aproape imperceptibil din cap când bătrânul se opri în faţa lui William. Graham se ridică şi el, foarte tulburat dintr-o dată.

Timp de o secundă infinită, Conwy privi lung în ochii prinţului. Graham era incapabil să spună care dintre ei îl cântărea pe celălalt. Apoi îşi ţinu respiraţia, când bătrânul îşi plecă capul într-o plecăciune plină de demnitate.

– Domnule, religia mea nu-mi permite să îngenunchez în faţa oricui, dar voi îngenunchea în faţa dumneavoastră şi îmi voi pune mâinile în mâinile dumneavoastră ca semn al supunerii mele faţă de ceea ce mi s-a cerut să fac, spuse el, făcând întocmai şi privindu-l pe William. Jur că nu voi spune nimic despre ce am văzut şi am auzit aici în această noapte, cu excepţia lucrurilor pe care trebuie să le dezvălui celor care mi-au jurat credinţă, pentru ca dorinţa dumneavoastră să poată fi dusă la îndeplinire. Dacă voi încălca acest jurământ solemn, fie să rămân neputincios iar armele mele să se întoarcă împotriva mea.

Pe când Graham, uluit, se întreba dacă William surprinsese multiplele sensuri ale cuvintelor lui Conwy, prinţul îi cuprinse cu privirea pe ceilalţi şi apoi se uită din nou la druid, ţinându-i încă mâinile într-ale sale.

– Primesc acest jurământ în numele Angliei, spuse cu o voce sigură. Să dea Dumnezeu să merit încrederea pe care mi-aţi arătat-o făcând acest jurământ şi fie ca El să vă binecuvânteze, indiferent de forma în care îl veneraţi.

Conwy îşi plecă fruntea pe mâinile împreunate iar apoi William îl ajută să se ridice, îndreptându-l înspre Alix, căci între timp se apropiase Sir Robert. Acum, fratele mason al lui William se lăsă într-un genunchi, oferindu-şi şi el mâinile împreunate în semn de omagiu.

– Domnule, pe jurămintele pe care le-am făcut împreună, vă făgăduiesc supunere – aşa să-mi ajute Dumnezeu.

– Pe jurămintele pe care le-am făcut împreună, vă făgăduiesc sprijinul meu, răspunse William murmurând şi altceva, ce Graham nu reuşi să prindă.

După ce îl ajută să se ridice, fu rândul baroanei Emma să se apropie şi să jure:

– Fie ca toţi cei care sunt de acord cu acest legământ să jure la fel, cu mâinile împreunate în mâinile acestui prinţ puternic, spuse când se ridică.

Treptat, veniră şi ceilalţi, îngenunche până şi Collier, până când toţi făcură jurământul, mai puţin Graham şi Alix.

Liniştea era deplină când se întoarseră la locurile lor şi rămaseră în picioare, cu ochii aţintiţi asupra prinţului.

William îşi înclină uşor capul şi numai Graham fu în stare să observe lacrimile pe care prinţul se străduia să le reţină. Când William îi privi din nou, ochii îi erau încă strălucitori din cauza emoţiei.

– Cred că poate noi toţi am luat o lecţie de umilinţă în noaptea asta, prieteni, spuse încet. Nici nu ştiu cum să vă mulţumesc pentru încrederea pe care mi-aţi acordat-o. Şi mi-aţi mai oferit ceva ce mă temeam că nu voi căpăta niciodată: ocazia de a-mi aduce o contribuţie concretă, de a vă uni într-o cauză comună pentru patria noastră mult iubită. Oricare ar fi rezultatul final al eforturilor voastre, voi păstra această noapte în sufletul meu, ştiind că am servit şi eu cu modestele mele puteri această cauză. În noaptea de Lammas nu vă pot oferi decât rugăciunile mele, căci nu am nici o altă pregătire ezoterică în afara îndoctrinării mele masonice şi a credinţei pe care o nutresc încă din copilărie, în ciuda celor pe care vi le-aţi putea închipui din cauza prieteniei mele cu aceşti oameni curajoşi. Îi arătă cu un gest pe Graham şi Alix. Dar vă asigur că atunci voi fi singur cu rugăciunile mele. Poate că şi această măruntă contribuţie va avea însemnătatea ei. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

– Fie ca Dumnezeu să salveze Anglia, spuse Conwy, încurajându-i pe ceilalţi din priviri. Şi fie ca Dumnezeu să ne salveze regele!

Această lozincă, obişnuită la finalul întrunirilor patriotice, a fost repetată cu diferite grade de entuziasm, în timp ce William îşi înclină capul cu recunoştinţă. Dar Graham se simţi iarăşi uşor tulburat când părăsi încăperea alături de prinţ şi Alix. Îi auzea pe ceilalţi discutând cu însufleţire în spatele uşii închise şi clătină din cap când William se întoarse să-l privească.

– Ce este? îl întrebă William, rămânând lângă el şi lăsând-o pe Alix să-i conducă în salon. Am spus ceva ce nu trebuia?

Graham se strâmbă nedumerit:

– Nu sunt sigur. S-ar putea doar ca, fără să fi vrut, să...

Se întrerupse când Alix se opri în uşa salonului atât de brusc, încât aproape că se izbiră de ea. În cameră, Denton, cu o expresie furioasă pe chip, era aplecat asupra corpului nemişcat şi moale al lui Wells, legându-i strâns mâinile cu un şiret stacojiu – proprii săi eghileţi. Generalul îi păzea, ţinând un pistol automat cu amortizor aţintit spre pieptul lui Wells.

– Fir-ar a dracului de treabă! înjură Graham în şoaptă, împingându-i pe William şi Alix în cameră şi închizând uşa.

– Ce s-a întâmplat, Denny?

– Îmi pare rău, domnule, dar cred că ne-am procopsit cu un spion. L-am prins când trăgea cu urechea la uşa sufrageriei.

Capitolul 16

ÎŞI DĂDURĂ SEAMA de trădare în mai puţin de o secundă. Dintr-o dată, reticenţa pe care o simţise întotdeauna Graham faţă de Wells căpătă sens.

– Bine, trebuie să cercetăm povestea asta în profunzime, spuse tăios, împingând-o pe Alix spre uşă. Alix, găseşte-l pe Michael şi roagă-l să-mi aducă trusa din maşină. Ştie el despre ce e vorba. Wesley, putem să-l ducem pe prietenul nostru într-o cameră mai retrasă, fără să fim văzuţi? Dacă o să se lase cu focuri de artificii când îşi revine, aş dori să fim cât mai departe de oaspeţii noştri.

– Să-l ducem în biroul meu – pe coridor, a doua uşă la stânga, spuse Ellis, conducându-l pe prinţ într-acolo, în timp ce Graham şi Denton îl ridicară pe cel leşinat.

Ajunseră cu bine în birou şi-l aruncară pe Wells într-un scaun din lemn, cu o mişcare total lipsită de respect. Denton îi dezlegă mâinile atât cât să-i poată scoate haina şi îl legă apoi de braţele scaunului. William o aduse pe Alix tocmai când Graham lua pulsul prizonierului şi-i ridica pleoapele.

– Îşi va reveni în câteva minute. Spune-mi repede ce s-a întâmplat, Denny.

Clătinând din cap, Denton trase un scaun cu spătar drept şi se aşeză în stânga lui Wells, punând strâns o mână pe încheietura acestuia ca să poată surprinde primele semne că-şi vine în fire.

– Nu ştiu de unde a venit, domnule. Am văzut că a plecat, aşa cum trebuia, dar probabil că a bănuit ceva şi s-a întors. Putea să fie lângă uşă de câteva secunde, aşa cum putea să fie acolo de un sfert de oră.

– Tu unde erai?

– În partea cealaltă, domnule, cea mai mare parte a timpului, căci acolo ar fi putut veni servitorii. Nici n-am visat că s-ar fi putut întoarce. obabil că a intrat pe fereastră. Nu se poate să fi fost doar o întâmplare!

– Şi nici n-ar fi avut timpul necesar să se ducă la Londra şi să se şi oarcă, interveni generalul. Mă tem că problema este foarte gravă, Gray...

– Alix, te rog, stai la uşă ca să-l aştepţi pe Michael. William, ai avut odată motive să-l bănuieşti?

– Deloc. A fost aghiotantul ideal: eficient, discret – mi-e foarte greu cred aşa ceva. Ce motiv ar fi putut să aibă?

– Îşi revine, murmură Denton, apucându-l de bărbie pe prizonierul cărui gene începură să tresară. Hai, camarade, ştim că te-ai trezit. are rost să încerci să te prefaci.

Wells gemu, în aparenţă prea năucit ca să se poată preface. Însă îşi veni urgent când îi observă pe cei patru aplecaţi asupra sa, mai ales pe neral, cu arma în mână. Ochii săi mari şi înfricoşaţi se opriră rugători upra lui William, însă stăpânul său nu îi răspunse.

– Aş dori să cred că este vorba doar de o greşeală teribilă, Wells, să mă tem că această greşeală îţi aparţine, spuse William. Vrei să-mi ui versiunea ta asupra celor întâmplate?

Wells se strâmbă şi-şi mişcă de câteva ori capul dintr-o parte în alta, rând încă dezorientat şi încercând tăria legăturilor.

– Cineva m-a lovit pe la spate, şopti cu reproş în voce.

– Aşa se întâmplă când îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala, spuse aham. Îţi dai, desigur, seama că sergentul Denton sau domnul general fi fost perfect îndreptăţiţi să te şi împuşte, nu doar să te lovească.

Capul prizonierului zvâcni înspre el:

– Doar pentru că am privit o recepţie? Lăsaţi-o baltă, colonele! iam să văd dacă e nevoie de mine înăuntru. N-am vrut să deranjez.

– Aşa să fie? spuse William. Credeam că ţi-am ordonat să mergi la ndra. Ai adus depeşa după care te-am trimis?

Wells lăsă ochii în jos:

– Nu, domnule.

– De ce?

Wells nu răspunse şi nici nu ridică privirea. Graham clătină din cap se întoarse. Nu mai avea nici o speranţă acum. Veni şi Michael, cu o antă neagră pe care Graham i-o dădu lui Denton. Sergentul se retrase gă o măsuţă şi începu să aleagă ceva din trusă.

– În ordine. Să începem cu o întrebare mai simplă, spuse Graham, orcându-se la Wells, în timp ce generalul se instală într-un fotoliu din ropiere, de unde îşi putea supraveghea prizonierul.

– Unde este maşina Alteţei Sale Regale? Ai ascuns-o pe un drum uralnic şi te-ai furişat înapoi, nu?

– Nu am nimic de spus.

– Atitudinea asta nu-ţi va uşura situaţia, zise William. În cele din urmă tot vei vorbi. Ştii asta.

Tăcere. După o pauză prelungită, Graham se uită la Michael.

– Ai observat maşina afară?

– Nu, domnule.

– Nu poate fi departe. Te rog, Alix, du-te cu el. Nu e nevoie să stai aici.

Îi conduse la uşă şi o închise în urma lor, apoi îi făcu semn lui William să se apropie. În capătul celălalt al camerei, Denton ridică mâneca stângă a cămăşii lui Wells. Generalul îi urmărea cu atenţie, având acum pistolul automat băgat în curea. Cu buzele strânse, cenuşiu la faţă din cauza fricii, Wells îşi întoarse capul şi închise ochii. Câteva secunde, Graham îl privi lung, peste umărul prinţului, apoi se uită din nou la William:

– Crezi că e nevinovat?

William clătină din cap, cu privirea plecată.

– Nu poate fi.

Se opri o fracţiune de secundă.

– Va trebui să-l omorâm, nu?

– Mai devreme sau mai târziu. Depinde ce răspunsuri suntem în stare să scoatem de la el. Denny îi dă ceva să-i dezlege limba. Însă dacă *a fost* suficient timp lângă uşă ca să-şi dea seama ce se întâmplă – ei bine, cum trebuie să te porţi cu un fost aghiotant al unui prinţ, care deţine un asemenea secret? E destul să deschidă gura o singură dată şi s-a isprăvit. Dacă te-ai gândit la altă soluţie, sunt gata să te ascult, dar mă tem că situaţia jupânului Wells nu este prea roz.

William îşi îndesă mâinile în buzunare şi se încăpăţână să nu-şi ridice încă privirea.

– Detest asta. E destul de rău că trebuie să omori în legitimă apărare, înainte ca celălalt să te omoare el pe tine...

– Dar exact despre asta este vorba, murmură Graham. *Exact*. Oricum, nu tu vei fi cel care o va face. *Dacă* hotărâm că este un lucru necesar, eu sau Denny îi vom da o supradoză la sfârşit. Nu va simţi nimic... Apoi vom înscena un accident de maşină pe şoseaua spre Londra: maşina ta, rezervorul de benzină spart şi o explozie urmată de un incendiu... Nimeni nu va bănui nimic. Este aşteptat la Amiralitate de...

– Prinde-l repede! gâfâi generalul, când în cealaltă parte a camerei izbucni o încăierare amestecată cu gemete şi exclamaţii înăbuşite.

Wells se lupta să se elibereze din scaun, capul i se smucea frenetic în toate părţile, iar picioarele nelegate i se zbăteau în aer. Generalul încercă să-l apuce de gât, iar Denton se străduí să-i imobilizeze braţul atâta cât să poată înfige în el acul seringii. Când scaunul se răsturnă cu zgomot. Graham se năpusti şi el şi se aşeză deasupra lui Wells, ajutându-l pe Denton să-i prindă braţul, în timp ce William încerca să-l apuce de picioare. Generalul reuşi să găsească punctele de presiune şi apăsă cu nădejde, neridicându-şi mâinile până când Wells se răsuci de câteva ori

şi îşi pierdu cunoştinţa. În aceeaşi clipă, Denton înfipse acul, injectându-i aproape simultan câţiva centimetri cubi din drog.

Câteva secunde nu se mişcă nimeni, inclusiv Wells. Denton oftă din rărunchi şi se îndreptă. Ceilalţi trei reuşiră să pună la loc scaunul împreună cu ocupantul lui, leşinat acum. Pe când Graham îl ajuta pe Denton să fixeze seringa şi acul, William îşi scutură indignat praful de pe uniformă şi îi privi furios:

– Este cineva atât de bun să-mi spună despre ce e vorba? mormăi el. Am crezut că sunteţi stăpâni pe situaţie.

Ellis, cu mâinile încă puse prudent pe umerii lui Wells, clătină din cap şi scoase un oftat de uşurare.

– Îmi pare rău, domnule Gray, n-o să crezi ce-ţi spun, dar mi se pare că e de-al nostru. Am văzut cum i s-a schimbat aura.

– Ce-ai făcut?

Graham îl lăsă pe Denton să termine treaba şi îl trase pe Ellis de lângă prizonier. Un William complet năucit îi urmărea fără să rostească o vorbă.

– Cred că încerca să intre în transă, spuse Ellis, ridicându-şi pistolul de unde căzuse în timpul luptei. Îi urmăream aura şi ea a început să se schimbe şi să devină mai densă, aşa cum face şi a ta când pleci pe Al Doilea Drum. Nu crezi că poate fi omul unuia dintre oaspeţii noştri, nu-i aşa?

– Ar fi o coincidenţă *prea* mare, răspunse Graham. Dar dacă nu e de-al nostru...

Vocea i se stinse lăsând implicaţiile nerostite. William îl trase de mânecă.

– Cum adică „dacă nu e de-al nostru" şi „i-am urmărit aura"? Despre ce vorbiţi?

Graham spuse oftând:

– Acest locotenent Wells al tău s-ar putea să fie un ocultist experimentat, William. După câtva timp ajungi să recunoşti semnele. Când cineva începe să lucreze în cadrul disciplinelor ezoterice, pare să emane un fel de flamă psihică. Aceasta poate fi observată de oricine are educaţia necesară, atât în jurul persoanei respective, cât şi pe Al Doilea Drum. Nu mă pricep la aure la fel de bine ca Wesley. Însă cei care se pricep pot detecta fără greş semnele, mai ales dacă persoana respectivă face un anume lucru.

– Şi ce făcea el? întrebă tulburat William.

– Mi s-a părut că încerca să transmită... un fel de mesaj telepatic, spuse generalul. Părea disperat şi, pe bună dreptate, nu trebuia să-l las s-o facă.

– Dar când îşi revine nu va încerca din nou?

Ellis clătină din cap:

– Nu cu drogul în el. O cantitate mai mică l-ar fi ajutat, însă Denny i-a dat prea mult ca să mai poată face ceva. Întrebarea este următoarea: dacă încerca să transmită un mesaj, cui i se adresa şi de ce?

William se holbă cu gura căscată la general, zăpăcit de acest nou aspect al problemei. Denton trase un scaun lângă braţul bine legat al lui Wells şi se aşeză. Seringa, pe două treimi plină cu un lichid de culoarea paielor, era fixată în interiorul antebraţului, iar acul era ascuns într-un tampon de vată. Genele lui Wells tremurară din nou. Se trezea. Reuşi încet să-şi ridice capul. Însă era evident că drogul începuse deja să-şi facă efectul.

– Gata, domnule colonel, spuse Denton.

Graham aduse alt scaun şi-l puse cu spătarul în faţa lui Wells, încălecându-l cu o mişcare degajată. William rămase în picioare în spatele său, iar generalul se aşeză la stânga lui. Lui Graham îi plăcea din ce în ce mai puţin felul în care se desfăşura întrevederea aceasta.

– Cum te simţi, domnule Wells? îl întrebă pe un ton neutru.

Wells îi aruncă anchetatorului său o privire plină de furie oarbă, însă fără acelaşi efect pe care l-ar fi avut dacă nu ar fi fost drogat.

– Ticălos nenorocit! şopti printre dinţii încleştaţi. Trebuia să-mi închipui că tu ai pus toate astea la cale. O să mă omori, nu-i aşa?

– Depinde în mare parte de dumneata, domnule Wells, spuse Graham. Problema este că ne aflăm în timp de război iar dumneata nu te-ai supus unui ordin direct. Aceasta poate fi considerată o vină deosebit de gravă.

Wells pufni:

– În nici o Curte din acest regat, ştii foarte bine. Şi nu ăsta e motivul pentru care ai să mă omori, ci din cauză că am văzut ce-am văzut.

– Şi ce anume crezi că ai văzut? întrebă William, încrucişându-şi braţele pe piept.

– Am văzut destule. Ştiu cine sunt oamenii ăia. Şi tu, Domnule Prinţ, Suprem şi Atotputernic – tu erai chiar acolo cu ei!

– Vezi cum...

– De ce nu mă laşi pe mine, William? îl întrerupse calm Graham. Domnule Wells, dacă ştii cine sunt, ce-ar fi să ne spui şi nouă? Dumneata ai avut lista oaspeţilor. La asta te referi?

Wells chicoti spart, puţin isteric, clătinând din cap.

– O, nu, n-ai să reuşeşti. Ştiu cum lucraţi voi. Dacă nu-ţi spun, atunci n-o să fiţi siguri. N-ai cum să mă faci...

La privirea şi uşoara înclinare din cap a lui Graham, degetul lui Denton apăsă pistonul seringii şi-i injectă puţin drog. Wells îşi muşcă buzele, ochii i se închiseră pe jumătate. Dar se relaxă curând. După alte treizeci de secunde, capul începu să i se legene. Încet, generalul se ridică şi se opri din nou în picioare în spatele lui, destul de aproape ca să-i poată sprijini capul de trupul său, cu mâinile aşezate uşor pe umerii prizonierului.

– Cine erau oamenii aceia, Andrew? întrebă şoptit Graham, adresându-i-se pe numele de botez. Ştii şi altceva, în afară de numele lor?

Wells dădu alene din cap. Nu-şi putea focaliza privirea.

– Da.

– Atunci spune-mi cine sunt.

– Francmasoni, gâfâi Wells, şi rosicrucieni... magicieni... vrăjitori... Chiar şi un evreu...

Graham simţi cum, lângă el, William devine rigid, dar acum n-avea timp de pierdut cu amendarea nelegiuirii, oricât de îndreptăţită ar fi fost. Dacă Wells *ştia ce sunt* oaspeţii, nu aflase asta de la nici unul din ei. Francmasonii, da – dar nu şi ceilalţi. Şi nici nu putea să deducă toate astea doar din cele văzute şi auzite.

– Nu mai spune, murmură Graham, ridicându-şi ochii spre Ellis. Cine ţi-a spus ce sunt?

– Ştiu. Mi-au spus.

– Cine ţi-a spus? Oamenii aceia?

– Nu.

– Cine, atunci?

– Şefii mei.

Simţi privirea şi mai nerăbdătoare a lui William, însă nu îndrăzni să întrerupă interogatoriul acum, când Wells începuse să vorbească.

– Faci parte dintr-o organizaţie secretă, Andrew? întrebă.

Wells surâse visător dar nu răspunse.

– Face, şopti Graham. Andrew, eşti coleg cu cineva din camera aceasta?

Chipul calm se strâmbă dispreţuitor.

– Pe naiba.

Graham se opri încruntat, privindu-l pe Wells cum se pierde când nu era obligat să răspundă vreunei întrebări, apoi se uită la Denton.

– Voi încerca ceva, Denny. Menţine-l la nivelul ăsta, dacă poţi. Nu vreau să-şi revină, dar nici nu vreau să se scufunde mai mult. Poţi?

Când Denton făcu un semn afirmativ cu capul, Graham îşi întinse mâna la câţiva metri în faţa lui Wells, foarte puţin mai sus de nivelul ochilor. Pocni din degete ca să-i prindă atenţia. Dacă bănuielile tot mai mari ale lui Graham erau corecte, Wells trebuia să fi fost îndelung îndoctrinat şi pregătit pentru folosirea transei, o transă ce părea încărcată cu atât de multă supunere, încât Graham nici n-ar fi îndrăznit s-o folosească cu cei din grupul său. Dacă starea aceasta ar fi putut fi schimbată în aşa fel încât să-i permită lui Graham să preia controlul...

– Urmăreşte-mi mâna, Andrew, spuse încet, pocnind iarăşi din degete şi observând cum ochii lui Wells se fixează imediat asupra degetelor sale.

– Nu, urmăreşte-o doar cu ochii. Nu-ţi ridica capul. Aşa.

Dându-şi seama ce intenţiona să facă Graham, generalul sprijini uşor capul prizonierului. Pleoapele lui Wells se zbătură şi mai dezordonat din cauza epuizării şi a drogului. Graham îşi aduse mâna mai aproape, la numai câţiva centimetri de rădăcina nasului său.

– Aşa, murmură Graham. Urmăreşte-mi mâna. Pleoapele tale sunt din ce în ce mai grele. Faci un efort deosebit să-ţi ţii ochii deschişi,

relaxează-te, Andrew. Urmăreşte-mi mâna. Aşa. *Wache die Hand und schlafe nun*[1]...

Când începu să vorbească nemţeşte, îl atinse uşor pe Wells între ochi. Urmă un efect aproape electric. Cu un scâncet slab, Wells îşi dădu ochii peste cap şi apoi îi închise; corpul se prăbuşi, parcă fără oase, capul sprijinindu-i-se de mâinile generalului.

– *Ist gut, Andrew*, murmură Graham. *Erschlafe. Es ist sehr gut*[2]...

Cu multă grijă, îşi retrase mâna şi îl privi pe William, clătinând din cap şi ducând un deget la buze când acesta deschise gura să spună ceva. Încrucişându-şi mâinile pe spătarul scaunului pe care îl încălecase, îşi îndreptă iarăşi atenţia asupra lui Wells. Spera ca germana lui să fie în stare să facă faţă unui interogatoriu prelungit.

– Ich bin deiner Chef, Andrew. Kannst du mich hören?[3] îl întrebă.

– Ja, veni răspunsul abia şoptit.

– Gut. Höre gut zu. Du hast etwas wichtig gesehen. Sage es mir doch.

– Nein... Verboten... Ich muß nicht...

– Du mußt. Berichte, bitte. Was hast du gesehen?[4]

Poticnindu-se, Wells începu să răspundă într-o germană fără cusur, relatând cu exactitate întâmplările nopţii. Când isprăvi, Graham îl întrebă din nou dacă este membru în vreo organizaţie secretă. De această dată primi răspuns.

Michael se întoarse când Wells tocmai începuse să facă o descriere amănunţită a recrutării şi iniţierii sale, petrecute cu şapte ani în urmă, ca membru al grupării *Thule Gesellschaft*. Numise deja câţiva alţi iniţiaţi britanici, care ocupau funcţii de mare răspundere, şi mărturisi că, împreună cu aceştia, transmitea informaţii în Germania de mai bine de un an, deseori prin metode psihice. Încerca să intre în contact cu şefii săi atunci când generalul observase cum i se schimbă aura, deşi nici măcar *el* nu credea că are vreo şansă de izbândă în condiţiile date. Nu ştia dacă realizase vreun contact.

După alte câteva întrebări, Graham îl lăsă pe Michael să ducă mai departe interogatoriul, căci se descurca mai bine în germană, şi îl luă pe William de-o parte. Maxilarele prinţului erau încleştate de furie.

– Cred că ai înţeles aproape tot, murmură Graham, fără să-i scape din ochi pe Michael şi pe Wells. Nu ştiu cât de mult ai uitat limba germană.

---

[1] Urmăreşte-mi mâna şi dormi... (n. tr.).

[2] Bine, Andrew. Adormi. Foarte bine... (n. tr.).

[3] – Sunt şeful tău Andrew. Mă auzi? (n. tr.).

[4] – Bine. Ascultă-mă atent. Tu ai văzut ceva important. Spune-mi despre ce este vorba.
– Nu... Interzis... Nu trebuie să...
– Trebuie. Relatează-mi, te rog. Ce anume ai văzut? (n. tr.).

– Se pare că n-am uitat-o suficient, răspunse William. Încă nu-mi vine să cred ce-am auzit. Cum de-a intrat în aşa ceva? Şi mai ales, cine l-a verificat înainte să intre în serviciul meu? Nici măcar n-am ştiut că vorbeşte germana.

– Am oarecare idee şi o s-o verific, spuse Graham. Nu va fi prea greu să-i dau de urmă, dacă te gândeşti la numele pe care le-a rostit. Cu toate acestea, a fost un expozeu fascinant despre grupul Thule. Încântătoare persoane, nu crezi?

William se cutremură şi coborî privirea:

– Dezgustător. Cum de se poate purta cineva aşa cu o altă fiinţă omenească? Nici măcar cu un animal nu ar trebui să se poată! Putea oare să născocească toate astea?

Graham clătină din cap, amintindu-şi fotografiile lui Dieter:

– În nici un caz. Nu e în stare să mintă acum, sub efectul drogului şi când noi îi controlăm reacţiile. În cel mai fericit caz, putem spune că el crede că aşa s-a întâmplat, chiar dacă multe au fost înscenări folosite în procesul de iniţiere, ca să-l poată şantaja mai târziu. Dar este foarte puţin probabil. Thuliştii sunt renumiţi pentru ritualurile lor sadice. Să-l întrebi într-o zi pe Grumbaugh, dacă vrei cu adevărat să afli amănunte îngrozitoare.

– Isuse Cristoase!

– Te asigur că Isus Cristos nu are absolut nimic de-a face cu toate astea. Acum problema este următoarea: ce vrei să faci cu prietenul nostru?

William pufni:

– Chiar avem de ales? O, sigur, aş putea să-i justific absenţa câteva zile dacă crezi că mai poţi să scoţi ceva de la el, dar în final nu avem decât o singură opţiune. Trebuie să dispară. Şi cu cât mai curând, cu atât vor fi mai puţine şanse să trezim bănuieli din afară.

– Sunt obligat să fiu de acord cu asta. Să vedem dacă Michael şi generalul sunt şi ei de aceeaşi părere.

Wells încă mormăia într-un amestec dezlânat de germană şi engleză, însă cuvintele lui nu mai aveau nici un sens. Capul i se mişca fără rost, între mâinile generalului, iar ochii săi fixau îngroziţi ceva ce numai el era în stare să vadă. Când îşi ridică privirea spre Graham, Michael părea tulburat.

– Acum nu mai obţin decât sloganе naziste, domnule, şi ceva despre nişte ochi care îl urmăresc. E posibil ca cineva să încerce să intre în legătură cu el?

– Chiar dacă încearcă, nu poate obţine nimic coerent, murmură Graham. Ce ai mai aflat?

Michael respiră adânc şi încercă să-şi recapete calmul:

– A mai spus ceva interesant. Se pare că săptămâna trecută a avut o convorbire telefonică interurbană cu Scoţia – după ce aţi stabilit, împreună cu prinţul William, lista de oaspeţi pentru seara aceasta, a sunat să raporteze. Până astăzi a fost convins că prinţul era creierul acestei afaceri, deşi a bănuit

întotdeauna că şi tu erai amestecat, Gray. Se pare că a bănuit ceva legat de călătoria la Plymouth şi ştia că tu ai făcut toate aranjamentele. În orice caz, numele voastre au fost pomenite când a vorbit cu Scoţia. Îmi pare rău, domnule, încheie el, cerându-şi scuze din priviri lui William.

Maxilarele lui William se încleştară, dar prinţul se mulţumi doar să-l privească pe Graham. Acesta scoase un oftat obosit, plin de resemnare.

– Nu-i aşa că n-ai aflat cine sunt „ei"? întrebă.

– Nu am nume, dar am un număr, răspunse Michael, părând puţin mai sigur când îi înmână o bucăţică de hârtie:

– Ori nu ştie, ori nu vrea să spună cine anume a fost. Contactul său folosea un nume codificat care se schimba periodic. Wells primea instrucţiuni prin poştă sau prin scrisori pe care cineva i le lăsa într-o cutie oarbă, în caz că nu aveau la dispoziţie prea mult timp. Am aflat unde este cutia oarbă şi are şi o carte cu coduri în camera de la Palatul Buckingham. Să încerc să dau de urma numărului când ne înapoiem?

Dând absent din cap, Graham îl memoră şi îi dădu înapoi hârtia. Era în stare să pună prinsoare pe salariul său pe un an că numărul acela îi va duce la unul din numele din înalta societate pe care Wells le pomenise deja. Totuşi nu era suficient ca să-i salveze viaţa nefericitului Wells.

– Bine, Michael. Aşa să faci, William, avem nevoie de cartea aceea cu coduri, cât de repede se poate. Te rog să o recuperezi tu.

– Sigur.

Graham îşi încrucişă braţele pe piept şi oftă, apoi privi încă o dată la Wells, care părea a nu-şi da seama de nimic din cele petrecute în jurul său. Aceasta era o parte a muncii sale care nu-i făcea prea mare plăcere.

– Mai este ceva ce ar trebui să ştiu, căpitane Jordan? întrebă pe un ton oficial privindu-l pe Michael. Mai există vreun motiv pentru care ar trebui să continuăm interogatoriul?

Michael înmărmuri, realizând imediat ce îl întreba Graham.

– După părerea mea, nu, domnule.

– Mulţumesc. Ştiu că nu ţi-a fost uşor să-mi dai acest răspuns. Wesley, eşti de acord?

– Cu tot regretul, da. Dacă îl lăsăm să scape, o să dezvăluie tot şefilor lui de pe Al Doilea Drum, imediat ce va putea.

Oftă şi lăsă să-i cadă mâinile pe umerii condamnatului:

– Bietul băiat, poate că va încerca să îndrepte lucrurile în viaţa următoare, murmură în şoaptă generalul.

– Bine. Atunci, asta este, spuse Graham după o pauză de un minut.

Cu agilitate şi înainte ca ceilalţi să aibă vreme să se gândească prea mult la ce va urma, îl împinse la o parte pe Denton şi goli seringa în vena lui Wells. Aproape instantaneu, Wells îşi pierdu complet cunoştinţa.

– Denny, am nevoie de o doză fatală ca să isprăvesc, spuse încet Graham, începând să îndepărteze banda care ţinea seringa. Michael, să înţeleg că ai găsit maşina?

Abia când Denton se retrase ca să pregătească ce i se ordonase, Michael tresări, dezmeticindu-se, şi schimbă o privire dezgustată cu William. Buzele prinţului erau strânse într-o linie amară.

– N-a ascuns-o prea bine, domnule, spuse Michael începând să-şi recapete sângele rece. A lăsat-o într-o haltă, la nici o milă distanţă de aici. Am adus-o prin poarta din spate la intrarea cealaltă. N-a văzut-o nimeni.

– Bine. Unde e mama ta?

– O conduce pe baroana Emma. Ceilalţi au plecat deja. I-a trimis pe servitori la culcare şi casa e sigură acum. Flynn a rămas. Patrulează prin împrejurimi cu ceilalţi doi oameni.

– Foarte bine. Wesley, vrei, te rog, să-i iei haina?

Când generalul făcu întocmai, Graham lăsă ultima fâşie de bandă la locul ei şi începu să dezlege mâinile care nu mai opuneau rezistenţă.

– Uite, Michael, ce vreau să faci când o să terminăm aici, continuă el. La câteva mile de aici, pe drumul spre Londra, e o porţiune foarte proastă de şosea, cu o ramificaţie. Ştii locul?

– Da, domnule.

Graham dezlegă frânghiile, când Denton reveni cu o seringă plină; de gât îi atârna un stetoscop. Când Graham schimbă seringile din acul aflat încă în braţul lui Wells, ţâşni puţin sânge. Graham îl şterse cu un tampon de vată. Însă, înainte să apese pistonul, William îl opri:

– Lasă-mă pe mine acum, Gray, şopti prinţul. Este treaba mea, nu a ta. A lucrat pentru mine.

Încordat, Graham schimbă locul cu prinţul. Chipul lui William era impenetrabil când se aplecă asupra seringii şi a morţii sigure dar miloase pe care o conţinea aceasta. Când isprăvi, William înmână seringa golită lui Denton şi apăsă un tampon de vată pe micuţa rană din braţul lui Wells, în timp ce cu cealaltă mână îi căuta pulsul pe încheietura neputincioasă. Închise însă ochii atunci când Denton strecură stetoscopul înăuntrul cămăşii lui Wells.

După câteva minute Denton se retrase, iar generalul se aplecă să atingă uşor cu buzele părul lui Wells, lăsând grijuliu capul să coboare pe pieptul nemişcat.

– Odihneşte-te în pace, fiule, murmură Ellis.

La auzul acestor cuvinte, William deschise ochii. Se îndreptă şi se lăsă condus de-o parte de braţul lui Graham, care-i înconjurase cu tandreţe umerii. Mâinile îi căzură grele pe lângă corp. Amorţit, privi cum Denton şi Michael purtară trupul fără viaţă al lui Wells afară din cameră. Generalul îi urmă ducând haina celui mort şi închise fără zgomot uşa în spatele lui.

William respiră încet, apoi scoase o ţigară şi se aşeză în scaunul generalului. Mâinile îi tremurau când încercă să-şi aprindă ţigara; în cele din urmă Graham luă bricheta şi îi oferi foc.

– Ştii că nu era nevoie să faci asta, spuse Graham, trăgându-şi scaunul aproape şi punând bricheta caldă în mâna lui William, înainte de a încăleca din nou scaunul.

– Ţi-am spus şi înainte. Eram pregătit s-o fac. Prin rotocoalele de fum care îl înconjurau, William clătină din cap şi se gârbovi în scaun:

– Nu, era obligaţia mea. Uitasem însă cât de mult detest această latură a activităţii noastre. Am crezut că am lăsat în urmă vărsarea de sânge atunci când m-au obligat să ies din serviciu.

– Nu sunt sigur că o putem lăsa vreodată în urmă, răspunse Graham, odihnindu-şi bărbia pe mâinile sprijinite de spătarul scaunului. Vreau să spun că nu încetăm s-o detestăm. Şi nici nu sunt sigur că vom înceta cândva. Este ceva deosebit de grav să iei viaţa cuiva şi nimănui n-ar trebui să-i placă rolul de călău, chiar dacă o face pentru o cauză dreaptă. N-ai făcut-o din răzbunare.

– Nu.

Discuţia aceasta îi aminti lui Graham de alte vieţi luate şi se întrebă iarăşi de ce începuseră doar de curând să iasă la suprafaţă mai multe amintiri detaliate ale propriilor sale fapte. Alungă gândul clipind des şi clătinând uşor din cap. Noaptea fusese destul de cumplită şi fără *asta* – şi văzu că William se holbează la el. Probabil că rămăsese adâncit în gânduri mai mult decât îşi imaginase.

– Unde-ai fost? întrebă William, scoţând fumul pe nări. Parcă ai fi văzut nişte fantome.

Surâsul lui Graham nu avea nici o urmă de voioşie în el. Nu-şi sălta capul de pe braţe:

– Poate că aşa a şi fost. Are vreo importanţă?

– Da.

– Bine. Mă gândeam la celelalte morţi pentru care sunt răspunzător. Te simţi mai bine acum?

– Nu tocmai.

William se ridică, ţinând mâna sub capătul ţigării, în căutarea unei scrumiere. Singura care se afla în odaie era pe birou, lângă trusa medicală şi seringile goale. O clipă, William le privi lung iar scrumul îi căzu în palmă. Stinse apoi ţigara şi se întoarse la Graham cu ochii plecaţi, ştergându-şi mâinile.

– Şi acum? întrebă el.

– Există nişte lucruri pe care trebuie să le aflu. Ar trebui să dormi puţin. Graham se uită la ceas. E trecut de ora unu. În cel mult patru-cinci ore, maşina îţi va fi găsită şi autorităţile vor veni să cerceteze. Vor veni mai întâi aici, pentru că se ştie că stai câteva zile cu Wesley. Până atunci ar trebui să dormi puţin.

– Să dorm? se răsti William. Doar nu te aştepţi să pot dormi după toate astea! Chiar dacă n-aş fi omorât cu sânge rece un om, e cealaltă poveste.

Se lăsă greu în scaun, apoi ridică capul spre Graham. Ochii i se îngustară atenţi.

– Ai început să-mi spui ceva înainte să-i găsim pe Denny şi pe Wells. Eu te-am întrebat dacă am spus ceva ce nu trebuia şi tu ai zis că poate, fără voia mea; ce anume? N-ai terminat.

Graham oftă, întrebându-se dacă era cazul să-i spună şi să-i mai dea un subiect de meditaţie. N-avusese timp să se gândească la asta când intervenise problema cu Wells, însă acum, imaginea celor îngenuncheaţi cu mâinile în mâinile lui William prinse contur. Şi mai cutremurătoare erau cuvintele rostite la sfârşit: „Fie ca Dumnezeu să ne salveze regele!" Măcar dacă ar fi putut fi sigur că nu se referea la William!

– Ce este Gray? insistă William.

Studiind covorul din spatele scaunului, Graham se strâmbă şi se resemnă să ducă la îndeplinire sarcina neplăcută de a încerca să-şi pună în cuvinte temerile, fără ca, în acelaşi timp, să-i vâre în cap lui William idei ciudate.

– Bine. Uite, e vorba despre jurământ, spuse încet. Nu sunt sigur că-ţi dai seama cum a putut fi interpretat de unii. Cred că poate fi considerat ceva mai mult decât un simplu omagiu.

– De ce? Există vreun factor ezoteric pe care nu-l cunosc?

William se aplecă spre el cu prudenţă.

– Ştii, bineînţeles, că am schimbat semne masonice cu Sir Robert pe când îi primeam jurământul. Nu e nimic neobişnuit în asta.

– Nu, sigur că nu. Ce vreau să-ţi explic este faptul că, fără voia ta, ai fi putut juca rolul unui alt Edward al III-lea. E o asemănare destul de vagă – cel puţin aşa sper – dar în orice caz, paralela asta este o coincidenţă stranie.

– Edward al III-lea? Habar n-am ce vrei să spui.

– Adu-ţi aminte de noaptea când am discutat despre felul cum a fost fondat Ordinul Jartierei, spuse Graham. Îţi aminteşti cum mi-ai povestit că o doamnă şi-a pierdut jartiera iar Edward a ridicat-o şi a rostit cuvintele acelea nemuritoare?

– Da, sigur, însă...

– Care ţi-am spus că este semnificaţia gestului în termeni ezoterici?

William îşi sprijini capul de spătarul scaunului şi se frecă la ochi cu podul palmelor.

– Chiar vrei să-mi aduc aminte ce-ai zis atunci? mormăi. Să vedem. El a... şi-a asumat rolul de protector oficial al religiei străvechi.

– Aceasta era o semnificaţie neînsemnată, fu de acord Graham. Care era cea mai mare?

– Aceea că el... a... şi-a asumat rolul de divinitate întrupată pentru poporul său şi şef al...

Brusc, William se îndreptă în scaun, tresărind:

– Pe naiba, Gray, n-am făcut *aşa ceva*, nu?

Graham surâse sumbru:

– Sper din tot sufletul că nu. Nu pot spune cum au interpretat ei, dar sunt gata să pun prinsoare că cel puţin câţiva i-au dat această semnificaţie. Fără îndoială că, într-un fel, ţi-ai asumat rolul de protector. Şi mai cred că era inevitabil.

– Dar asta e ceva cu totul diferit.

– Da, aşa este. Dar aminteşte-ţi privirea lui Conwy. A spus: „Religia mea nu-mi îngăduie să îngenunchez în faţa oricui." Dar va îngenunchea în faţa unui zeu, Will. Şi aşa ar face mulţi dintre ei.

După o clipă de tăcere încordată, William îşi curăţă gâtul:

– Este... ridicol. Nu sunt zeul lor şi habar n-am de magie – mai ales de practicarea ei.

– Ştiu. Să sperăm că mă înşel. Oricum, nu putem rezolva nimic stând şi discutând acum.

Se uită din nou la ceas.

– Chiar ar trebui să încerci să dormi puţin. Ceilalţi se vor întoarce curând şi apoi va trebui să plec la Londra. Domnul Wells ne-a dat o grămadă de treburi de făcut în noaptea asta.

– Fă ce trebuie să faci, murmură William. Zău că nu mi-e somn.

Graham îl privi cu compătimire, apoi se ridică, îşi întoarse scaunul şi se aşeză iarăşi, genunchii săi aproape atingându-i pe ai lui William. Nu voise să recurgă la această soluţie, dar se pare că nu avea de ales. Prinţul trebuia să doarmă când sosea poliţia. William îl privi nedumerit cum se apleacă puţin, cu degetele împreunate, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

– Dacă vrei, pot să te ajut să dormi, spuse uşor.

– Cu ceva din geanta aia neagră? William clătină vehement din cap. Nu, mulţumesc.

– De fapt, nu la asta mă gândeam. Nu-ţi aminteşti, pentru că aşa ţi-am cerut, dar în noaptea aceea la Oakwood, după ce am stat de vorbă cu Alix, mi-ai făcut un dar foarte special. Mi-ai oferit încrederea ta, adăugă în faţa privirii întrebătoare a lui William. Încrederea aceasta este un instrument foarte puternic. Dacă vrei să înveţi, îţi pot arăta cum să-l foloseşti acum ca să te ajute să adormi.

William se holbă neîncrezător la el. Graham aproape că-i auzea gândurile galopând pe când retrăia evenimentele acelei nopţi, fără să poată descoperi momentul la care se referea el. Când scutură din cap, evident incapabil să-şi amintească, Graham ştiu că declanşatorul pe care el i-l fixase avea să funcţioneze. Dacă n-ar fi fost aşa, prinţul ar fi putut să-şi amintească.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse William. Unde eram?

– În dormitorul tău. Nu intru în amănunte, pentru că ai să-ţi aminteşti curând totul, însă ai intrat pentru mine într-o transă hipnotică. Poţi să faci asta din nou dacă vrei şi îţi vei aminti tot ce s-a petrecut în noaptea aceea.

William închise strâns pleoapele apoi le deschise, uitându-se încă la Graham cu ochi care nu pricepeau nimic:

– Nu cred că minţi, dar sincer nu-mi amintesc despre ce vorbeşti. Am intrat în transă?

Graham dădu încet din cap.

– Ce... William înghiţi greu. Ce am spus?

– Nimic care să te acuze, răspunse Graham cu un surâs liniştitor. Cred că ai spus „da" o dată sau de două ori. Alix mă rugase să-ţi dau un sedativ ca să putem lucra nestingheriţi. L-am pus într-un pahar cu lapte, dar n-am vrut să ţi-l dau fără să-ţi spun mai întâi. Chiar după ce te-am convins să-l bei, încă te mai luptai cu efectul lui. Atunci ai intrat în transă, doar ca să-mi arăţi că *tu* ai încredere *în mine* – chiar dacă nu erai sigur că noi avem încredere în tine.

– Şi de ce nu-mi aduc aminte?

– M-am gândit că era mai bine să *nu*-ţi aduci aminte. Totuşi, ţi-am lăsat un declanşator posthipnotic ca acela pe care ai văzut că-l folosesc cu Michael. Chiar faptul că nu-ţi poţi aminti dovedeşte existenţa lui. Vrei să încerci?

Un surâs slab jucă pe buzele lui William, de parcă n-ar fi putut să-şi dea seama dacă Graham vorbea serios. Însă în surâsul acela era şi încredere.

– Bine, spuse. Ce trebuie să fac?

– Deocamdată închide ochii, zise Graham. Imediat îţi voi cere să-i deschizi din nou, când vei fi în transă, căci vreau să-ţi dai seama că poţi s-o faci. Acum doar închide ochii şi inspiră adânc.

William se supuse, iar Graham se aplecă şi îşi puse mâna pe fruntea prinţului.

– Respiră şi nu te opune. Ţine minte.

Imediat, Graham simţi cum rigiditatea de la început se dizolvă. Îşi îngădui şi el să se relaxeze puţin. Îşi retrase mâna şi se sprijini de spătarul scaunului. Pe chipul lui William apărea încet un zâmbet leneş.

– Ai o senzaţie ciudată, nu? spuse Graham pe un ton obişnuit. Văd că acum îţi aminteşti. Rămâi în transă, dar poţi să deschizi ochii dacă vrei. Spune-mi cum te simţi.

William deschise ochii şi clipi încet de câteva ori.

– Credeam că o să mă simt ameţit sau cam aşa ceva.

– Nu. Se poate să te fi simţit aşa prima dată, din cauza drogului. Acum probabil că te simţi... hmmm – poate puţin somnoros, de parcă n-ai mai avea inerţie. Dacă n-aş mai vorbi şi te-aş lăsa în pace, fără să te mai gândeşti la ceva anume, probabil că te-ai întoarce la o stare de plutire. S-ar putea chiar să adormi.

William păru să digere informaţia primită, dar nu o comentă. Graham îşi dădu seama că transa era profundă.

– Acum îţi aminteşti noaptea aceea? îl întrebă.

– Da.

– Bine. Dimineaţă vei descoperi că ţi-o mai aminteşti încă. Acum ne vom ocupa de îndoiala pe care ţi-ai manifestat-o mai devreme asupra faptului că ai fi în stare să adormi. E de înţeles, dar cred că somnul este o idee bună. A fost o zi foarte lungă. Vrei să mă laşi să aranjez lucrurile în aşa fel încât să poţi să te relaxezi şi să dormi puţin când te duci în camera ta?

William dădu uşor din cap.

– Dar nu vreau să uit.

– Înţeleg şi sunt de acord, spuse Graham. Nu trebuie să fie uşor să iei viaţa unui alt om. E necesar să ne acceptăm responsabilităţile. Totuşi, cred că ar fi bine să-ţi laşi conştiinţa să lucreze şi să aşeze lucrurile în perspectiva corectă în timp ce dormi, astfel încât nervii tăi să nu se poată amesteca. E bine?

– Da.

– Minunat. Închide din nou ochii şi imediat îţi voi cere să ieşi din transă. Înainte de asta, vreau să ştii că atunci când te vei duce la tine în cameră şi te vei culca în pat, vei descoperi că îţi este somn. De fapt, vei adormi imediat ce vei pune capul pe pernă. Somnul îţi va fi profund şi odihnitor. Vei dormi dus până vei fi trezit. În timp ce vei dormi, mintea ta va face tot ce trebuie ca să pună în ordine lucrurile care s-au întâmplat în noaptea asta, astfel încât să le poţi face faţă în mod eficient. Când te vei trezi, s-ar putea chiar să-ţi dai seama că ai câştigat ceva distanţă şi perspectivă. Asta te va ajuta în încercările pe care s-ar putea să le ai de înfruntat. Înţelegi?

– Da, se auzi răspunsul şoptit.

– E totul în ordine?

William făcu un semn afirmativ cu capul.

– Foarte bine. Atunci inspiră iar adânc şi expiră încet. După ce număr până la trei, vreau să ieşi din transă, uşor ameţit şi gata să te duci la culcare, dar amintindu-ţi totul. Unu... doi... trei.

La „trei", William deschise ochii şi se uită la Graham, clipi, apoi rânji fără voia lui, scoţând un căscat pe care nu şi-l putu controla.

– Adu-mi aminte să nu mă mai îndoiesc niciodată de tine, spuse prinţul, întinzându-se şi clătinând din cap.

Căscă din nou.

– Foarte ciudat. Eşti *sigur* că nu a fost magie?

– Mă tem că nu, surâse Graham. Practică aceasta se foloseşte în magie, dar e doar un instrument.

Se ridică şi arătă spre uşă. Se ridică şi William.

– La culcare acum. *Chiar* că a fost o zi lungă. Vin să te văd în câteva minute, dar mă aştept să te găsesc dormind buştean. O să vorbim mai multe în zilele următoare.

Îl conduse pe prinţ la uşă şi-l urmări cu privirea până când acesta dispăru în umbra coridorului, apoi se întoarse să-şi strângă trusa medicală. Aproape terminase când apăru generalul.

– Ce face? îl întrebă bărbatul mai vârstnic.

– Destul de bine, răspunse Graham închizând cu un pocnet încuietoarea genţii. Credea că n-o să poată dormi, aşa că am lucrat puţin în transă. Este un medium incredibil.

– Nu mă surprinde, spuse Ellis surâzând cu blândeţe. Se dovedeşte a fi o persoană incredibilă.

– Da, ştii, ai perfectă dreptate, murmură Graham, sprijinindu-şi mâinile pe geantă. Dacă aş fi spus aşa ceva până astă-seară, m-aş fi suspectat de subiectivitate în ceea ce-l priveşte, dar a făcut într-adevăr ceva extraordinar. Iar povestea cu Wells – privi dezgustat la scaunul pe care stătuse prizonierul şi încercă să-şi reţină un frison. N-aş fi vrut să facă şi asta, pe lângă toate celelalte.

– Are un sentiment foarte accentuat al datoriei, spuse generalul îndreptându-se spre uşă.

Graham alungă amintirea şi i se alătură.

– Apropo, Michael şi Denton s-au întors acum câteva minute. Te aşteaptă în maşină.

– Să înţeleg că totul e în ordine?

– Aşa cum am stabilit. Cu luna asta plină, incendiul a trecut neobservat. Totuşi, când te întorci la Londra ar trebui să le faci puţin scandal celor de la Amiralitate, spunând că Wells întârzie prea mult acolo. Rolls-ul ăla este prea cunoscut. Şi n-ar fi bine ca vreun localnic să se împiedice de el dimineaţă şi, fără să ştie că William locuieşte la mine, să intre în panică, crezând că *el* a fost victima accidentului.

– Doamne Sfinte, nici vorbă. N-avem nevoie de aşa ceva.

Se opri în pragul uşii.

– Chiar ar fi bine să-i sugerezi lui William să încerce să aranjeze o înmormântare pe mare sau o incinerare cât de curând se poate – şi fără vreo anchetă. Nu ştiu dacă Wells are familie, dar dacă are, nu-mi închipui că ar avea ceva împotrivă ca un vlăstar regesc să facă toate aranjamentele. Oricum, o asemenea ofertă ar fi greu de refuzat şi ar fi interpretată drept un gest nobil din partea lui William.

– Dacă rudele nu au cunoştinţă de afacerile lui din afara programului, s-ar putea să ai dreptate, răspunse generalul. Dar dacă sunt la curent, poate ar fi bine să fac presiuni asupra lor. Să ştii că ţi-am trimis oamenii acasă înainte să plece Michael şi Denton – i-am expediat pe un alt drum. N-avea nici un rost să riscăm să vadă Rolls-ul. Flynn rămâne peste noapte, în caz că am nevoie de cineva. Ştii, m-am gândit că ar fi înlocuitorul ideal pentru Wells – desigur cu condiţia să se priceapă şi la altele, şi dacă William este de acord. Ce crezi?

Graham dădu obosit din cap:

– Este puţin prematur, dar cred că se poate – dacă baroana Emma nu ne blestemă că i l-am luat, adăugă, rânjind. Cel puţin e de-al nostru. Îl voi pune pe Denny să-i facă dosarul. A, şi spune-i lui William că imediat ce voi primi înştiinţarea oficială a morţii lui Wells, intenţionez

să i-l împrumut pe Michael. Să sperăm că prietenii Thulişti ai lui Wells nu vor fi în stare să dovedească nimic, dar nici nu vreau să risc să încerce să se răzbune, la propriu sau la figurat, pe William.

Oftă:

– De ce am dintr-o dată senzaţia îngrozitoare că, în această clipă chiar, Sturm râde în hohote?

– Ciudat. Şi eu mă gândeam la el, răspunse Ellis, dar nu-mi închipui că râde. Ba chiar dimpotrivă. Mă gândeam şi la vărul Dieter.

– Dieter?

Graham îl privi surprins, iar Ellis pescui o pipă din buzunar şi şi-o bagă în gură, ridicând o sprânceană.

– O, ştiu că am convenit să rupem legăturile cu el, continuă bătrânul, dar mă gândesc dacă n-ar fi bine să-i trimitem un mesaj, doar ca să aflăm ce valuri a făcut povestea din seara asta. Thuliştii n-o să fie prea bucuroşi când vor afla de moartea lui Wells.

– Nici eu nu m-am bucurat de trădarea lui Wells, spuse Graham pe un ton îngheţat. Cred că vreau să mă gândesc foarte bine înainte de a-i dezvălui lui Dieter faptul că ştiu ce s-a întâmplat. Privi în jos, apoi din nou spre general. Sunt prea aspru, Wes? Tu chiar crezi că e posibil să fii atât de învăluit de întuneric cum e Dieter şi încă să mai păstrezi o scânteie de lumină? Nu-mi ies din minte fotografiile alea...

Generalul se jucă o clipă cu pipa, apoi oftă şi puse mâna pe braţul lui Graham ca să-l liniştească.

– Ascultă-mă, fiule. Nu zic că face un lucru bun – numai Dumnezeu ştie. Dar dacă aş fi în locul tău, cred că m-aş strădui să înţeleg de ce a fost nevoie să trimită fotografiile; numai dacă ele nu constituie cumva expresia unei sinceităţi totale. Uneori oamenii trebuie să facă lucruri împotriva voinţei lor, şi lucruri care celor din jur le par oribile. Uneori lucrurile acestea *chiar* se dovedesc îngrozitoare – dar poate nu întotdeauna. Nu spun că acesta este neapărat cazul lui Dieter, dar... În fond, numai tu poţi să-ţi dai seama care sunt sentimentele tale pentru el.

Graham rămase o clipă pe gânduri, apoi îi aruncă generalului un surâs întunecat:

– Am să mă gândesc la asta, Wesley. Se opri o clipă, apoi continuă. Ce-ar fi să vii şi tu la Londra pentru câteva zile, până se mai liniştesc lucrurile? Mi-ar fi de folos sfaturile tale.

– De ce nu? rânji Ellis, mestecând muştiucul pipei. Oricum trebuie să-i conduc pe William şi pe valetul lui cu maşina la palat, dimineaţă, din moment ce i-ai sacrificat superbul Rolls Royce. Şi aş putea chiar să mă ocup de cartea de coduri.

Capitolul 17

PE DRUMUL DE ÎNTOARCERE LA LONDRA, Denton şi Michael îi povestiră pe scurt lui Graham cum înscenaseră accidentul. Mulţumit că nimeni nu i-ar fi putut suspecta, Graham îl lăsă pe Michael în faţa clădirii Amiralităţii, dându-i instrucţiuni să organizeze o patrulă care să pornească în căutarea lui Wells, iar apoi să afle cât mai multe despre convorbirea interurbană a lui Wells cu cineva din Scoţia. Un sfert de oră mai târziu, mult înainte de a se lumina de ziuă, Graham ajunse la birourile sale de lângă St. James Park.

Nu dorea să înceapă o investigare oficială a complicilor lui Wells – cartea cu coduri putea constitui un început. Deocamdată, Denton putea aduna toate datele pe care le aveau despre cei patru, iar el îşi putea întocmi raportul pentru Selwyn. Gustă din lichidul pe care tura de noapte îl numea „ceai", se strâmbă şi-l trimise pe Denton să aducă ceai proaspăt. În timpul rămas până la ivirea zorilor, alcătui cu multă grijă o relatare codificată asupra întâlnirii şi rezultatelor ei. Se hotărî să amâne un eventual contact cu Dieter, deşi menţionă această posibilitate în raportul către Selwyn. Dorea să analizeze mai mult implicaţiile trădării lui Wells, înainte de-a amesteca în această poveste un om care, chiar dacă nu trecuse în mod clar de partea duşmanului, măcar concubina cu acesta.

Un punct important era acela că Wells cunoscuse legăturile oculte ale participanţilor la cea de-a treia recepţie. Nici un om din zece mii nu ar fi reuşit să asocieze cele unsprezece nume de pe listă în acest context, mai ales că primele două liste fuseseră concepute ca nişte piste false. Wells însă reuşise – ori fusese ajutat de cineva ca Dieter. În orice caz, Wells fusese pus la curent – de Dieter sau de alt expert în problemele

ocultismului – şi cu siguranţă că-şi transmisese observaţiile complicilor săi britanici în timpul acelei convorbiri cu Scoţia.

Urmarea era că superiorii Thulişti ai lui Wells din Germania ştiau aproape cu siguranţă acum că ducele de Clarence a patronat o întâlnire a celor mai puternici şi influenţi practicanţi britanici ai ocultismului, în noaptea de 18 iulie. Şi, fără îndoială, Wells îşi închipuise că William era mult mai implicat decât era în realitate, iar moartea lui chiar în noaptea recepţiei va confirma fără nici o îndoială cele mai extravagante speculaţii ale Thuliştilor, referitoare la cel mai tânăr frate al regelui.

Graham se întrebă ce anume stârnise bănuielile lui Wells în timpul excursiei la Plymouth. Semnul lăsat de vârful acului, poate? Migrena din dimineaţa următoare?

Dacă Graham fusese suspect din cauza întâmplării de la Plymouth, atunci suspecţi, prin asociere, erau şi ceilalţi din grupul de la Oakwood. Richard şi Geoffery, fiul şi, respectiv, nepotul lui Graham pilotaseră avionul. Generalul, rudă cu Graham şi cu cei doi tineri piloţi, fusese gazda oficială a reuniunii de la Laurelgrove. Dacă Wells mai asociase şi vizita neaşteptată la Oakwood a lui William, la numai două zile după întoarcerea de la Plymouth, cu anunţarea intenţiei de a da trei recepţii, atunci şi Alix şi întreaga familie Selwyn puteau fi consideraţi ca parte a conspiraţiei oculte despre care Wells era sigur că se urzeşte la cele mai înalte niveluri ale societăţii engleze.

Acest raţionament extrem de neplăcut îl duse în cele din urmă pe Graham la cei patru complici pe care îi numise Wells. Trei dintre aceştia aveau posibilitatea să dea naştere unor întrebări stânjenitoare şi foarte periculoase. Al patrulea era un peşte mai mic, protejat însă prin legăturile pe care le avea cu ceilalţi trei. Oameni cu un asemenea rang şi poziţie socială nu puteau fi pur şi simplu aruncaţi în celule de izolare pentru a li se închide gura, cum, de altfel, nu s-ar fi putut întâmpla nici în cazul lui Wells. Dacă Graham nu dorea să-şi asume riscul de a-şi dezvălui implicarea în moartea lui Wells, mâinile îi erau legate până când reuşea să obţină dovezi mai palpabile ale trădării acestora.

Cu puţin înainte de prânz, Michael sună pentru a-l anunţa că numărul de telefon din Scoţia aparţinea fiului unui nobil. Pe lista celor patru se afla de asemenea numele tânărului Lord Hanfort; Graham încă nu primise confirmarea numelui din cartea cu coduri a lui Wells, dar în cazul acestuia se hotărî să nu mai aştepte. Într-o jumătate de oră reuşi să înjghebe o poveste plauzibilă despre un informator anonim şi le-o servi lui Ashcroft şi unui agent de teren mai tânăr. Când, împreună cu colegul său, părăsi biroul lui Graham, Ashcroft avea un aspect crâncen.

Generalul sună la ora două fix; investigaţia asupra lui Hanfort începuse deja, iar Denton făcea progrese în alcătuirea celor trei dosare neoficiale. Când Graham ridică receptorul, Ashcroft tocmai îi arăta rapoarte care dovedeau că Hanfort mai făcuse parte din diferite

organizaţii dubioase, iar biografia lui avea multe puncte comune cu cea a lui Wells, deşi nu-i spuse asta lui Ashcroft.

– Bună ziua, Wesley. Ce mai faci? spuse, făcându-i semn lui Ashcroft să rămână locului. Nu pot să vorbesc prea mult.

– Aha.

Silaba aceasta indică faptul că generalul înţelesese imediat situaţia: Graham nu era singur şi era necesar ca aparenţele să fie păstrate. Vor avea deci un martor care să susţină că Graham nu ştiuse dinainte veştile pe care tocmai urma să le primească.

– Atunci voi încerca să fiu cât se poate de scurt. Mi s-a părut că e bine să ştii că aghiotantul ducelui de Clarence a murit într-un accident de maşină noaptea trecută. Ducele nu îl însoţea, însă îţi dai seama că toată întâmplarea l-a tulburat profund.

Graham păru sincer îngrijorat şi surprins; clătină resemnat capul.

– Îmi pare rău. Parcă Wells îl chema, nu? Cum s-a întâmplat?

– Se pare că nu a luat o curbă la un drum în lucru şi a intrat în şanţ, spuse generalul. Maşina a luat foc. Alteţa Sa Regală se afla la mine, la Laurelgrove, pentru câteva zile şi îl trimisese pe Wells să ia ceva de la Amiralitate. Cum nu mai sosea, cei de acolo m-au sunat. L-am găsit azi dimineaţă – îngrozitor, bietul de el! L-am condus eu însumi la palat pe Alteţa Sa Regală şi pe valet. Am ajuns acum câteva ore.

– Înţeleg. Cum se simte?

– O, destul de bine, acum că a trecut primul şoc, răspunse generalul. Mă aflu în salonul lui acum, mă ocup de înmormântare. Wells şi-a dorit întotdeauna să fie înmormântat în mare.

Graham, destul de sigur că Wells nu-şi dorise niciodată aşa ceva, se văzu obligat să-şi muşte buzele ca să-şi reţină zâmbetul.

– N-am ştiut, dar nu mă surprinde. Era totuşi ofiţer de marină. Când are loc slujba?

– Mâine dimineaţă, la ora 11, la Catedrala Saint Paul, iar înmormântarea în mare la Chatham, în cursul după-amiezei. Părinţii bietului băiat ar fi vrut s-o mai amâne câteva zile, ştii, să aibă timp să-şi revină – însă, dacă Alteţa Sa Regală vrea să ia parte, nu are când în altă zi. Poţi să vii şi tu? Ştii că-i displac asemenea treburi.

– Sigur. Spune-i, te rog, că voi fi acolo, răspunse Graham, mângâlind ora şi locul pe calendarul de pe birou şi reţinând faptul că va trebui să se intereseze mai târziu de părinţii lui Wells.

– Bine. Sunt sigur că se va bucura. Din întâmplare, cunoşti vreo altă persoană care trebuie să fie înştiinţată? Vreun prieten al lui, de exemplu?

Graham se gândi o clipă, cu creionul rămas în aer deasupra calendarului. Aceasta ar fi putut fi o aluzie la cartea de coduri.

– Nu ştiu, Wesley. Nu-l cunoşteam chiar aşa bine. Când mi s-a întâmplat şi mie să fiu obligat să organizez asemenea treburi, am căutat o agendă sau jurnal şi i-am anunţat pe cei însemnaţi acolo.

– Da? Ei bine, avem aşa ceva, spuse nepăsător Ellis. Pare a fi o agendă completă... Ne vom ghida după ea.

Graham dădu din cap, reprimându-şi un zâmbet mohorât. Având cartea cu coduri şi numele confirmate, putea începe şi cercetarea temeinică a celorlalţi trei.

– Aşa aş face şi eu, spuse. Să mă ţii la curent dacă vă pot ajuta cumva, deşi, ca întotdeauna, se pare că eşti stăpân pe situaţie.

– Da. E tragic atunci când moare un om atât de tânăr, replică Ellis cu o nuanţă de tristeţe sinceră în glas. Îi voi spune Alteţei Sale că te-ai oferit să ne ajuţi. Acum uite, trebuie să închid pentru că mai am de dat şi alte telefoane – e o poveste tare, tare tristă. Ce-ar fi, dacă eşti liber astă-seară, să luăm cina împreună la clubul meu, pe la opt? Chiar m-am gândit să-l invit şi pe Alteţa Sa – să-i mai abatem gândurile.

Graham dădu aprobator din cap şi profită de ocazie pentru a oferi serviciile lui Michael:

– E o idee minunată, Wesley. Cred că aşa vom face. Auzi, ce părere ai, până îşi va alege alt aghiotant, n-ar putea folosi unul din oamenii mei? Îl pot trimite pe Michael puţin mai târziu. Oricum e încă de serviciu.

– Sunt sigur că s-ar bucura, răspunse Ellis. Atunci vom fi patru la masă.

După ce Ellis închise, Graham oftă şi notă în grabă pe calendar numele lui Wells, îl înconjură şi apoi azvârli creionul.

– Ce lovitură pentru Alteţa Sa Regală, îi spuse lui Ashcroft. Aghiotantul său a murit într-un accident de maşină, noaptea trecută.

– Aghiotantul ducelui de Clarence?

Graham făcu un semn afirmativ din cap.

– Îmi pare rău, zise Ashcroft. Am înţeles ceva din convorbirea dumneavoastră. Sper că ducele nu a păţit nimic.

– Nimic. E puţin zdruncinat totuşi. Din fericire, nu se afla în maşină. Dacă apare sau dă vreun semn Michael spune-i, te rog, că vreau să-l văd.

– Bineînţeles.

– Mâine voi fi plecat toată ziua. Slujba se ţine la Sfântul Paul, iar înmormântarea pe mare are loc la Chatham. Cine e de serviciu, tu sau Basilby?

– Eu. Vă voi ţine locul.

– Mulţumesc. Acum, unde rămăsesem cu tânărul Lord Hanfort? Parcă spuneai ceva despre un club în care intrase când era student?

Ashcroft se întoarse la dosarul pe care îl studia împreună cu Graham şi-şi trase scaunul mai aproape.

– Aşa este. În aparenţă, se pretindea a fi un grup de studiu teutonic, dar părerea noastră este că s-a încercat şi recrutarea membrilor săi pentru partidul nazist. Interesant este şi faptul că unul dintre ceilalţi indivizi pe care i-aţi amintit a fost şi el membru în acest grup.

– I-auzi! spuse Graham.

Ashcroft îi arătă altă pagină iar el îi parcurse conţinutul, aprobând din cap.

– Cred că avem suficiente motive să începem o acţiune oficială. Haide să deschidem dosare pentru toţi trei. Ce zici? Dacă bănuielile informatorului meu în ceea ce-l priveşte pe Hanfort sunt corecte, s-ar putea să aibă dreptate şi în celelalte cazuri.

În seara aceea, Graham a luat cina cu generalul, William şi Michael şi i-a pus la curent cu progresele făcute până în acel moment. Apoi s-au dus devreme la culcare, căci toţi erau extenuaţi după noaptea care trecuse. După ce generalul i-a dat cartea cu coduri, au trecut repede în revistă detaliile organizatorice prevăzute pentru ziua următoare. Graham află, cu destulă nelinişte, că unul dintre cei care urmau să poarte sicriul, recomandat fiind de tatăl lui Wells, era asistentul unuia din suspecţii lor Thulişti – un membru destul de important al Parlamentului.

– N-am ştiut asta când mi l-a recomandat, mormăi William, foindu-se tulburat în scaun. Nu putem găsi nici un motiv ca să-l înlocuim.

Nu puteau acţiona pe faţă, dacă nu doreau să dea naştere la suspiciuni acolo unde nu exista nici una. Graham se folosi de un pretext oarecare pentru a-l lua pe Michael de-o parte înainte de a se despărţi, şi-i ordonă să fie cu ochii în patru. Apoi, petrecu vreo câteva ore verificând din nou măsurile de securitate pentru dimineaţa următoare, ordonând chiar unuia dintre agenţii săi să fotografieze de la balcon întreaga asistenţă. Spera să nu apară nici un fel de incidente, dar pentru orice eventualitate, îi spuse agentului să fie înarmat.

Slujba se desfăşură fără probleme. Zeci de prieteni şi cunoscuţi ai lui Wells şi ai prinţului veniră să aducă un ultim omagiu celui mort. Îşi făcu apariţia şi unul dintre cei patru suspecţi – un baronet bătrâior care lucra la Ministerul de Finanţe. Însă acesta nu se alătură cortegiului mai mic ce se îndreptă spre Chatham pentru înmormântare. Nici părinţii nu însoţiră pe ultimul drum sicriul cu trupul fiului lor.

Vremea era închisă şi apăsătoare când sicriul lui Wells ajunse la bordul culegătorului de mine. Steagul marinei, care acoperea sicriul, era singura pată de culoare pe puntea cenuşie şi pe fundalul şi mai cenuşiu al mării şi al norilor. Tunetele se rostogoleau de-a lungul orizontului până în apele Canalului, briza aspră arunca stropi mici şi înţepători când vasul tăia valurile tulburate. Temperatura scăzuse.

Vremea se înrăutăţise şi mai mult deja când căpitanul îşi rosti ultimele cuvinte iar trupul neînsufleţit fu încredinţat adâncurilor. Pe când vasul se întorcea în port, cei care luaseră parte la înmormântare coborâră în cabină, să se încălzească. William însă, cu gulerul de la manta ridicat, se îndreptă spre pupă împreună cu Graham. Michael rămase puţin în urmă, având grijă să nu-i deranjeze nimeni.

– Slavă Domnului că s-a isprăvit, murmură William, apucându-se cu mâinile înmănuşate de parapet şi mijindu-şi ochii, ca să şi-i ferească de vânt. Sper că nu mă crezi paranoic, dar chiar că nu mă simt în stare

să stau închis în aceeaşi cabină cu individul ăla care a purtat sicriul. Crezi că-i amestecat în toate astea?

Graham îşi strânse mai bine mantaua pe lângă trup şi ridică din umeri.

– E prea curând să-mi dau seama. Îi verific pe toţi cei din serviciul celor patru şi le verific şi prietenii şi cunoştinţele. Asta însă nu înseamnă că trebuie să vedem Thulişti după fiecare colţ. Nu e obligatoriu ca relaţiile stăpânului să influenţeze şi preferinţele angajaţilor. Ia-l de exemplu pe Wells.

– Cred că ai dreptate, spuse William, cu un zâmbet amar. De când am stat joi noaptea de vorbă îmi tot fac probleme despre ce o să se întâmple cu mine.

Privi peste umăr, spre locul unde Michael stătea sprijinit de parapet, prea departe ca să-l poată auzi. Altcineva nu se mai afla în jur.

– Gray, mi-ai spus că o parte din rolul pe care ţi l-ai asumat pare să fi fost hotărâtă de vieţile tale anterioare – Drake şi alţii. Dar *eu*? Mi-ar plăcea să ştiu mai multe despre menirea mea.

Graham îşi ţinu pălăria în faţa unei rafale puternice de vânt şi evită să privească în ochii albaştri. Spera din tot sufletul ca William să nu insiste. Îi era prea vie încă în minte conversaţia aceea înfiorătoare cu Alix despre vieţile trecute şi despre sacrificii, precum şi rolul pe care Conwy şi alţii era posibil să-l fi conferit prinţului în finalul reuniunii de la Laurelgrove. Deşi Graham era mai hotărât ca oricând ca *el* să fie victima, dacă alegerea trebuie să se facă între ei doi, nu mai era atât de sigur că posibilitatea de a face această alegere stătea în puterea lui. Nesiguranţa dădea naştere tentaţiei de a nu-i mai spune *nimic altceva* lui William – de a-i interzice complet o implicare mai profundă, lăsându-l în necunoştinţă de cauză.

Şi totuşi, aceasta nu era o soluţie. Numai cunoaşterea reprezenta o armă onorabilă, cu care să poată face faţă duşmanului. William era deja amestecat, fie că lui Graham îi convenea sau nu – putea spera doar ca rolul său să fie de figuraţie pură. Indiferent ce anume îi rezerva soarta, prinţul merita să-i facă faţă înarmat cu cele mai exacte informaţii existente. Era dreptul lui, câştigat prin sânge, prin naştere şi prin încredere, chiar dacă, în mod greşit, din dragoste, Graham ar fi fost tentat să i-l refuze.

– Eşti sigur că vrei să afli? îl întrebă Graham într-o ultimă încercare de a-l face să se răzgândească. Eu nu sunt sigur că vreau. Şi eu mi-am făcut griji. Cred că eşti deja destul de amestecat în toate astea.

– „Destul de amestecat" în ce sens? replică William. Nu ştiu mult mai multe acum decât la început. O, da, sigur, am văzut şi am auzit nişte lucruri ciudate, dar mă simt... de parcă aş fi în faţa unui magazin de dulciuri, cu nasul lipit de vitrină. Zău că nu râvnesc la toate dulciurile, şi nici nu sunt sigur că pot să-mi permit să cumpăr prea multe, dar câteva din prăjiturile alea au o etichetă pe care e scris numele meu. Cred că ar trebui măcar să le văd mai de aproape – dacă nu chiar să le gust.

Graham clătină încet din cap, însă nu-şi putu reţine un zâmbet resemnat. În ciuda tuturor eforturilor sale, William era atras cu *un scop anume*. Deci nu mai avea încotro: trebuia să-i acorde sprijinul de care era în stare.

– Dacă aş spune nu, m-ai bate la cap până m-aş răzgândi, nu-i aşa?

– Da.

– Foarte bine, atunci haide să evităm o discuţie inutilă. Am nevoie de energie pentru alte lucruri. Ce program ai săptămâna viitoare?

– Încărcat – dar nu scapi de mine, Gray. Voi face corecturile necesare ca să-l adaptez programului tău, chiar dacă asta înseamnă să contramandez ceva.

– Ai face-o, doar ca să-mi faci în ciudă, nu? răspunse Graham la gestul amuzat al prinţului. Atunci, când? La începutul sau la sfârşitul săptămânii?

– La început, dacă se poate. Marţi ar fi cel mai bine. Bertie m-a rugat să-l însoţesc într-o inspecţie spre sfârşitul săptămânii. Vrei să ne întâlnim într-o seară, nu?

Graham ridică din umeri:

– Atunci rămâne pe marţi.

– Bine. Când şi unde?

Văzând entuziasmul prinţului, Graham nu-şi putu stăpâni un zâmbet, în ciuda faptului că nu era deloc bucuros. Ar fi dorit să creadă că face ceea ce trebuie şi că nu deschide drumul spre moarte al unuia sau al altuia dintre ei, sau chiar al amândurora.

– Vino la mine pe la şapte, zise. O să-l rog pe Denny să ne servească o cină uşoară înainte. Habar n-aveai că este un bucătar de înaltă clasă, nu-i aşa? adăugă, de parcă ideea i-ar fi venit mai târziu în minte.

– Denton?

Graham dădu absent din cap şi privi prin perdeaua de stropi la promontoriul de la Sheerness, de care se apropiau.

– O, cred că vei descoperi că avem tot felul de talente necunoscute, spuse încet.

Pentru Graham, zilele următoare se scurseră în acelaşi fel ca cele de la sfârşitul săptămânii trecute. Toţi cei patru Thulişti erau acum supravegheaţi în mod direct. Îi trimisese pe Grumbaugh şi pe Basilby să sprijine echipa de supraveghere a lui Ashcroft, în timp ce el, împreună cu Denton, încercau să cerceteze problema, mai delicată, a modului în care Wells reuşise să intre în serviciul unui membru al familiei regale, fără ca legăturile sale cu germanii să iasă la iveală. Graham strânsese suficiente dovezi pentru a transfera câţiva funcţionari şi investigatori puţin importanţi în departamente mult mai puţin delicate, din cauza rolului lor în verificarea lui Wells, căci, dacă i-ar fi concediat tocmai acum, în timp de război, s-ar fi demascat înainte de vreme în faţa superiorilor lor Thulişti. Până marţi seara, când Graham plecă la întâlnirea cu prinţul, nimeni nu fusese încă în stare să aducă împotriva

celor patru vreo dovadă suficient de serioasă ca să justifice şi alte acţiuni, pe lângă supravegherea permanentă şi investigarea cazurilor.

William sosi singur acasă la Graham, fumând o ţigară subţire şi ducând sub braţ o sticlă cu vin de colecţie, pe care i-o oferi cu gesturi pompoase. După o cină simplă, dar minunat pregătită, Denton le aduse în salon cafeaua şi vinul şi primi complimentele Alteţei Sale cu o înclinare respectuoasă a capului, înainte de a se retrage în camera sa. William îşi aprinse o ţigară şi păru să nu observe că Graham nu bea. Tresări uşor când Graham stinse lampa aflată pe o măsuţă în spatele lor.

– Cred că ar trebui să ne apucăm de treabă, spuse Graham punându-şi paharul alături când William se întoarse şi se holbă la el. Ce-ar fi să-ţi scoţi haina şi cravata şi să te întinzi? Scoate-ţi şi pantofii. E bine să te simţi cât mai confortabil, mai ales la început.

Luat prin surprindere, William dădu pe gât dintr-o singură înghiţitură restul de vin şi-şi scoase haina cu mişcări pline de stângăcie. Ezită, cu mâna pe cravată, când Graham îşi aşeză haina pe spătarul unui scaun, dar apoi stinse ţigara şi îşi desfăcu nodul, aruncând cravata peste haină.

– N-are nici un rost să mă îmbrac cum se cuvine când lucrez cu tine, Gray, nu-i aşa? mormăi, încercând, nervos, să înjghebe o discuţie, pe când se aşeza să-şi scoată pantofii. La Plymouth m-ai pus să port pulover şi pantalonii ăia largi – şi acum mă pui să stau în cămaşă şi ciorapi. Nu-ţi prea pasă de convenţii.

Graham surâse, dezamorsând puţin tensiunea:

– Nu ştiam că ai venit aici în seara asta ca să fii convenţional, răspunse, aşteptând ca William să se întindă pe canapea şi învelindu-i apoi picioarele cu un pled ecosez.

– Întinde-te şi simte-te bine. Pune-ţi o pernă sub cap dacă vrei. Nu e mare scofală să începi. După ce te aşezi comod, închide ochii şi respiră adânc de câteva ori ca să te relaxezi.

William îşi aranjă perna şi se întinse; Graham trase un scaun cu spătar drept lângă locul unde prinţul îşi pusese capul şi se aşeză. Când William închise ochii, întinse o mână şi-l atinse blând pe frunte.

– Respiră aşa cum ai făcut şi înainte. Aşa. Adânc, inspiră... şi expiră. Bine.

Toată tensiunea şi nervozitatea lui William părură să se topească atunci când prinţul se lăsă să intre în transă. Graham îl urmări câteva secunde, trecând în revistă felurite strategii şi hotărî că ceva exerciţiu şi fortificare le-ar face bine amândurora. Incursiunile în vieţile trecute puteau fi destul de tulburătoare, cel puţin la început, chiar dacă nu se întâmplase nimic neobişnuit. Deja era îngrozit de ceea ce putea să descopere William.

– Până să înaintăm prea mult, m-am gândit că ar fi bine să ne facem pregătirea discutând puţin despre hipnoză în general, spuse pe ton de conversaţie. Dacă eşti în transă nu mai simţi nici o emoţie când abordăm acest subiect. Poţi să deschizi ochii acum, dacă vrei, dar vei rămâne în transă.

Când ochii lui William se deschiseră încet, Graham se sprijini zâmbind de spătarul scaunului. În privirea nu prea focalizată a prinţului se citea surprinderea. Era evident că nu se aşteptase la aşa ceva; Graham nu-l avertizase, în mod intenţionat.

– Te simţi bine? îl întrebă Graham.

– Da.

– Îţi dai seama că eşti într-o transă destul de adâncă?

William clipi prosteşte:

– Sunt? Tot mă gândesc că ar trebui să mă simt adormit, ameţit sau cam aşa ceva.

– Credeam că ai hotărât să nu-mi mai pui spusele la îndoială vreodată, spuse Graham rânjind. Relaxează-te. Mă întorc imediat.

Mirosul pătrunzător al alcoolului medicinal îl însoţi pe Graham la întoarcere, însă sursa acestui miros era ascunsă în mâna lui stângă. Nările lui William palpitară, dar n-avu puterea să pună vreo întrebare.

– Vreau doar să fac o mică demonstraţie a puterii minţii tale, spuse Graham, răspunzând la întrebarea nerostită atunci. Îşi reluă locul pe scaun şi aşeză mâna dreaptă a lui William pe lângă corp astfel încât acesta nu putea să o vadă.

– Când îţi voi mângâia mâna cu vârful degetelor vreau să simţi cum dispare toată sensibilitatea din ea. Devine complet insensibilă la durere – este amorţită şi rece, de parcă ţi-ai fi băgat-o într-o găleată cu gheaţă şi ai fi ţinut-o acolo unul sau două minute. Simţi? întrebă, ciupind pielea de pe spatele mâinii. Te ciupesc destul de tare.

William clătină din cap, părând vag nedumerit:

– Nu.

– Bine. Vei continua să nu simţi nimic. Închide ochii acum şi îţi voi demonstra altceva.

William se supuse. Graham tamponă pielea dintre degetul mare şi arătătorul lui William cu vata înmuiată în alcool pe care o ţinuse ascunsă în mână, apoi şterse cu ea şi acul hipodermic pe care, de asemenea, îl adusese:

– N-o să simţi nici asta, spuse el, înfigând cu pricepere acul în piele.

William nici măcar nu tresări.

– Foarte bine. Gata. Poţi să deschizi ochii şi să-ţi priveşti mâna. Nu vei simţi nimic, iar ce vei vedea nu te va deranja deloc. Aşa. Deschide ochii.

William întoarse capul, ochii i se deschiseră, apoi deveniră mari de uimire când ridică mâna şi văzu acul înfipt în piele. Apropie mâna să şi-o studieze mai bine: era evident că nu-l doare.

– Simţi ceva? îl întrebă Graham.

William clătină încet din cap, având pe chip o expresie neîncrezătoare.

– Nu simţi nici când fac asta, spuse Graham, mişcând uşor acul şi observând că William nu tresare, nici nu clipeşte.

– Nici măcar nu va curge sânge când voi scoate acul, continuă el, însoţind vorbele de gesturi şi tamponându-i din nou pielea cu alcool. Este acelaşi lucru pe care l-am făcut cu Michael la Dover; am blocat durerea. Poţi controla într-o anumită măsură şi sângerarea. S-ar putea să ai nevoie în viitor să poţi face singur treaba asta. Cum ai văzut în cazul lui Michael, este un talent foarte folositor.

William îşi ridică mâna la nivelul ochilor şi o privi atent – se vedeau doar două semne mici de înţepătură şi nu curgea sânge deloc. Graham puse alături vata şi-i atinse din nou uşor mâna cu degetele.

– Nu vei simţi nici o durere când mâna îşi va reveni acum la starea normală şi nici în viitor, când se va vindeca. Spune-mi, crezi că ai fi putut face asta dacă n-ai fi fost în transă?

– Nu.

– Deci eşti de acord că *eşti* într-o transă destul de profundă?

William zâmbi stins, punându-şi mâna înapoi pe piept.

– Cred că aşa e.

– Bine. Atunci, închide ochii. Când îţi voi atinge încheietura mâinii, vreau să ajungi într-o transă cel puţin de două ori mai profundă decât aceasta. Îi atinse încheietura mâinii: Eşti acolo?

Răspunsul fu rostit pe o voce mai groasă:

– Da.

– Bine. Acum hai să încercăm o incursiune mai uşoară, în amintirile tale din copilărie, doar ca să-ţi dai seama ce înseamnă să te întorci în timp. Imaginează-ţi paginile unui calendar, care sunt date înapoi, sau un film care se derulează în sens invers, alege imaginea care ţi se pare mai potrivită. Ce-ar fi să începem cu perioada când erai cadet la Royal Naval College? Alege momentul respectiv. Închipuie-ţi că eşti acolo şi spune-mi ce vezi.

După câteva secunde, pleoapele lui William începură să tremure. Cu o mişcare rapidă, Graham puse mâna pe fruntea şi ochii lui William.

– Relaxează-te şi lasă imaginile să curgă, şopti el. Eşti în siguranţă. Spune-mi ce vezi.

Tremurul încetă aproape instantaneu şi Graham îşi retrase mâna.

– Am scufundat o barcă, murmură curând William, cu o voce care nu părea a fi a lui.

– Ce fel de barcă?

– O ambarcaţiune de serviciu.

– Cum s-a întâmplat?

– Ne luaserăm la întrecere. M-a prins o rafală de vânt tocmai când ocoleam baliza. Se încruntă. I-am văzut pe unii din clasele mai mari cum izbucnesc în râs.

Graham făcu un semn de înţelegere. Şi el îşi amintea asemenea momente stânjenitoare din propria sa tinereţe şi ştia cât de dureroase puteau fi pentru o persoană atât de sensibilă şi închisă în sine ca William.

– Numai ţie ţi s-a întâmplat să te răstorni cu barca? îl întrebă.

– Nu, dar eu sunt prinţ. Nu trebuia să mi se întâmple aşa ceva.

– Hmmm, poate. Câţi ani aveai?

– 16.

– Lucruri din acestea se mai întâmplă. Chiar şi prinţii pot greşi. Mergi puţin mai în urmă şi spune-mi ce vezi. De data asta nu vreau doar să-ţi aminteşti. Încearcă *să fii* acolo.

Au lucrat în transă aproape o jumătate de oră. William îşi aminti în cele din urmă incidente petrecute demult, în copilărie. Retrăi, sufocat de durere, după-amiaza întunecată de iarnă în care murise la Sandringham fratele său geamăn; culorile şi fastul unei zile mai fericite, cu opt ani mai înainte, când fratele său, David, fusese învestit drept prinţ de Walles; funeraliile bunicului său, încoronarea părinţilor şi chiar amintiri mult mai îndepărtate, de pe vremea când era foarte mic şi din anii când fusese foarte bolnav; la această primă experienţă Graham nu încercă să-l ducă şi mai departe. După ce au stabilit o serie de semnale care să-l cufunde şi mai adânc în transă la reluarea lucrului, l-a trezit şi l-a pus să-şi descrie experienţele.

– Aproape că uitasem cât de frumoasă era mama la încoronare, şopti visător William, cu mâinile sub cap, privind ţintă tavanul. Şi costumaşele alea stupide de marinar cu care ne-au îmbrăcat pe John şi pe mine când tata a fost proclamat rege la Sf. James Palace. Sigur, presupun că erau foarte potrivite pentru nişte puşti de cinci ani. Straniu, câte lucruri îţi poţi aminti...

După o scurtă pauză în care îşi dezmorţiră oasele, William se instală din nou pe canapea; de data asta se simţea mai la largul său şi mult mai încrezător. Cu repeziciune, Graham îl aduse şi îl scoase de câteva ori din starea de transă, cufundându-l de fiecare dată într-o transă mai adâncă decât cea dinainte. Când îl consideră pregătit să încerce o incursiune într-o viaţă anterioară, William era atât de relaxat, încât părea a se fi desprins de propriul său trup. I se părea ca pluteşte, şi că numai mâna lui Graham pe mâna lui îl ţinea ancorat de cameră. Graham îl conduse încet înapoi în timp, apoi se rostogoli singur, cu poticneli la început, apoi cu viteză din ce în ce mai mare.

– Caută în trecutul tău ceva care are legătură cu ceea ce se întâmplă acum, în această viaţă, îl auzi pe Graham.

William simţi cum trupul îi devine rigid iar cealaltă mână a lui apucă încheietura lui Gray într-o strânsoare de fier. Asigurat astfel, simţi cum alunecă şi mai repede, într-un abis dinaintea tuturor timpurilor cunoscute, care trecea cu atâta iuţeală pe lângă el, încât aproape i se tăie respiraţia.

Dintr-o dată se trezi în alt trup, privind prin ochii altui om. Își deschise ochii fizici, dar nu văzu camera atât de cunoscută: Nici măcar nu se mai afla în vreo cameră.

Stătea pe culmea întunecată a unui deal. Mantia Ordinului Jartierei îi biciuia gleznele în vântul cu gust sărat. Catifeaua grea era aproape neagră în lumina focului. Mâna sa era cuprinsă în mâna lui Gray, deși amândoi purtau chipuri și nume diferite. În partea cealaltă se afla un alt Cavaler al Jartierei, cunoscut și el în ambele vieți, deși nu-l putea identifica acum pe cel actual.

– Unde ești, William? îl întrebă o voce venită din altă lume.

Ignoră vocea, pentru că nu acela era numele lui, și încercă să observe mai bine ce se petrece în jur. Purta mască, la fel ca celălalt Cavaler de lângă el, însă cei strânși în jurul lor pe deal le cunoșteau rangul, chiar dacă nu le știau numele. Jartierele legate în jurul genunchilor erau mai elocvente decât orice cuvinte. Lucru și mai important încă, cei adunați acolo recunoșteau acum autoritatea lui Francis, încadrat de cancelarul Angliei și lordul amiral al Angliei. Mandatarea regală nu ar fi putut fi mai evidentă decât dacă ar fi venit aici, pe culmea de deasupra Strâmtorii Plymouth, regina însăși.

– William, încearcă să-mi spui ce vezi, se auzi din nou vocea din altă lume.

Dar el își smuci capul în semn de refuz, dorindu-și ca vocea să-l lase în pace. Era foarte ocupat, avea de văzut multe lucruri. Chiar iritat fiind de vocea care îl deranja, simți cum timpul se tulbură iarăși.

Își închise ochii fizici; totuși imaginile se succedară: îngenunchea în fața reginei pentru a-i oferi sabia cu mâner aurit... lama sabiei atingea umerii bărbatului care, și acum, ținea o parte din el ancorată în altă vreme.

William cunoștea semnificația jartierei pe care regina o lăsase să cadă în acea zi pe puntea „Ciutei Aurii", așa cum înțelese și rolul atribuit lui Francis când acesta o ridicase. Ca și alți curteni, el și Francis studiau de multă vreme științele oculte. Deseori discutaseră asemenea lucruri la un pahar sau mai multe cu bere, până la cântatul cocoșilor, așa cum începuseră să facă în ultimul timp el și Gray, deși berea era înlocuită de coniacul, cafeaua și țigările vremurilor moderne. Amintindu-și, buzele îi schițară un început de zâmbet, savurând îndoita aromă a cunoscutului și necunoscutului, dar se încordă din nou când scena începu să se schimbe.

Imaginile se derulau acum cu și mai mare repeziciune, ducându-l mai în urmă, în timp: îl întâmpina pe Francis la balul de Anul Nou, când regina purta coroana cu smaralde pe care temerarul ei căpitan i-o adusese din Lumea Nouă; revăzu ziua când el însuși fusese numit căpitan în garda *ei*; prima sa apariție la curte, cu aproape douăzeci de ani în urmă, la acea pantomimă, „A douăsprezecea noapte", când regina îl remarcase pentru prima oară...

Dar nu avea timp să zăbovească. Brusc, atât de brusc încât i se tăie răsuflarea, fu rostogolit din nou înapoi, cufundându-se și mai adânc.

O parte umbrită a lui William ştia că el nu urcă în realitate treptele acelea din piatră dintr-o catedrală vastă şi întunecată, dar senzaţia era atât de vie, că picioarele i se chirciră sub pledul ecosez şi începu să tremure de frig. Răceala iernii pătrundea chiar prin veşmintele grele pe care le purta. În faţă, ducând crucea de procesiune, mergea tânărul călugăr care îl ajutase numai cu câteva minute înainte să se îmbrace. Se însera. De undeva se auzeau voci care cântau slujba de Vecernie.

Scena începu să se tulbure, ameninţând să-i scape înainte să o poată înţelege, dar încercă s-o reţină: simţea că este vorba de ceva important. Efortul acesta îi abătu o clipă atenţia, iar în imaginea următoare pe care o captă apărură trei cavaleri înarmaţi care se apropiau de el pe trepte. În mâini purtau săbii scoase din teacă. În spatele lui era doar zidul rece de piatră când îi înfruntă pe cei care, ştia, veniseră să-l ucidă.

Cuvintele erau rostite într-o limbă cu accente ciudate pe care el nu le putea pricepe, deşi sensul lor era destul de limpede. Toţi, inclusiv el, urmau un scenariu cunoscut. Când cei trei bărbaţi l-au apucat, a opus o rezistenţă pur şi simplu simbolică. Ochii săi au întâlnit privirea unuia dintre bărbaţi şi şi-a dat seama că sunt ochii lui Gray. Restul s-a pierdut în durerea năucitoare a primei lovituri de sabie – lovitura lui Gray – şi a fost zdrobit de loviturile care au urmat.

Se târî greoi înapoi în prezent şi se trezi gâfâind în braţele lui Gray. Capul i se clătina sălbatic dintr-o parte în alta, ochii deschişi nu reuşeau să străbată teroarea care îl cuprinsese.

– E bine, Will! E în regulă. Uită-te la mine. Concentrează-te pe ochii mei!

– Nu! Fără ochi! reuşi să şoptească.

– Atunci *închide* ochii, ordonă Gray. Relaxează-te. Inspiră adânc şi expiră. E în ordine. Eşti în siguranţă. Te duc înapoi şi te aduc aici încet. E în ordine.

Termurând încă, William reuşi să respire aşa cum i se ordonase. Liniştea îl copleşi ca un val mare când se întinse la loc pe canapea. Mâinile lui Gray pe umerii lui îl ancorară în prezent. Parcă trecuse o eternitate de când asculta vocea lui Gray mângâindu-l şi liniştindu-l, aducându-l înapoi, aici şi acum, întunecând amintirile şi stocându-le pentru o evaluare ulterioară, îndepărtând spaima oarbă.

Când Gray îl scoase din transă era destul de calm şi se simţea destul de ridicol pentru că iscase un asemenea tărăboi. Gray stătea liniştit în scaun de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit. Dar William ştia că nu era aşa.

– Ţi-e mai bine acum? îl întrebă Gray.

Încet, William inspiră adânc şi scoase un oftat profund.

– Da.

– Bine. Stai acolo unde eşti şi nu încerca să te ridici. Mă întorc imediat.

Curând, Graham reveni cu o tavă încărcată cu ceşti de ceai, sandviciuri şi biscuiţi. De-abia atunci îi îngădui lui William să se ridice pe jumătate. Nu-i dădu voie să se ridice în picioare. Turnă în două ceşti ceai dulce şi tare şi-l puse pe William să bea o ceaşcă şi să mănânce o jumătate de sandvici înainte de a-l lăsa să vorbească. El însuşi bău o ceaşcă cu ceai şi încercă să ronţăie un biscuit, dar nu reuşi. Stomacul său de-abia tolera ceaiul din pricina spaimei iscate de cele văzute de prinţ.

– Acum crezi că ţi-ai revenit? îl întrebă Graham, încercând să imprime tonului său o notă de încredere.

– Chiar atât de rău a fost?

– Dimpotrivă. Din câte mi-am dat seama, ai făcut o regresie temporală al dracului de bună, scuză-mi expresia. Vrei acum să-mi povesteşti? Nu ai fost prea vorbăreţ.

William pufni cu ironie:

– Mi se pare că-mi aduc aminte de cineva care mă tot pisălogea să vorbesc, dar nu voiam să pierd ce se întâmplă.

– Acum ştii cum m-am simţit eu la Buckland, răspunse Graham reuşind să schiţeze un zâmbet stins. Poate că-ţi aminteşti cum mă bătea la cap Alix, încercând să mă facă să nu pierd contactul. Ştiu din propria-mi experienţă că acest fapt este uneori inevitabil, dar e foarte greu pentru cel care coordonează, căci nu are de unde să ştie ce se petrece în mintea subiectului. Trebuie că ţi se întâmpla ceva foarte important.

– Aşa cred, spuse încet William. Nu-mi pot aminti ultima parte – ştii, cea care m-a speriat. Tu ai făcut asta – m-ai făcut să uit?

– Da. Dacă începi cu începutul, restul va veni de la sine. Şi să ştii că nu eşti obligat să-mi spui nimic, dacă nu vrei, adăugă, deşi habar nu avea ce urma să facă dacă William chiar *nu voia*.

– Nu, vreau să-ţi spun, zise William, spre marea uşurare a lui Graham. De fapt, cred că asta poate explica multe dintre cele întâmplate. Cred că înţeleg acum de ce mi-am oferit serviciile, în calitatea mea de Cavaler al Ordinului Jartierei. Am mai făcut-o şi înainte.

– Oh?

– Eu am fost Hatton. Te cunoşteam pe vremea când erai Drake. Prinţul rânji aproape fără să-şi dea seama. Sună ciudat? Nu cred că inventez toate astea.

Graham îşi ţuguie buzele, adâncit în gânduri, întrebându-se dacă să aibă curajul să se relaxeze puţin. Alix spusese că William s-ar fi putut să fie unul dintre Cavalerii lui Drake. Dacă prinţul fusese Hatton, aceasta explica multe. Şi nici nu era greu de verificat. Când el îi povestise lui William despre rolul lui Hatton în amintirile lui despre Drake şi Cavalerii Jartierei, nu-i dăduse amănunte. Se întreba dacă William le cunoştea acum. Cel puţin, astfel putea întârzia cealaltă amintire.

– Nu, nici eu nu cred că inventezi, William, răspunse. De ce nu-mi spui ce-ai văzut? Unde erai?

– Stăteam pe culmea unui deal. Era noapte. Simţeam mirosul mării.

Ochii lui William îi părăsiră pe ai lui şi căpătară o privire pierdută.

– Şi Howard de Effingham era cu noi. El şi cu mine purtam mantiile Ordinului – numai că erau colorate într-un albastru mai închis decât cele de azi, aproape negre. Mi-amintesc că purtam jartierele deasupra genunchiului stâng şi că eram mascaţi – Howard şi cu mine, nu şi tu – deşi toţi ştiau cine suntem. Ne-am prins de mâini – dar cred că aici s-a întâmplat asta, pentru că mi-aduc aminte că te-am apucat de încheietura mâinii.

Graham simţi cum îl trec fiori pe şira spinării, căci William descria exact ceea ce el văzuse în cealaltă amintire de la Deptford, dând detalii pe care el nu le menţionase. Era sigur că nu pomenise de măşti.

– Continuă.

– Apoi m-am trezit pe „Ciuta Aurie", când regina te înnobila, spuse William. Mi-a cerut spada. Am înţeles şi eu ce reprezenta jartiera, chiar dacă la vremea respectivă eram doar un căpitan de gardă – dar se întâmplaseră şi altele înainte. Noi doi obişnuiam să stăm de vorbă după o masă bună – aşa cum facem şi acum – despre cam aceleaşi lucruri – magie şi altele.

Clătină din cap, trecându-şi o mână peste ochi.

– Am mai aflat ceva despre viaţa mea dinainte: cum am primit mandatul din partea reginei, şi ziua când m-a remarcat, în timp ce jucam într-o pantomimă la curte.

Clipi şi-l privi din nou pe Graham, ochii limpezindu-i-se.

– Gray, chiar crezi că eu am fost Hatton? Ne-am cunoscut înainte şi din cauza asta suntem prieteni acum? Asta voiai să-mi spui când mi-ai citit horoscopul?

Graham încercă să-şi reprime fiorii şi turnă încă o ceaşcă de ceai pentru fiecare, punând meticulos zahărul şi laptele, ca să se poată gândi între timp. Era suficient de convins acum de faptul că Hatton era reîncarnat în William, iar aceasta ar fi putut explica tot ceea ce făcuse William până acum; dar ce urma să se întâmple de acum înainte? Ce era cu cealaltă amintire, blocată pentru moment?

Cum rămânea cu celelalte vieţi ale lui Graham, în afară de Drake? Tyrrel şi FitzUrse, mai ales. Să fi avut William un rol şi în aceste vieţi, aşa cum avusese în cea a lui Drake? Cine mai fusese William?

– Nu cred că mai e vreo îndoială că ai fost Hatton, spuse, jucându-se cu linguriţa. Paralela a fost perfectă aproape de la început. Tocmai această legătură ar putea explica cele întâmplate la Buckland, când am crezut că eşti Selwyn. Apropo, ştiai că deşi eu şi contele suntem absolut siguri că a existat o legătură între noi în vieţile noastre trecute, nu am reuşit să o descoperim încă?

– Într-adevăr? William păru bucuros. Înseamnă că sunt mai bun decât am crezut. Poate că *există* ceva în moştenirea aceasta străveche a mea despre care tot vorbeşti.

Graham şi-ar fi dorit ca William să nu spună asta, căci legăturile care îl îngrijorau se refereau exact la moştenirile străvechi, într-un sens mai literal decât şi-ar fi putut închipui prinţul. Ar fi vrut să se poată eschiva, dar ştia că trebuie să afle şi restul amintirii lui William. Chiar dacă o respingea, nu o putea face să dispară.

– Te descurci minunat, spuse pe un ton neutru. Dacă te simţi în stare, ce-ar fi să vedem şi restul amintirii? Aş vrea să aflu ce anume te-a înspăimântat atât de tare. Nici unul nu am văzut nimic în relaţia Drake-Hatton care să motiveze o asemenea panică.

– Bine.

Vocea lui William era plină de încredere; nu se feri când Graham se aplecă şi-i atinse încheietura mâinii, declanşând faza posthipnotică, dar se cutremură uşor şi închise ochii când îl inundară amintirile. După o clipă îl privi pe Graham cu tristeţe.

– Îţi aminteşti? îl întrebă Graham.

– Da. Deşi nu ştiu ce trebuie să înţeleg. Cred că tu apăreai din nou, numai că... îşi plecă privirea dezorientat. Ştiu că nu eram duşmani. Cred că eram prieteni, sau poate vasal şi senior, dar tu...

Când se întrerupse, clătinând tulburat din cap, Graham avu o sclipire de premoniţie şi brusc *ştiu* ce anume avea să descrie William.

– De ce nu începi cu începutul? spuse încet, sperând cu disperare să se înşele. Spune-mi despre primul lucru pe care ţi-l aminteşti.

William închise ochii:

– Eram un prelat. Auzeam voci care intonau slujba de vecernie când urcam treptele unei biserici sau ale unei catedrale...

Imediat, propria lui amintire îl copleşi pe Graham şi văzu scena prin ochii lui Reginald FitzUrse, în timp ce William continua să o descrie din punctul de vedere al lui Thomas Becket. William, care avea mai puţină experienţă, nu putea să relateze toate amănuntele cunoscute de Graham şi nici măcar nu-şi dădea seama despre cine era vorba; cu atât mai puţin realiza adevăratul motiv al crimei – însă el fusese Becket. Graham era tot atât de sigur de asta, pe cât era de sigur că *el* fusese Drake şi FitzUrse. Graham nu-i povestise niciodată lui William despre amintirile lui cu Becket şi FitzUrse.

Încercă să se elibereze de bănuielile înspăimântătoare care îl cuprinseseră şi se strădui să asculte impasibil relatarea lui William. Când isprăvi, prinţul tremura deja; clătina din cap, respingând amintirea, şi privea spre el, căutând asigurări că *nu* Graham fusese cel care-l ucisese în acea altă viaţă şi încercând să găsească tot felul de explicaţii logice pentru ceea ce nu putea accepta.

– Poate că am visat spre sfârşit, îndrăzni William. Parcă am citit undeva că poţi trece din transă în somn. E foarte târziu de altfel şi sunt foarte obosit. Doar nu crezi că m-ai ucis *într-adevăr* într-o altă viaţă, nu-i aşa?

Graham respiră prudent şi făcu tot posibilul să-şi mascheze tulburarea. Începea să se teamă că exact asta se întâmplase, deşi nu era

acum momentul să analizeze motivele. Dacă el şi William fuseseră FitzUrse şi Becket, ucigaş şi ucis în ritualul sacru, în ce poziţie se aflau ei acum? Nu se mai îndoia că fuseseră legaţi în încarnările Drake şi Hatton, dar ar fi vrut să creadă că numai acea paralelă avea semnificaţie pentru această viaţă, unul recunoscându-l pe celălalt, pentru a continua dansul sacru.

Dar dacă *numai asta* avea semnificaţie în această viaţă, de ce, atunci, se opriseră amândoi şi asupra episodului Becket-FitzUrse? Amintea mult prea mult de Spânzurat şi de vorbele lui Conwy.

Ce se întâmpla cu celelalte amintiri ale lui Graham despre ucigaş şi ucis? S-ar putea ca, în cele din urmă, să şi le amintească şi pe acelea? Unde se terminau? De ce a fost nevoie să ajungă într-un asemenea moment de criză acum, când mai era doar o săptămână până în noaptea de Lammas, iar Graham nu avea timp să rezolve această problemă?

– Poate că ultima parte *a fost* un vis, consimţi în cele din urmă, încercând, pentru binele amândurora, să-şi scoată din minte eventualul sfârşit pe care şi-l imaginase. Poate că ideea de a-ţi vedea propria moarte a fost mult prea înspăimântătoare pentru a-i face faţă, aşa că mintea ta a înlocuit chipul necunoscut al morţii cu un chip familiar.

– Dar de ce chipul tău? insistă William. Pentru Dumnezeu Gray, dacă nu am încredere în tine, atunci în cine să am? N-are nici un sens.

– Ei, dar există laturi ale mele, înspăimântătoare şi ascunse, pe care nu le cunoşti, răspunse Graham. Toată magia asta... Ar fi nefiresc să *nu*-ţi fie puţin teamă de mine, numai şi pentru faptul că reprezint o parte a necunoscutului. Probabil că asta a fost.

William păru să accepte această explicaţie. Cel puţin aşa spuse. Curând îşi dădu seama de asemănarea dintre „visul" său şi moartea reală a lui Thomas Becket şi se întrebă dacă Graham observase asta, însă Graham nu se angajă în comentarii. După altă jumătate de oră şi încă un pahar de vin pentru fiecare, Denton îl conduse pe prinţ acasă.

După plecarea lui William, Graham nu reuşi mult timp să adoarmă; şi când în cele din urmă adormi, visă că era din nou FitzUrse şi că îl ucidea pe Becket – numai că, de această dată, arhiepiscopul avea chipul lui William.

Când se trezi, scăldat în sudoare rece, fu nevoit să aprindă lumina şi să privească bine, ca să se convingă că nu avea mâinile mânjite de sângele lui William.

Capitolul 18

VISUL îl mai obseda încă pe Graham a doua zi dimineaţă când se duse la birou, puţin mai târziu decât de obicei şi cu o durere surdă în tâmple din cauza somnului agitat. Îl sună pe William ca să afle ce mai face, dar i se răspunse că prinţul era plecat să inspecteze trupele împreună cu Majestatea Sa. Starea de spirit a lui Graham nu se îmbunătăţise când, imediat după prânz, Denton îi înmână un plic pe care scria *personal şi urgent*. Ştampila poştei din Yorkshire era veche de două zile, dar scrisul îi aparţinea, aproape sigur, lui Dieter.

– Asta a venit acum? întrebă Graham, privind surprins la Denton, în timp ce deschidea plicul cu un cuţitaş de birou.

Denton se opri în pragul uşii.

– Da, domnule.

Graham parcurse rândurile înşirate pe unica foaie de hârtie, apoi o puse cu faţa în jos pe sugativă şi începu să scotocească în sertar după hârtie şi creion.

– Mulţumesc, Denny. Te rog să nu mă dai la telefon în următoarea jumătate de oră.

Când Denton părăsi încăperea, Graham îşi începu plictisitoarea activitate de decodificare, o parte a minţii sale punând întrebări neliniştitoare, în timp ce ochii şi mâinile făceau înlocuirile necesare.

Nu mai era nici o îndoială că scrisul era al lui Dieter; purta sigiliul lui, însă scrisoarea fusese pusă la poştă în Anglia, pe data de 22. Nu se putea ca Dieter să fie în Anglia. Probabil că venise altcineva cu scrisoarea, poate chiar unul din Thuliştii lui Wells – ceea ce însemna că evenimentul care-l determinase pe Dieter să-i scrie se petrecuse cu cel

puţin o zi sau două înainte de data înscrisă pe ştampila poştei, chiar în răstimpul morţii lui Wells.

Dar Graham nu luase legătura cu Dieter de la moartea lui Wells. Când îi trimisese raportul lui Selwyn, îi ceruse şi sfatul, însă acum comunicarea cu contele era mult mai sporadică, din cauza faptului că flotila lui se afla în misiune de însoţire. Deşi trecuse aproape o săptămână, Graham nu primise încă nici un răspuns. Faptul că Dieter luase iniţiativa de a-l contacta pe Graham părea de rău augur – lucru care se confirmă în clipa când Graham avu în faţă întregul text decodificat al scrisorii.

„IMPERATIV SĂ VORBIM ÎNTRE PATRU OCHI ÎNAINTE DE 1 AUGUST STOP PRIETENUL TĂU ÎN PERICOL MARE STOP ISAIA 434 STOP CONFIRMĂ ACORDUL PENTRU ÎNTÂLNIRE ÎN A DOUA NOAPTE LA COORDONATELE DE MAI JOS PRIN SEMNAL DUPĂ ŞTIRILE BBC DE LA ORA 9 ÎN NOAPTEA URMĂTOARE STOP WOOZLES AŞTEAPTĂ ÎN ŞANŢUL HEFFALUMP CA SĂ-L ÎNFULECE PE ÎNCÂNTĂTORUL BILLY STOP."

Coordonatele care urmau indicau un loc în largul coastei franceze.

Când luă Biblia pentru a căuta referirea la Isaia, atâtea probleme i se răsuceau în minte cerând atenţie imediată, încât nici nu ştia de unde să înceapă. În afara faptului că mesajul venea de la Dieter, şi mai tulburător era tonul imperativ prin care îi cerea o întâlnire înainte de Lammas şi propoziţia *„Prietenul tău în pericol mare"*. Indiferent cum ar fi citit-o, era clar ca prietenul era William. Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, i-ar fi prevenit pe Selwyn sau pe Alix, nu pe el.

Referirea la „încântătorul Billy", părea a fi argumentul final. Cum suna versul baladei? „O, unde ai fost Billy – băiete, Billy – băiete. O, unde ai fost, încântătorule Billy?" Dacă Dieter auzise despre întâmplarea cu Wells, putea pune această întrebare. Celelalte aluzii juxtapuse cu balada întăreau sentimentul de pericol.

Găsi citatul din Isaia şi trebui să-l citească de două ori ca să fie sigur că l-a înţeles aşa cum trebuie. *Se putea* referi la Dieter însuşi şi la oferta de stabilire a unei alianţe, însă sensul se apropia prea mult de alte temeri ale lui.

Ameţit şi simţind un gust amar, se întrebă dacă era posibil ca Dieter să fi ştiut:

„Pentru că mi-ai fost drag vederii, ai fost un om de onoare şi te-am iubit: prin urmare voi da oameni pentru tine şi oameni pentru viaţa ta."

Graham nu-şi mai pierdu timpul cu intermediarii. Trebuia să afle la ce se referea Dieter. Într-o oră, reuşi să localizeze convoiul lui Selwyn şi aranjă să zboare într-acolo cu un hidroavion de la Colshof. Îi lăsă instrucţiuni lui Denton să-l sune pe William şi să-i spună că a trebuit să

plece pentru câteva zile. Înainte de ora două se afla în teren spre Southampton şi, la 4,30 era în avion.

La apusul soarelui, urca de pe o balenieră care dansa frenetic pe valuri pe distrugătorul lui Selwyn. Deşi nu-l aştepta, acesta îl conduse în cabină fără să rostească un cuvânt, de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume să primească musafiri aduşi de avioane. În jurul lor, navele din subordinea lui Selwyn stingeau luminile, pregătindu-se pentru drumul de noapte.

– Voi fi de acord cu întâlnirea, însă vreau să fii şi tu de faţă, spuse Graham după ce Selwyn citi mesajul lui Dieter. Nu ştiu ce joc încearcă să joace, dar vreau să aflu cât mai curând. Termenul final de 1 august sugerează că în afară de ceea ce pregătim noi, urmează să se mai întâmple ceva în noaptea de Lammas, şi mi se pare că este vorba şi de siguranţa lui William. Sunt sigur că ei ştiu despre povestea cu Wells, David.

Selwyn parcurse din nou mesajul decodificat, dând de câteva ori din cap în timp ce citea, apoi se sprijini, cu un oftat, de spătarul scaunului şi-şi scoase ochelarii.

– Sunt de acord că trebuie să cercetăm, însă mi-e teamă că ceri prea mult. Chiar dacă aş putea să-mi părăsesc vasul...

– Nu cred că înţelegi, David. Am de gând să-ţi cer şi vasul, răspunse Graham, înainte ca Selwyn să poată termina. Vreau să am suportul unui vas de război britanic în spatele meu atunci când stau de vorbă cu Dieter, aşa cum am nevoie şi de sprijinul şi sfatul tău. Poţi ajunge în locul stabilit vineri. Hai să spunem sâmbătă, ca să fim siguri. Voi face toate aranjamentele necesare cu comandantul flotilei mâine dimineaţă, înainte de plecare. Şi apoi, nu există nici o altă posibilitate de a ne apropia atât de mult de coasta franceză având certitudinea că scăpăm de acolo.

– Dacă e o cursă, nu vom scăpa, spuse sumbru Selwyn. Dieter poate să împânzească locul cu vedete şi alte surprize neplăcute înainte ca noi să ajungem acolo.

– Da, dar dacă ar vrea o luptă egală, s-ar putea ca locul să fie pustiu. Nu ştie cu ce o să vin, David. Probabil că aşteaptă un torpilor rapid sau ceva asemănător.

– Şi un distrugător n-ar reprezenta un premiu în acest caz?

– Măcar ne putem lupta dacă am fi traşi pe sfoară...

Selwyn îşi prinse capul în mâini şi oftă:

– Bine, Gray. Dacă reuşeşti să-l convingi pe comandant, nu mă voi împotrivi. Tu eşti cel care o caută cu lumânarea. Speram că n-o să mai fiu obligat vreodată să-l întâlnesc pe Dieter. Dacă ar mai trăi Merilee, ar muri de ruşine aflând ce a făcut el.

– Nici eu nu-l iert, răspunse Graham. Şi nu am mai multă încredere în el decât ai tu. Dar trebuie să-ţi dai seama şi de altceva.

– De ce anume?

– Sunt mai multe feluri în care poate fi interpretat citatul din Isaia. Ideea de bază este sacrificiul. Este posibil ca Dieter să se fi referit la el

însuşi, la dorinţa lui de a ne ajuta – pe noi şi pe William – chiar cu riscul vieţii sale şi a celor cu care se preface că lucrează... Dar dacă citatul se referă chiar la William? Subiectul acesta, al sacrificiului lui William, a apărut şi înainte.

Chipul lui Selwyn deveni alb şi încremeni ca o mască de ceară.

– Ce tot spui acolo?

Graham îi povesti amintirea lui FitzUrse şi pe aceea, mai recentă, a lui William Becket.

– Nu i-am spus încă lui Alix despre toate astea, încheie el. S-a întâmplat azi-noapte. După discuţia pe care am avut-o cu ea despre cărţi, despre Spânzurat, totul începe să se potrivească mult prea repede şi prea uşor. Nu voi îngădui asta. Dacă trebuie să moară cineva, eu voi fi acel şi nu William.

– Dacă stă în puterea mea, n-o să muriţi nici unul, strigă Selwyn, convins acum şi el că această confruntare cu Dieter era necesară.

În noaptea aceea, Graham dormi în cabina lui Selwyn pe un pat de campanie, deoarece nu voia să stârnească pe vas mai multă zarvă decât făcuse cu sosirea sa neobişnuită. Dimineaţa următoare, Selwyn se apropie de vasul pe care se afla comandantul flotilei iar Graham se transbordă. Ziua era frumoasă, dar o ceaţă uşoară îngreuna descoperirea avioanelor care s-ar fi putut apropia; convoiul se întindea pe distanţă de câteva mile la nord şi la vest. În timp ce urma un tânăr aspirant pe pasarelă, Graham observă cum distrugătorul lui Selwyn rămâne cam jumătate de milă în urmă, spre vest.

Comandantul acestui distrugător era acelaşi căpitan din Marina Regală care-l convocase pe Graham la Cartierul General cu mai puţin de o lună în urmă. Bărbatul puse jos binoclul şi se întoarse ridicând mirat o sprânceană, în timp ce Graham îi adresă salutul regulamentar. Nu se grăbi să răspundă. Ochii săi albaştri observau atent fiecare amănunt al uniformei de luptă, pătate de sare marină, a lui Graham, bereta şi gulerul puloverului negru, care contrastau puternic cu uniforma lui imaculată de serviciu.

– Deci dumneata eşti misteriosul oaspete pe care Sunderland l-a adus azi-noapte, domnule colonel, spuse el cu un zâmbet. Tocmai mă întrebam cine ar putea fi. După câte văd, te-ai întors la ţinuta obişnuită.

– Da, domnule. Vreau să vă cer o altă favoare, spuse Graham fără altă introducere. Putem sta de vorbă?

Încruntându-se puţin, celălalt bărbat îl conduse pe o platformă deschisă în faţa covertei, unde nu puteau fi auziţi.

– Îmi pare rău dar nu pot părăsi puntea, murmură el, cercetând din nou orizontul cu binoclul. Aşteptăm un raid german. Poţi fi concis şi suficient de discret, ca să nu punem la încercare răbdarea mai tinerilor mei ofiţeri?

– Voi încerca, răspunse Graham. Pe scurt, chiar dacă nu este atât de discret, am nevoie să împrumut unul din căpitanii dumneavoastră şi vasul lui pentru restul săptămânii.

– Ai nevoie să împrumuţi un căpitan şi vasul lui pentru restul săptămânii, repetă încet celălalt bărbat, fără să-şi ia binoclul de la ochi. Bănuiesc că ai în minte pe cineva anume.

– Cred că ştiţi despre cine este vorba, domnule.

Bărbatul lăsă binoclul să-i atârne pe piept, agăţat în cureaua lui din piele, şi-l privi pieziş pe Graham, apoi apucă parapetul din metal din faţa lor cu ambele mâini.

– Este nevoie de un motiv temeinic ca să-ţi pot aproba o asemenea cerere, spuse, privind valurile. Ar trebui să presupunem că aceasta are vreo legătură cu – ah – cu problema pe care am discutat-o şi mai înainte.

– Aşa este, domnule. Şi are legătură şi cu cel care mă „scosese din ţinuta de luptă" în seara aceea, cum aţi spus atunci.

Trăsăturile celuilalt se înăspriră, dar nu spuse nimic, ci privi mai departe marea. De data aceasta însă, Graham avu impresia că era mai puţin îngrijorat de eventualitatea unui raid german.

– Înţeleg, spuse bărbatul într-un târziu. Are şi el... vreun amestec?

– Da, domnule.

– Pot să întreb în ce împrejurări? Tonul avea ace de gheaţă în el.

– E vorba de... celălalt... hm... lucru pe care l-aţi aranjat pentru mine, domnule, spuse Graham cu prudenţă, detestând faptul că trebuia să se exprime telegrafic. A fost şi el acolo. El a insistat. Şi de atunci lucrurile au evoluat. Nici nu m-am gândit să-l amestec, domnule.

– Sper din tot sufletul că aşa a fost, mormăi celălalt. Ochii albaştri aruncau priviri furişe spre el, iar degetele loveau nervoase în marginea parapetului.

– Şi ce se va întâmpla acum? continuă el. Nu va fi amestecat, nu-i aşa?

– Cu siguranţă că voi încerca să împiedic una ca asta domnule, răspunse Graham cu prudenţă. Cu propria mea viaţă, dacă este cazul. Nu glumesc. Am motive să cred că se află în pericol foarte mare dacă nu luăm măsuri drastice. Am nevoie de distrugătorul dumneavoastră şi de căpitanul lui – ca să aflu dacă pericolul poate fi evitat.

– Unde vrei să-i trimit ?

Fără un cuvânt, Graham îi întinse o coală de hârtie împăturită. Câteva secunde, celălalt bărbat studie coordonatele şi oraşul înainte de a pune hârtia în buzunar.

– Eşti, desigur, conştient de faptul că dacă se întâmplă ceva, căpitanul a acţionat fără ordin iar numele meu nu va fi menţionat niciodată. Oficial, pot doar să-l trimit suficient de aproape ca să-şi poată continua drumul la adăpostul întunericului; şi trebuie să facă pe dracu-n patru să dispară de acolo înainte de răsăritul soarelui.

– Ştim asta, domnule.

– Foarte bine. Voi da noile ordine înainte să pleci, dacă boşii n-o să ne deranjeze prea mult în dimineaţa asta. Bănuiesc că va veni un hidroavion să te ia.

– Da, domnule, după ora 2.

– Hm. O să vedem.

Graham crezu că lunga tăcere care urmă reprezenta o concediere, dar bărbatul îşi sprijini mâinile de parapet şi-şi lăsă capul pe spate, mijindu-şi ochii în soare; apoi, îi aruncă lui Graham un zâmbet stins, înainte de a scruta din nou orizontul cu binoclul.

– Apropo, Gray, ce părere ai avea dacă ţi-aş trimite căpitanul înapoi la Cartierul General pentru câteva zile, după ce veţi termina ce aveţi de făcut? auzi Graham întrebarea rostită aproape în şoaptă. Ar putea lua un tren şi ar ajunge acasă în câteva ore. Cred că mă pot lipsi de el până după întâi ale lunii, dacă asta ţi-ar fi de folos.

Graham închise ochii şi scoase un oftat mic de uşurare în faţa dezinvolturii cu care fuseseră rostite cuvintele. Tot încercase să găsească o soluţie ca să-l aducă pe Selwyn acasă în noaptea de Lammas şi se resemnase, mai mult sau mai puţin, cu ideea că şeful său va lipsi. Până în clipa când primise mesajul lui Dieter. Acum, acest bărbat absolut remarcabil răsturna totul din câteva vorbe bine alese.

– Cred că ne-ar fi de mare folos, şopti. Vă mulţumesc foarte mult.

Până să ajungă la Londra în acea noapte, Graham reuşise să evite câteva raiduri germane, atât pe mare cât şi în avionul Sunderland, în drumul spre casă. Trecu pe la birou, unde îi găsi pe Ashcroft şi pe Basilby lucrând, dar fără să fi aflat ceva nou despre Thuliştii lor. Aşa că se duse acasă. Îşi turnă un pahar înainte de a-l suna pe William. Fu uimit să descopere că şi ziua prinţului fusese aproape la fel de plină de evenimente ca a lui.

– M-am dus cu Bertie la Portsmouth ca să inspectăm vapoarele şi cazărmile şi s-a anunţat un raid mare, îi spuse William, vesel. Urma să aşteptăm într-un adăpost până s-ar fi terminat. Raidul n-a avut loc, dar cred că toată povestea asta a pus la grea încercare nervii băieţilor din serviciul de pază. Să-i fi văzut cum îşi muşcau unghiile gândindu-se ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi căzut o bombă lângă rege! Şi în tot timpul ăsta, Bertie şi cu mine ne simţeam bine, fumam şi spuneam bancuri!

William era atât de bine dispus când povestea aventura prin care trecuse, bucuros că simţise iar acţiunea şi pericolul aproape, încât Graham nu dori să-l întristeze, împărtăşindu-i bănuielile lui despre o primejdie care putea să nu fie reală. Graham încercă să evite să-i povestească ce se întâmplase în ultimele treizeci şi şase de ore, făcând doar aluzii vagi la probleme secrete de serviciu, ce nu puteau fi discutate la telefon. William nu se arătă interesat în mod deosebit de felul în care îşi va petrece sfârşitul de săptămână. Spuse doar că ar fi bine să ia masa

împreună cândva în următoarea săptămână, deoarece avea un program îngrozitor de încărcat pentru vineri.

Concluzia lui Graham fu aceea că prinţul nu luase deloc în serios experienţa de marţea trecută şi nu simţea nevoia să vorbească despre ea, fapt pentru care el era extrem de recunoscător. Mult mai uşurat, închise telefonul şi se duse la culcare. Îşi petrecu apoi ziua de vineri analizând ultimele ştiri de pe front.

Din experienţa trăită pe propria-i piele în convoiul lui Selwyn, era clar faptul că numărul raidurilor asupra vaselor din Canal crescuse în mod dramatic în ultimele câteva săptămâni. Acţiunile inamice se înteţiseră de-a lungul întregii coaste, iar oraşul Dover devenise ţinta principală. Într-un efort uriaş de a închide importantele porturi britanice, Plymouth şi Portland, ca şi Dover şi Portsmouth, Luftwaffe îşi extinsese bombardamentele de-a lungul ţărmului sud-estic, iar aruncătoarele de mine făceau dese incursiuni nocturne, mai ales în estuarele Tamisei şi Severnului. Patrulele de recunoaştere ale RAF continuau să sesizeze în permanenţă aglomerări de nave şi materiale de luptă în porturile franceze, alcătuind încet o posibilă forţă de invazie. Rapoartele strecurate de agenţii din apropierea înaltului comandament german confirmau derularea planului de pregătire a operaţiunii *Seelöwe* – Leul de mare.

La fel se derulau şi planurile lui Graham de oprire a operaţiunii *Seelöwe*, deşi nu-şi închipuise că va trebui să se întrerupă pentru a se ocupa de Dieter. Sâmbătă dimineaţă, devreme, Denton îl duse cu maşina la Oakwood pentru a se sfătui cu Alix. La rândul ei, contesa îl anunţă că toate pregătirile pentru Lammas se desfăşurau fără probleme. Pe la ora trei, se afla în avion împreună cu Denton şi se îndrepta spre Canal, ca să-l găsească pe Selwyn.

Aceasta se dovedi o problemă mai grea decât îşi imaginase Graham, căci cu cât înaintau deasupra Canalului, vremea se înrăutăţea tot mai tare. Nori de furtună se rostogoleau la altitudine mică, învolburau văzduhul şi îngreunau zborul. Chiar şi atunci când au văzut distrugătorul, Graham se temu că nu vor fi în stare să ajungă la bordul lui. Se interesă de posibilitatea de a fi paraşutaţi, dacă nu mai exista altă soluţie, iar privirile înspăimântate ale echipajului constituiră cel mai clar răspuns.

– N-o să reuşiţi, domnule, chiar dacă vă veţi lansa cu bine din avion, îi spuse unul dintre piloţi. Vă veţi îneca înainte să apuce să vă recupereze.

Însă curajosul comandant al avionului găsi în cele din urmă o spărtură în nori şi-i lăsă la mai puţin de un sfert de milă de vas, înălţându-se din nou în aer înainte ca baleniera trimisă să recupereze pasagerii să fie la jumătatea drumului înapoi. Se mai roti de câteva ori ca să-i vadă ajunşi la bord în siguranţă, apoi semnaliză cu farurile, înainte de a se îndrepta spre vest, către un cer mai senin; Graham zăbovi pe punte câteva clipe, cu ochii la avionul care dispărea în lumina amurgului, gândindu-se la Richard şi Geoffrey. Orele până la întâlnirea de la miezul nopţii păreau nesfârşite, dar nava îşi schimbase cursul şi apele erau mai

calme. Graham şi Denton luară o masă frugală şi băură căni uriaşe cu cacao fierbinte. Între timp, Selwyn le explica modalitatea în care vor face contactul, apoi îi lăsă să doarmă puţin. Îi trezi la 11,30 şi îl luă pe Denton pe punte pentru a întâmpina oaspetele.

Graham nu aprinse luminile, ci urmări printr-un mic orificiu practicat în hubloul acoperit, până când în raza lui vizuală apăru şi apoi dispăru forma mică şi nedesluşită a unei bărci pneumatice. După ce acoperi la loc hubloul, aprinse luminile şi se plimbă neliniştit prin cabină, gândindu-se la vedeta germană din larg şi la eventualele consecinţe ale unei trădări a lui Dieter. Când ceasul minuscul bătu sfertul de oră, se aşeză prudent în scaunul contelui, de la capătul mesei. Se auzeau paşi apropiindu-se.

Graham se crispă, dar nu se ridică de pe scaun când Selwyn intră întovărăşit de un bărbat cam de aceeaşi greutate şi înălţime, îmbrăcat cu o haină de ploaie închisă la culoare, din care se prelingeau pe mocheta verde stropi de apă. Noul venit se opri în prag, îl privi pe Graham, cercetă rapid încăperea, apoi îşi scoase masca şi intră în cameră. Graham îl observă pe Denton ocupându-şi poziţia afară, lângă uşă, înainte ca Selwyn să o închidă şi să se sprijine cu spatele de ea, încrucişându-şi braţele pe piept. Ochii săi deschişi la culoare erau impenetrabili. Dieter îşi trecu nervos o mână prin părul blond, tuns scurt, şi încercă să schiţeze un zâmbet lipsit de veselie.

– Ei, David, nu mi-ai spus că adjunctul tău a devenit atât de aspru în ultima vreme, spuse cu un uşor accent austriac, în timp ce-şi arunca nepăsător haina pe un scaun, privind peste umăr la Selwyn. Ce-ar fi să-mi oferiţi un pahar şi apoi să ne aşezăm şi să discutăm ca nişte oameni civilizaţi?

– Lui Gray trebuie să i te adresezi, răspunse Selwyn. El conduce această operaţiune. Eu am oferit numai locul de întâlnire.

Dieter, semeţ, cu o ţinută aristocratică şi părând mult mai tânăr decât cei peste cincizeci de ani ai săi, îşi ridică o sprânceană subţire şi strânse buzele.

– Înţeleg, zise după o clipă. Deci asta este situaţia.

– Te aşteptai să fii primit altfel? răspunse Selwyn pe un ton îngheţat.

Când Dieter se întoarse spre Graham, ridicând ambele mâini a întrebare, Graham aruncă un teanc de fotografii pe masa dintre ei. Dieter împietri când îşi recunoscu chipul chiar în prima fotografie. După câteva clipe, dădu din cap şi se îndreptă spre scaunul din dreapta lui Graham.

– Pot să stau jos? întrebă; mâinile sale fine se sprijineau parcă fără viaţă de spătarul scaunului.

Graham înclină capul:

– Cum doreşti.

– Mulţumesc.

După ce Dieter se aşeză, Selwyn se apropie şi el şi luă loc în stânga lui Graham. Îşi aruncă cascheta pe un scaun gol şi-şi descheie impermeabilul. Dieter le oferi ţigări dintr-o tabacheră din argint, dar, când ceilalţi doi îl refuzară, ridică din umeri şi îşi aprinse el o ţigară, trăgând câteva fumuri

lungi ca să se liniştească. După câteva momente, întinse mâna şi întoarse prima fotografie cu faţa în jos. Ochii săi albaştri căutară privirile celorlalţi.

– Nu sunt mândru de asta, murmură, scoţând fumul pe nas. Doamne, Dumnezeule, speram din tot sufletul să vă daţi seama de asta. Era singura modalitate prin care mă puteam infiltra în grupul lui Sturm.

– Omorând cu sânge rece un nevinovat? se auzi întrebarea lui Graham.

Dieter trase din nou din ţigară, cercetându-l pe Graham pe deasupra jarului ei. Ochii i se îngustaseră. Aprobă uşor din cap:

– Exact. În acelaşi fel în care tu l-ai omorât pe nefericitul de Wells – cu sânge rece.

– Ce te face să crezi că am vreo legătură cu Wells? şopti Graham, refuzând să cadă în cursă. Am auzit că Wells a murit într-un accident de maşină. Tu ai auzit altceva?

Un surâs sumbru pâlpâi pe buzele lui Dieter, dar fără să-i atingă şi ochii:

– Hai să nu ne mai jucăm, Graham. Nu deţin toate faptele, pentru că Wells n-a mai apucat să raporteze ce a aflat la reuniunea voastră, dar ştiu cine a venit şi ştiu că ducele de Clarence a patronat-o. Mai ştiu şi că eşti implicat până peste cap în toată povestea asta. Şi Sturm ştie. Dacă te interesează, pot să-ţi spun ce intenţionează să facă Sturm pe data de întâi august ca să dejoace planurile lui David – scuzaţi-mă, ale grupului *vostru*. Pot să vă spun şi care sunt planurile lui Sturm în ceea ce îl priveşte pe nepreţuitul vostru duce. Spune-mi acum, ai venit aici ca să mă asculţi sau ca să mă acuzi şi să mă moralizezi?

Dacă Dieter se aştepta la vreo reacţie de răspuns din partea lor, se înşela. Graham îl privi lung câteva secunde, fără să clipească – deşi fusese şocat – apoi privirea i se mută încet şi prudent asupra lui Selwyn şi, din nou, asupra lui Dieter, cu aceeaşi prudenţă. Aşa cum sperase, nici Selwyn nu făcuse vreun gest.

– Foarte bine, te ascultăm.

Dieter înclină la rândul său capul, parodiind în derâdere gestul anterior al lui Graham, şi îşi schimbă indolent poziţia în scaun.

– Mulţumesc. Nu vă voi plictisi cu justificări cărora oricum nu le veţi da crezare. Este îndeajuns să spun că am făcut ceea ce am făcut pentru un bine mult mai măreţ, care satisface propriile mele criterii de moralitate. Nu m-am aşteptat însă să se complice aşa cum s-a întâmplat.

Trase din nou din ţigară, căutându-şi cuvintele.

– Voi sunteţi acum preocupaţi de succesul planului pentru noaptea de Lammas şi de soarta ducelui vostru, continuă el. În urma informaţiilor transmise de Wells – fie ele reale sau nu – şi a altor date aduse la cunoştinţa lui Sturm din alte surse, de atunci încoace, Sturm crede că ducele de Clarence este organizatorul unei acţiuni britanice concertate şi de mare amploare, cu scopul de a-l ataca prin magie pe Führer în noaptea de Lammas.

– Pe lângă faptul că ducele nu are nici un amestec, mă întreb cum de a aflat Sturm că se va întâmpla ceva de Lammas, murmură mohorât Graham. Wells n-a ştiut asta – tu însă ştiai.

– Crezi că eu i-am spus lui Sturm? Dieter suflă batjocoritor fumul. Dragul meu, acesta este următorul Mare Sabat. Toţi ştiu asta. Şi trebuie să recunoşti că micile reuniuni ale ducelui tău au avut un carcater destul de precipitat – invitaţi i trimise din partea unui membru al familiei regale doar cu o săptămână înainte. Şi, având în vedere a treia listă cu invitaţi, ce alte concluzii se puteau trage?

Zâmbi:

– Pe de altă parte, cine-ar fi crezut că ducele ar fi putut fi în spatele tuturor acestor întâmplări? Ştiind ce ştiu despre familia regală şi despre scrupulele tale, eu personal cred că acest scenariu este fals; cu toate acestea, Sturm este de părere că aşa stau lucrurile. Nu m-am străduit să-i schimb impresia.

– Nu, eşti gata să-l laşi pe „Clarence al meu" să fie sacrificat ca să-ţi scapi pielea, se răsti Graham.

– Ca să-mi păstrez acoperirea încă puţin, da. Pentru că, datorită mie, exista o altă modalitate în care putem acţiona pentru a-l salva şi pentru a ne realiza ambele scopuri.

– Ce modalitate? întrebă bănuitor Selwyn. Şi ce scopuri comune mai putem avea?

– Doar acesta. Acum, Führerul se află sub protecţia, deloc lipsită de importanţă, a lui Sturm. Datorită inoportunului domn Wells, *Magistrul* Sturm se aşteaptă acum la un atac direct împotriva lui Hitler în noaptea de Lammas, condus de ducele tău – ceea ce înseamnă că, mai mult ca sigur, Sturm va detecta şi para *orice* acţiune magică îndreptată spre Hitler în acea noapte. Astfel, efortul vostru atât de bine şi îndelung gândit, care ar fi avut şanse de reuşită dacă nu ar fi fost descoperit, are acum doar o şansă extrem de mică de a trece neobservat – numai dacă nu-i dăm altceva de făcut lui Sturm.

– La ce fel de „altceva" te gândeşti? îl întrebă Graham. O altă trădare?

Gura lui Dieter se schimonosi într-un zâmbet strâmb.

– Îmi anticipezi gândurile, colonele, deşi nu în direcţia pe care ţi-o închipui. Din moment ce Sturm *aşteaptă* un atac direct, propun să şi *primească* un asemenea atac – dar nu împotriva lui Hitler, ci împotriva *lui însuşi*. Din partea mea.

– Ce...

– Te rog, ascultă-mă până la capăt! strigă Dieter, aplecându-se peste masă şi gesticulând cu chiştocul ţigării.

– Doar moartea lui Sturm îl va face pe Führer vulnerabil la acţiunile desfăşurate de celelalte minţi luminate ale Angliei în noaptea de Lammas. Nu glumesc, David. Spun „celelalte" pentru că trebuie să vă

cer ca grupul de la Oakwood să mă sprijine, dacă vrem să fim siguri de moartea lui Sturm. Este şi singurul mod de a-l proteja pe Clarence, adăugă, privind la Graham plin de speranţă.

Îndrăzneala lui Dieter îl ului atât de tare pe Graham, încât rămase câteva secunde cu gura căscată, privindu-l îngrozit. Îl lăsase fără grai faptul că omul acesta chiar se aştepta ca ei să aibă încredere şi să colaboreze cu el, după ce lucrase cu cel pe care acum se declara gata să-l trădeze. Nu la fel stăteau lucrurile cu Selwyn.

– Fir-ai al dracului de mincinos nenorocit! mormăi Selwyn, atât de încet, încât Graham aproape că nu-l auzi. După ce ai profanat...

– David, David, dacă începem să ne înjurăm, suntem pierduţi! şopti Dieter clătinând din cap şi ridicând o mână, ca pentru a opri valul insultelor. David, ascultă-mă. Ai tot dreptul să te simţi jignit. Nu te învinovăţesc. Ca să mă apăr, pot spune numai că am trimis cu un anumit motiv versetul din Isaia. Se referea atât la duce cât şi la voi toţi. Sunt gata să mor pentru asta, David. De la bun început am avut de gând să-mi sacrific viaţa, dacă este nevoie, ca să-l opresc pe Sturm.

– Torturând şi ucigând victime nevinovate? întrebă mânios Graham, aruncând din nou teancul de fotografii în faţa lui Dieter.

– Întreabă-l pe cel pe care l-ai măcelărit dacă voia să moară, Dieter!

– Uneori sacrificiile sunt necesare.

– Da, sacrificiile *voluntare*!

– Înseamnă că ducele tău este o victimă voluntară, nu? contraatacă Dieter. Ar fi bine să fie. Pentru că, dacă eu dau greş şi Sturm nu moare în noaptea de Lammas, William al tău va fi sacrificat ca un miel neajutorat pe altarul negru al intenţiilor lui Sturm – atât la figurat cât şi la propriu – iar din sângele lui Führerul va acumula şi mai multă forţă.

Înainte de a-şi da seama ce face, Graham se şi afla în picioare, repezindu-se la gâtul lui Dieter. Selwyn îl opri, apucându-l de umăr, şi-l trase înapoi, obligându-l să se aşeze. Dieter, zguduit, se aşeză la loc pe scaun şi îşi stinse ţigara, care nu mai avea acum nici un gust.

Copleşit încă de furie, Graham închise ochii şi se forţă să respire adânc de câteva ori. Tremura, iar pe ecranul cenuşiu al pleoapelor îi defilau din nou scene cu ucigaşi şi ucişi. Când deschise ochii, spasmele îi mai zguduiau trupul, dar îşi recăpătase calmul. Dădu scurt din cap spre Selwyn, căci încă nu avea destulă încredere în vocea sa ca să i se adreseze lui Dieter. Aproape că simţi un curent îngheţat trecând prin cabină când Selwyn îşi privi fostul cumnat.

– Bine, să-ţi auzim planul, Dieter, spuse Selwyn. Şi ai grijă să fie bun, căci data viitoare nu voi mai răspunde decât de actele mele.

Dieter dădu din cap, jucându-se nervos cu tabachera:

– Am înţeles. Voi trece direct la subiect.

Respiră adânc:

– Ca să fiu sigur că-l pot omorî pe Sturm, am nevoie de mai multă forţă decât pot să acumulez de unul singur. Propun un contact psihic între

mine şi Graham pe Al Doilea Drum, pentru a permite concentrarea puterii grupului de la Oakwood asupra lui Sturm.

– De ce Graham? întrebă Selwyn.

– Din cauza antipatiei tale pentru mine şi a interesului său personal în ceea ce-l priveşte pe Clarence. El este şi omul vostru în negru la Marele Sabat, nu? De aceea este bine ca *el* să concentreze puterea grupului pentru atacul meu asupra lui Sturm.

– Atacul *tău*? se aprinse Graham. Era de neconceput ideea ca Dieter să controleze legătura psihică pe care o propunea.

– Bineînţeles. *Eu* voi fi acolo; tu nu vei fi. Eu îl cunosc pe Sturm, tu nu-l cunoşti. Având la dispoziţie puterea de la Oakwood, o voi putea îndrepta împotriva lui Sturm când se aşteaptă mai puţin, să-i opresc inima, sau să-i provoc o comoţie – orice.

– Poţi întoarce forţa asta şi împotriva mea, zise Graham.

Dieter ridică din umeri.

– Dacă Sturm se dovedeşte prea puternic, o poate întoarce el împotriva ta – împotriva noastră a tuturor. În cazul legăturii pe care o sugerez, există şi probabilitatea îngrozitoare, dar foarte reală, a unui eşec.

– Dar eşecul nu trebuie neapărat să fie provocat de Sturm, insistă Graham. Poate că minţi. L-ai minţit şi pe el – sau nu?

– Dragul meu Graham...

– Nu sunt „dragul tău", Dieter! Vreau să ştiu ce se poate face pentru a-l opri pe Sturm să întoarcă împotrivă-ne propria noastră forţă amplificată de a *lui* – şi astfel să distrugă întregul grup de la Oakwood. Iar dacă Oakwood dispare, ce-o să se aleagă de Marele Sabat? Ce-o să se întâmple cu ducele?

– Ce-o să se întâmple? explodă Dieter. Nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea ca Sturm, singur, să aibă suficientă forţă pentru a face tot ce vrea, *în ciuda* eforturilor noastre de a-l opri? Ce să fac sau să spun ca să te conving de sinceritatea intenţiilor mele? Nu pot repara ce s-a întâmplat deja.

– Nu, nu poţi, şopti Selwyn.

Cu umerii căzuţi în semn de înfrângere, Dieter oftă şi-şi plecă privirea, răsucind tabachera în mâini.

– Am o singură speranţă, rosti după câteva clipe, înainte ca Graham sau Selwyn să fi spus ceva. Am adus un zălog care să confirme buna mea credinţă. Dacă veţi fi de acord, aceasta va fi legătura lui Graham cu mine. Şi, după cum ştiţi, reprezintă mult mai mult.

Deschizând tabachera, Dieter privi în ceea ce Graham bănuise a fi un compartiment gol şi scoase de acolo un ghem de sfoară subţire, stacojie, cu un capăt ruginiu. Era măsura lui: firul de bumbac sau mătase de lungimea trupului unui nou iniţiat, cu care acesta este măsurat în clipa admiterii sale în cadrul unei vechi tradiţii şi care este apoi pecetluit cu propriul său sânge, în semn de omagiu în faţa zeilor. Măsura aceasta reprezenta un talisman extraordinar de puternic, care putea fi folosit de

cel în posesia căruia se afla pentru a face mult rău – sau bine – adevăratului său stăpân. Acest talisman îl pusese Dieter pe masă, în faţa lui Graham, ca semn al bunei sale credinţe.

Graham se holbă şocat. Primul gând care-i trecu prin minte fu acela că nu putea fi în nici un caz autentic; nu-l credea pe Dieter în stare să ofere cuiva atâta putere asupra lui. Însă, înainte de a-l atinge, mâna lui Selwyn îl opri:

– Lasă-mă *pe mine*, şopti Selwyn, nescăpându-l din ochi pe Dieter. Eu şi cu Alix am luat măsura asta când el şi Merilee erau împreună. Îmi voi da seama dacă este a lui.

Graham dădu din cap şi se retrase. Selwyn întinse palma deasupra ghemului şi îl privi fix pe Dieter. Acesta îi susţinu calm privirea. Apoi Selwyn cuprinse talismanul în mână şi închise ochii.

Timp de aproape un minut, nici un sunet nu-i tulbură, cu excepţia ticăitului ceasului minuscul şi a zgomotelor înăbuşite de pe punte. Apoi se auziră paşi care se apropiau şovăitori şi murmure nedesluşite – vocea lui Denton şi a altcuiva. Pentru prima oară de când venise Dieter, Graham îşi aminti de vedeta germană care bântuia în apropiere, prin apele întunecate.

Sunetele îl tulburară şi pe Selwyn, care îşi frecă ochii cu o mână tremurătoare, întorcându-şi pe jumătate faţa de la ghemul de funie stacojie.

– A lui este, şopti, şi se ridică, întorcându-se cu spatele la ei şi sprijinindu-se de un birou din apropiere.

Graham îl privi lung, simţindu-i durerea pentru sora pe care nu o mai avea, a cărei esenţă rămăsese însă, împreună cu cea a lui Dieter, în această măsură, apoi se uită la neamţ. Şi Dieter avea chipul golit de sânge şi părea sleit de puteri. Deşi Graham nu voia să creadă, posibilitatea ca Dieter să fi spus adevărul îl izbi cu toată forţa ei îngrozitoare.

– Sper că-ţi dai seama că nu-ţi pot da un răspuns ferm acum, zise Graham. Ce ne propui înseamnă schimbări mari ale planurilor noastre – *dacă* nu cumva ne-ai minţit cu neruşinare. Ce vei face dacă refuz?

Cu un efort cumplit, Dieter încercă să-şi vină în fire.

– Voi merge înainte, fără să ţin seama de urmări. Şi aşa va face şi Sturm, dacă nu-l opreşte nimeni. Mă rog numai să fiu în stare s-o fac singur.

– Nu-ţi şade bine umilinţa, Dieter. Tonul lui Graham era îngheţat. Poate că ai folosit-o adesea în trecut, încercând să acoperi adevărul.

– Merit să-mi vorbeşti aşa, admise Dieter, tresărind când Denton ciocăni uşor în uşă.

– Domnule, puntea îmi cere să vă comunic că submarinul aşteaptă.

– Mulţumesc, sergent, zise Selwyn. Spune-le că vom veni imediat.

Cu un zâmbet mic, Dieter se ridică şi îşi puse haina de ploaie, părând acum mult mai bătrân decât atunci când venise.

– Din păcate, nu mai pot întârzia ca să încerc să vă conving. Dacă vă hotărâţi să mă ajutaţi, veţi fi bineveniţi, ca pe vremuri. Dacă nu – ei bine, oricum ar sta lucrurile, aveţi măsura mea şi puteţi face orice doriţi cu ea. Eu nu pot face mai mult de atât.

Graham se ridică încet în timp ce Dieter îşi încheia haina, dar când germanul vru să-i întindă mâna peste masă, Graham îşi duse mâinile la spate şi înclină doar uşor capul. Dieter surâse şi-şi ridică mâna în semn de rămas bun.

– Spun *auf wiedersehen* mai degrabă decât adio, Graham, şopti, urmându-l pe Selwyn la uşă. Poate că, dacă am foarte, foarte mult noroc, te voi întâlni pe Al Doilea Drum în noaptea de Lammas, ce zici?

Rămas singur, Graham se aşează istovit şi privi talismanul lui Dieter. Ceasul bătu ora unu.

Capitolul 19

GRAHAM nu se întoarse imediat la Londra, aşa cum avusese de gând, dar îl trimise pe Denton înainte ca să-l acopere. Avea nevoie de timp ca să se gândească. Nu voia ca hotărârea să-i fie în vreun fel influenţată de faptul că William se afla în apropiere, chiar dacă prinţul era nelipsit din gândurile sale. Rămase la bordul vasului lui Selwyn, ca într-un fel de adăpost, spunându-i lui Denton să nu-l aştepte mai devreme de ziua de 31. Între timp, William trebuia să creadă că Graham se afla pe front.

Starea de spirit a lui William nu era însă cea pe care şi-o închipuise Graham. Într-adevăr, prinţul reuşise să-şi scoată din minte pentru câteva zile toate evenimentele din cursul şedinţei de hipnoză în care jucase un rol principal, în ciuda coşmarurilor pe care le avea. Dar spre sfârşitul săptămânii era deja obsedat de ideea unei legături cu martirul Thomas Becket. Şi nu reuşea să scape de spectrul ochilor lui Gray pe chipul asasinului său.

Sfâşiat între prudenţă şi presentimente, în absenţa lui Graham, William se gândi să ceară sfatul generalului sau chiar al contesei de Selwyn, însă nu ştia cât de mult le spusese Gray. Şi bănuia că erau şi foarte ocupaţi, căci mai erau doar câteva zile până la Lammas. Michael, deşi era în apropiere şi părea a nu fi implicat în pregătirile pentru Lammas, nu voia să discute nimic legat de probleme oculte, conformându-se probabil ordinelor lui Gray.

William înţelegea asta. Evident, energiile celor de la Oakwood se îndreptau spre organizarea acţiunii ce va urma şi nu aveau timp de coşmarurile unui prinţ. În afară de astea, William avea de făcut faţă şi propriilor sale obligaţii – activităţi care-i ocupau în întregime zilele, dar

rareori şi nopţile. Din ce în ce mai des se vedea nevoit să citească până noaptea târziu, sperând să aducă somnul, asimilând tot ce putuse găsi scris despre Thomas Becket. Nu ştia dacă voia sau nu să găsească ceva care să i se pară familiar. Află astfel multe lucruri despre istoria lui Becket, arhiepiscopul, şi despre lupta lui cu regele, dar Becket-omul continua să-i scape.

Obsesia însă nu-i dădea pace. Joi dimineaţa, în ziua de Lammas, când Gray nu dăduse încă nici un semn de viaţă, William reuşise să se convingă că există o legătură între el şi cel mort de secole. Îl rugă pe Michael să-l ducă la Canterbury. Nu-i spuse tânărului ce avea de gând să facă, deoarece nici el nu ştia. Ştia numai că voia să viziteze din nou catedrala şi să privească cu alţi ochi locul unde murise Becket. Dacă Buckland şi Deptford declanşaseră în Gray retrăirea unor amintiri, poate că i se va întâmpla şi lui la fel la Canterbury.

Ziua era noroasă şi rece când plecară, dar cerul se înseninâ spre mijlocul dimineţi. Deşi oraşul Canterbury îşi căpătase şi el, ca tot restul coastei sud-estice, porţia de bombardamente, catedrala scăpase până acum neatinsă. Se zvonea că Hitler cruţa astfel de locaşuri istorice pentru a se putea bucura el însuşi de ele când avea să devină stăpânul Angliei. Se mai spunea că piloţii germani foloseau turnurile înalte ale Catedralei drept repere de navigaţie pentru a-şi îndrepta raidurile mai departe, spre inima ţării. În jurul zidurilor erau stivuiţi saci plini cu nisip. Vitraliile cruţate de suflul bombelor explodate în apropiere fuseseră scoase şi înlocuite cu obloane din lemn.

Prin urmare era destul de întuneric înăuntru, fapt care îi făcu plăcere lui William. Acesta era un pelerinaj tainic şi spera din tot sufletul să nu fie recunoscut. Deşi purtau şi el şi Michael scurte groase din molton care ascundeau însemnele gradului de pe uniformele lor, tot se simţea expus privirilor curioase din cauza căştii pe care o ţinea sub braţul stâng. Bine că măcar frunzele de stejar de pe cozoroc erau ascunse în poziţia aceasta. Dacă nu s-ar fi aflat într-o biserică, şi-ar fi pus gluga pentru a se cufunda în anonimat.

Din fericire, puţinii vizitatori păreau a fi complet absorbiţi de frumuseţea catedralei sau cufundaţi în rugăciune şi nu cercetau chipurile celorlalţi. Totuşi, William îşi ţinu capul plecat în timp ce, împreună cu Michael, trecu repede prin naos şi urcă treptele mâncate de vreme. Ocoliră corul şi altarul, urcară Treptele Pelerinilor şi se opriră să privească mormântul Prinţului Negru, protejat de un grilaj întunecat din fier. Acest Edward fusese unul dintre întemeietorii Ordinului Jartierei. În spatele mormântului său, în Capela Treimii, după altarul înalt, se afla locul unde fusese racla cu osemintele lui Becket.

Bineînţeles că racla dispăruse fără urmă. Henric al VIII-lea avusese grijă de asta. Pe plăcuţa aşezată pe un stativ în colţul capelei, un artist încercase să reconstituie imaginea raclei. Astăzi însă, numai o mică

diferenţă de nivel în mozaicul de sub picioarele lor marca locul unde fusese ea aşezată pe vremuri. William rămase sprijinit câtva timp pe mormântul lui Henric al IV-lea, nepotul Prinţului Negru. Însă nu află nimic nou stând aici şi holbându-se pur şi simplu la pardoseală. N-avea să obţină nici un răspuns în acest loc.

Oftând, se strecură afară din capelă şi coborî treptele, cufundat în gânduri. Putea să încerce în locul în care fusese martirizat Becket. Nu era nimeni acolo. Se opri lângă uşă – aceeaşi uşă prin care intraseră cavalerii din înceţoşata sa aducere aminte, apoi se îndreptă spre uşa capelei din partea estică a catedralei. Nici aici nu era nimeni. Cuvintele gravate în zid spuneau că acesta era locul unde Thomas Becket, arhiepiscop, sfânt şi martir, a murit în ziua de marţi 29 decembrie 1170.

Da, aici se întâmplase. Aruncând priviri furişe spre drumul pe care venise, se aplecă şi îşi puse ambele mâini pe pardoseală, sub inscripţie. Michael îl privi, nedumerit. Nici prinţul nu ştia de ce o face sau ce ar trebui să se întâmple; oricum, nu simţi nimic. Ştergându-şi distrat palmele, se ridică şi îi făcu semn lui Michael să se apropie.

– Ţi-a povestit Gray ceva despre ce am făcut săptămâna trecută? murmură, întorcând capul ca să privească spre galeria care ducea la criptă.

Michael clătină uluit din cap:

– Nu, domnule.

– Ei, bine, am făcut o incursiune înapoi în timp şi am dat de Becket. Cred că trebuie să mai aflu câte ceva. Mă duc în capelă şi aş dori să ai grijă să nu fiu tulburat.

Michael părea destul de puţin convins.

– Colonelul Graham ştie ce aveţi de gând, domnule?

– Nu. Dar nici nu mi-a interzis să fac ceva.

– Cu tot respectul, domnule, fireşte că nu v-ar fi spus să nu invocaţi demonii, dar este de bănuit că nu se aştepta să încercaţi aşa ceva. Nu aveţi destulă expe...

O pereche de tineri ieşi din criptă, privindu-se pierduţi în ochi. Fără să se oprească din vorbă, Michael începu o explicaţie şoptită despre trăsăturile paravanului gravat care separa capela de locul unde se aflau. William îi privi surprins iar inima îi fu cuprinsă de o durere amară şi de junghiul singurătăţii, căci tânăra semăna foarte bine cu Caroline Marie. Dar cei doi nici măcar nu-i observară, pe el şi pe Michael; trecură pe lângă ei şi ieşiră pe uşa catedralei.

Înainte de a relua firul conversaţiei cu Michael – conversaţie care, i se părea lui, avea toate şansele de a se transforma rapid într-o dispută – trei oameni în uniformă apărură din naos şi se opriră un timp la locul martirajului lui Becket, scoţând exclamaţii şoptite. În timp ce Michael continua să descrie arhitectura locului, aşezat în faţa lui William, pentru a-l feri de privirile celorlalţi, de undeva, din străfundurile capelei, un organist începu să execute arpegii care se transformară curând în Toccata şi Fuga în re minor a lui Bach. La primele măsuri, William se simţi

cutremurat de emoţii pe care le crezuse îngropate. Muzica îi amintea de fata care semăna cu Caroline Marie şi părea să accentueze avertismentul lui Michael. Când ofiţerii plecară, se întoarse din nou spre tânărul său însoţitor, mai trist, dar cu atât mai hotărât.

– Michael, este perfect adevărat că nu am experienţă, dar trebuie s-o fac. Dacă mi se întâmplă ceva, contez pe ajutorul tău. Gray are încredere în tine. Şi eu am.

– Totuşi nu vă sfătuiesc să încercaţi aşa ceva, domnule.

– Foarte bine. Te-am ascultat până la sfârşit. Acum fi bun şi fă ce te-am rugat. Este un ordin, Michael.

Înainte ca Michael să-i poată răspunde, William se răsuci pe călcâie şi intră în capelă. Regretă faptul că trebuise să fie atât de aspru, însă Michael nu-i lăsase altă soluţie – chiar dacă ştia că tânărul era animat de cele mai bune intenţii şi că probabil avea dreptate. Însă, atunci când se aşeză în ultima stranăă din dreapta, cât mai aproape de locul unde se presupunea că fusese ucis Becket, observă că Michael se oprise în pragul uşii, sprijinindu-se neglijent de perete, de parcă ar fi contemplat frumuseţea capelei.

Cu un uşor surâs, William îşi ridică gluga şi-şi sprijini capul de spătarul scaunului, ţinându-şi mâinile strânse în poală. Cu ceva noroc, chiar dacă l-ar fi observat cineva, l-ar fi crezut cufundat în meditaţie. Spera doar să nu se iveacă ceva neaşteptat, dintr-o altă viaţă. Dacă şi el avusese mai multe vieţi, ca şi Gray, ar fi fost bine să se ocupe de ele pe rând. Cunoscând acum mai multe lucruri despre Becket şi despre tragicul său sfârşit, credea că va putea ajunge fără vreun ajutor la această viaţă.

Închise ochii şi încercă să se relaxeze câteva clipe, reglându-şi respiraţia, aşa cum îl învăţase Gray. Înspiră adânc şi dădu încet drumul aerului, închipuindu-şi că mâna lui Gray îi atinge fruntea. Senzaţia, cunoscută acum, de detaşare, pe care învăţase s-o asocieze cu transa, se instală cu uşurinţă, de parcă însuşi Gray ar fi fost acolo ca să-l supravegheze. Acest lucru îi dădu încredere.

Atunci se cufundă mai adânc, concentrându-se asupra esenţei fiinţei lui Becket, care încă mai era impregnată în zidurile catedralei – esenţa *lui însuşi*, cu care ar fi putut face vreo legătură, dacă el fusese, într-adevăr, Becket. Se îmboldi să meargă şi mai departe în trecut, şi simţi neliniştea – pe jumătate presimţire emoţionată, pe jumătate senzaţie de înec –, pe care Gray o descrisese odată, când încercase să-i explice ce anume simţea *el* când aluneca într-o transă şi mai adâncă.

Atunci, în pragul vertijului, William se trezi în celelalte amintiri – mai adânc, fiind totuşi suficient de conştient pentru a-şi da seama că o parte din el rămăsese împreună cu trupul său într-o catedrală destul de diferită de cea pe care o cunoscuse Thomas Becket.

În această amintire, stătea sprijinit cu spatele de o coloană, nu departe de locul unde era aşezat celălalt trup al său. Lângă el era un călugăr tânăr

cu o cruce mare în mâini, însă Becket nu avea ochi decât pentru cei trei cavaleri care urcau încet treptele din criptă, în timp ce al patrulea, o umbră nedesluşită, îi tăia retragerea spre naos, unde se aflau oamenii lui.

Proştii! Nu-şi dădeau oare seama că nu avea intenţia să fugă? Henric îi dăduse sărutarea împăcării şi el primise mantia cea sacră. De multă vreme, rege şi arhiepiscop alcătuiau un întreg în ritualul sacrificiului. FitzUrse ştia asta, chiar dacă ceilalţi n-o ştiau. FitzUrse îi fusese vasal şi mersese pe urmele sale. FitzUrse va avea, cu siguranţă, grijă să nu-l facă să sufere mai mult decât era necesar.

Moartea lui va fi benefică şi va îndeplini toate cerinţele. Va fi un martir în ochii creştinătăţii şi o întrupare a zeităţii în tradiţia străveche. Moartea lui va aprinde o torţă călăuzitoare în lumea creştină, iar sângele vărsat va face pamântul să rodească. Jucase şi înainte acest rol, însă niciodată în intreaga lui complexitate, de două ori binecuvântat, căci servea unui scop dublu. Nici nu se putea gândi să fugă din calea destinului...

– Nu încerca să scapi, arhiepiscope, strigă FitzUrse. De data aceasta, William ştia că vorbele erau rostite în franceza normandă – propria lui limbă, limba pe care o vorbise încă de la naştere. Ridici blestemul pe care l-ai aruncat asupra oamenilor regelui sau nu?

Becket clătină din cap iar William clătină din cap o dată cu el. Deşi partea care era William nu înţelegea prea bine ce avea să se petreacă, Becket înţelegea. Totul făcea parte din schema dansului sacru.

– Nu pot, din cauza îndatoririlor mele, sună răspunsul lui Becket, ale cărui conotaţii erau mult mai întinse.

Unul dintre cavalerii ceilalţi făcu un pas înainte, fluturând sabia:

– Nu ne provoca, Thomas al Londrei. Încăpăţânarea ta ne obligă să luăm măsuri drastice.

– Iată-mă, preot al lui Dumnezeu, murmură Becket/William arătându-şi mâinile goale. Făceţi-vă datoria. Nu voi ceda.

Se întoarse cu spatele la ei, ştiind ce va urma. Mănuşi de fier îl apucară de palium, de veşminte, întorcându-l. Un fulger scurt de mânie îl cuprinse la această îndrăzneală a celor doi. Îl alesese pe FitzUrse.

– Nu! protestă el. Reginald, tu eşti omul meu!

Ceea ce văzu în ochii lui FitzUrse – în ochii lui Gray! – i se păru a fi o clipă de şovăire. Ceilalţi atribuiră alt sens cuvintelor sale şi ezitară. Iar el reuşi să se apropie de FitzUrse. Omul ăsta nu era în stare să înţeleagă că îmbrăţişarea morţii era binevenită pentru o astfel de cauză?

– FitzUrse, codoşule! Eu sunt seniorul tău! Aminteşte-ţi care-ţi este datoria! strigă, implorându-l în acelaşi timp din priviri pe FitzUrse să lovească şi să isprăvească odată. Curajul şi hotărârea lui nu puteau dura la nesfârşit.

Urletul răguşit al cavalerului răsună în catedrală când îl smuci pe Becket, făcând să-i cadă mitra de pe cap.

– Luaţi-l! În numele regelui, loviţi!

Nu-i mai văzu ochii – ci numai sabia lui Gray coborând asupra sa. În acea ultimă clipă, reuşi să ridice o mână pentru a-şi acoperi privirea, astfel încât reflexele sale educate în războaie să nu-l trădeze, făcându-l să se împotrivească destinului. Prima lovitură îl ameţi şi nu simţi durerea; a doua urmă imediat; când se prăbuşi în genunchi era aproape mort. Nici Becket, nici William nu mai simţiră celelalte lovituri.

O senzaţie stranie de împlinire se ridică o clipă la suprafaţa conştiinţei sale şi apoi dispăru, când păli amintirea lui Becket. Cu toate acestea, William simţi un val uriaş de ameţeală când fu catapultat înapoi în conştiinţa prezentului. Respiraţia îi flutura ca un steag zdrenţuit. Când deschise ochii, îl descoperi pe Michael aşezat alături. Probabil că starea sa era evidentă, căci imediat Michael îl obligă să-şi pună capul pe genunchi, îi dădu jos gluga şi începu să-i maseze ceafa cu ambele mâini.

– Ţineţi capul aplecat câteva clipe, domnule, dacă nu vreţi să aflaţi ce înseamnă cea mai îngrozitoare dintre toate migrenele posibile, murmură Michael. V-aţi întors prea repede, atâta tot. Aşa ceva se poate întâmpla şi celor mai experimentaţi dintre noi. Respiraţi adânc de câteva ori şi încercaţi să vă reconectaţi la realitate.

William îl ascultă şi se supuse recunoscător instrucţiunilor lui Michael. Ameţeala i se risipi după câteva minute. Cel puţin nu se simţea tot atât de rău ca în seara petrecută în apartamentul lui Gray. Se ridică prudent, fără să simtă nici un semn al unei posibile migrene. Cu un semn opri avalanşa întrebărilor lui Michael. Se simţea bine, însă avea nevoie de timp ca să-şi pună ordine în gânduri şi să mediteze asupra experienţei pe care tocmai o trăise.

De-abia acum îşi dădea seama că era vorba de un sacrificiu şi nu de o crimă. Crimă trebuia să pară în ochii lumii, dar nu era adevărat. Toate motivaţiile politice ale asasinării lui Becket nu fuseseră decât pretextul pentru altceva mult mai complicat.

Era extrem de clară şi resemnarea aproape bucuroasă a lui Becket în faţa sorţii sale de martir al creştinătăţii, ucis tocmai pentru a demonstra că unele din prerogativele funcţiei sale de arhiepiscop nu puteau fi abandonate în faţa nici unui rege pământean, indiferent cât de strânsă fusese relaţia dintre cei doi.

Din acest punct de vedere, controversa cu Henric fusese de aşteptat şi durase vreme îndelungată.

Mai puţin limpede era caracterul dublu al crimei, aspecte ale acestuia interferând în mod straniu cu ceea ce William credea că a înţeles. O parte a cărei importanţă reuşise să o sesizeze era sărutul ceremonial al împăcării, pe care îl schimbaseră în taină cei doi. Amândoi conferiseră acestui gest un sens mistic, pe care însă William nu-l cunoştea. Semnificaţia sărutului i se părea şi mai neclară pentru că înţelesese, din studierea izvoarelor istorice, că refuzul regelui de a acorda acest sărut constituise unul din principalele motive ale discordiei care dusese, în final, la uciderea lui Becket. Acum se

părea că, acceptând în secret sărutul, Becket acceptase în locul lui Henric şi asumarea unui anume rol în ritualul sacrificiului, pe lângă rolul întâmplător aproape de martir. Totul era foarte vag, însă prin toată povestea se desluşea ideea conform căreia, în acest context, regele şi arhiepiscopul se puteau substitui unul altuia.

– Michael, există sau a existat vreodată în religia ta ceva legat de sacrificiul omenesc? şopti aproape imperceptibil William, nesigur dacă voia sau nu să obţină vreun răspuns. A fost cumva Thomas Becket implicat în tradiţia cea veche?

Michael înmărmuri, apoi se ridică şi arătă cu capul spre uşă:

– Cred că ar fi mai bine dacă am discuta aceste probleme în maşină, domnule.

Discuţia purtată pe drumul de întoarcere la Londra a fost prudentă la început, căci Michael nu ştia cât anume i se spusese prinţului despre credinţele străvechi. Însă, curând, în faţa uşurinţei evidente cu care William folosea terminologia specifică, tânărul agent începu să vorbească deschis despre ideea regelui sacru care era căsătorit cu patria şi al cărui sânge trebuia vărsat periodic, pentru a asigura fertilitatea şi prosperitatea.

– Nu mă pricep prea bine, Gray este expertul, dar ştiu că era vorba de un ciclu de şapte ani, spuse Michael, accelerând când părăsiră suburbiile din Faversham. Atâta vreme cât regele era puternic şi sănătos, erau ucişi în acest ritual înlocuitori ai regelui, deşi de obicei se încerca să se dea o altă înfăţişare acestei fapte. În general, înlocuitorii erau ridicaţi la rang regesc sau primeau un titlu echivalent – arhiepiscop, în cazul lui Becket – şi o vreme chiar aveau puterile unui rege.

– Aşa cum s-a întâmplat cu Becket, care a fost cancelar înainte de a deveni arhiepiscop? întrebă William.

– Chiar aşa, domnule. După o perioadă de săptămâni, luni, poate ani de putere, înlocuitorii păreau în cele din urmă a cădea în dizgraţie şi erau acuzaţi de o crimă majoră, fiind în majoritatea cazurilor nevinovaţi. Trădarea era îndeobşte o acuzaţie convenabilă, căci pedepsirea ei implica vărsare de sânge – decapitare, spânzurare, moarte prin înec sau sfârtecare în bucăţi.

William se strâmbă, frecându-şi ceafa. În ciuda tuturor eforturilor lui Michael, începea să-l doară capul.

– Să ne întoarcem la Becket, spuse. A existat vreo legătură de acest fel între el şi Henric, astfel încât să poată fi ucis în locul regelui?

Înăbuşindu-şi un căscat, Michael dădu afirmativ din cap:

– În scopul sacrificiului de care vorbim, cred că regele putea fi înlocuit de arhiepiscopul de Canterbury. Această legătură merge şi mai adânc în trecut, în vremea când regele era, în acelaşi timp, şi preot.

– A, da, Gray mi-a explicat că există reminiscenţe ale acestei tradiţii în ceremonia de încoronare.

– Întocmai, domnule. Știu că unele dintre elemente se apropie chiar de o hirotonisire în toată regula. În orice caz, noi credem că Becket a fost victima care l-a înlocuit pe rege. Surâse: Se mai spune că și William Rufus a încercat să-l convingă pe Sfântul Anselm să facă pentru el același lucru atunci când l-a păcălit și l-a făcut arhiepiscop de Canterbury. Numai că Anselm nici nu a vrut să audă de așa ceva. Poate că acesta este motivul pentru care Rufus, și nu arhiepiscopul, a sfârșit în New Forest cu o săgeată în piept. Deși se spune că ar fi știut de la bun început că a fost ales și-și cunoștea datoria pe care trebuia s-o îndeplinească atunci când venea să moară. Întotdeauna e de preferat o victimă care să consimtă să-și joace rolul până la capăt.

– Ca Becket, murmură William. Ai putea crede chiar că-și dorea moartea.

Michael ridică din umeri:

– N-aș spune asta, domnule, dar probabil că-și cunoștea datoria și a acceptat-o așa cum a făcut și Rufus. În acest sens, Iisus îndeplinește toate condițiile. Vă aduceți aminte că nici lui nu-i surâdea prea tare ideea morții, deși a făcut până la capăt ceea ce trebuia să facă.

– Îndepărtează de la mine această cupă... murmură William. Așa este. Însă mi-e greu să mi-l închipui în acest context. Altcineva?

– Hmmm, cardinalul Wolsey, cred – și sunt destul de sigur că mai sunt câteva exemple din istoria anglo-saxonă, însă nu-mi amintesc vreun...

Se întrerupse pentru a căsca din nou, clătinând din cap ca pentru a-și cere scuze, iar William căscă și el. Simțindu-se din ce în ce mai amețit, prințul observă cât de înăbușitoare devenise atmosfera din mașină. Încercă să deschidă geamul, când observă că Michael se gârbovise peste volan, nemaiputându-se opri din căscat. Maneta geamului era înțepenită. Când deschise gura să-i comunice acest fapt lui Michael, văzu cum mai tânărul său tovarăș se încruntase și încerca la rândul său să deschidă geamul din dreptul lui. Fără succes.

– Ce?

– Nici... eu... nu pot să-l deschid! bâigui William, apucând cu mâini tremurânde volanul de care Michael uitase, în încercarea sa disperată de a deschide fereastra.

Dar Michael apăsase deja cu putere pedala frânei. Mașina derapă cu un scrâșnet fioros, trecu linia din mijlocul șoselei și ajunse în partea cealaltă. Tânărul bâjbâi disperat după cheile aflate în contact și opri motorul.

– Trebuie să ieșim! gâfâi Michael, încercând în zadar să deschidă portiera și fereastra din partea sa.

William încercă și el să-și deschidă ușa, dar n-avu mai mult succes. Ochii i se încețoșau, lucrurile din jur își pierdeau contururile. Lovi de mai multe ori cu umărul în portieră, simțindu-și în tot acest timp capul

parcă umplut cu bumbac. Imposibil să gândească; un ciocan îi lovea neîndupleeat tâmplele. I se părea că se zbate într-un borcan cu miere cleioasă. Se întoarse încet şi îl văzu pe Michael lovind fereastra cu patul pistolului şi reuşind să spargă sticla de-abia la a patra sau a cincea încercare disperată. Respirând sacadat, Michael îşi împinse braţul şi umărul printre cioburile încă prinse în cadru şi reuşi să deschidă portiera pe dinafară, aproape prăbuşindu-se când aceasta cedă. Îl apucă pe William de reverele hainei şi îl trase afară, pe iarbă. Câteva minute amândoi zăcură nemişcaţi, umplându-şi plămânii cu aer. Apoi, William întoarse capul şi îşi privi salvatorul.

– Domnule Jordan, în general, compania dumneavoastră mi se pare extrem de interesantă, spuse cu umbra unui rânjet pe buze. Desigur că nu discuţia noastră ne-a provocat somnul.

Chicotitul de răspuns al lui Michael avu o nuanţă uşor isterică; apoi, tânărul scutură capul şi se ridică, luând o înfăţişare gravă.

– Nu, domnule, nici eu nu cred asta. Aţi păţit ceva?

Strâmbându-se, William se rostogoli şi, ajutat de Michael, încercă să se ridice în capul oaselor, prinzându-şi fruntea în mâini, când zvâcnirea dureroasă se făcu din nou simţită în spatele ochilor.

– Drace! Migrena cu care m-ai ameninţat tocmai şi-a făcut apariţia. Ce s-a întâmplat?

– Cred că o scurgere de monoxid de carbon, mormăi Michael.

Se târî în patru labe până la maşină.

– Ţeava de eşapament pare a nu fi păţit nimic, dar asta ce mai e?

William îşi forţă trupul îndurerat să se întoarcă, încercând să-şi coordoneze respiraţia şi să reziste durerii copleşitoare care-i strângea ca într-o menghină tâmplele. Michael deschise portiera din spate, apoi se aplecă să privească mai bine sub banchetă. După câteva clipe se aşeză şi se întinse după arma azvârlită în iarbă, în timp ce clătina din cap cu uimire.

– Ticăloşii au făcut-o când noi eram... îmi cer scuze, domnule, însă nu a fost un accident! Uitaţi-vă la asta... spuse el pe un ton care-l făcu pe William să-şi adune puterile şi să se apropie de maşină, ca să privească lucrul pe care i-l arăta Michael: un furtun negru din cauciuc, cu un capăt ataşat la ţeava de eşapament iar celălalt în interiorul maşinii, sub bancheta din spate.

Capitolul 20

DAIMLERUL care staţiona în mijlocul drumului atrase atenţia multor curioşi în următorul sfert de oră. Câteva maşini se opriră, iar şoferii se oferiră să-i ajute, însă Michael refuză, pe un ton politicos dar ferm. Se apucă, împreună cu prinţul, să aducă maşina în stare de funcţionare. Dacă acţiunea de sabotaj fusese executată în Canterbury – ceea ce era aproape sigur – însemna că fuseseră urmăriţi acolo încă de la Londra, căci nimeni nu le cunoştea destinaţia. Poate că fuseseră supravegheaţi de mai mult timp – poate că încă mai erau. Criminalii puteau încerca din nou.

– Vă mulţumesc, însă nu este nevoie, spuse Michael când un alt bun samaritean trase pe marginea drumului, lângă ei.

– Vă rog doar să aveţi amabilitatea să ne trimiteţi primul poliţist pe care îl veţi întâlni... Da, mulţumesc.

În timp ce maşina se îndepărta, William privi peste umărul lui Michael, care încerca să astupe orificiul din podeaua maşinii.

– Pun prinsoare că a fost o răzbunare pentru Wells, murmură el deprimat. Şi Gray se temea că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Michael isprăvi de astupat orificiul şi aruncă furtunul sub bancheta din faţă.

– Cred că aveţi dreptate, domnule. Pe de altă parte, suntem în plin război. Poate vreun nazist s-a gândit să dea o lovitură Angliei, omorând un membru al familiei regale. Şi există tot timpul câte un maniac care se simte obligat să ucidă pe cineva cu titlu regal.

Orice alte speculaţii încetară când alături de ei se opri o maşină neagră de poliţie din care coborâră doi agenţi. O a doua maşină se apropia. Când ofiţerii îl recunoscură pe William, încercarea de sabotaj

căpătă pe loc caracterul unei investigaţii oficiale. Geamul spart vorbea de la sine, aşa cum nu mai aveau nevoie de explicaţii nici portierele forţate şi nici starea prinţului şi a tovarăşului său. La fel şi furtunul şi orificiul astupat. Agenţii îşi cunoşteau datoria faţă de familia regală, chiar dacă ambele victime spuneau că n-au păţit nimic. Alte întăriri sosiră înainte ca William să explice că nu este nevoie.

Trecură câteva ore până să se stingă zarva pricinuită de incident. Prinţul şi Michael fură expediaţi la cel mai apropiat spital pentru a li se face un examen medical, iar Scotland Yardul întocmi un raport şi păstră maşina pentru o investigaţie mai amănunţită. În ciuda protestelor lui William, un ofiţer al Palatului fu de asemenea înştiinţat în legătură cu incidentul. Dacă regele şi regina s-ar fi aflat la Londra, s-ar fi luat măsuri mult mai severe.

Aşa stând lucrurile, William trebui să-i ameninţe cu declanşarea unui scandal, ca să-i împiedice să-l reţină pe el şi pe Michael peste noapte la spital. Refuză, mai puţin nervos, însă cu aceeaşi fermitate, şi o ofertă din partea Scotland Yardului de a le asigura protecţia 24 de ore din 24. În schimb, petrecură o jumătate de oră spălându-şi plămânii cu oxigen, împărţind asigurări personalului medical că vor apela la serviciile doctorului Palatului când vor ajunge la Londra; apoi, îi îngăduiră inspectorului şef să-i ducă la Palat cu maşina, din moment ce tot nu aveau alt mijloc de transport. Medicul casei regale îi aştepta deja în apartamentul lui William. După ce i-a sfătuit să se odihnească şi să încerce să se relaxeze în următoarele câteva zile – sfat la auzul căruia amândoi au izbucnit în râs – doctorul i-a declarat în afara oricărui pericol şi s-a retras. Era aproape ora patru când au început să-l caute pe Graham.

Însă Graham nu putea fi găsit imediat. Încercase la rândul lui să ia legătura cu William în cursul zilei, fără a reuşi însă. Trenul cu care călătorise împreună cu Selwyn, cu o zi în urmă, de la Humberside spre sud, fusese aglomerat şi se deplasase ca melcul; îşi petrecuseră timpul înghesuiţi pe coridor. Când se urcară în maşina condusă de Denton, care îi aştepta la Gara Victoria, trecuse de miezul nopţii şi era prea târziu să mai sune la palat. De altfel, Graham era mult prea epuizat ca să se confrunte cu inevitabilele întrebări ale lui William. În timp ce Denton îl conducea pe Selwyn la Oakwood, Graham îşi irosi câteva ore la birou şi încercă să afle ce se întâmplase în lipsa lui, însă, fiind mult prea obosit, renunţă şi plecă acasă să se odihnească.

Nu adormi însă imediat. Când îl cuprinse, în cele din urmă, somnul, visă variaţii ale aceloraşi imagini de coşmar care îl neliniştiseră toată săptămâna trecută. Cel mai bine îşi amintea visul în care el şi William călăreau veseli prin parcul castelului Windsor – numai că, dintr-o dată, hainele lor nu mai erau moderne, iar Graham ducea un arc. Brusc, încordă arcul şi trimise o săgeată chiar în pieptul lui William.

Se trezi fără aer, privindu-şi mâinile în căutarea urmelor de sânge, aşa cum făcuse în atâtea nopţi din trecut, dar, desigur, mâinile lui erau curate. Când, în sfârşit, reuşi să adoarmă din nou, nu mai visă nimic.

În ciuda instrucţiunilor primite, Denton îl lăsă să doarmă mai mult în dimineaţa zilei de Lammas – instrucţiunile contelui Selwyn le anulaseră pe cele date de Graham. Prin urmare, când Graham ajunse la birou, la ora 11 – într-o dispoziţie mizerabilă, deşi ştia că avusese nevoie de odihnă – William plecase deja. „Nu, nu are nici o întrevedere oficială", îl informă secretarul prinţului, şi „da, este însoţit de căpitanul Jordan".

Cum nu-i mai văzuse de mult timp, Graham nu le putea ghici intenţiile, aşa că şi-l scoase din minte pe William şi ziua de Lammas, în timp ce încerca să studieze rapoartele îngrămădite pe birou în timpul absenţei sale. Cu toate zilele de singurătate şi de sondare a sufletului cu ajutorul lui Selwyn, încă nu reuşise să ajungă la vreo hotărâre în legătură cu evenimentele din noaptea care urma, deşi purta în buzunarul de la piept talismanul lui Dieter.

Putuse se afle ştiri despre desfăşurarea războiului din informaţiile ajunse pe vasul lui Selwyn. Flota de distrugătoare de la Dover pierduse în ultimele cinci zile trei nave, împreună cu opt vase comerciale, şi fusese în cele din urmă deplasată la Portsmouth pentru o mai mare siguranţă. Bombardierele germane efectuaseră câteva raiduri răzleţe asupra întregului sud şi pătrunseseră destul de mult înspre inima ţării, de parcă încercau să urmărească o anumită schemă – deşi, până acum, evitaseră cu scrupulozitate Londra. În plus, vremea bună din timpul nopţii le permisese germanilor să facă incursiuni pentru amplasarea minelor de-a lungul coastei estice, de la Dover la Tyneside, punând şi mai mult în pericol navele. Prognozele meteorologice prevedeau acelaşi lucru şi în continuare, ceea ce era o veste bună pentru Richard şi Geoffrey, care aveau zbor de noapte, dar era o veste bună şi pentru germani. Cu o zi în urmă, Luftwaffe pierduse cinci avioane, iar englezii trei – un scor foarte prost. Chiar când Graham citea rapoartele, sosi un altul înştiinţându-l despre atacarea unui alt convoi lângă Dover şi despre pierderea altor avioane.

Ziua continuă în aceeaşi notă sumbră, iar picătura care umplu paharul o constitui decodificarea unui mesaj pe care Grumbaugh i-l înmână chiar când se pregătea să plece la Oakwood. Era vorba de ultima directivă a lui Hitler pentru invazia planificată şi sosise doar cu câteva minute în urmă. În mod indirect, evidenţia motivul ascuns în spatele actualei desfăşurări a evenimentelor.

Forţele Aeriene Germane vor folosi toate mijloacele disponibile pentru distrugerea completă a Forţelor Aeriene Britanice cât de curând posibil. Atacurile vor fi îndreptate în primul rând asupra aparatelor de zbor, a aerodromurilor şi instalaţiilor de aprovizionare a aviaţiei britanice şi, apoi, asupra industriei aeronautice, inclusiv asupra fabricilor care produc echipamente de luptă antiaeriană.

Mesajul continua, însă Graham nu avu puterea să-l citească pe loc. Prins în dubla dilemă de a încerca să oprească invazia şi de a-l proteja pe William şi neştiind dacă a-l refuza pe Dieter ar fi însemnat un lucru bun sau rău, îndesă copia mesajului în buzunar şi ieşi cu paşi mari din birou. Tensiunea îi strânse stomacul în chingi de oţel pe tot drumul spre Oakwood.

– Asta mă face să fiu sigur că acţiunea noastră de azi trebuie să reuşească, le spuse pe un ton sumbru lui Alix şi generalului, în timp ce Selwyn citea mesajul.

– Însă *nu* va reuşi dacă nu iau hotărârea cea bună. Mă frământ de câteva zile, întrebaţi-l pe David. Şi orice aş gândi, îmi vine în minte întrebarea: spune oare Dieter adevărul?

– La ce variante te gândeşti? îl întrebă generalul. David ne-a pus la curent cu propunerea lui Dieter. Ce alegere putem face?

Graham oftă şi-şi puse palmele pe masă, studiindu-le. Repetase în minte de atâtea ori în ultimele zile feluritele combinaţii, încât nici nu mai avea nevoie să-şi aleagă cuvintele.

– Unu: dacă Dieter minte când spune că vrea să lucreze cu noi iar noi îl credem, avem toate şansele ca atunci când îmi voi da seama de adevăr să fie prea târziu să ne putem retrage. Dacă mă prind în joc, este *probabil* să-l împiedic să ajungă imediat la voi – fapt care v-ar da cel puţin timp să vă pregătiţi – şi s-ar putea chiar să reuşesc să redirecţionez împotriva lui o parte din atac, dar s-ar putea să nu supravieţuiesc. Aş putea accepta şi asta dacă aş şti că, astfel, voi şi William aţi fi în siguranţă; însă, dacă mor eu, Dieter şi Sturm îşi vor regrupa forţele şi vă vor ataca. Nici măcar nu pot încerca să ghicesc care este forţa lor combinată.

– Mda, nu pot spune că-mi convine varianta aceasta, murmură Alix. Şi dacă *nu-l* credem?

– Doi: dacă minte şi noi nu-l credem, atunci nu se pune problema să cădem în cursă – însă el şi Sturm pot lansa un atac direct la adresa noastră sau asupra lui William, ceea ce, sincer să fiu, mă îngrozeşte şi mai tare. Dieter a făcut aluzie la nişte planuri ale lui Sturm în legătură cu William, dar ori n-a ştiut, ori n-a vrut să spună ce reprezintă aceste planuri. În orice caz, mă tem că trebuie să ne gândim că s-ar putea să fim confruntaţi cu un atac, indiferent dacă Dieter minte sau nu.

– Dar dacă spune adevărul? întrebă generalul.

– Trei: dacă spune *adevărul* şi încercăm să-l ajutăm, intrăm în luptă directă cu un maestru al magiei negre, care este mult mai îndepărtat faţă de grupul nostru decât este Dieter însuşi – poate e chiar mai puternic decât Hitler. Căci se presupune că Sturm este protectorul lui Hitler. Dar măcar am şti în ce ne băgăm; n-am fi luaţi prin surprindere. Dacă pierdem, ar fi o înfrângere cinstită, iar dacă învingem, William ar fi în afara pericolului; şi, ce-i mai important, Marele Sabat din noaptea asta ar avea toate şansele de reuşită.

Îşi sprijini scaunul pe picioarele din spate şi privi lung tavanul.

– Varianta a patra are cam acelaşi rezultat ca în cazul în care ar minţi. Dacă spune adevărul şi noi *nu*-l ajutăm, s-ar putea să nu fie în stare să-l oprească singur pe Sturm şi noi vom fi nevoiţi să facem faţă atacului acestuia. Din nou, William ar fi în pericol. Nu-mi place nici una din variantele astea, dar altele nu mai există.

– Cum rămâne cu William? îl întrebă Alix după o clipă de tăcere. David spune că nici măcar nu l-ai pus la curent cu ce se petrece.

Graham clătină din cap:

– N-avea nici un rost să-i spun ceva înainte să plec. Chiar dacă nu ne imaginam că situaţia se va înrăutăţi atât de mult. Acum, că ştim... Nu-mi dau seama dacă va fi sau nu în stare să-i facă faţă, Alix. Sunt convins că nu pot fi nepărtinitor în ceea ce-l priveşte. Ăsta e unul din motivele pentru care am rămas pe mare cu David. Am avut nevoie de un răgaz în care să pot analiza toate faţetele problemei, fără să mă îngrijorez că-i pot intra în cap tot felul de idei ciudate. Le-ai spus despre amintirea lui cu Becket, David?

– Da.

– Ei, este vorba de ceva mai mult, spuse, trântindu-şi scaunul pe cele patru picioare. Alix, mi-e groază că, indiferent ce voi face, îl voi ucide! Visez asta! Sunt FitzUrse şi el e Becket – sau sunt eu *însumi*, ceea ce este cu mult mai rău. Când mă trezesc trebuie să-mi studiez mâinile ca să mă asigur că nu sunt mânjite de sângele lui!

– Nu-ţi lăsa temerile să te domine, răspunse cu asprime Alix. Trăieşti prea mult în trecut. Tocmai pentru că te temi, nu eşti ucigaşul lui în viaţa *aceasta*.

– Tu nu ai fost obligată să trăieşti cu coşmarurile mele din ultima săptămână, Alix. Ce altă interpretare le poţi da? Vieţile lui Drake şi Hatton au fost o paralelă directă, iar cărţile – tu însăţi ai spus că Spânzuratul reprezintă sacrificiul. Din care alt motiv ne-am fi amintit amândoi de FitzUrse şi de Becket tocmai acum, dacă n-ar fi un semn pentru prezent? Şi să ştii că FitzUrse nu este singurul ucigaş a cărui viaţă am trăit-o. Am fost şi Walter Tyrrel şi un călugăr pe nume John. Oare cine a mai fost *el*?

– Nu sunt tocmai sigur dacă avem vreo dovadă că ar fi fost şi altcineva în afara lui însuşi, răspunse Ellis, cu fumul de la pipa din care trăgea calm împletindu-i-se cunună în jurul capului. Este pe deplin posibil – probabil, de fapt – că voi, tu şi William, pur şi simplu v-aţi proiectat fiecare propriile temeri pentru celălalt în diferitele incursiuni în trecut. Ştii că aşa se întâmplă, Gray. Chiar tu i-ai explicat asta când i-ai oferit un motiv pentru faptul că ucigaşul lui luase înfăţişarea ta. A fost o explicaţie perfect logică. Însă nu numai lui îi este teamă de necunoscut. Şi tu te-ai temut să-l implici prea mult în tradiţia noastră – era normal – iar teama ta a început să-ţi marcheze subconştientul. E foarte natural, dar asta nu trebuie să te împiedice să acţionezi.

– Crezi că n-am încercat şi eu să-mi spun toate astea? şopti Graham.

– Sunt singur că ai făcut-o, replică Ellis. Dar haide să analizăm în amănunt un exemplu pe care tu însuţi l-ai dat. Relaţia dintre Drake şi Hatton nu este o relaţie dintre ucigaş şi victimă – presupunând că această relaţie ar fi existat într-adevăr, în afara imaginaţiei lui William. I-ai povestit suficient de multe despre situaţia respectivă înainte de întoarcerea ta în timp şi el şi-a „amintit" că a fost Hatton. S-ar fi putut la fel de bine să fi citit mai mult despre evenimentul respectiv şi să nu-ţi fi spus. Căci dorea foarte mult să te ajute în vreun fel. Ţii minte cât de mişcat a fost după ce l-au aclamat la recepţie?

– Da, şi câţiva dintre cei de-acolo l-au considerat înlocuitorul regelui, accentuă Graham. Şi de aici până la a deveni înlocuitorul victimei nu mai este decât un pas.

– Aşa ar fi, dacă asta s-ar *intenţiona* spuse Ellis uşor, însă nu ştim.

Graham oftă din rărunchi şi încercă să se convingă de adevărul spuselor lui Ellis, preferând această explicaţie celei pe care el o găsise. Teroarea încă îi mai strângea sufletul în gheare de gheaţă.

– S-ar putea să ai dreptate, zise el după o clipă. Poate că *eu* am exagerat nepermis de mult. *Vreau* să te cred. Cu toate astea, ameninţarea lui Sturm este reală. Trebuie să recunoşti că *asta* nu e o născocire a imaginaţiei mele.

– Nu, nu este, spuse Alix, mişcându-se neliniştită în scaun. Apropo, unde este William acum?

În ciuda hotărârii de a nu împărtăşi şi celorlalţi frustrările sale, Graham îl privi supărat pe Selwyn.

– Asta-i o întrebare bună. Din cauză că cineva m-a lăsat să dorm prea mult azi-dimineaţă, când m-am trezit şi l-am sunat plecase deja cu fiul vostru. Îmi pare rău, Dayid, însă mi-am început ziua foarte prost.

– Nu cred că avem timp să ne aruncăm unul altuia tot felul de acuzaţii, Gray, spuse Alix pe un ton tăios, privindu-şi soţul pentru a-l împiedica să răspundă. Ştiau cât de importantă este această noapte, chiar şi fără complicaţia cu Dieter. Unde crezi că s-ar fi putut duce?

– N-am nici cea mai vagă idee.

– N-avea vreo întrunire oficială? întrebă generalul.

– Secretarul lui nu ştia de nici una.

– Trebuia să ajungă la Capela Ordinului Jartierei în seara asta, spuse Selwyn. Poate că Michael l-a dus acolo – deşi Michael ar fi trebuit deja să fie aici, adăugă, uitându-se la ceas.

– Poate că Michael trebuie să stea cu el acolo, spuse Graham dus pe gânduri, sprijinindu-şi bărbia în mâini. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, acum că s-a întâmplat şi povestea cu Dieter, cu atât îmi displace mai mult ideea că William este singur în noaptea asta. Şi *sigur* că nu vreau să vină aici.

– Nu-mi prea pot închipui cum ar reuşi Michael să se afle în două locuri în acelaşi timp, zise Alix, şi oricum ne lipsesc oamenii. Nu crezi că William ar fi în siguranţă singur la Windsor?

Graham făcu un gest de „poate da, poate nu" iar generalul suflă un rotocol de fum albastru înspre tavan.

– Alix, mă gândesc că palatul este la fel de sigur ca orice alt loc. A fost folosit timp de şase secole de un ordin puternic, cum e cel al Jartierei, ceea ce înseamnă că trebuie să fi acumulat o anumită cantitate de energie de protecţie pentru membrii săi. Totuşi, trebuie să fiu de acord cu Gray şi să spun că m-aş simţi mai bine dacă aş şti că nu e singur.

Selwyn fusese chemat la telefon în timpul discuţiei, însă reapăru aproape imediat, având întipărită pe chip o expresie şocată.

– Ar trebui să vorbeşti tu, Gray, spuse pe un ton ciudat de încordat. Toţi sunt bine, Michael e la telefon. Cineva a încercat să-l ucidă pe prinţ în după-amiaza asta.

Graham nu-şi dădu seama cum a ajuns la telefon. De data asta, soarta hotărâse în locul lui. După ce-l ascultă pe William povestindu-i incidentul, îl ceru din nou pe Michael la telefon şi-i ordonă să se ducă la Windsor cu prinţul şi să rămână acolo. Nu fusese nevoie ca vreunul din ei să spună pe cine considera răspunzător pentru această întâmplare. Apoi Graham îl sună pe Denton, spunându-i să-i aresteze pe cei patru suspecţi Thulişti şi să le ia un interogatoriu.

De-abia când se reîntoarse în bibliotecă şi le relată celorlalţi cele întâmplate îşi dădu brusc seama că, deşi fusese clar vorba de o încercare a Thuliştilor de a-l omorî pe William, nu era neapărat nevoie să fi fost o răzbunare a morţii lui Wells. De altfel, comentariul generalului aduse în discuţie un alt motiv posibil:

– Ştiţi, mi se pare puţin ciudat ca William să fi ales exact această zi pentru a se duce la Canterbury, spuse Ellis ronţăind gânditor muştiucul pipei între dinţi. În afară de ceea ce înseamnă în sine, Canterbury este şi a fost vreme îndelungată un loc al sacrificiului. Sacrificiul creştin se perpetuează acolo zilnic, sub simbolul împărtăşaniei; şi, fără nici o legătură cu discuţia noastră anterioară despre paralele, ştim cu toţii foarte bine ce s-a petrecut acolo cu Thomas Becket, nu, Gray?

Graham, care încă nu-şi revenise din şocul convorbirii telefonice, simţi un sloi de groază în piept.

– Vrei să spui că William s-a dus acolo din cauza legăturii dintre Becket şi FitzUrse? întrebă el. Crezi că *ştie*?

– Hmmm, nu îndrăznesc încă să avansez ipoteze referitoare la *motivul* pentru care a făcut-o, răspunse Ellis. Oricum, *cuiva* i-a convenit de minune. În caz că aţi uitat, vă reamintesc că sărbătoarea de Lammas este una din cele patru zile tradiţionale de sacrificiu existente în multe culturi.

– Unde vrei să ajungi? mormăi Selwyn.

– Ei bine, avem o acţiune foarte importantă planificată pentru această noapte. Ştim că planuri asemănătoare au şi cei de peste Canal – iar ei cred că William ne sprijină. Ce-ar fi dacă incidentul de azi cu maşina nu ar fi fost căutuşi de puţin o răzbunare Thulistă a morţii lui Wells, ci o încercare de a aduce un sacrificiu care să le consfinţească succesul? Ştim că sacrificiul omenesc face parte din arsenalul lor – şi că nu le pasă dacă victima consimte sau nu.

Cu un geamăt, Graham îşi îngropă faţa în mâini, de-abia dându-şi seama de prezenţa lui Alix alături şi de braţul ei care îi cuprinsese umerii, încercând să-l liniştească. Dacă Ellis avea dreptate, nu-i mai rămânea decât un singur lucru de făcut; dar simpla recunoaştere a acestui fapt îl făcu să se simtă disperat.

– Teoria ta este înspăimântătoare se auzi vocea lui Selwyn. Vrei s-o dezvolţi?

– Nu, dar trebuie s-o fac. Dacă Thuliştii au crezut într-adevăr că este necesar un sacrificiu pentru a le asigura succesul împotriva noastră, ce victimă ar fi fost mai potrivită decât conducătorul opoziţiei? Totodată, ar fi reuşit să elimine presupusa lui forţă din grupul nostru.

– Sunt de acord cu ultima afirmaţie, îl susţinu Alix, însă de ce crezi că este vorba de un sacrificiu?

– În afară de coincidenţa cu ziua aleasă, şi metoda folosită conduce la aceeaşi concluzie.

– Otrăvirea cu monoxid de carbon? întrebă Selwyn, pe un ton neîncrezător.

– Nu, asfixiere. Este cea mai larg acceptată metodă de asasinat, după vărsarea de sânge şi arderea pe rug. Spânzurătoarea era forma folosită în mod obişnuit, dar ştim că victimele erau şi sufocate cu perne, sugrumate, înecate. Efectul este important din punctul de vedere al ritualului. Rezultatul final este acelaşi.

– Atunci, rezultatul final pe care îl vor obţine nu va fi cel scontat, spuse Graham ridicându-şi capul şi privindu-şi prietenii, pentru că nu William va fi cel sacrificat – ci eu. Şi asta se va întâmpla în condiţiile mele, pentru scopurile noastre – *nu ale lor*.

Îl priviră muţi, nici unul dintre ei nedorind să fie primul care să încerce să-l facă să se răzgândească. Graham se ridică şi oftă.

– Uitaţi ce zic eu. Evităm subiectul acesta de săptămâni întregi, cu toate că am vorbit la început despre posibilitatea unui sacrificiu. Paralela cu vieţile trecute nu are nici o legătură cu asta. Am acceptat această eventualitate când mi-ai încredinţat conducerea, David. Dar *nu* am acceptat posibilitatea ca William să mă înlocuiască în vreun fel.

– Nimeni nu spune că te înlocuieşte, obiectă Selwyn.

– Thuliştii spun asta. Şi mi se mai pare că această posibilitate sporeşte cu timpul – fie că ne gândim sau nu la ea – poate tocmai pentru că nu am luat în consideraţie în mod serios faptul că s-ar putea să fiu nevoit să fac acest pas. Ei bine, nu mai putem evita discuţia. E limpede

că s-a hotărât ca cineva să fie sacrificat – William, dacă ar fi după dorinţa Thuliştilor. Nu accept asta. Şi de data aceasta nu voi mai fi FitzUrse pe lângă Becket-ul pe care el îl întruchipează. Am fost ucigaş într-o altă viaţă, dar s-a întâmplat să fiu şi victimă şi aşa voi fi şi în această noapte, dacă este cazul ca acest rol să fie jucat.

Alix îl privi uluită:

– Crezi sincer că asta este singura posibilitate?

– Da. Voi lucra cu Dieter, Alix. Deja v-am spus ce şanse cred că am în privinţa asta, aşa că sunteţi liberi să lucraţi cu mine sau nu; alegerea vă aparţine. Dacă mint, intenţionez să mă arunc asupra lui cu toată forţa de care sunt în stare. Nu mă aştept să supravieţuiesc – dar şi el va muri. Dacă spune adevărul, s-ar putea ca unul dintre noi, sau chiar amândoi, să scăpăm. Dacă avem noroc, îl putem învinge chiar pe Sturm. În orice caz, este cea mai bună şansă pe care i-o pot oferi lui William – şi cea mai bună şansă pe care o are Marele Sabat să ajungă până la Hitler, ceea ce constituie scopul iniţial al acestei nopţi, în caz că aţi uitat.

Uimiţi şi readuşi la realitatea imediată de cuvintele lipsite de pasiune ale lui Graham, ceilalţi nu ridicară contraargumente. Pe de altă parte, nici nu se gândeau să-l lase să poarte lupta de unul singur. După ce au mai discutat amănuntele contactului pe care Graham urma să-l facă cu Dieter, i-au chemat pe cei trei membri mai tineri ai grupului şi Alix i-a pus la curent cu schimbarea planurilor, fără să insiste asupra pericolului deosebit care îl pândea pe Graham şi fără măcar să pomenească de faptul că William constituia motivul principal al acestui pericol.

Geoffrey şi Audrey primiră cu uşurinţă veştile. Richard însă păru să simtă că mai erau lucruri rămase nerostite. Când Alix sugeră că ar fi bine ca toţi să se retragă o oră înainte de cină, el rămase în urmă, împreună cu tatăl şi bunicul lui. Văzând expresia de pe chipul lui Richard, Ellis ieşi uşor din cameră închizând uşa masivă în urma lui.

– Nu-i aşa că nu ni s-a spus întreaga poveste? şopti Richard, căutând privirea tatălui său.

Graham oftă. Nu-şi dăduse seama că aceasta avea să fie cea mai dificilă sarcină.

– Nu este ceva ce-mi pot permite să discut, Richard, spuse el în cele din urmă. Dacă reuşim...

– Dar nu eşti sigur, nu? şopti Richard. Şi nu e vorba numai de tine.

Făcu o pauză.

– Prinţul e în pericol?

Graham îşi plecă fruntea, incapabil să-şi mintă fiul, aşa cum era incapabil să-l mintă pe William.

– Într-un pericol îngrozitor, reuşi să rostească. Şi o parte din vină îmi aparţine.

Când îşi ridică privirea, Richard se holba neîncrezător la el. Ochii căprui erau uluiţi. Buzele i se mişcară de câteva ori, de parcă ar fi vrut

să vorbească, dar renunţă. Apoi se apropie şi puse blând mâna pe braţul tatălui său:

– Lasă-mă să te ajut.

Până atunci Graham reuşise să se stăpânească, acum însă autocontrolul i se frânse. Cu un geamăt înăbuşit îşi cuprinse fiul într-o îmbrăţişare sălbatică, îngropându-şi faţa în uniforma lui albastră, în timp ce tot corpul i se cutremura din cauza suspinelor mute. La rândul său, Richard îl ţinu strâns, fără o vorbă. Mâinile lui încercau, stângace, să-l mângâie uşor, îi atingeau nesigure părul, aşa cum făcuse Graham atât de des cu ani în urmă, aşteptând ca emoţia să treacă de la sine.

– Am vorbit... serios, murmură Richard, cu o voce care părea că nu e în stare să depăşească nodul din gât, când Graham îşi redobândi prezenţa de spirit şi se retrase să-şi privească ameţit fiul.

– Vreau să te ajut. Ştiu că există lucruri pe care nu mi le poţi împărtăşi, dar vreau să fii sigur că voi fi alături de tine în orice împrejurare. Şi eu îl iubesc.

Tremurând încă, în ciuda sprijinului pe care i-l ofereau braţele lui Richard, Graham scoase un oftat lung şi se forţă să înghită şi să-şi vină în fire. Murmură, privindu-şi fiul în ochi:

– Mulţumesc.

Mai inspiră o dată, lung, şi simţi cum tensiunea începe să-l părăsească.

– Şi mulţumesc că ai rămas cu mine. Dacă... dacă păţesc ceva astăzi, promite-mi că-l vei sluji aşa cum am încercat eu s-o fac.

– Chiar dacă nu păţeşti nimic, domnule, murmură Richard, cu lacrimi în ochi, îţi promit.

– Fi binecuvântat, Richard, murmură Graham ferindu-şi privirea şi simţindu-se stingherit acum, când depăşise punctul culminant al stării emoţionale. Ar fi bine să încerci să dormi puţin. Ne aşteaptă o noapte lungă.

Fără tragere de inimă, Richard îl lăsă singur, întorcându-se să-l privească din uşă, gânditor, mândru şi reţinut. După câteva minute, Graham urcă în camera lui. Generalul îl aştepta, aşezat pe un scaun lângă pat.

– I-ai spus? întrebă Ellis.

– Nu, dar ştia. Nu detaliile, însă ştia.

Graham se aşeză epuizat pe pat şi începu să-şi scoată cizmele.

– E un copil extraordinar, Wesley. Cred că seamănă cu bunicul lui.

Ellis se apropie de el şi-l împinse uşor pe perne.

– Cred că mai degrabă seamănă cu tatăl lui, şopti, şi mai cred că ar trebui să încerci să dormi puţin.

– Nu pot. Trebuie să mă gândesc.

– Poţi – şi insist, dacă trebuie. Lasă-mă să te ajut, Gray. Relaxează-te şi lasă-te în mâinile mele.

Graham nu voia să doarmă, căci îi era teamă de visele pe care i le putea aduce iarăşi somnul, însă atingerea mâinii lui Ellis era insistentă şi oferta evadării mult prea ademenitoare ca să-i reziste. Cufundându-se

în pernele moi, se lăsă să alunece cu repeziciune într-un somn adânc, fără vise, din care se trezi înviorat, imediat după apusul soarelui. Îşi amintea vag că Ellis i-ar fi vorbit un timp, însă sensul celor spuse era neclar – probabil la sugestia lui Ellis; oricum, efectul se simţea, căci nu mai era sufocat de temeri pentru William sau pentru el însuşi, deşi mintea lui ştia că primejdia era cât se poate de reală.

Luară împreună o cină frugală, iar discuţia purtată se referi doar la amănunte ale războiului şi la presupuneri despre activitatea din acea noapte a celorlalte grupuri. O dată cu lăsarea întunericului şi cu apropierea orei stabilite, neliniştea creşcu.

Capitolul 21

Noaptea de Lammas, 1940

ORA STABILITĂ SE APROPIA. Nu numai grupul de la Oakwood se pregătea. Aparenţele exterioare, precum şi credinţele mărturisite ale participanţilor puteau fi diferite, dar scopul era pretutindeni acelaşi: invazia trebuia să fie împiedicată; Hitler trebuia oprit.

În Playmouth, bărbaţi şi femei, ai căror strămoşi dansaseră alături de Drake în hora sacră pentru a opri Armada, se adunară pe un promontoriu împădurit de lângă Devil's Point, căci vechiul loc de întâlnire era acum ocupat de tunuri şi santinele. Unii purtau coşuri de picnic şi pături, de parcă ar fi fost oameni obişnuiţi ieşiţi la o petrecere câmpenească, însă un bărbat ducea un *bodhran* irlandez, mare şi neted, asemănător cu toba – mai mare şi mai veche – de la Buckland Abbey. Câţiva cântau sau fredonau în şoaptă în timp ce se apropiau de promontoriul străvechi, salutându-se încetişor. Cocoţat pe o buturugă, un băiat cânta un firicel de melodie obsedantă dintr-un fluieraş...

Într-o mansardă din Yorkshire, un magician, distant şi solitar, păşi în interiorul unui cerc marcat cu cretă, îşi plecă fruntea într-un gest plin de respect, apoi îşi întinse braţele în semnul de salut al crucii cabalistice, chemând forţele luminii să-l protejeze şi să-l îndrume:

– *Aleh... Malkuth...Ve Geburah...Ve Gedulah...Le Olahm... Amin,* intonă în timp ce mâna sa făcea semnul străvechi.

Într-o poiană, mai sus de Chanctonbury Ring, în Sussex, vrăjitoare ale unui grup vechi, dinaintea primului Cuceritor, se strânseră în jurul unui trunchi de copac prăbuşit pentru a se adăposti de vânt, în timp ce preoteasa desena în jurul lor un cerc cu sabia, pe care apoi o împlântă în pământ cu un strigăt. Chiar atunci, vântul încetă să mai bată în locul în

care se aflau; urma să sufle din nou numai după ce ele aveau să-şi încheie lucrul, iar energia va fi fost strânsă şi expediată.

În Scoţia, într-un templu creştin gnostic, doisprezece preoţi anglo-catolici şi magistrul lor îşi încheiau pregătirile printr-o rugăciune, frământând între degete frânghiile împletite în şapte culori, al căror mister deţinea puteri înfricoşătoare.

Mult mai la sud, pe insula Anglesey, unde cu aproape două milenii în urmă preoţii druizi, bărbaţi şi femei, aruncaseră blesteme asupra invadatorilor romani, druizi contemporani, îmbrăcaţi în sutane albe, se strânseră în jurul unui cerc marcat de coloşi verticali din piatră. În fruntea lor, preotul zeului păgân ţinea ridicată sabia de ceremonie, proclamând consimţământul tuturor de a suferi, dacă este nevoie, pentru cauza adevărului. Când ieşiră din cerc şi se îndreptară spre poiana mistică, ocolind piatra din centru, ridicară deasupra capului ramuri de stejar şi vâsc, în timp ce bardul lor cânta:

– *Dă-ne, O, Doamne, pavăza ta; şi în pavăză dă-ne putere; şi în putere înţelegere; şi în înţelegere, cunoaştere, şi în cunoaştere, dreptate...*

Apa de ploaie era strânsă într-o scobitură din stâncă – apă sfântă din cauza originii sale. O preoteasă în mantie albă şi cu văl pe cap înmuie în ea un con de pin şi stropi fiecare participant care trecea pe lângă ea. Focul sfinţit mocnea într-o vatră, lângă apă, adăpostit de privirile profane din afara locului lor sacru de adunare.

În templele masonice, magiştri cu patrafire îi chemau pe fraţii lor să li se alăture în rugăciune şi meditaţie pentru o cauză demnă:

– *Fie ca acum Înţelepciunea Marelui Arhitect al Universului să se reverse asupra noastră şi să ne ajute să ducem la bun sfârşit...*

În Glastonbury – din vremuri imemoriale loc al misterelor Britaniei – o specialistă în ale magiei, pe nume Dion Fortune, se zăvorî în încăpere, aşa cum făcea în fiecare zi de la izbucnirea războiului, şi plecă pe Al Doilea Drum pentru a convoca gardieni străvechi; pe cei patru arhangheli care se ridicau din marea ce înconjura insulele britanice; ei păzeau ţărmurile, acoperindu-le pământurile cu umbra protectoare a aripilor lor, şi barau căile de acces dinspre apă cu săbiile lor de foc.

În Hampshire, lângă Christchurch, baroana Emma, împreună cu o duzină de bărbaţi şi femei, îşi făcea drum pe o alee pietruită, spre un adăpost dintre stânci, unde alţii deja aduseseră vreascurile pentru rugul adăpostit vederii de pe mare sau din aer. Pe stâncile de deasupra, cineva stătea de strajă pentru ca nu cumva să fie surprinşi de Apărarea Locală sau de patrulele armatei, cu toate că unul dintre ei deţinea un grad militar important şi îi asigurase că nu vor fi întrerupţi...

Era ora nouă, iar paznicii Angliei îşi începeau activitatea în zeci de locuri diferite şi folosind zeci de metode diferite. În următoarele patru ore, priceperea şi talentele lor combinate urmau să-şi înalţe şi să-şi dezvolte forţele, unindu-se într-o comunitate a voinţei atât de puternică,

încât l-ar fi făcut şi pe un nebun să se îndoiască de dreptatea lui. Se mai întâmplase în trecut; se putea întâmpla din nou. Minutele treceau şi tot mai mulţi se alăturau gândului colectiv care creştea. Speranţa forţei putea fi observată de cei care ştiau unde să privească atunci când ea năvăli ca un val uriaş pe Al Doilea Drum...

La Oakwood – punctul de pornire al acestei activităţi nocturne – Sir John Graham se ridică ameţit din locul de unde cercetase astrele, mulţumit că toate se desfăşurau conform planului, şi strecură în buzunarul sutanei un ghemotoc de mătase purpurie, înainte de a ieşi, însoţit de general. Ceilalţi, cu excepţia lui Selwyn, strânşi în jurul unui felinar bine camuflat pe care Alix îl aşezase chiar în faţa labirintului, le făcură loc fără să rostească un cuvânt. Şnurul de mătase din buzunarul lui Graham atârna greu pe gândul şi sufletul lui, de parcă ar fi fost din fier. Simţea prezenţa lui Richard, ascuns în umbrele din stânga lui.

Toate ferestrele conacului erau cufundate în beznă. Noaptea fără lună devenea tot mai întunecată în timp ce ei aşteptau în tăcere, fiecare singur cu gândurile lui, oţelindu-şi nervii şi sufletul în faţa celor ce urmau să vină. Trupurile înveşmântate în sutane negre se conturau întunecate pe nuanţele de cenuşiu ale tufelor. Chipurile lipsite de expresie păreau contururi neclare şi palide în ascunzişul glugilor. Fiecare se concentra asupra acţiunii care urma să înceapă.

Dinspre bibliotecă se auzi şoapta unei uşi care se deschide şi se închide. Scrâşnetul stins al pietrişului sub tălpi anunţă apropierea lui Selwyn, care îşi făcu drum până la Alix şi o cuprinse cu braţul de mijloc.

– Iertaţi-mă că v-am făcut să mă aşteptaţi, spuse, privindu-i pe rând. Având în vedere toate cele întâmplate şi importanţa acestei nopţi, am vrut să-i las instrucţiuni mai mult decât complete lui Jennings. Gray, i-am spus să nu ne întrerupă decât dacă ia legătura cu Denton la Londra şi Denton îi dă aprobare. E bine?

Graham dădu afirmativ din cap:

– Ar trebui să fie. Şi eu i-am dat instrucţiuni precise lui Denton.

– Bine. Geoffrey, ai controlat porţile?

– Totul este în ordine, se auzi răspunsul venit din afară cercului palid de lumină.

– Cred, spuse Alix după o uşoară ezitare, că suntem gata să intrăm în labirint.

Ridică felinarul, îşi luă soţul de mână şi îi conduse încet în întunericul dintre gardurile din tisă. Ceilalţi o urmară în ordinea stabilită cu mult timp înainte: Richard şi Geoffrey, primii; apoi Audrey şi, la urmă, Graham şi generalul. Raza şovăitoare de lumină nu ajungea prea departe de Alix, mai ales când pătrunseră în labirint, astfel că fiecare puse mâna dreaptă pe umărul persoanei din faţă, deşi poteca le era bine cunoscută. Graham închise şi zăvorî poarta în urma lor înainte de a-l atinge pe Ellis, apoi închise ochii şi se lăsă condus fizic şi psihic în labirint. Încercă să nu se gândească nici la William, nici la ce îl aştepta.

Simţea pietrişul neted şi rece sub tălpi, mângâierea frunzelor pe mânecă, mirosea parfumul stins de vară al iasomiei, al trandafirilor şi al pământului încălzit de soare. Îşi dădu seama că au trecut de prima poartă interioară după mâncărimea de neconfundat pe care începuse să o simtă la baza craniului – uşoare furnicături psihice de-a lungul măduvei, senzaţie cunoscută şi totuşi mereu nouă.

Prima oară intrase în labirint cu mai mult de douăzeci de ani în urmă, când era foarte tânăr, însă, deşi repetată în nenumărate rânduri, această experienţă nu-şi pierduse farmecul. Efectul contrazicea orice explicaţie raţională căci, pentru majoritatea vizitatorilor de la Oakwood, labirintul părea copilăresc de simplu, singurul lucru deosebit fiind frumuseţea riguroasă a tufelor de tisă. În cazul în care nu se schimba poziţia porţilor interioare, poteca şerpuia într-o manieră plăcută dar lipsită de spectaculos, până ajungea chiar în faţa unui foişor destul de obişnuit, construit în stil victorian.

Însă în această noapte mergeau pe un drum mai puţin cunoscut vizitatorilor din timpul zilei. Modelul era străvechi; nimeni nu ştia de când data el. Strămoşii normanzi ai familiei Jordan aduseseră tiparul cu ei din Franţa – în vremea Cruciadelor, cu mult înainte ca ei să devină conţi de Selwyn – şi tunseseră tufele labirintului. Gardul viu şi camuflajul potecilor false apăruseră o dată cu oprimarea instaurată de dinastiile Tudor şi Stuart. Iar tufele cunoscute astăzi vizitatorilor datau din 1800.

Dar porţile odată schimbate, labirintul cel simplu se transforma într-unul extrem de complex care, atunci când mergeai prin el cu intenţii legate de magie, devenea echivalentul unui dans sacru; şi ţesea acele bariere nevăzute care împiedicau pătrunderea forţelor psihice externe, oprindu-le să iasă pe cele ridicate înlăuntru. Atât de puternică era această reţea a energiilor încât deseori nici nu se mai oboseau să mai traseze cercul de protecţie la centru. Însă în noaptea aceasta aveau de gând s-o facă.

Modelul se complica tot mai mult pe măsură ce înaintau în labirint; ocolind, urcând şi coborând, ajunseră în centrul acoperit cu lespezi. Din foişor licăreau stins trei lanterne acoperite, ca şi cea a lui Alix. Împletiturile de nuiele erau aproape în întregime ascunse de tufele de trandafiri căţărători şi de viţa sălbatică. Alix şi Selwyn urcară, mână în mână, treptele roase de secole şi dispărură înăuntru. Alix aşeză felinarul chiar la intrare. Tăcuţi, ceilalţi aşteptau în faţa scării ca locul să fie purificat, iar în jurul lui să se traseze cercul protector.

Deşi zăbrelele şi trandafirii împiedicau privirea să pătrundă înăuntru, Graham nu avea nevoie de ochi pentru a şti ce se petrece acolo. Ca şi ceilalţi bărbaţi, şi el, la rândul său, jucase rolul de mare preot în timpul absenţei lui Selwyn. Îi urmărea acum în amintire, ghidându-se după zgomotele slabe care se făceau auzite; îşi dădu seama când trasară cercul.

Îngerii păzitori fură invocaţi în cele patru zări. Acest ritual era încă şi mai vechi decât structura labirintului pe care îl parcurseseră.

După scurt timp, un Selwyn complet transformat apăru în pragul uşii, având o sabie în mână şi o coroană cu coarne de cerb pe cap. Silueta lui suplă şi totuşi puternică străluceea în faţa razei palide de lumină ca piatra şlefuită a statuilor clasice. El şi Alix îşi scoseseră hainele în vederea ceremoniei de deschidere a templului. În această clipă, Selwyn *era* Zeul cu coarne al pădurii şi al vânătorii, consortul zeiţei care îşi luă locul lângă el. Dintr-o ghirlandă împletită cu spice de grâu şi flori de câmp, părul lui Alix se revărsa până la şolduri, acoperindu-i sânii ca razele soarelui filtrate prin ceaţă. O semilună din argint îi acoperea fruntea, iar în mâini purta un pocal din lut şi un mănunchi de ace de pin.

Cei care aşteptau încercară o senzaţie aproape fizică de teamă, respect şi bucurie. Cu gura uscată, Graham îşi urmărea tovarăşii cum urcau treptele şi cereau să fie lăsaţi să intre, se desfăta la vederea frumuseţii şi măreţiei perechii şi încerca să-şi scoată din minte ideea că aceasta s-ar fi putut să fie ultima oară când intra într-un asemenea cerc. Pe măsură ce, unul câte unul, ceilalţi îl părăseau, firul de mătase roşie cântărea tot mai greu, arzându-i buzunarul şi gândul.

În aerul rece plutea miros de tămâie amestecat cu parfumul trandafirilor. Se cerea parola. Se primea răspunsul corect. Grupul era lăsat să intre. În cele din urmă, doar Graham mai rămase să urce cele patru trepte şi să se oprească în prag. Tăcerea psihică era aproape asurzitoare, căci acum era într-adevăr izolat între două lumi: în labirint şi totuşi în afara cercului. Când vârful sabiei din mâna zeului se lipi de gâtul său, oţel pe carne, simţi cum reverberează puterea de la cel care îi adresă întrebarea:

– Cine este ?

– *Din*, prieten al Celor Bătrâni, care a făcut legământul.

Sabia coborî iar Graham clipi des când faţa şi mâinile îi fură stropite cu apă rece, făcându-l să tremure în răcoarea nopţii, deşi se aşteptase la asta. Apoi se aplecă să fie sărutat de Alix şi tras în interiorul cercului. Gustul ei îi rămase pe buze, dulce şi aproape dureros, când îşi ocupă locul obişnuit. Zgomotul făcut de sabia lui Selwyn pe prag, închizând cercul, răsună în mintea lui cu ecou prelung câteva clipe, ca un gong, imens şi mut, lăsând în urmă-i un sentiment de pace şi siguranţă. Chiar şi mătasea roşie din buzunar nu-i mai părea atât de grea acum, când stătea cu ochii închişi şi aştepta ca cercul format de trupurile lor să se închidă la rându-i.

De-abia dacă-şi dădu seama când, în spatele său, Alix şi Selwyn îşi scoaseră podoabele de ceremonie şi-şi puseră din nou sutanele: Alix, preoteasă până în măduva oaselor, femeie şi zeiţă într-un singur trup; şi Selwyn, puternic, fire practică, uneori neînduplecat, amintindu-i puţin de tatăl său – cel mai potrivit dintre ei pentru a întruchipa un zeu. Şi nu pentru prima dată, Graham se simţi cuprins de o smerenie profundă la

gândul că el a fost acela căruia i s-a cerut să-l înlocuiască pe Selwyn, indiferent de pericolul pe care îl prezenta acum propriul său rol. Căci el urma să fie personajul principal al acţiunii din această noapte – nu Selwyn sau Alix – şi de judecata lui s-ar fi putut să depindă nu doar viaţa sa, ci vieţile tuturor prietenilor săi.

O clipă, toţi şi-au dat mâinile; cu ochii închişi şi capetele date pe spate, au înlăturat şi ultimele griji cotidiene şi şi-au afirmat unitatea. Apoi Alix şi Selwyn au pus sabia în mâinile lui Graham, ca semn al cedării autorităţii, iar Graham i-a atins mânerul cu buzele, înainte de a o aşeza lângă o pernă, în centrul pardoselei.

Se aşeză pe pernă, cu picioarele încrucişate, iar ceilalţi se aşezară şi ei în jurul său. Îşi întinse sutana peste picioare ca să-i ţină de cald şi-şi fixă în minte poziţiile tovarăşilor săi: Alix şi Selwyn; Wesley, un izvor nesfârşit de calm, curaj şi vastă experienţă; Geoffrey, cel mereu vesel, ale cărui profunzimi de caracter apăreau doar în situaţii excepţionale; Audrey, uneori sfioasă şi neîncrezătoare în talentele ei, acum când Peter era plecat pe mare – fuseseră, încă din copilărie, parteneri în ceremonialul magic –, dar care fusese în stare să dea singură de urma lui Michael, doar cu câteva luni în urmă; şi Richard al lui, care simţise, fără să i se spună, care ar putea fi preţul plătit pentru această noapte.

I-a rugat să-şi dea mâinile şi să facă mai întâi un scurt exerciţiu de respiraţie, căci era mult mai bine să începi cu ceva obişnuit atunci când aveai de gând să te avânţi în necunoscut. Cu palmele întoarse în sus şi relaxate pe genunchi, închise ochii, se concentră şi ajunse treptat în starea de lucru, trimiţându-şi mintea să exploreze. Simţea legăturile psihice începând să-şi ţeasă reţeaua în jurul său, în vreme ce grupul înmărmuri iar prietenii săi se armonizară unul cu celălalt după metodele străvechi, uitate de timp. Încet, începu să le permită accesul, modelându-le forţa după dorinţa sa, călăuzindu-le potenţialul către canalele necesare.

Leneş şi şovăitor la început, îşi regăsi repede ritmul fără a fi nevoit să se gândească cum anume să o facă. Cu încredere şi mai mare, combină ecourile individuale, împletind energiile în forme diferite, ajungând să le cunoască textura, încercându-le pe rând, unind treptat şuviţele strălucitoare într-o unică rază, pregătită să se îndrepte spre ţintă. Simţea cum puterea creşte, într-un con de strălucire tot mai mare şi mai mare, deasupra capetelor lor; întinse şi contractă apoi hăţurile energiilor, încercându-le limitele şi propria sa putere de control, căutând punctele slabe. Erau câteva, aşa cum de altfel îşi închipuise, însă cu ceva noroc şi puţină măiestrie credea că va reuşi să se descurce.

După ce controlă toate resursele şi le fixă în etapele dorite, se retrase atât cât să scoată din buzunar măsura lui Dieter şi să o strângă în pumnul drept. Şnurul de mătase era cald acum în palma sa, pulsând de forţa pe care o conţinea, ascuţindu-i şi mai mult simţurile. Încet, ca să nu iasă din starea de detaşare psihică pe care o câştigase, se întinse pe spate, cu

picioarele goale între Audrey şi Geoffrey, iar capul în poala lui Alix. Pe tâmple simţi mâinile ei reci. Ellis şi Selwyn, ca două flăcări albe şi pure, îl vegheau de o parte şi de alta. Lama rece a sabiei de-a lungul braţului său stâng contrasta puternic cu căldura tot mai mare degajată de firul de mătase din mâna cealaltă. Închise ochii şi porni la drum.

Cu un ultim gând fugar la William şi Michael, singuri şi nepreveniţi la Windsor, se concentră asupra şiretului din mătase purpurie, uşor ca un fulg acum, în mâna sa relaxată. Căutând în el potecile psihice care să-l conducă la Dieter, îşi dădu seama de puterea grupului care îl înconjura şi îl apăra ca nişte aripi rupte din lumina soarelui şi a stelelor.

La acea vreme, neştiind despre schimbarea de planuri de la Oakwood, William şi Michael de-abia se îndreptau spre Capela Ordinului Jartierei. Era deja ora zece – mult mai târziu decât le fusese intenţia – când au reuşit să ajungă în cele din urmă la Windsor. După ce răspunseră şi altor întrebări referitoare la aventura nefericită din acea după-amiază, reuşiră să scape în curtea castelului ca să fumeze şi să se plimbe puţin.

Chiar şi atunci au fost nevoiţi să mai zăbovească stând de vorbă cu gărzile, iar William îi mărturisi ultimului ofiţer întâlnit că evenimentele de peste zi îl tulburaseră prea mult ca să poată dormi, aşa că se gândise să iasă la plimbare cu aghiotantul său. Îşi aruncă ţigara şi se privi apoi atent, ca şi Michael, mişcările gărzii care se îndepărta. Apoi se strecurară pe sub portalul dintre monumentul Prinţului Albert şi capelă. Uşa capelei era zăvorâtă, dar William avea o cheie.

În prag, s-au mai oprit o dată să asculte zgomotele din jur, înainte de a încuia uşa în urma lor. Încercau să desluşească în întunericul mut care îi înconjura forme şi sunete, însă nimic nu le atrase atenţia. Raza palidă a unei lămpi de veghe, singura sursă de lumină din sanctuar, de-abia reuşea să împrăştie bezna, chiar şi atunci când ochii li se acomodară cu întunericul. Cu mişcări furişe, aprinseră şi lumânările pe care le aduseseră cu ei, protejând flacăra cu mâna când se îndreptară spre strana dinspre nord, păşind neauzit, în pantofi cu tălpi de cauciuc.

Se despărţiră, iar William se îndreptă spre încăperea corului, căci se gândiseră că el singur trebuia să stea în acest loc, ce avea legături profunde cu Ordinul Jartierei. Michael îşi căută alt loc de-a lungul naosului. William aşeză lumânarea pe una din lespezile pardoselei şi închise uşor uşa în urma lui.

Nu pentru că n-ar fi avut încredere în Michael, şi nici aceste uşi închise nu l-ar fi împiedicat pe mai tânărul său însoţitor să intre, dacă ar fi vrut sau ar fi trebuit. Însă William simţea că rolul său din această noapte era întrucâtva legat de Ordinul Jartierei şi spera să poată oferi un ajutor, cât de mic, acţiunii lui Graham. Adusese cu sine şi jartiera, deşi nu prea cunoştea motivele care îl determinaseră să o facă. Accesoriile din metal

erau reci; îşi vârî mâna în buzunar şi o prinse în palmă că pentru a obţine puteri sporite.

Cu spatele sprijinit de lemnul străvechi al uşii, îşi lăsă gândurile să hoinărească de-a lungul secolelor de istorie a Ordinului cuprinse între aceşti pereţi, în timp ce ochii lui căutau în penumbră indicii noi. Stranele sculptate se profilau întunecate şi neclare sub baldachine şi drapele, pardoseala cu lespezi albe şi negre se întindea de la pata de lumină de la picioarele lui înspre colţurile întunecate ale sanctuarului.

Cufundat în gânduri, scoase jartiera din buzunar – catifea, mătase şi aur – şi îşi aminti ce-i spusese Gray despre Cavalerii din vechime: se plecau mai întâi în faţa Regelui, care întrupa Zeitatea vie, şi apoi în faţa Dumnezeului celui Înviat din Morţi, simbolizat de lumina de deasupra altarului.

Aruncă o privire spre strana suveranului, la dreapta sa, atât de aproape încât ar fi putut-o atinge cu uşurinţă, şi se gândi la cei doi zei-regi, cel viu şi cel înviat, în timp ce continua să se joace cu jartiera pe care o ţinea în mână. Gray spunea că jartiera simboliza şi un anumit rang în ierarhia magicienilor.

Îngenunche apoi ca să-şi ridice lumânarea; dar, înainte de a se ridica, privi din nou spre strana regală, aplecându-şi fruntea în semn de salut înainte să-şi ocupe locul din partea cealaltă. Făcu o plecăciune cuviincioasă în faţa altarului şi apoi urcă cele trei trepte tocite de vreme. I se păru extrem de interesant faptul că, într-adevăr, se simţise nu *obligat*, ci predispus să-şi ofere omagiile mai întâi regelui viu.

Mai medita încă la acest fapt atunci când îngenunche pentru rugăciune, aşezând lumânarea pe marginea măsuţei din faţă şi punând alături jartiera. Ceasul său arăta ora zece şi jumătate. Se întrebă ce făcea Gray în acea clipă.

Graham încă nu reuşise să intre în contact cu Dieter, deşi în străfulgerarea unei clipe îşi dădu seama că motivul era pericolul reprezentat de locul unde se afla Dieter şi nu avea legătură cu vreun joc dublu. Mai era încă puţin timp până când urma să înceapă acţiunea nemţilor; Dieter n-ar fi riscat să se demascheze prea curând. În timp ce membrii lojei negre a lui Sturm se adunau, ar fi fost uşor ca unul din ei să surprindă contactul, aşa cum Ellis reuşise să detecteze încercarea lui Wells în noaptea petrecută la Laurelgrave.

Graham se retrase şi rătăci un timp, mai întâi în direcţia Germaniei, pentru a vedea dacă Dieter era gata să-l primească, apoi pe deasupra Marii Britanii, pentru a supraveghea desfăşurarea Marelui Sabat. Conul de energie al acestuia se ridica încet şi prudent deasupra insulei, ca o umbrelă care se deschide treptat, confecţionată dintr-o lumină de un albastru palid, vizibilă numai de pe Al Doilea Drum şi observată numai de aceia care ştiau exact ce anume să caute – tot mai bine conturată de fiecare dată când Graham se întorcea. Îndreptându-şi atenţia asupra

uscatului, i se păru că dealurile, câmpiile şi stâncile străvechi preluaseră pulsul şi ritmul, dând formă energiei, făurind voinţa Britaniei:

Nu poţi să vii... Canalul nu poate fi traversat... Nu are rost să încerci... Nu vei reuşi, nu vei reuşi... Nu poţi să vii. Nu poţi să vii...

Îmbărbătat, în ciuda încercării care îl aştepta, Graham se desfătă la auzul ritmului, adăugându-i chiar un strop din energia de la Oakwood, deşi nu îndrăznea să cheltuiască prea mult din aceasta, căci aventura lui de-abia începea. Prea curând însă veni vremea să se concentreze şi să se îndrepte din nou spre celălalt ţinut de peste ape. Când începu să se mişte – atât de fulgerător încât era aproape să-i scape – prinse clar semnalul bine cunoscut al lui Michael, cel care îi lipsea atât de mult, ridicându-şi propria energie modestă şi solitară şi oferind-o triumfător lui Graham, în ciuda distanţei care îi despărţea: un lujer strălucitor de forţă nouă care se adăuga tulpinelor ridicate deja de la Oakwood, în timp ce corpul tânărului zăcea, ghemuit în poziţie fetală, într-un colţ al capelei de la Windsor.

Graham fu în stare să-i comunice foarte vag schimbarea planurilor, însă Michael nu şovăi nici o clipă. Recunoscător, Graham împleti noua energie în şuviţele existente deja, formând o rezervă şi mai mare de forţă; simţi, aproape ca pe o durere fizică, bucuria celorlalţi când percepură prezenţa lui Michael printre ei.

Mai zăbovi o clipă înainte de a părăsi castelul, plutind protector deasupra capului lui William, aplecat în rugăciune, mângâind cu afecţiune profundă mlădiţa sfioasă şi tremurătoare a concentrării prinţului, căci acest om era unul din motivele pentru care Graham se hotărâse să lupte în această noapte cu duşmanul, indiferent dacă acest duşman era Dieter sau cei de care chiar şi Dieter se temea.

Apoi, cu şuviţa de mătase a lui Dieter în mână şi cu inima resemnată în faţa unui posibil sfârşit – dacă astfel ar reuşi să-l salveze pe cel care stătea îngenuncheat la Windsor –, Graham îşi trimise gândul pe cărările care duceau la posesorul firului de mătase, grăbindu-se spre Germania şi spre destinul său, acolo unde îl aştepta duşmanul.

De data asta, cel căutat nu-l mai evită. Când se stabili contactul, Graham fu absorbit atât de iute, încât nu mai avu timp să-şi ia măsuri de precauţie, purtat de propria sa dorinţă, ca şi de forţa voinţei lui Dieter. Nu încercă să-i reziste, căci, pregătit pentru cazul în care germanul ar fi încercat să-i tragă pe sfoară, Graham atenuase potenţialul forţei sale şi îşi făcuse rezerve de energie. Astfel, ar fi existat o şansă să scape cu viaţă, în ciuda controlului total exercitat de Dieter.

Însă Dieter părea deschis, chiar dacă şovăi puţin în primele câteva secunde după stabilirea legăturii. Cei doi se cântăriră unul pe celălalt, iar Dieter îşi testă controlul. La început, Graham reuşi să obţină numai impresii tactile; ţesătura aspră a sutanei lui Dieter, scrâşnetul nisipului sub cizme pe când cobora treptele din piatră ale unei scări în spirală, umezeala rece şi lipicioasă a balustradei pe care îşi sprijinea degetele...

Apoi, când Dieter se opri înaintea unei intrări masive, prinzând în mâini o uşă grea pe care încercă s-o închidă, Graham reuşi să vadă prin ochii lui.

Privirea îi era întrucâtva limitată de masca pe care Dieter, ca şi ceilalţi oameni din jurul lui, o purta pe faţă. În sala slab luminată în care intrase acum Dieter, Graham simţi prezenţa unui număr de douăzeci-treizeci sau mai mulţi bărbaţi care aşteptau, într-o tăcere neobişnuită, ceva. Sturm le spusese apropiaţilor săi că în această noapte li se vor alătura şi alţii, pentru a-l putea proteja mai bine pe Führer, însă îi mutase de la Vogelsang la Berghof, ascunzătoarea lui Hitler de la Berchtesgaden. Noul loc de întrunire îl tulbura pe Dieter.

Şi noii veniţi îl tulburau. Majoritatea purtau uniforme pe sub sutane, iar pe gulere se puteau observa fulgerele SS-ului sau craniile argintii ale Diviziei Totenkopf. Aveau ochi duri, păr scurt, trupuri suple şi ţinută arogantă şi alcătuiau elita fanfaronă a lui Hitler. Dieter îi dispreţuia. Brusc, Graham realiză că Dieter nu-l minţise în privinţa afilierii sale la loja de magie neagră; acest magician german de excepţie, indiferent de motivele personale care îl determinaseră să facă ceea ce făcuse în trecut, îi detesta pe aceşti oameni cu o intensitate care o întrecea chiar şi pe a lui Graham însuşi.

Dieter simţi de îndată schimbarea atitudinii lui Graham şi, chiar în acea clipă, legătura dintre ei se transformă dintr-un control de fier în ceva care semăna cu o asociere, deşi tot Dieter era cel care imprima direcţia de acţiune. Germanul îşi îndreptă acum atenţia asupra încăperii şi a celor aflaţi în ea, şi făcu o inspecţie rapidă, dar detaliată, permiţându-i astfel lui Graham să se orienteze. În acelaşi timp, cu subtilitate, cercetă potenţialul de energie pe care îl putea descătuşa Graham. Graham nu luă în seamă această sondare a forţei sale, concentrându-se asupra locului în care se afla; după o clipă, Dieter se linişti. Graham surprinse o undă distinctă de bucurie resemnată.

Încăperea era mult mai mare decât crezuse la început Graham – lungă şi îngustă, cu tavanul boltit, aproape pierdut în umbră, dar atmosfera era la fel de apăsătoare ca şi în cealaltă sală de la Vogelsang. Aerul mirosea puţin a mucegai; pardoseala din plăci roşii de ceramică nu era însă umedă sub cizmele lui Dieter. Pe pereţi, aceleaşi draperii în roşu, negru şi alb atârnau moi în liniştea din încăpere.

Pe aceşti pereţi nu ardea nici o torţă. În locul lor, la capătul sălii erau aranjate într-un cerc uriaş lumânări negre, groase, în suporturi care ajungeau până la mijlocul unui om de înălţime medie. În mijlocul cercului era aşezat un scaun, drapat în aceleaşi culori care îmbrăcau pereţii. Câţiva dintre cei care luau parte la această întrunire se strânseseră deja în jurul lui, în aşteptare.

La un semnal pe care Graham nu îl sesiză, şi ceilalţi începură să se adune înăuntrul cercului. Împreună cu Dieter, se înfioră în întunericul

rece, atunci când trecură printre lumânările negre şi luară loc în primul rând al unui triplu cerc. După o tăcere prelungită, din ce în ce mai apăsătoare, se deschise o uşă la celălalt capăt al încăperii şi toţi ochii se întoarseră în direcţia aceea.

Bărbaţii care intraseră erau îmbrăcaţi în sutane negre, ca toţi ceilalţi; primii doi purtau torţe ale căror flăcări nu reuşeau să lumineze chipurile mascate acoperite de glugile ridicate. În spatele acestora erau alţi doi, care pe jumătate conduceau, pe jumătate târau un om dezbrăcat şi legat, a cărui asemănare superficială cu William era atât de surprinzătoare încât geamătul psihic al lui Graham aproape că îi provocă o reacţie fizică lui Dieter. Acest bărbat avea braţele strâns legate la spate; părea însă a nu simţi durerea atroce pe care i-o pricinuiau, fără doar şi poate, legăturile, aşa cum părea a nu-şi da seama de cele care se petreceau în jurul său.

Era *drogat*, înţelese Dieter când îi surprinse ochii.

Alt bărbat venea în spatele victimei ce urma a fi sacrificată – nu era nici o îndoială în această privinţă – purtând un potir din aur cu toarte în ambele părţi.

Îngreţoşat, Graham revăzu o clipă vechile fotografii; cunoştea acum soarta bietului om. Dieter însă nu reacţionă în nici un fel. Atenţia germanului era concentrată asupra celor doi care încheiau procesiunea, uimirea lui crescând pe măsură ce se apropiau de cerc.

Unul dintre aceşti ultimi doi bărbaţi erau Sturm – aceeaşi siluetă masivă, aceleaşi mişcări sigure şi dezinvolte, aceeaşi cicatrice care se zărea de sub mască, acelaşi pumnal pe al cărui mâner erau sculptate rune, îndreptat înaintea sa, în semn de salut. Celălalt bărbat provocase reacţia – neobservată, totuşi – de stupoare a lui Dieter, care-l urmărea cum se apropie, teama amestecându-se cu surpriza, atunci când murmure de respect şi teamă străbătură întreaga asistenţă.

Acest bărbat era îmbrăcat ca şi Sturm în sutană neagră, nu tot atât de înalt şi parcă mai subţire. Însă nu aveai cum să nu recunoşti mersul, aroganţa ţinutei, strălucirea nebunească, hipnotică a ochilor, legendara mustaţă care răsărea de sub mască.

Era Hitler însuşi.

Capitolul 22

CU UN REFLEX ÎNGROZIT, Graham ricoşă din legătura cu Dieter şi se retrase brusc între pereţii trupului său, contorsionându-se cu un geamăt şi gâfâind sacadat în timp ce se lupta să se ridice. Pleoapele îi erau ca de plumb şi chiar atunci când, după multe încercări, reuşi să deschidă ochii, tot mai vedea oribila imagine şi simţea cum îl cuprinde panica.

– Ce este? şopti Alix, prinzându-i umerii şi scuturându-l uşor în timp ce îl întorcea ca să-i vadă chipul.

– Ce s-a întâmplat, Gray? Ai păţit ceva?

– L-a adus pe Hitler cu el în noaptea asta! gâfâi Graham, cu vocea aspră şi şuierătoare, încercând să-şi focalizeze privirea. Ticălos împuţit!

– Cine, Dieter? vru să ştie Selwyn.

– Nu, Sturm! N-a avertizat pe *nimeni*. Dumnezeule, nu mă pot măsura cu Hitler. Nu-l pot învinge!

Înjurând în surdină, Ellis o dădu pe Alix la o parte şi-l apucă pe Graham de încheieturile mâinilor. Îi făcu semn lui Selwyn să-l sprijine şi-l obligă pe Graham să se aplece. Selwyn îl trase pe Graham la piept, ţinându-l strâns în cazul în care s-ar fi împotrivit, şi Ellis îi eliberă o mână pentru a putea să-i pocnească de mai multe ori din degete în faţa ochilor.

– Gray? Gray, uită-te la mine, fir-ai să fii! Respiră adânc şi vino-ţi în fire! îi ordonă Ellis, atingându-i fruntea; Graham se supuse, în cele din urmă.

– Încă o dată! Şi încă o dată. Acum spune-ne exact ce-ai văzut. Nu avem prea mult timp la dispoziţie.

Cu un suspin adânc, Graham reuşi să reacţioneze aşa cum ştia că dorea Ellis, lăsându-se în voia valului uriaş de linişte binecuvântată care

venea din direcţia generalului. Tensiunea îl părăsi atât de iute, încât rămase năucit o clipă, dar, cel puţin, reuşise să-şi stăpânească panica.

Apoi se regăsi clipind ameţit şi holbându-se la firul de mătase al cărui capăt îi ieşea din pumn. Judecata sănătoasă îi revenise. Prezenţa lui Ellis şi a lui Selwyn îl făcu să rămână calm chiar atunci când îşi aminti de chipul cunoscut, dar înfricoşător. Richard stătea în genunchi alături şi-i ţinea mâna stângă într-ale lui. Geoffrey şi Audrey se apropiară la rândul lor. Graham mai respiră o dată adânc, lăsându-şi privirea să le cerceteze feţele.

– Sunt la Berghof. E şi Hitler acolo, spuse cu o voce şovăitoare. Sunt vreo treizeci sau patruzeci, toată elita lui Hitler – SS şi alţii, pe lângă grupul lui Sturm. Au o... o victimă pentru sacrificiu care... seamănă cu William.

Se cutremură, în ciuda apropierii lor, iar Selwyn îi cuprinse mai strâns umerii, încercând să-l liniştească.

– Doamne, iartă-mă, Gray, murmură contele. *Eu* ar fi trebuit să fiu acolo. Nici măcar Dieter n-ar trebui să fie singur în cazul ăsta! Dă-mi mătasea. Mă duc eu.

Propunerea îl readuse pe Graham atât de repede la realitatea crudă, încât mintea i se limpezi pe dată. Era aproape calm când clătină din cap şi duse la piept pumnul în care strângea firul de mătase, resemnat acum, ştiind ce îl aşteaptă şi ce are de făcut.

– Nu, nu te duci nicăieri, spuse cu fermitate. E treaba mea. Am ştiut tot timpul că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Şi după-amiaza de azi... Oftă: Vreau s-o fac. N-ar fi prima oară. Spune-i că pot s-o fac, Wesley.

Ellis dădu din cap, iar el privi spre Richard, dar înainte de-a apuca să deschidă gura, Richard îi strânse mâna şi dădu solemn din cap:

– Promit, spuse tânărul.

Cu un zâmbet plin de recunoştinţă, Graham atinse mâinile lor împreunate. Apoi, cu ajutorul lui Richard, trase sabia şi şi-o aşeză pe braţul stâng.

– Vom fi alături de tine, Gray, auzi şoapta lui Alix.

Când se întoarse s-o privească, îi văzu ochii plini de lacrimi.

Încet, ridică braţul drept şi o trase spre el, uitând de prezenţa lui Selwyn în spatele lor. Buzele li se întâlniră. Brusc, îşi dădu seama că Selwyn a ştiut întotdeauna de iubirea lui pentru Alix şi că a acceptat-o ca făcând parte din acea legătură perfectă de dragoste şi încredere care îi unea pe toţi.

Pe deplin împăcat şi pregătit pentru ceea ce avea să urmeze, Graham se cufundă în dulcea binecuvântare a acestui ultim sărut. Simţi cum energiile îşi reiau locul dinainte, cum cresc şi mai mult, în timp ce ceilalţi îşi reluau poziţiile, formând din nou vechile legături. Folosi energia ca să se catapulteze înapoi înspre Dieter. De-abia dacă-şi dădu seama cum trupul i se prăbuşeşte fără vlagă în braţele lui Selwyn, căci pornise vijelios din nou pe Al Doilea Drum, însă simţi cum sprijinul lor îl însoţeşte pe măsură ce se apropia de celălalt loc.

William nu simţi nimic din cele petrecute la Oakwood sau în Germania. Îngenuncheat în strana lui de la Windsor, prinţul îşi petrecuse ultima jumătate de oră cufundat în rugăciuni înflăcărate dar intermitente, apelând la motive consacrate, învăţate în copilărie, folosind lumânarea ca focar de concentrare, aşa cum văzuse că face Gray, încercând să vizualizeze un Hitler slab şi nehotărât. Atenţia lui rătăcea încontinuu. Îşi dădu curând seama că disciplina mentală pe care o dovedea Gray însemna mult mai mult decât îşi închipuise.

Era dezamăgit de propria-i incapacitate de a se concentra mai mult decât reuşise, însă îşi dădea totodată seama de limitele impuse de lipsa lui de experienţă, pe care nu le putea controla în nici un fel. Simţind nevoia unui răgaz din starea de neobişnuită tensiune, se sprijini de spătarul stranei şi-şi lăsă mintea să rătăcească printre evenimentele recente.

Cele petrecute în după-amiaza respectivă erau vii în amintirea lui. Chiar dacă ar fi făcut abstracţie de încercarea de asasinat, suficient de tulburătoare prin ea însăşi, mult mai năucitoare era amintirea morţii lui Becket la Canterbury. Gândurile îi încremeniseră în jurul sentimentului copleşitor că marele arhiepiscop avusese în realitate o altă menire decât cea explicată de istorie. Nu era suficient să spui doar că Becket, pe lângă martiriul său în numele autorităţii bisericii creştine, fusese şi o victimă sfântă, sacrificată pentru binele patriei. Mai era încă ceva, nedescoperit deocamdată.

Înţelegea ce încercase să-i spună Michael când se referise la legătura indestructibilă dintre rege şi arhiepiscop. Şi, aşa cum îi explicaseră Gray şi Michael, acest sacrificiu periodic al regelui sfânt sau al înlocuitorului său nu mai părea ciudat. La urma urmei, sacrificiul lui Iisus însuşi putea fi explicat astfel.

Însă asta nu era tot. Ştia acum că *el*, pe vremea când era Becket, fusese victimă în acea viaţă, ucis în locul regelui pentru bunăstarea ţării. Îşi acceptase soarta şi-şi întâmpinase moartea cu demnitate, realizând multele faţete ale rolului pe care avusese prilejul să-l joace. Pe de altă parte însă, avea o deosebită însemnătate faptul că ucigaşul lui fusese Gray.

Gray... William era sigur, aşa cum era sigur de faptul că Gray ştiuse tot timpul că visul cu Becket nu fusese deloc un vis, ci amintirea vieţilor trecute trăite împreună. Gray fusese conducătorul cavalerilor care pătrunseseră în catedrală, Reginald FitzUrse – numele veni nechemat –, ales personal de Becket pentru a da prima lovitură. Pentru FitzUrse aceasta fusese o onoare şi un privilegiu, aşa cum şi pentru Becket fusese o cinste să moară astfel. William se întrebă de ce încercase Gray să tăgăduiască. Între cel ucis şi cel care ucide era o legătură indispensabilă, fără de care nu ar fi putut exista sacrificiul. Nici chiar Cristos nu ar fi cunoscut gloria dacă ar fi lipsit Iuda. Acum William înţelegea de ce simţise mereu o slăbiciune pentru nefericitul discipol care îşi trădase Domnul. Nu fusese vorba de trădare. Şi Iuda îşi jucase rolul – un rol

onorabil şi esenţial –, chiar dacă nu fusese apreciat la justa lui valoare. Şi Gray?

William oftă. Dacă voia să mai afle şi alte detalii fără ajutorul lui Gray, singurul lucru pe care-l putea face era să încerce o altă incursiune în trecut. Sigur că răspunsul se afla în viaţa lui Becket. Nu ştia dacă era bine să facă două asemenea călătorii în aceeaşi zi sau era posibil să ajungă din nou la Becket, departe de Canterbury şi amintirile ei, însă singura modalitate de-a afla era să încerce. Temerile apărute în cursul zilei, după prima încercare, dispăruseră complet în faţa ideii tulburătoare că el ar fi putut fi victima sacră iar Gray, ucigaşul său.

Îşi schimbă cu prudenţă poziţia şi se aşeză confortabil, deşi stranele cu spătare tari nu erau tocmai potrivite pentru poziţii comode ale trupului. Îşi închise ochii şi se concentră asupra ritmului respiraţiei timp de câteva minute, căutând, şi găsind în cele din urmă, acea linişte interioară pe care se obişnuise să o asocieze cu transa. Acum îi venise mai uşor s-o facă.

Întoarcerea în timp a fost însă mai dificilă, în special după cele întâmplate mai devreme, dar îşi aminti cuvintele cu care îl călăuzea Gray şi îşi imagină atingerea mâinii sale care îl trăgea mai adânc spre ţintă şi simţi cum plutirea sa în derivă capătă un contur precis. Brusc, îşi dădu seama că se rostogoleşte din nou înapoi în timp.

Avu o clipă imaginea lui Becket şi a cavalerului cu ochii lui Gray, însă nu se putu agăţa de ea. Zbură şi mai departe în trecut. După un talaz al delirului, se opri brusc într-o încăpere pe care ştia că n-o mai văzuse niciodată în această viaţă; bărbatul aşezat în faţa lui avea, din nou, ochii lui Gray...

Pe pereţii văruiţi atârnau tapiserii. Razele soarelui pătrundeau prin fereastra deschisă până pe băncile unde stăteau ei. Celălalt bărbat purta o tunică stacojie. Văzu cum o mână – propria lui mână – ridică un pocal împodobit cu pietre preţioase şi îl ţine în lumina soarelui în semn de salut, giuvaierele scânteind în culori infinite. Apoi bău şi întinse pocalul tovarăşului său. Bărbatul tresări când William îi puse pocalul pe jumătate gol în mână.

– Bea această cupă. Nu accept un refuz, murmură William, studiind în amintire chipul celui care îşi plecă privirea pe buza pocalului. Nu-ţi aminteşti timpurile noastre fericite? Pe cine altcineva să rog să-mi facă acest ultim serviciu?

Bărbatul cu ochii lui Gray oftă, cu privirea aţintită la cizmele lor care stăteau faţă în faţă, atingându-se aproape. Apoi clătină resemnat din cap şi goli cupa din patru înghiţituri. O puse cu gura în jos alături, pe bancă, şi îşi îngropă faţa în mâini. Liniştea era întreruptă numai de suspinele sale răguşite. William ridică înţelegător din umeri şi oftă, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

– Nu te frământa, Wat. Ştiu că este o povară mult prea grea, dar cunoşti legea. Am fost ales cu mult timp în urmă. Trebuie să respectăm

ciclul. Succesiunea trebuie să fie asigurată. Am făcut toate aranjamentele. Vrei ca lovitura sfântă să fie dată de o mână mai puţin iubitoare?

– Nu.

Bărbatul celălalt îşi sprijini capul de perete şi privirea-i întâlni ochii lui William.

– Recunosc onoarea ce mi-o faci, stăpâne, şi mâna mea nu va tremura când va veni vremea. Inima mea cea muritoare este plină de durere, căci îmi va fi dor de tine. Ucigaşul nu părăseşte această lume împreună cu cel ucis.

– Vai, nu.

Melancolic, William luă un pachet lung, înfăşurat în piele, şi îl puse pe scaun, alături de el. Cu degete sigure desfăcu legăturile. În pachet se aflau şase săgeţi noi de arbaletă, cu vârfurile ucigaşe bine ascuţite. Alese două săgeţi şi le mângâie drăgăstos, încercându-le vârful cu degetul. Apoi le întinse bărbatului aşezat în faţa lui.

– Pentru a nu greşi, trebuie să foloseşti cele mai bune săgeţi, şopti el. Sper ca acestea două să fie mai mult decât suficiente, căci nu-mi doresc să mă chinui. Mă bazez pe tine să faci totul foarte repede. Nu este uşor să joc acest rol de zeu până la capăt.

Bărbatul cu ochii lui Gray luă săgeţile şi atinse cu degete bătătorite fiecare vârf. Apoi oftă, schiţând cu săgeţile un gest de salut de parcă ar fi fost o sabie.

– Nu-ţi voi înşela aşteptările, stăpâne. Te rog însă să nu mai vorbim despre aceasta până când va sosi momentul.

William surâse şi dădu uşor din cap, apoi se ridică şi cuprinse cu braţul umerii celuilalt bărbat care se ridicase, la rândul lui, şi împreună se îndreptară spre uşă.

Totul era gata. Caii îi aşteptau. Fuseseră făcute şi ultimele pregătiri iar decorurile fuseseră montate. Totul va fi bine, atâta vreme cât curajul nu-i va abandona în ultima clipă. Această viaţă îşi încheia ciclul, însă tocmai sfârşitul ei va sluji scopul cel sacru. Dinastia normandă întemeiată de tatăl său trebuia să ude pământul cu sânge normad. Deşi nu era cel mai vârstnic fiu al tatălui său, el fusese născut în acest ţinut pentru a-i deveni rege. Poporul ştiuse acest lucru de la bun început, aşa cum ştiuse şi el. Chiar în timpul încercărilor prosteşti, inutile, de a se sustrage, eventual, propriului destin, de a găsi pe altcineva în locul său, ştiuse mereu că se va ajunge în acest punct. Era gata...

În timpul scurtei absenţe a lui Graham, chiar şi aerul din jurul lui Dieter îşi schimbase calitatea. Nu era uşor să-l mai găsească; cu cât se apropia mai mult de Al Doilea Drum, cu atât era atmosfera mai încărcată cu răutate, mai viciată cu duhoarea psihică a energiei acumulate cu intenţii incalificabile.

Apropiindu-se de cercul malefic cu hotărârea pe care numai spaima ţi-o poate da, Graham adună şuvoaiele potenţialului de la Oakwood într-un nod strălucitor pe care-l puse fără ezitare la dispoziţia lui Dieter, când reuşi să refacă legătura. Propria sa hotărâre adăugase un alt fir strălucitor de energie, care se împletea acum cu celelalte. Răspunzând la acţiunea lui Graham cu un uriaş val de uşurare, Dieter îşi înfăşură propria-i forţă uluitoare în jurul puterii luminoase aduse de Graham. Plin de încredere, Dieter îşi îndreptă atenţia spre momentul care se apropia, răsucind lanţul de energii gata să fie descătuşate. Ceva se schimbase în atitudinea lui Dieter, însă Graham nu-şi dădea seama ce anume. Clipa socotelilor era foarte, foarte aproape.

Şi Graham surprinse iarăşi fragmente de imagini: cele trei cercuri cu adepţii lui Sturm, guri pline de răutate, strâmbate într-o aşteptare obscenă, ochi înfometaţi în spatele măştilor...

...Führerul aşezat în mijlocul lor, ţeapăn, aproape rigid în puterea care se acumula – un suzeran demonic, înconjurat de curtenii săi, cu chipul mascat luminat straniu de torţe şi lumânări... Sturm însuşi, făcând o plecăciune adâncă în faţa tronului satanic, cu sabia ţinută orizontal cu ambele mâini deasupra capului, într-un salut îngrozitor...

Paharnicul îngenunchea între Sturm şi Führer, oferind pocalul din aur... şi victima osândită împinsă în faţa lui, cu pieptul scos înainte din cauza genunchiului pe care un gardian i-l împingea în spate, cu gâtul încordat, gura deschisă, ochii goi, lipsiţi de expresie. Sturm îi puse o mână la baza gâtului, căutându-i pulsul, iar cu cealaltă ridică cuţitul.

Doamne, cât va mai întârzia Dieter?

Doar în clipa când lama pumnalului străluci în mişcarea-i descendentă simţi Graham întreaga intenţie a lui Dieter – nu *numai* asaltul psihic pentru care le ceruse ajutorul, ci o voinţă mai puţin subtilă decât magia, o voinţă de pură distrugere care emana de sub sutana cu care era acoperit, într-o încercare disperată de a corecta destinul.

Metalul rece din mâna lui Dieter scuipă limbi de foc: o dată în inima victimei, pentru a-i scurta suferinţa, o dată la bărbatul din scaun. Incredibil, al doilea glonţ ricoşă din pocalul de aur şi lovi unul dintre purtătorii de torţe, care se aplecase peste omul din scaun şi-l apărase pe Führer cu propriu-i trup lovit de moarte. Se auzi o altă împuşcătură; Dieter fu înconjurat din toate părţile şi ţintuit la podea, dar reuşi să răsucească pistolul şi trase a patra oară, într-unul din cei care îl atacau. Reuşi să se târască de sub corpul celui căzut, lovi brutal un altul cu patul armei şi reuşi să se elibereze, căci ceilalţi ezitară în faţa violenţei cu care se apăra. Rostogolindu-se în genunchi, Dieter trase din nou în direcţia în care îl văzuse ultima oară pe Hitler.

Trupuri în sutane negre se îngrămădiră în locul pe unde dispăruse Führerul, scuturi umane pentru a salva viaţa conducătorului lor. Deşi Dieter continua să tragă în ei, fără să-i pese de ţipete şi de mâinile care încercau să-l tragă la podea, ştia că e zadarnic. Vorbi apoi arma din mâna

lui Sturm – căci încărcătorul lui Dieter se golise, iar Lugerul îi fusese smuls dintre degetele strivite. Acum se concentra asupra celuilalt atac, cel din urmă, cel pentru care îi ceruse ajutorul lui Graham.

Dieter nici măcar nu simţi cum gloanţele îi pătrund în picioare, schilodindu-l, căci ieşise din propriu-i trup, smucindu-l şi pe Graham o dată cu el, voinţa sa transformându-se într-o lentilă convergentă care concentra întreaga lor energie asupra lui Sturm.

Acum! se auzi comanda tăioasă a lui Dieter, despicând şocul şi şovăiala lui Graham. *Este unica şansă pe care o mai avem!*

Ordinul îl ajută pe Graham să se concentreze. Detaşat de Dieter, strânse toate şuviţele împletite ale energiei pe care o purta şi le îndreptă înspre Dieter – extrăgând forţă din sursele pregătite, adânc, şi mai adânc, alimentând cu ea voinţa lui Dieter, cu o putere care nu putea fi înfrântă. Săgeata se îndreptă direct spre Sturm pe Al Doilea Drum: o rază strălucitoare de foc psihic, purificator ca soarele, arzându-şi drumul prin toate împotrivirile şi subterfugiile.

La început Sturm păru să nu o simtă. Chipul brăzdat de cicatricea urâtă era contorsionat de furie când făcu semn cu arma oamenilor săi să se dea la o parte şi acoperi din trei paşi distanţa care-l separa de Dieter, care zăcea nemişcat. Sturm îşi potrivi pistolul, ţintind atent. Primul foc sfârâmă cotul drept al lui Dieter, dar acesta nu mai simţea nici o durere acum. Numai ochii îi luceau, răzvrătiţi, în timp ce energiile transmise de Graham se acumulau în el.

Sturm şovăi când apăsă pe trăgaci a doua oară şi glonţul nu-şi atinse ţinta. Imediat apoi se apucă cu mâinile de piept, se clătină şi se prăbuşi, cu ochii daţi peste cap. Pistolul, căzut din degetele sale fără viaţă, se rostogoli până la picioarele lui Adolf Hitler.

Dieter nu mai putea aştepta o altă victorie. Vâlvătaia neaşteptată a morţii lui Sturm îl catapultă înapoi, în propriu-i trup sângerând, şi pe Graham împreună cu el. Contorsionat, gemu în sfârşit, dând frâu liber durerii reţinute atâta timp.

Îşi dădu vag seama că mâini străine îl răsuceau pe spate cu mişcări brutale, îi sfâşiau masca – auzi parcă şi reacţia uimită care le însoţi descoperirea, auzi mârâitul plin de scârbă – dar toate acestea nu mai reprezentau nimic. Prin ceaţa durerii, Dieter îl urmări pe Hitler cum îşi scoate la rândul său masca şi se apleacă să ridice revolverul lui Sturm. Ochii îi ardeau sălbatic, cuprinşi de o furie neputincioasă. Când moartea îl privi în faţă, Dieter nu simţi teamă, ci numai un sentiment profund de împlinire: cel puţin, Sturm murise.

Când Führerul se aplecă deasupra lui şi ridică pistolul cu ambele mâini, tremurând de furie, Dieter surâse uşor şi închise ochii. Fără să mai fie conştient de prezenţa lui Graham, îşi încredinţă viaţa în mâinile zeilor Karmei. Graham, prea uluit ca să iasă din legătura realizată cu Dieter, simţi la tâmpla acestuia

ţeava rece a pistolului şi chiar auzi pocnetul slab, cu o fracţiune de secundă înainte ca glonţul să explodeze în creierul lui Dieter.

Forţa împuşcăturii reverberă până în Anglia, izbindu-l pe Graham chiar în clipa când încerca să se desprindă. Nici un strigăt nu-i scăpă de pe buze, însă trupul i se convulsionă, ca un ecou al agoniei pe care o trăia Dieter în acele ultime clipe. Apoi îl învălui întunericul milostiv.

Când William reveni, cu o izbitură, în propriul său trup şi timp, primul lucru pe care-l auzi fu un geamăt înfundat; însă nu-şi dădu seama că sunetul acela îndepărtat nu venea de la el, ci de la Michael, care căzuse într-un leşin adânc o dată cu moartea lui Dieter. La rândul său, William respiră sacadat, îngrozit, cu degetele încleştate în jurul braţelor sculptate ale stranei, ca într-o implorare mută pentru amânarea sentinţei. Mai mult ca sigur că ceea ce văzuse făcea parte dintr-un vis oribil.

Dar când îşi umplu plămânii cu aer şi încetă să mai tremure, realiză că în vieţile trecute jucase atât rolul regelui sacrificat cât şi pe cel al înlocuitorului sacru. Nu fusese numai Becket, ci şi celălalt William, acel Rufus despre care Gray spunea deseori că a fost un rege sfânt ucis şi cu al cărui mormânt el însuşi stătuse de vorbă doar cu câteva săptămâni în urmă. Oare o parte din el îşi dăduse seama de adevăr încă de atunci?

Şi Gray! Gray fusese alături de Rufus, dar fusese şi cu Becket! Ştia oare? Îşi descifrase propriul lui rol de ucigaş de regi şi nu-i spusese lui William pur şi simplu pentru că se temea în adâncul său, poate chiar în subconştient, că ei doi erau predestinaţi să repete piesa în care jucau aceste două roluri vechi, deja bine cunoscute? Era oare scris în destinul lui Gray să-l ucidă şi în această viaţă?

Legătura se făcu atât de repede, încât scoase o exclamaţie de uimire. Posibilitatea îl îngrozea, scoţându-l dintr-o dată din tărâmul abstracţiunilor. La fel de brusc, multe din cele întâmplate păreau să capete sens.

Fusese într-adevăr Rufus într-o altă viaţă şi fusese şi Becket. Becket – victim a care îl înlocuise pe rege, recunoscut ca întrupare a divinităţii prin ungerea sa la încoronare.

Însă William îşi asumase rolul de zeu întrupat şi în *această* viaţă, când se oferise să primească jurămintele făcute de conducătorii Marelui Sabat. Gray îşi dăduse seama de asta şi îl avertizase, însă importanţa faptului se pierduse în zarva pricinuită de trădarea lui Wells. În plus, nici unul dintre ei nu voia să recunoască adevărul.

Semnele se arătaseră chiar mai devreme, când William îi dăduse lui Gray steaua Ordinului Jartierei la Deptford şi se oferise să convoace Marele Sabat. Nu fusese decât o repetare a împrejurării în care îl juca pe Hatton – dar acum ştia că tot el fusese Rufus cel sacrificat şi catalizatorul planului de apărare alcătuit de Gray. Şi dacă fusese şi Becket, care îmbinase funcţiile, în martirajul său de sfânt creştin şi înlocuitor sacru, oare era posibil să fie din nou sortit să combine aceste roluri? Dacă reuşise să iniţieze acţiunea necesară apărării Angliei, aşa cum făcuse

Hatton, era oare predestinat încă o dată să-şi înlocuiască regele şi să pecetluiască fapta, după ce îşi asumase rolul de zeitate în ochii celor care mai respectau încă cel puţin o parte a vechii tradiţii care avea menirea să protejeze Anglia? Într-acolo convergeau toate aceste întâmplări şi descoperiri?

Se cutremură şi îşi încrucişă braţele pe piept, refuzând să creadă. Ideea era de-a dreptul absurdă. Zeii străvechi nu mai cereau sacrificarea regilor în aceste vremuri moderne. Nici măcar nu era sigur că ar fi crezut în zeii cei vechi. Un singur Dumnezeu era de ajuns.

Dar, reexaminând toate cele petrecute în ultimele câteva luni, trebui să fie de acord şi cu această posibilă interpretare. Iar dacă era necesar ca regele – sau înlocuitorul său – să moară periodic, poate tocmai pentru a asigura succesul acţiunii care se desfăşura acum, atunci cine era mai potrivit pentru acest sacrificiu?

În nici un caz regele, de conducerea şi exemplul căruia era atât de multă nevoie şi a cărui moarte ar fi adus pe tron o fetiţă lipsită de apărare, pe care povara domniei ar fi zdrobit-o. Şi nici fraţii săi, Gloucester şi Kent, amândoi extrem de mult implicaţi în activitatea de război. În plus, erau căsătoriţi, iar unul din ei avea copii. Şi nici sora lui, Mary, la rândul ei căsătorită şi mamă. Lui David i se oferise deja şansa şi o refuzase. Sacrificiul trebuia să fie făcut de bună voie.

Numai William mai rămăsese din familia regală. William, care îndeplinea toate condiţiile cerute de rolul de înlocuitor al regelui, prinţ de care nimeni nu avea nevoie, aşa cum se lamentase el însuşi de atâtea ori, lipsit de căldura unui cămin cu soţie şi copii, cel puţin în perspectiva viitorului imediat, în urma morţii mult iubitei sale logodnice. Se întrebă dacă nu cumva pentru reuşita acestei acţiuni îşi împlinise şi *ea* destinul. Mai mult, ştia că el o mai făcuse şi înainte – ca şi Gray.

La gândul acesta, William se înfioră iarăşi; era de neconceput ideea că ar putea fi ucis de Gray şi în această viaţă. Totuşi, oricât ar fi încercat, nu reuşea să alunge gândul, nu reuşea să facă abstracţie de ceilalţi factori. Prea multe coincidenţe – iar Gray obişnuia să spună că aşa ceva nu există. Se formase un sistem şi se părea că el şi Gray se aflau chiar în centrul acestuia.

În zadar încercă să se gândească la altceva, să se concentreze asupra celor întâmplate în alte locuri pentru binele Angliei, căci imaginile – insistente, înspăimântătoare, însă ciudat de familiare – nu voiau să se şteargă: regele sau reprezentantul său, ucis pentru binele ţării. Ochii i se opriră asupra figurii lui Christos sculptate deasupra altarului, iar gândurile i se tot întorceau la zeii şi regii sacrificaţi, la amintirile vieţilor trecute, la Gray şi la fratele său, regele, care probabil că acum se înapoia la Windsor, cu inima îndurerată din cauza războiului, fără a avea însă cea mai mică idee despre cealaltă tragedie care se pregătea – pentru cineva – dacă patria trebuia să fie apărată...

După un timp, William se ridică şi traversă încăperea cu pardoseală din gresie, împăcat acum cu destinul său. Rămase în picioare în faţa uşilor închise, jucându-se cu panglica Ordinului Jartierei şi observând atent fiecare detaliu al stranei suveranului. Îşi aminti cum îngenunchease fratele său acolo ultima dată când Ordinul se întrunise în capelă – blândul, sfiosul şi iubitorul Bertie, cel care nu se aşteptase şi nici nu dorise vreodată să devină rege.

Când în cele din urmă deschise portiţa şi urcă treptele care îl despărţeau de strana suveranului, îndoielile îi dispăruseră complet. Se aşeză să-şi fixeze jartiera deasupra genunchiului stâng, apoi se lăsă să cadă în genunchi pe perna din catifea şi îşi aplecă fruntea în rugăciune. Palmele şi le ţinea ridicate în semn de sacrificiu.

Capitolul 23

PRINŢUL se mai ruga încă în strana regelui când, o jumătate de oră mai târziu, meditaţia îi fu întreruptă de Michael, care intră clătinându-se. Pe chip i se citea o tulburare fără margini. Înainte ca William să-l poată sprijini, se prăbuşi lângă intrarea în sanctuar, cu fruntea rezemată de grilajul rece din fier forjat.

– Ce s-a întâmplat, Michael? şopti William, aplecându-se să-l liniştească.

Gâfâind, Michael clătină din cap.

– Cred că... a fost un fel de... lovitură psihică.

– Vrei să spui că n-aţi reuşit?

La auzul vocii lui William, Michael tresări şi îşi vârî capul între genunchi până când îi dispăru aproape complet starea de ameţeală.

– Cred că Gray a păţit ceva, murmură, atunci când putu să-şi focalizeze din nou privirea. Vocea îi era aproape o şoaptă, iar William de-abia îl auzea.

– N-au... n-au ştiut ce trebuie să facă. A fost... un fel de schimbare a planului în ultima clipă.

– Schimbare a planului? Ce fel de schimbare? S-a întâmplat ceva?

Chipul lui Michael era încordat şi alb ca varul. Clătină din cap:

– Nu ştiu, domnule. Orice-ar fi fost, m-a scos din funcţiune pentru un timp. Se uită iute la ceasul de la mână şi se strâmbă. Iisuse, n-am ştiut că am zăcut în nesimţire atâta vreme! Ar trebui să dăm telefon la Oakwood.

De îndată ce Michael reuşi să meargă fără ajutor, cei doi se întoarseră la fel de discret în apartamentul regal, de unde William formă numărul conacului Oakwood. Încercă să se liniştească, spunându-şi că era ora

două dimineaţa, dar chiar şi aşa, i se păru că durează prea mult timp până să poată vorbi cu cineva. Îl privea pe Michael, ghemuit alături, cu capul sprijinit pe genunchi, şi simţea cum temerile îl copleşesc tot mai tare. Chiar şi atunci când generalul Ellis răspunse în cele din urmă la telefon, reuşi să obţină prea puţine informaţii. Asta îl nelinişti şi mai mult.

– Wesley, dumneata eşti?

– Îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi atât, spuse Ellis pe un ton rece. Mă tem că toţi s-au dus la culcare. Vă pot ajuta cu ceva?

Cuvintele prudente, oficiale, îi confirmară lui William că într-adevăr se întâmplase ceva. Îşi scoase o ţigară şi încercă s-o aprindă. Îşi dădu seama că-i tremură mâinile. Trebui să facă eforturi ca să continue cu o voce calmă.

– De fapt, doream să vorbesc cu Gray, zise, punând bricheta înapoi în buzunar şi trăgând din ţigară. Am... am avut parte de o seară interesantă aici.

– Nu mai spuneţi! murmură Ellis. Sper că vă simţiţi bine.

William aruncă o privire spre Michael, care îşi ridică ameţit capul, cu întrebări nerostite în privire, şi se întrebă dacă se simţeau într-adevăr bine.

– Michael nu este în cea mai bună formă, dar cred că e vorba de efectul întâmplării din după-amiaza aceasta, răspunse, ştiind că nu era vorba despre aşa ceva şi bănuind că şi Ellis o ştie. A fost o poveste tare nenorocită. Are o migrenă îngrozitoare. Eu însă mă simt bine. Pot să vorbesc cu Gray?

Tăcerea de la capătul celălalt al firului fu în cele din urmă întreruptă de o tuse nervoasă.

– Mă tem că nu, domnule. De fapt s-a culcat tocmai pentru că are şi el o afurisită de migrenă. Vocea lui Ellis era ciudată, lipsită de orice fel de intonaţie sau emoţie. Doctorul i-a dat un sedativ puternic şi nu m-ar mira să doarmă până la prânz. Credeţi că puteţi da telefon mai târziu? Sau dacă vreţi să treceţi să-l vedeţi mâine, după-amiază; cred că se va simţi mai bine până atunci.

În mintea lui William se învolburară toate situaţiile posibile care ar fi putut declanşa starea lui Gray, însă nu putea face nimic altceva decât să spună că va veni a doua zi la Oakwood. Michael nu-l scăpa din priviri şi chiar încercase să se ridice în clipa când deslușise semne de îngrijorare pe chipul lui William. Dar prinţul clătină din cap şi-i făcu semn, cu mâna în care ţinea ţigara, să nu se mişte. Nici lui nu-i plăcea modul în care evoluau lucrurile, însă nu avea nici o altă soluţie decât să îl asculte pe Ellis.

– Corect, zise, prefăcându-se nepăsător. Spune-i că sper să se simtă mai bine şi că voi da o fugă până acolo mâine... adică astăzi, după prânz. Scuză-mă că te-am deranjat atât de târziu.

Nu prea avea ce să-i povestească lui Michael în afară de ceea ce acesta auzise deja, dar văzându-l nerăbdător să afle totul, William repetă tot ce ştia. Apoi, gândindu-se la tratamentul care îi fusese aplicat lui Graham,

îl convinse pe mai tânărul său prieten să ia, la rândul său, un sedativ. Şi numai după ce Michael adormi, William se întoarse în camera sa şi se prăbuşi pe pat, tremurând. Adormi şi, pentru prima oară în multe săptămâni, nu visă nimic.

Dimineaţa următoare se trezi preocupat şi de grija faţă de Graham, dar şi de intenţia lui de a nu-l lăsa pe acesta să-l facă să renunţe la hotărârea luată. Pe lângă gestul în sine, William bănuia că această după-amiază urma să fie cea mai dificilă dintre toate: trebuia să-l convingă pe Gray de logica de netăgăduit a modului în care se desfăşurau lucrurile şi de faptul că rolul lui Gray era tot atât de important ca al lui însuşi. Se simţi mult mai încrezător în şansele de reuşită când află cu bucurie că Michael îşi revenise aproape complet şi urma să-l însoţească la Oakwood.

Spre mirarea lui William, generalul se afla încă acolo când sosiră. Şi Ellis, nu Lady Selwyn, îi întâmpină la uşă şi îi conduse în grădină. Află curând că Alix aţipise puţin, căci îl îngrijise pe Graham aproape întreaga noapte, şi că Lordul Selwyn se întorsese deja la unitatea de luptă, împreună cu cei trei nepoţi ai generalului. Michael urcă imediat la etaj pentru a afla şi alte veşti despre starea sănătăţii mamei sale şi a lui Graham.

Ellis nu îi povesti prea amănunţit despre cele întâmplate, însă William înţelese, citind printre rânduri, că ţinta activităţii desfăşurate de grup cu o noapte înainte fusese schimbată. Graham îi vorbise şi înainte despre Sturm şi despre temerea sa că experţii lui în magie neagră îşi canalizau eforturile împotriva intereselor Angliei. După descoperirea trădării lui Wells, toţi s-au temut că Sturm ar fi putut descoperi planurile lor pentru noaptea de Lammas şi va acţiona în consecinţă, încercând să le dejoace.

Înţelese acum că, într-adevăr, Sturm intenţionase să-i împiedice şi că înfrângerea lui făcuse obiectul acţiunii lui Graham din noaptea care trecuse. Tentativa sa fusese însă complicată de apariţia neaşteptată a lui Hitler în mijlocul grupului lui Sturm. Ellis nu reuşi să-i explice cum reuşise Graham să-şi dea seama de aceasta sau cum putuse să neutralizeze influenţa lui Sturm, însă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, Ellis credea că Sturm este acum mort. Din păcate, nu se putea spune acelaşi lucru şi despre Hitler. Acest episod nu părea a avea legătură cu ceea ce William avea de gând să-i spună lui Graham, aşa că nu-i acordă prea multă atenţie. Singurul avantaj era faptul că, în actualele condiţii, s-ar fi putut ca Graham să nu fie în stare să se opună prea vehement hotărârii lui William.

Graham coborî puţin mai târziu, tras la faţă şi nebărbierit, clătinându-se uşor pe picioarele nu tocmai sigure, îmbrăcat cu un halat albastru peste o pijama împrumutată din dulapul lordului Selwyn. Chinuit de durerea aceea îngrozitoare de cap, nu era prea dornic, pe moment, de o discuţie cu William,

însă scurta relatare a lui Michael asupra evenimentelor din ziua trecută îl convinsese că o astfel de discuţie nu trebuia amânată. Nu mai avea timp să se gândească la propria sa supravieţuire şi la impactul pe care pericolele prin care trecuse l-ar avea asupra prinţului. Singurul său gând, atunci când se alătură generalului şi lui William în grădină, era să-l împiedice pe prinţ să înţeleagă adevăratul motiv pentru care se pusese într-o situaţie atât de riscantă. După ce Jennings le aduse ceai şi biscuiţi lângă heleşteu, Ellis îi lăsă singuri.

– Spune-mi cum te simţi, îi ceru William. M-am săturat de asigurările vagi ale lui Wesley.

Graham schiţă un zâmbet nesigur şi se lansă la rândul său în asigurări că totul este în ordine. Îi relată pe scurt ceea ce-şi putea aminti despre atacul împotriva lui Sturm, dar evită în mod constant vreo aluzie la faptul că William fusese adevăratul motiv pentru acţiunile sale.

Dar ceaiul şi pesmeţii se transformară brusc în plumb în stomacul său încă destul de slăbit, în clipa când William începu să-i povestească despre experienţa lui. Prinţul descrise evoluţia logicii sale cu detaşare rece, fără a întâlni însă privirea lui Graham atunci când se referi la propria-i călătorie în timp şi când îi anunţă hotărârea luată. În cele aproape zece minute cât dură monologul său, cele mai îngrozitoare presupuneri ale lui Graham căpătară formă concretă. William ştia aşadar despre necesitatea sacrificiului.

– Deci, sper că îţi dai seama, eu sunt singura alegere logică, încheie William stingându-şi ţigara într-o scrumieră Wedgewood şi ştergându-şi degetele. Chiar tu ai spus că Bertie este mult prea important pentru această ţară. El este singurul nostru punct de sprijin acum, deşi sorţii ar trebui, în mod normal, să-l indice pe el pentru această misiune. Şi apoi, să zicem că el ar fi cel sacrificat; gândeşte-te cine i-ar urma pe tron. Nu-i decât o fetiţă, Gray. Are numai paisprezece ani. Iar ceilalţi fraţi ai mei şi sora mea au familii. Eu nu am. Îţi aminteşti? Eu sunt prinţul de care nu are nimeni nevoie, a cincea roată la căruţă. Pentru prima dată în viaţă mi se oferă ocazia să fac ceva folositor. Trebuie să recunoşti că de-abia dacă mi s-ar simţi lipsa.

– Mie mi-ar fi dor de tine, şopti Graham, înmărmurit.

William îşi îndesă mâinile în buzunare şi îşi feri tulburat privirea.

– Ei, nici eu nu sunt foarte încântat de această perspectivă, murmură cu o voce tremurătoare. Ideea mă sperie îngrozitor, dacă stau să mă gândesc bine. Numai că nu văd o altă modalitate de a interpreta toate semnele astea. Dacă teoria ta cu regele cel sfânt se confirmă cât de cât, atunci totul indică faptul că şi de această dată este necesar un sacrificiu. Ai de gând să-mi spui acum *că nu ai fost* Reginald FitzUrse şi Walter Tyrrel şi probabil şi alţii de care nu mi-ai pomenit? Nu se poate să nu ştii toate astea, Gray. Iar eu ştiu că am fost Becket şi Rufus. Cât de clar trebuie să-ţi mai explic?

Graham îşi ascunse faţa în mâini, incapabil să-l contrazică. Tâmplele îi pulsau dureros. Aproape că murise şi el o dată cu Dieter în noaptea care trecuse, iar acum mai că-şi dorea să se fi întâmplat cu adevărat. *Fusese* FitzUrse şi Tyrrel şi alţi ucigaşi, fără a-i mai pune la socoteală pe Drake şi alţii, neamintiţi încă. Şi la fel de sigur se părea că William fusese Becket şi Rufus şi numai Dumnezeu ştia câţi alţii. În ciuda tuturor eforturilor lui Graham, ei doi erau atraşi, în mod inexorabil, în acelaşi gen de relaţie, dezvoltată de atâtea ori în vremurile trecute. Cercul acesta nu putea fi sfărâmat în nici un fel? Bineînţeles că de această dată lucrurile se vor petrece altfel.

– Este evident că tu crezi ce spui, Will, zise, frecându-şi fruntea şi dorind ca durerea atroce să înceteze. Însă eu nu pot să accept ideea că acesta este singurul fel de a descifra semnele. Vorbeşti despre un... sacrificiu, ca o ofrandă adusă zeilor, care să pecetluiască succesul acţiunii desfăşurate azi-noapte de Marele Sabat. Trăim în secolul XX. Asemenea sacrificii ca ofrande pentru îmbunarea divinităţii nu mai fac parte din tradiţia noastră britanică de... cel puţin o mie de ani!

– Poate că nu, dar tu însuţi ai spus că se mai respectă încă ciclul de şapte ani.

– În *teorie*, William – în *teorie*! murmură Graham. Dar în *realitate* nu s-a mai respectat de vreo şapte secole. Şi chiar dacă aşa ar sta lucrurile, acum nu ne aflăm în nici un ciclu de şapte ani. Regele are... cât? Patruzeci şi patru de ani. Iar acesta este al *patrulea* an de domnie, nu al şaptelea.

Scaunul lui William scârţâi când prinţul se lăsă pe spate.

– Aşa este. Dar dacă ai intenţia să foloseşti argumentul ăsta, trebuie să-l duci până la capăt. Pe drum, venind aici, am făcut şi eu nişte calcule. Fratele meu, David, avea patruzeci şi doi de ani când a devenit rege şi a abdicat. Acum încep să mă întreb dacă nu cumva înţeleg o parte din motivul pentru care a făcut-o. Nu ţi se pare că abdicarea a fost un fel de sacrificiu? E ca şi mort pentru ţara asta. Poate a simţit că i s-ar fi cerut aşa ceva dacă ar fi rămas. Iar Bertie a împlinit patruzeci şi doi de ani la trei zile după ce a devenit rege.

– Atunci spune că *David* a fost sacrificiul lui Bertie pentru acel ciclu, îl întrerupse Graham, disperat şi cu inima îndurerată. Nu are nevoie ca tu să faci un alt sacrificiu – încă nu, în orice caz. Chiar dacă ciclul ar mai funcţiona, sunt încă trei ani până când se va rotunji!

– S-ar putea să ai dreptate, recunoscu William. S-ar putea însă ca uneori situaţiile excepţionale să necesite transformarea ciclului. La concluzia aceasta mă duc amintirile noastre comune. Şi este foarte interesant faptul că acesta este al opt sute patruzecelea an de la moartea lui William Rufus şi al şapte sute şaptezecelea de la cea a lui Becket. Multipli de şapte. Numai acest singur fapt, şi ar merita un sacrificiu independent.

– Eşti nebun. Nu poţi să gândeşti aşa. Nu poţi *să crezi* asta!

– Nu pot? Şi mai este un aspect: nepoata mea are paisprezece ani. Ea este presupusa moştenitoare. Poate că sacrificiul este necesar pentru ea. Nu-i aşa că în trecut se făceau uneori sacrificii şi pentru moştenitori, înainte ca aceştia să urce pe tron?

Luptându-se cu senzaţia de vomă care îl copleşise, Graham închise ochii şi dădu afirmativ din cap, amintindu-şi de Wallace şi de viitorul Edward al II-lea. Încercă să rostească un „da" chinuit, însă nu se auzi nici un sunet.

– Nu, cred că este foarte limpede, continuă cu blândeţe William. Trebuie să fac asta. Pe lângă faptul că-mi iubesc fratele şi aş dori să ştiu că va domni foarte mult timp în deplină sănătate şi fericire, aş vrea ca şi *ea* să aibă şansa de a creşte liniştită şi de-a avea propria ei viaţă înainte de a deveni regină. Dacă sacrificiul meu ar asigura realizarea acestor lucruri şi dacă, eventual, ar consolida succesul celor petrecute azi-noapte, atunci aş considera că nu am trăit în zadar. Nu-mi pot închipui un serviciu mai important pe care să-l pot aduce ţării mele. Îţi cer să mă ajuţi, Gray – aşa cum ai făcut-o şi înainte.

Logica impecabilă a spuselor lui nu-i uşura deloc situaţia lui Graham. Dacă el credea în adevărul tradiţiei căreia îi închinase întreaga viaţă, atunci nu putea să refuze ceea ce-i cerea acum acest bărbat, care era şi prinţul lui. Căci ţinea de destinul lui – de destinul amândurora. Şi poate că destinul Angliei depindea, *într-adevăr*, de ei.

Însă ideea de a deveni ucigaşul lui William era mult prea oribilă. Cum puteau sorţii să-i ceară aşa ceva?

– William, nu pot! şopti cu disperare nesfârşită, strângându-şi tâmplele dureroase în mâini. Nu din nou. Te rog – nu-mi cere asta.

– Trebuie. Numai în tine am încredere. Nu există nimeni altcineva.

– Nu pot!

– Gray, te implor! murmură William, aplecându-se şi apucându-l de mână. Îl zgâlţâi până când Graham ridică privirea:

– Te rog, nu-mi îngreuna şi mai mult situaţia!

Ochii lui William îl ţintuiră o clipă, apoi lumea începu să se învârtă în jurul lui. Graham clătină din cap şi se ridică nesigur, ca un om beat, pe jumătate orb din cauza durerii din tâmple.

– William, nu pot – şi, Dumnezeule, nu îngenunchea în faţa mea! Te rog! Cere-mi altceva – *orice*...

– Nu, murmură William. Doar atât. *Promite-mi* că vei face ce te rog...

– Nu pot, exclamă, iar chipul lui William începu să se piardă în ceaţă. Nu pot, nu pot...

...Şi, încet, se lăsă în voia întunericului care îl înconjura.

Mai târziu, în cursul serii, când îşi reveni, era singur. Câteva minute îşi lăsă gândurile să hoinărească, încă pe jumătate ameţit. Înţelese că îi dăduseră din nou un sedativ, dar era recunoscător pentru izolarea pe care i-o permitea

drogul. Timpul şi medicamentul păreau a fi îndepărtat aproape toată durerea din tâmple, însă nu şi durerea îngrozitoare din suflet.

Nu mai putu să adoarmă, iar frământarea nu i se micşoră deloc după jumătatea de oră petrecută cu ochii în tavan. Când stomacul începu să-i amintească despre postul îndelungat la care fusese supus, încercă să-şi dea curaj ca să înfrunte inevitabilul. Se ridică, îşi trase cu mişcări încete halatul şi coborî. În bibliotecă îi descoperi pe Alix şi Ellis. Era evident că vorbeau despre el. Generalul îl aşeză într-un fotoliu, îi ridică picioarele pe un taburet şi îl înveli cu un pled, iar Alix îi oferi ceai şi sandviciuri. I se spuse că William se întorsese la Londra. Pofta de mâncare a lui Graham reveni în bună măsură, însă mâncă prudent, fără grabă, sperând să amâne cât mai mult întrebările care urmau.

După ce mâncase cu jumătate de sandvici mai mult decât avea nevoie şi sorbise fără tragere de inimă din a treia ceaşcă cu ceai, îi înapoie lui Alix cana şi farfuria. Oftă obosit şi îşi sprijini corpul de spătarul fotoliului. Îşi dădea seama că nu mai putea să întârzie clipa discuţiei.

– Bănuiesc că v-a spus, murmură, privind leneş cornişele văruite din marginea tavanului.

– Da, spuse Alix prudentă. Este o logică dură, însă, din nefericire, este extrem de plauzibilă, din câte îmi dau seama. Şi ceea ce este mai important e faptul că William chiar crede că aceasta este menirea lui. Iar dacă aşa stau lucrurile, şi tu trebuie să-ţi joci rolul.

Graham închise ochii şi oftă abătut:

– *Am încercat* să-i iau locul, Alix. Nu e drept. Eram pregătit să mor în locul lui.

– Da, însă sacrificiul nu ţi-a fost acceptat, spuse încet contesa. Ai supravieţuit. Există un motiv. Şi mai trebuie să ştii ceva. Bătrânul Gerald a trecut pe aici cu puţin timp în urmă. Baroana Emma l-a trimis. Se pare că au avut parte de o noapte cam la fel de interesantă ca a noastră.

Graham o privi intens:

– Ce s-a întâmplat?

– Au pierdut doi oameni – unul în timpul ritualului şi unul azi dimineaţă, în urma efectelor întârziate.

– Din cauza celor întâmplate mie?

– Nu cred. Amândoi erau destul de bătrâni. Poate că şi-au supraevaluat puterile şi s-au stins. Ştii că se poate întâmpla aşa ceva uneori.

– Dar tu nu crezi că despre asta e vorba, murmură Graham.

O teroare surdă începu să-şi întindă năvodul în pieptul lui.

– Spune-i tu, Wesley.

Generalul se aşeză mai bine în scaun şi îşi încrucişă picioarele. Pe chip nu i se citea nimic atunci când îşi scoase pipa din gură şi începu să vorbească.

– Toată ziua, Emma a bătut Al Doilea Drum, încercând să evalueze efectele acţiunii de azi-noapte.

– Şi?

– Şi spune că ceea ce am făcut a reuşit numai pe jumătate.

– Ce înseamnă asta? şopti Graham, cu vocea golită de orice intonaţie.

– Sigur, tu şi Dieter l-aţi eliminat pe Sturm, însă acţiunea pornită împotriva lui Hitler se află doar la început. Este nevoie să fie ferm direcţionată. Emma spune că e necesar un ultim efort ca să-l zdrobim. Oamenii ei care au murit... ei bine, ea zice că au vrut să moară.

Graham îşi ţinu respiraţia.

– Vrei să spui că s-au... s-au sacrificat? reuşi el să articuleze.

Generalul aprobă din cap:

– Asta a lăsat să se înţeleagă Gerald. Se pare că nu numai noi am luat în calcul nevoia unui sacrificiu. Nu m-ar mira să fi existat şi alţii în ţară. Oricum, se pare că nu a fost suficient. Emma a spus că trebuie să ştii toate astea.

– Nu! Nu poate să-mi ceară aşa ceva, şopti Graham.

– Nu-ţi cere nimic, Gray, zise generalul după ce mai pufăi o dată din pipă. Tonul era neutru.

– Nici unul dintre noi nu-ţi putem cere un asemenea lucru. Dar Emma a fost de faţă când William s-a pus în locul regelui sacru. Şi acum el a făcut oferta. Ce urmează trebuie să rezolvi tu şi cu William.

– Aşa ceva nu se poate întâmpla! Graham clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Nu se poate. Pur şi simplu nu se poate.

– Mai e ceva, spuse Alix şi scoase câteva cărţi de tarot. Cât timp ai dormit, am mai întins o dată cărţile. Cred că e bine să vezi ce cărţi au ieşit. Wesley poate să-ţi confirme că au ieşit exact aşa cum îţi arăt.

Când întoarse prima carte şi o puse pe măsuţa de alături, Graham tresări violent. Era cunoscutul rege de pică – acea carte care îl reprezenta pe William. Clătină din cap, refuzând să creadă, în timp ce Alix atinse cu vârful degetelor marginea de jos a cărţii.

– Regele de pică acoperă situaţia şi influenţează totul, spuse încet. Este vorba despre William, aşa cum am văzut şi înainte, însă nu trebuie să uităm niciodată că este vorba şi despre rege. Posibilitatea înlocuirii este evidentă. A apărut şi înainte, când acelaşi rege tăia valetul de pică, însă pur şi simplu nu am avut ochi să vedem.

– Poate că nu am văzut pentru că nu era nimic de văzut, riscă Graham, agăţându-se de orice ocazie pentru a contrazice evidenţa. Legătura, vreau să spun. Nu s-ar putea să te înşeli?

– Tu crezi că mă înşel?

Nu-şi găsi cuvintele potrivite pentru a-i răspunde, iar Alix întoarse cartea următoare.

– Situaţi a este influenţată de treiul de caro, spuse ea. Este o carte a aleşilor, a talentelor deosebite – poate chiar o carte a masoneriei, în sensul cel mai literal –, ceea ce se poate aplica fără reţineri cazului

nostru. Scheletul acţiunii este conceput de experţi – se poate spune chiar experţi ai Karmei.

Auzind acestea, Graham se sprijini de spătarul scaunului, cuprins de o resemnare amară; acum, mai mult ca oricând, era conştient de prezenţa Karmei, însă când Alix întoarse a treia carte, ridică o sprânceană şi se aplecă plin de speranţe spre măsuţă. Asul de treflă era o carte foarte puternică şi indica triumful.

– Da, este o carte bună, spuse Alix, răspunzând la întrebarea lui nerostită. Mai mult decât putem spera – şi, în cazul nostru, asta înseamnă chiar foarte mult. Apar forţa şi victoria, însă trebuie să ţii cont de faptul că poate fi o referire la factori mult mai importanţi decât un singur individ – fie el chiar şi William. S-ar putea să reprezinte chiar rezultatul războiului.

Graham scrâşni din dinţi când văzu a patra carte întoarsă.

– Situaţia are la bază Roata Norocului, continuă Alix, evitându-i privirea şi îndoind cu mişcări nervoase restul de cărţi din mână. Este o carte care poate descrie Karma şi deznodământul destinelor. Sincer, aş fi fost surprinsă dacă *nu* ar fi apărut.

Oftă:

– Aşa stând lucrurile, nu cred că mai există vreo umbră de îndoială, tu ce zici?

Graham clătină consternat din cap iar ea întoarse cartea următoare:

– Trecutul apropiat: opt de caro – altă carte a talentului, deşi se referă mai mult la ucenicie, la studiu – ceea ce este adevărat pentru William, în ultimele luni, şi poate fi valabil chiar pentru noi. Wesley, ce întrebare mi-ai pus când am întins cărţile prima dată?

Generalul pufăi din pipă şi arătă spre cărţi cu bărbia:

– Cartea era orientată spre William şi rolul său. Mergi mai departe. Voi comenta când termini. Cred că Gray trebuie să vadă şi restul cărţilor.

Ridicând din umeri ca pentru a-şi cere scuze, Alix întoarse cartea următoare şi o puse în dreapta celorlalte. Graham închise ochii şi clătină încet din cap, nedorind să vadă.

– Spânzuratul, de data aceasta în viitorul imediat, spuse Alix cu o voce albă. Sacrificiul s-a apropiat de rege. Va obţine cunoaşterea de sine şi cunoaşterea ezoterică deplină, însă îi este teamă de...

Întoarse a şaptea carte şi o puse pe masă cu un pocnet mic:

– Diavolul. Întors: nehotărâre şi slăbiciune – se teme că s-ar putea să-i lipsească curajul de a duce la bun sfârşit ceea ce simte că trebuie să facă.

Ochii lui Graham se deschiseră brusc, recunoscând cartea cea nouă, şi privirea i se împăienjeni pentru o fracţiune de secundă; luptă cu senzaţia de greaţă care îl copleşise. Nici nu se gândise la William până în clipa aceasta.

– Magicianul – cartea ta, Gray, spuse Alix, întorcând-o. Şi pentru că poziţia aceasta reprezintă contextul general, cred că trebuie să ne gândim că şi noi, ceilalţi, suntem implicaţi în ceea ce va fi, împreună cu

tine. Şi pentru sentimentele sale bune avem şasele de pică, spuse ea, întorcând a noua carte. Învingătorul va depăşi toate adversităţile, în ciuda elementelor ostile – pe William îl mai cheamă şi Victor (Învingătorul), nu-i aşa? adăugă Alix, surâzând fără voie.

– Însă chiar dacă William *ar fi* să fie *învingătorul*, este vorba despre nişte elemente ostile. *Noi* putem fi consideraţi ostili dacă nu îl sprijinim în ceea ce crede el că trebuie făcut.

Lovi uşor cartea cu unghia.

– Cununa de deasupra semnului poate reprezenta speranţa, cel puţin într-un sens mai general, dar poate fi considerată şi cununa de spini a martirului.

Nu întoarse ultima carte; Graham întinse o mână şovăielnică şi o luă, oftând adânc atunci când o puse, cu faţa în sus, pe masă.

– Lumea, şopti Alix, cu o voce tremurătoare, aşezându-şi mâinile în poală. Este cartea succesului final, dar pe toate planurile – fii atent, *pe toate* planurile. În sensul literal, s-ar putea să însemne lumea reală şi, prin urmare, rezultatul războiului, dar este şi cartea lui William – şi am văzut deja direcţiile în care se îndreaptă destinul său în această viaţă. Inspiră adânc. Din nefericire, mi-e teamă că succesul în ansamblu ar putea să depindă de momentul în care William îşi regăseşte propriul său destin – iar tu, pe al tău, Gray. Nu pot să fiu mai explicită de atâta.

Graham îşi feri privirea, mult prea conştient de caracterul ultimativ al cărţilor. Generalul îşi curăţă gâtul şi începu să-şi umple pipa.

– Nu vreau să-ţi dau speranţe zadarnice, dar există o şansă – recunosc, o şansă *minimă* – ca, în ciuda tuturor semnelor, lucrurile să ia o întorsătură favorabilă, murmură el, fără să se uite la Graham sau la Alix. Nu putem decât să sperăm şi să ne rugăm să se întâmple aşa, dar, între timp, cred că nu putem face altceva decât să ne vedem de planul nostru şi să presupunem că va trebui să acţionăm. Luând în considerare felul în care se desfăşoară acum războiul, aş fi de părere că mai avem la dispoziţie cel puţin o lună până când va fi necesară o acţiune hotărâtă şi ireversibilă.

– Şi eu sunt de acord cu asta, spuse Alix încet, întorcându-se către Graham. Gray, ştiu că discuţia asta este dureroasă pentru tine. Sper însă că-ţi dai seama că noi nu căutăm şi nici nu dorim să se întâmple aşa ceva. Dacă William însuşi ar fi ceva mai puţin insistent, te asigurăm că nici măcar nu ne-am gândi la aşa ceva.

– Ştiu, zise Graham pe un ton mohorât.

– Sunt sigură că ştii, murmură ea. Dar uneori ajută să-ţi auzi propriile gânduri puse în cuvinte de altcineva.

– Aşa cred şi eu.

– Atunci mai ştii că trebuie să aducem în discuţie şi alte lucruri neplăcute, continuă ea, după ce aruncă o privire spre Ellis. Îmi dau seama că pot părea cinică – dar tu ştii foarte bine că nu este vorba de aşa ceva – curând însă va trebui să ne gândim la nişte căi de acţiune, astfel încât

să ne putem face un plan temeinic. Va... trebui ca neiniţiaţilor să li se pară un accident de război. Ştiu că tu cunoşti cerinţele ritualului.

Graham îşi cuprinse fruntea în mâini şi încercă să oprească vălul de imagini pe care-l provocau cuvintele ei. Îl aduse la realitate sunetul monoton făcut de general, care îşi curăţa pipa lovind-o de marginea scrumierei.

– Povestea asta cu neiniţiaţii mi-a adus aminte de un lucru bun pe care îl putem face ca să ieşim cu bine din situaţia aceasta gravă, Alix, spuse încet Ellis. Din punct de vedere tehnic, William este de-al nostru prin naştere, din moment ce face parte dintr-o dinastie străveche, dar cred că ne-ar fi mult mai uşor tuturor – inclusiv lui – dacă ar trece printr-o iniţiere formală şi ar fi recunoscut ca rege sacru. Ne-ar ajuta poate să înţelegem mai bine motivul pentru care îndrăznim să ne gândim la o asemenea măsură îngrozitoare.

Şocat, Graham ridică ochii şi-i privi lung, nevenindu-i să creadă că dispuneau cu atâta uşurinţă de viaţa lui şi a lui William. Alix se ridică şi aduse un calendar de birou, pe care începu să-l răsfoiască.

– Şi eu m-am gândit la aşa ceva, spuse. Trebuie să o facem când va fi lună plină – asta înseamnă pe data de optsprezece, luna asta – de duminică în două săptămâni. Vom amâna cealaltă problemă cât de mult putem, desigur, chiar dacă din punct de vedere tehnic am ieşit din lunile de sacrificiu; dar bănuiesc că vom ajunge curând în situaţia limită. Atunci, rămâne noaptea de optsprezece? Cu condiţia să fie şi William de acord, desigur.

– Cred că e rezonabil, fu de acord generalul.

Graham clătină din cap şi îşi feri privirea, încercând să-şi reţină lacrimile care îi înecau ochii. Îşi acoperi chipul cu o mână.

Cum de-i puteau sugera aşa ceva, ştiind ce preţ îngrozitor i se ceruse deja? Nu-şi dădeau seama că faptul de a-şi asuma rolul de mare preot pentru iniţierea şi sacralizarea lui William constituia aproape o aprobare a celuilalt act? Dacă refuza să recunoască asta, poate că nu se va întâmpla nimic. S-ar putea să mai existe o speranţă dacă nu-şi îngăduia să se gândească la asta.

Începu să tremure, conştient că o parte din reacţia lui fizică se datora efectelor întârziate ale nopţii trecute; generalul se ridică şi-i puse o mână pe umăr, într-un gest plin de simpatie.

– Alix, vrei să ne aduci nişte ceai proaspăt? Aş vrea să stau de vorbă cu Gray între patru ochi. Te voi chema când terminăm.

După ce contesa părăsi încăperea, Ellis se aşeză din nou şi începu să-şi umple pipa. La atingerea lui, Graham se oprise din tremurat; acum se simţea doar sleit de puteri. Fără un cuvânt, urmări mâinile generalului transformând o acţiune banală într-un ritual aducător de mângâiere.

– Îmi închipui că te simţi mai singur şi mai părăsit ca niciodată, spuse Ellis după alte câteva clipe. Nu ştiu dacă te poate ajuta cumva, însă vreau să ştii că înţeleg prin ce treci.

– Înţelegi? şopti Graham.

– Da.

Ellis trase din pipă, încercând-o, apoi scăpără un chibrit şi o aprinse cu multă grijă. Când isprăvi, aruncă băţul de chibrit şi se sprijini de spătarul scaunului. Graham îl urmări năucit, întrebându-se unde voia să ajungă.

– Ce vrei să zici? îl întrebă în cele din urmă.

Ellis trimise fumul spre tavan şi, dintr-o dată, păru cufundat în amintiri triste.

– La începutul secolului, şi eu am avut un prieten de rang înalt care a trebuit să-şi îndeplinească destinul. Sunt legat printr-o serie de jurăminte să nu dezvălui numele persoanei. Nici măcar Alix şi David nu-l ştiu – şi nu, nu pot să-ţi spun nici măcar dacă era bărbat sau femeie, deşi, pentru a uşura povestirea, o să mă refer la această persoană ca fiind „el". Oricum, mi s-a cerut să îndeplinesc un rol cu care ştiu că te-ai familiarizat. Nu a fost uşor pentru nici unul dintre noi, însă am... făcut ceea ce trebuia. Încă mi-e foarte dor de el.

Ascultând cu o uimire tot mai mare mărturisirea bărbatului mai în vârstă, Graham simţi brusc cât de mult se înrudeşte cu omul acesta şi un val uriaş de dragoste se revărsă dinspre el către cel care îi fusese atâţia ani tată şi mentor.

– *Ai fost* ucigaş? şopti.

– Păi, n-am fost cel ucis, spuse Ellis cu un zâmbet blând. Se pare că suntem destui care deţinem acest rol. Pur şi simplu nu mi-am dat niciodată seama că şi tu faci parte din această categorie. Am... am avut parte de sprijin din partea celorlalţi... fraţi... deşi responsabilitatea finală mi-a aparţinut, desigur, aşa cum era normal să fie. Ce vreau să spun este că ştiu exact cum te simţi şi ce drum înfiorător ţi s-a aşternut în faţă. Prăpastia dintre legendă şi viaţa adevărată pare uneori cumplit de adâncă. Voi face tot ce îmi stă în putere să te ajut, atât cât îmi permite sistemul în care acţionăm.

Graham înghiţi cu greutate şi-şi plecă fruntea, capul învârtindu-i-se încă de şocul descoperirii acestei taine. Şi, brusc, anumite comentarii făcute de general de-a lungul ultimelor câteva luni căpătară alt înţeles. Se întrebă dacă Ellis îşi dăduse tot timpul seama că vor ajunge aici... şi dacă el şi victima lui fuseseră tot atât de apropiaţi cum erau el şi William.

– Aţi fost... prieteni foarte buni? murmură, împins de fascinaţia morbidă care îl cuprinsese.

Ellis îşi feri privirea şi trase încet din pipă de câteva ori.

– Da, spuse după o clipă. Poate tot atât de buni prieteni ca tine şi William. Ştiu că ai dori să afli despre cine este vorba, însă nu am voie

să-ţi spun nimic, nici măcar când sau cum a fost comisă fapta. Sunt singurul rămas în viaţă care cunoaşte circumstanţele reale.

Îşi ridică gânditor ochii.

– Totuşi, pot să-ţi dau un indiciu. Rămâne la latitudinea ta dacă îl vei folosi sau nu. Urmăreşte ciclurile de şapte ani din acea perioadă. Urmăreşte membrii familiei regale sau ai aristocraţiei care par a fi murit în... hai să le spunem condiţii „neobişnuite" sau „convenabile". Era un înlocuitor, nu un rege. *Pot* să-ţi spun atât. Dacă vei căuta atent, cred că vei fi în stare să ghiceşti. Acum ştii ce să cauţi.

Atunci Graham realiză că va veni o clipă când *va dori* să se întoarcă în timp şi să caute povestea generalului. Chiar şi simplul gând îi adus un soi de alinare: îşi dădea seama că nu era singurul chemat s. îndeplinească o sarcină atât de îngrozitoare.

Însă nu avea să caute prea curând. Acum, durerea nemijlocită a prezentului şi a viitorului imediat era prea nouă şi prea crudă – conştientizarea faptului că de data aceasta *el* era ucigaşul, iar William era sortit să fie cel ucis.

– Cum ai făcut-o? reuşi să şoptească în cele din urmă. Nu din punct de vedere fizic, ci cum... cum de-ai găsit curajul?

– N-a fost curaj. A fost iubire, spuse Ellis după o pauză. În cele din urmă, toate se rezumă la asta. Întotdeauna. Legătura dintre ucigaş şi cel ucis este întărită cel mai bine de dragoste. Ce valoare ar putea avea un sacrificiu făcut din ură sau răzbunare? Nu te costă aproape nimic dacă pierzi o persoană pe care o urăşti.

Graham strânse ochii şi se cutremură, ştiind că Ellis avea dreptate. Cuvintele celuilalt William, cu părul roşu, răsunară în mintea sa, venite dintr-o dimineaţă de Lammas, cu mai mult de opt secole în urmă.

Nu este o crimă, ci închinarea unei vieţi pentru binele ţării, vărsarea sângelui sacru – şi totuşi, moartea ar fi mai bine primită dacă ar veni din mâna celui care iubeşte victima. Mă iubeşti, Wat?

„Ştii că te iubesc, stăpâne, şopti, înăbuşindu-şi un suspin. Dar, *Doamne*, de ce să beau *din nou* acest pocal?"

Simţea cum îl părăseşte stăpânirea de sine şi cum greutatea din piept îl apăsa tot mai tare cu fiecare răsuflare şi, dintr-o dată, teama dădu pe dinafară şi nu o mai putu reţine. În acea clipă avu certitudinea clară că durerea *nu* îl va ocoli de această dată, aşa cum nu îl ocolise nici înainte.

Poate că mâhnirea sa nu s-ar fi exprimat prin nici o manifestare fizică, dacă generalul nu s-ar fi aşezat pe braţul scaunului său, cuprinzându-i umerii, alinându-l fără vorbe şi ţinându-l îmbrăţişat când începu să tremure. Aşa cum se întâmplase atunci când Caitlin murise iar Graham nu fusese în stare să plângă, atingerea bărbatului mai în vârstă descătuşă toate barierele bine consolidate de amărăciune şi nefericire, şi Ellis îl legănă ca pe un copil, lăsându-l să-şi ostoiască durerea în suspine.

Treptat, reacţiile fizice încetară. Graham se linişti şi se trase din braţele generalului pentru a-şi trece o mână tremurătoare peste ochi, încercând să-şi recapete controlul. Ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Ellis îşi luă pipa şi se îndreptă spre şemineu, unde începu, cu gesturi minuţioase, s-o cureţe şi s-o golească în vatră. Când se întoarse, ţinea în mâini două pahare pline cu scotch curat. Nu rosti nici un cuvânt când îi oferi lui Graham unul din pahare şi se aşeză din nou.

– Trebuie să existe o modalitate de a obţine acelaşi efect, fără să fii obligat să guşti chestia asta, se văicări Graham după ce înghiţi jumătate din conţinutul paharului şi începu să se simtă amorţit. Ştiu că e din rezerva secretă a lui David, dar băutura asta blestemată tot are gust de urină de cămilă.

– O să-l informez despre părerea ta, spuse Ellis, făcând un semn de salut cu paharul, înainte de a sorbi din el. Te simţi mai bine?

Graham reuşi să schiţeze un surâs obosit.

– Nu în mod evident, dar cel puţin, acum că am băut asta, nu-mi mai pasă atât de tare.

Înghiţi şi restul rămas în pahar şi se strâmbă.

– Îmi pare rău de scena făcută.

– Ai avut tot dreptul s-o faci, răspunse Ellis. Crezi că acum poţi face faţă situaţiei?

– Trebuie să-mi dai ceva timp să mă obişnuiesc cu ideea, Wes, şopti. Să nu ne grăbim. Nu m-am resemnat încă. Se pot întâmpla multe în două săptămâni. Poate nici nu va trebui să facem mai mult decât am făcut deja. Emma şi cărţile se pot înşela...

Generalul se ridică de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit şi se îndreptă spre uşă.

– Dacă îţi este mai uşor să gândeşti aşa pentru moment, n-am nimic împotrivă, zise. Atâta vreme cât îţi dai seama că s-ar putea să fie nevoie şi de altceva... şi cred că eşti conştient de asta.

Când Alix se înapoie cu ceaiul, Graham realiză că era chiar prea conştient.

Următoarele două săptămâni trecură ca prin ceaţă pentru Graham. Aparent rece şi eficient, dar cu sufletul amorţit, se ruga să existe o modalitate prin care el şi William să fie izbăviţi. Petrecu cea mai mare parte a timpului la birou, căci, pe măsură ce bătălia Angliei căpăta amploare, îndatoririle lui deveneau tot mai multe şi mai complicate, iar orele de somn, tot mai puţine. Reuşi numai sporadic să înghesuie întâlniri scurte, nesatisfăcătoare, cu William şi cu generalul, între lungile sale şedinţe de lucru cu echipa operativă şi manifestările cerute de îndatoririle lui William.

În afară de faptul că acceptase calm planul de iniţiere prevăzut pentru data de 18, William vorbi foarte puţin despre hotărârea luată şi nu voi s-o discute deloc cu Graham. Acesta nu-şi dădea seama dacă motivul era teama prinţului de a purta o discuţie în contradictoriu în care Graham să

încerce să-l convingă să se răzgândească, sau dacă William însuşi începuse să aibă îndoieli. Graham se întrebă dacă şi William, la rândul lui, avea senzaţia că, dacă nu se vorbea despre această problemă, atunci ea va putea fi ocolită.

Aceste prime două săptămâni din august au adus schimbări dezastruoase ale balanţei războiului. La început, vremea proastă a împiedicat efectuarea unor raiduri serioase de către nemţi, în afară de obişnuitele incursiuni rapide deasupra Canalului şi câte un atac sporadic asupra Doverului sau a unuia din celelalte porturi; în a doua săptămână însă, devenise limpede faptul că Luftwaffe se regrupa pentru declanşarea unui atac important. De câteva săptămâni, în mesajele cifrate ale germanilor se făcea aluzie la *Adlertag* (Ziua Vulturului).

Şi la începutul celei de-a doua săptămâni, perdeaua grea de nori şi ploaia intermitentă au făcut ca misiunile de atac germane să se limiteze la sâcâielile obişnuite, însă pe data de 12, vremea bună aduse cu sine atacuri concertate asupra reţelei de radare de pe coasta de sud-est: Ventor Rye şi altele. Au fost lovite câteva avanposturi împreună cu Portul Portsmouth şi două convoaie neprotejate în Estuarul Tamisei, dar nu au mai fost şi alte raiduri asupra staţiilor radar importante. Destul de ciudat, nemţii păreau a nu-şi fi dat încă seama de importanţa strategică a reţelei de radare.

Pe data de 13, Operaţiunea *Adlertag* începu, în cele din urmă, deşi, din fericire pentru englezi, destul de anemic. Preconizată ca o lovitură decisivă la începutul unei campanii de patru zile, pentru a distruge RAF-ul, era o etapă esenţială pentru faza următoare a Operaţiunii *Leul de Mare* – căci nemţii nu puteau spera să aducă în insulă o forţă de invazie fără a avea în stăpânire Canalul şi flota britanică – şi nu puteau stăpâni flota britanică atâta timp cât aviaţia britanică ocupa cerul de deasupra.

Vremea nefavorabilă din cursul dimineţii a dus la amânarea loviturii decisive până după-amiază – şi din cauza unor probleme ivite pe liniile de comunicaţii, o parte din trupele de asalt care participau la acţiunea Vulturul s-au trezit deasupra teritoriului inamic prea devreme şi fără formaţia de escortă corespunzătoare. În cursul celor o mie cinci sute de raiduri din acea zi, Luftwaffe reuşise să bombardeze numai ţinte secundare şi să doboare doar treisprezece avioane englezeşti, în timp ce ei pierduseră patruzeci şi cinci de aparate de luptă. A doua zi, în încercarea de a masca confuzia în care acţionau, şi-au limitat atacurile, îndreptându-le numai asupra căilor ferate din apropierea coastei şi asupra câtorva baze RAF. În a treia zi însă eficienţa germană păru pe deplin refăcută.

Pe data de 15, şapte atacuri ale aviaţiei germane bombardaseră întreaga coastă britanică. Începând cu un raid important asupra aerodromurilor din Lympne şi Hawkinge din Kent, chiar înaintea

prânzului; nemţii atacară apoi, aproape simultan, ţărmul de-a lungul comitatelor Northumberland şi Yorkshire, în speranţa de a atrage avioanele de vânătoare într-o confruntare decisivă pentru ca, astfel, noile valuri de bombardiere germane să poată devasta în linişte sudul ţării. Cu toate că baza de bombardiere de la Great Driffield pierdu zece avioane Whytley aflate la sol, pe lângă alte distrugeri majore suferite şi alte câteva atacuri susţinute mai la nord, radarul englezesc a reuşit să ofere suficiente date despre aceste raiduri, astfel încât britanicii să le poată ieşi în întâmpinare şi să angajeze lupte chiar deasupra Canalului, unde piloţii de pe Hurricane şi Spitfire decimară formaţiile germane.

În cursul după-amiezei, alte valuri de bombardiere, împreună cu formaţiile de avioane de vânătoare din escortă, au lovit din nou Hawkinge; au lovit de asemenea aerodromurile din Eastchurch şi Martlesham şi uzina de avioane, de o importanţă vitală, din Rochester. Mai târziu, o formaţie de optzeci de bombardiere a atacat Portsmouth pe coasta de sud şi aerodromurile de la Middle Wallop şi Worthy Down, deşi fără a provoca pierderi prea mari. O oră după aceea, altă formaţie a lovit aerodromul de la Croydon, lângă Londra. Atacuri sporadice au continuat şi în orele înserării, fiind menite să pună la grea încercare nervii şi aşa slăbiţi ai britanicilor.

Îndârjiţi şi eficienţi, piloţii RAF au continuat lupta, provocând formaţiilor de zbor ale Luftwaffe de două ori mai multe pierderi decât suferiseră ei; însă pierderile relative aduceau mult prea puţină consolare în lumina absolutului. În fiecare zi raidurile asupra zonelor de coastă făceau alte şi alte victime; şi cu toate că, la jumătatea lunii august, producţia britanică de avioane atinsese performanţa de a fi în stare să înlocuiască orice aparat pierdut sau deteriorat într-un ritm de o sută de avioane pe săptămână, rămânea realitatea crudă a faptului că piloţii experimentaţi nu puteau fi înlocuiţi de nici o linie de montaj. Până la data de 17, aviaţia de vânătoare pierduse peste două sute de oameni; programele de pregătire a piloţilor fiind reduse drastic şi apoi aproape anulate, pentru a-i trimite să lupte, probabilitatea de viaţă a unui pilot de vânătoare din cadrul RAF scăzu sub nouăzeci de ore de zbor. Unii dintre ei îşi făceau primele ieşiri la luptă după numai zece ore de zbor pe avioane Hurricane sau Spitfire, fără să fi tras vreodată până atunci cu mitraliera într-o ţintă în mişcare prin văzduh.

În minte cu această situaţie tragică, în dimineaţa zilei de 18, Graham se duse la Palatul Buckingham să-l ia pe William. Împreună cu Michael, asistă la slujba de duminică ţinută la Capela Regală, alături de William şi de alţi membri ai familiei şi casei regale, căci aceasta fusese dorinţa lui William, apoi luară o gustare frugală în apartamentele lui William, înainte de a porni spre Oakwood. Michael îi însoţea, căci prinţul dorise să fie şi el prezent în acea noapte.

Dârele de fum în zigzag ale luptelor aeriene crestau marginea cenuşie a orizontului, accentuând necesitatea tot mai stringentă a acţiunii pentru

pentru care făceau această călătorie la Oakwood. În apropiere, o mulțime de bombardiere și roiuri de avioane de vânătoare inamice loveau fără cruțare aerodromul din West Malling. La un moment dat, când suflul bombelor căzute atât de aproape zgudui mașina în care se aflau, Michael opri pe marginea șoselei. În fața lor, o altă mașină, neajutorată, se rostogoli spectaculos și izbucni în flăcări.

Pericolul fizic atât de acut al călătoriei de la Londra îi împiedică pe cei trei bărbați să se gândească la pericolele – mai puțin concrete, dar cu nimic mai puțin reale – din noaptea și zilele următoare. Alix și generalul îl așteptau deja, la capătul aleii lungi, străjuite de copaci, din fața conacului. Era chiar înainte de ora ceaiului. În așteptarea întunericului, petrecură, toți cinci, câteva ore tensionate, discutând despre evenimentele din ultima săptămână și despre lupta pe care o văzuseră. Printr-un acord tacit, evitară orice aluzie la motivul real al întâlnirii lor.

Însă pe măsură ce timpul trecea, momentele de tăcere deveneau tot mai lungi, iar conversația tot mai forțată, până când, înainte de amurg, Graham îl duse pe William în camera lui și îi sugeră să aţipească o oră sau două, în timp ce ei aveau grijă să pregătească toate cele necesare.

– N-are nici un rost să-ți faci mai multe griji decât ai deja, îi spuse prințului.

– N-aș fi într-o asemenea stare dacă aș ști mai multe despre lucrurile la care trebuie să mă aștept, răspunse William, așezându-se pe marginea patului și scoțându-și pantofii. Nu poți să-mi dai nici măcar un indiciu?

Încercând să evite privirea albastră, scrutătoare, Graham își îndesă mâinile în buzunare și începu să studieze modelul covorului.

– Îl voi ruga pe Wesley să urce și să te pună la curent, șopti el. Însă acum ar trebui să dormi puțin.

– *Nu vreau* să dorm și n-am nevoie de Wesley, spuse apăsat prințul. Vreau să știu dacă pot conta în noaptea asta pe sprijinul tău.

Graham se întoarse pe jumătate, încercând să-și înăbușe senzația de disperare amară care îl cuprinsese:

– Voi fi prezent în calitate de martor. Asta-i tot ce-ți pot promite acum.

– Crezi că dacă negi realitatea, vei reuși să schimbi lucrurile?

Graham știa că nu putea schimba nimic, însă nu avea nici un argument în fața lui William. Văzând că nu obține răspuns, prințul se întinse pe pat cu un oftat contrariat, fără să-și ia ochii de la Graham.

– Gray, trebuie să rezolvi asta, spuse William. Cel puțin povestea din noaptea aceasta. Te rog, nu îngreuna și mai mult situația.

Graham oftă adânc:

– Iartă-mă, William, murmură. Mi-e destul de greu și *să fiu* prezent.

Ochii lui William avură, timp de o fracțiune de secundă, o sclipire de tristețe și indignare. Apoi, prințul se întoarse brusc cu spatele la

Graham. Îndurerat, acesta se aşeză uşor pe marginea patului, îşi luă inima în dinţi şi atinse umărul prinţului. William tresări.

– Îmi pare rău, William, şopti.

– Şi mie, se auzi răspunsul înăbuşit.

– Vrei să... încerci să dormi?

– Da... deşi nu mă va ajuta cu nimic.

Dojana era îndreptăţită. Graham îşi plecă fruntea.

– William, ţi-am spus că-mi pare rău. Pot... să te adorm, dacă vrei.

Brusc, William se întoarse pe spate şi-l privi lung:

– Da, poţi, nu-i aşa? Însă nu poţi să faci unicul lucru de care am într-adevăr *nevoie*. Crezi că numai tu te temi, Gray?

– William, eu...

Însă William clătină trist din cap şi închise ochii, lăsând să-i scape un suspin resemnat.

– Nu contează, şopti. Dă-i drumul, fă-mă să dorm.

Pe Graham nu-l lăsă sufletul să continue o discuţie pe care, oricum, nu o dorise. Când William închise ochii, îşi trecu şovăitor vârful degetelor peste pleoapele prinţului şi îl cufundă într-un somn blând, fără vise. Şi-ar fi dorit să aibă suficient timp să evadeze şi el într-un asemenea somn, măcar pentru o oră, însă îi era teamă de vise. După ce îşi încheie propriile pregătiri de ordin fizic, petrecu ora care îi mai rămăsese în meditaţie solitară, cercetându-şi conştiinţa şi îngrozindu-se de paşii pe care era din ce în ce mai obligat să-i facă. Şi Alix şi generalul încercară să stea de vorbă cu el, însă Graham refuză alinarea pe care aceştia voiau să i-o aducă. Discreţi, se retraseră, lăsându-l singur, faţă în faţă cu sufletul său chinuit.

Câteva ore mai târziu, William ieşi din cada de baie, oftând şi împroşcând stropi de apă, ştergându-şi părul şi ochii cu ambele mâini. Aburul dens îl învăluia din toate părţile, parfumat de ierburile pe care generalul le pusese în apă când umpluse cada, cu un sfert de oră înainte. Aroma iute, dar plăcută, conferea un aer ciudat, de altă lume, ambianţei din baie; nu semăna cu nici unul din parfumurile cunoscute de William. Flacăra unduită a unei singure lumânări îndulcea strălucirea albă a faianţei, dar, în acelaşi timp, dădea frâu liber imaginaţiei sale, deja destul de activă.

E drept că, în conjunctura actuală, trebuia să se aştepte la cele mai neobişnuite lucruri. După cum aflase în ultimele două săptămâni, unul dintre scopurile principale ale iniţierii era acela de a provoca schimbări subiectului, în parte prin punerea acestuia într-un mediu străin. William nu era prea sigur la ce anume se refereau celelalte schimbări. Nu-i era propriu-zis teamă de evenimentele nopţii, însă stomacul îi era strâns într-un nod de nervi, cu toată încrederea pe care o avea în aceia în mâinile cărora îşi pusese viaţa. Baia fierbinte îl mai liniştise puţin.

Inspiră adânc aburul parfumat şi alunecă din nou în apa caldă, până ajunse să-şi poată sprijini capul de marginea căzii, şi închise ochii, dorind

ca o mulţime de lucruri să fi fost diferite. În chip ciudat, principala lui preocupare din această noapte nu era el însuşi, ci Gray, care încă se mai împotrivea hotărârii lui William şi părea că nu este în stare să ia parte la ea.

Generalul fusese cel care abordă primul subiectul iniţierii lui William, în timp ce Gray, mohorât şi necomunicativ, răspundea numai atunci când i se punea o întrebare directă. Deşi Gray nu mai dăduse glas împotrivirii pe care o manifestase în acea primă zi, în grădină – cel puţin William nu-l mai auzise să o facă – era evident că nu privea cu inimă uşoară pregătirile care se făceau. De atunci se mai întâlniseră de câteva ori între patru ochi, însă Gray refuzase cu încăpăţânare orice discuţie pe această temă. Iar William nu îndrăznise să deschidă subiectul până în seara aceasta.

Acum, acea bucurie pe care William o simţise uneori la Gray când era vorba de acţiuni oculte îşi pierduse din vigoare, căci Gray refuza să fie părtaş la clipa când William, la rândul său, o va descoperi. William se întrebă dacă mai era cumva vreo şansă ca prietenul său să se răzgândească.

În camera de alături o uşă se deschise şi se închise; imediat, se auzi o bătaie discretă în uşa băii. William se ridică surescitat, însă nu era Gray, ci generalul, care se strecură înăuntru cu o plecăciune de scuze şi cu un prosop alb ca zăpada, contrastând puternic cu, de acum, familiara sutană neagră. William speră doar ca dezamăgirea lui să nu fie prea evidentă şi-i zâmbi cu timiditate bărbatului mai în vârstă.

– Cum vă simţiţi? îl întrebă Ellis, aplecându-se lângă cada de baie şi sprijinindu-se cu o mână de ea.

– Curat!

Ellis surâse:

– Şi nu v-aţi pierdut simţul umorului, observ. Asta e bine.

Îşi cufundă mâna liberă în apă chiar lângă capul lui William, de parcă ar fi vrut să-i încerce temperatura, apoi şi-o şterse de un colţ al prosopului.

– Întâmplarea face ca tocmai „curat" să fie termenul cel mai adecvat, continuă. Este vorba despre îndepărtarea tuturor impurităţilor şi imperfecţiunilor înainte de prezentarea în faţa zeilor – impurităţi psihice precum şi fizice. Din fericire, apa este bună pentru amândouă categoriile. Vă simţiţi suficient de pur?

– Mă voi simţi suficient de murat dacă mai stau aici, glumi William cu un zâmbet ca un steag zdrenţuit. Fizic, cel puţin. Psihic, nu ştiu. Dumneavoastră sunteţi expert în domeniul acesta.

– Treceţi examenul!

– Mă simt mult mai uşurat. Mă mai instruiţi? Gray... nu mi-a spus prea multe.

– Vă voi spune numai ceea ce îmi este permis, răspunse generalul, ridicându-se şi oferindu-i prosopul. Haideţi, ştergeţi-vă acum. N-aş dori să vi se zbârcească pielea înainte de vreme.

Prinţul ieşi din cadă şi se înfăşură în prosopul ţinut de Ellis, acceptând fără un cuvânt ajutorul acestuia, când generalul îl şterse şi îl îmbrăcă într-o haină largă şi albă care se petrecea în faţă. Îşi legă în talie cordonul alb, încercând să nu se gândească dacă va avea ocazia să îmbătrânească şi să aibă pielea zbârcită. Şansele deveneau tot mai mici. Ştergându-şi părul, îl urmă pe Ellis în salonaşul luminat numai de câteva lumânări, şi-l studie pe furiş în oglindă, în timp ce se pieptăna. Ellis nu păru deloc deranjat. Când William îşi termină toaleta, îi făcu semn să se aşeze alături, pe divan.

– Aşază-te aici, fiule, spuse bătrânul, arătându-i două plicuri. Am ceva corespondenţă pentru tine: un bilet de la stăpânul casei şi o telegramă de la Geoffrey şi Richard. Cred că îţi dai seama că toţi trei ar fi fost în noaptea asta aici dacă ar fi putut. Nu ai cunoscut-o încă pe nepoata mea, Audrey, sora lui Geoffrey. A fost aici în noaptea de Lammas şi-ţi transmite şi ea respectul ei şi cele mai bune urări. Crede că te-ai simţi mai bine dacă nu ar fi prea multă lume aici.

William îşi netezi sutana peste genunchi cu un gest neliniştit şi se aşeză, cu plicurile în mână. Amândouă fuseseră deschise, căci pe ele era trecut numele lui Wesley. Primul bilet fusese scris pe cunoscuta hârtie de corespondenţă de pe vasul lordului Selwyn, având blazonul lui imprimat cu aur în partea de sus a paginii.

Lui Victor (cel care învinge), cu stimă profundă şi deosebită afecţiune. Sunteţi în gândurile şi rugăciunile mele. Servitorul Alteţei Voastre, Selwyn.

William surâse la apelativul *Victor* şi puse biletul alături, despăturind apoi telegrama din Wales. Cuvintele tipărite pe foiţa galbenă erau mai puţin oficiale, dar şi mai ermetice:

Pentru generalul de brigadă Sir Wesley Ellis, KCB, Laurelgrove, Eynsford, Kent. Stop. Învingem. Stop. Celui care învinge îi aparţine prada de război. Stop. Semnat, nepoţii tăi răsfăţaţi, R & G.

– Celui care învinge îi aparţine prada de război? spuse William, ridicând privirea.

Ellis zâmbi:

– Din moment ce nu puteau şti câţi funcţionari indiscreţi vor citi telegrama, au fost obligaţi să fie mai puţin direcţi. Îţi prezintă omagiul lor, William, în calitatea ta de rege sacru.

William citi din nou telegrama, simţind cum îl cuprinde un frison când sensul ascuns al cuvintelor îşi făcea drum spre mintea lui. *Învingem. Celui care învinge îi aparţine prada de război...*

Luă iute biletul lui Selwyn şi îl reciti, înţelegând acum în cu totul altă lumină sensul cuvintelor *stimă profundă*.

– Şi... Selwyn? murmură în cele din urmă, de-abia îndrăznind să pună întrebarea.

Când generalul dădu afirmativ din cap, fără să rostească un cuvânt, William încercă să-şi reţină lacrimile. Privi fix cele două mesaje, desluşind chipurile celor care le expediaseră suprapuse peste cele două tipuri foarte

diferite de hârtie, apoi împături cu blândeţe foiţa telegramei peste hârtia groasă de corespondenţă şi le ţinu strâns în pumn, copleşit de emoţie. De-abia atunci când îşi reveni suficient ca să le strecoare în buzunar îşi dădu seama că, inconştient, strânsese legămintele scrise aşa cum ar fi strâns mâinile expeditorilor. Începu să tremure şi se forţă să respire adânc.

– Ce pot să spun? şopti, după ce aproape se prăbuşi pe divan, dorind ca un al patrulea nume să se fi adăugat celor trei.

– Nu trebuie să spui nimic, dacă nu vrei. Eşti nervos?

– Ce crezi?

– E bine. Puţină anxietate este normală şi sănătoasă. Trebuie să existe *ceva* presimţiri. Voiam totuşi să te asigur că în noaptea asta nu ţi se va întâmpla nimic groaznic. Chiar dacă ţi-ai oferit serviciile în această cauză nobilă, încă mai sperăm că nu va fi nevoie să apelăm la ele.

– Nu cred că înţeleg ce spui, zise William.

Ellis zâmbi, îşi scoase dintr-un buzunar secret pipa şi punga cu tutun şi începu ritualul cunoscut.

– Ceea ce încerc să-ţi spun este că nimeni nu are de gând să comită vreun sacrificiu surpriză în această noapte, doar pentru a te scuti de presimţiri şi griji mai târziu, spuse încet. Experienţa pe care o vei trăi în afară – şi înăuntru – atinse uşor fruntea lui William cu vârful degetelor – îţi aparţine de drept prin naştere, chiar dacă nu ar exista şi celelalte argumente. E adevărat că, în împrejurări normale, ar fi fost mai bine pentru noi toţi să nu afli niciodată despre toate astea, însă cunoscându-te aşa cum te cunoaştem acum, nu te-am fi lipsit de această bucurie nici dacă ai fi venit la noi în alte vremuri.

– Dar Gray? murmură William pe un ton puţin amar, în ciuda bunelor sale intenţii.

– William, încearcă să înţelegi, răspunse generalul. Dintre toţi, Gray ar fi cel mai dornic să împărtăşească bucuria care ar trebui să însoţească experienţa ta din noaptea asta. Nu faptul că vei fi iniţiat în tradiţiile străbune îl îndurerează; ci ceea ce pare sortit să urmeze şi datoria care îl cheamă, fundamentată pe dragoste.

William îşi privi mâinile cu degetele împletite şi le desfăcu încet, aşezându-şi-le uşor pe genunchi. Bănuia că este vorba despre un anume fel de dragoste, deşi acest cuvânt nu părea potrivit pentru a descrie legătura care-i unea de-a lungul a cel puţin nouă secole, şi numai Dumnezeu ştie de-a lungul câtor alte vieţi încă.

– Ştiu asta, şopti. Poate că nici n-a fost drept să-l rog. Deşi nu sunt sigur că aveam vreo şansă. Aţi discutat despre asta?

– Nu foarte explicit. Însă atunci când cunoşti pe cineva de atâta vreme cum îl cunosc eu pe Gray, nu este nevoie să-ţi spună prea multe şi tu nu ai nevoie să-l întrebi.

– Aşa-i. William oftă. L-am împovărat cumplit de tare, nu? Dar totuşi a trebuit să-l rog. Sper că mă înţelegi.

– Înţeleg mai bine decât îţi poţi închipui, prinţul meu, şopti Ellis.

La aceste cuvinte William ridică privirea, uimit de tandreţea din voce, însă generalul se juca, dus pe gânduri, cu ceva agăţat pe lanţul de argint de la gât. Pipa rămăsese uitată pentru moment în cealaltă mână, privirea pierdută în alte vremuri. William dori să-l întrebe ce anume voise să spună, însă întrebarea i se topi pe buze. Când generalul se uită din nou la el, chipul său avea expresia obişnuită.

– Ei, intenţionam să te pregătesc, nu? spuse Ellis brusc, ascunzându-şi lanţul sub sutană. Nu-ţi pot da prea multe detalii, desigur, deoarece asta ar micşora impactul iniţierii, dar te poţi aştepta să fii întâmpinat de o sabie înainte de a ţi se permite accesul în cerc, aşa cum, fără îndoială, ţi s-a întâmplat şi în timpul iniţierii tale masonice. Apoi vei fi legat de mâini şi la ochi. Vei fi prezentat strămbunilor şi vei fi închinat în serviciul lor. Ţi se va lua măsura cu un şnur stacojiu care va fi marcat cu o picătură din sângele tău şi ţi se va cere să faci un legământ de credinţă zeilor străvechi, deşi aceasta nu implică renunţarea la celelalte credinţe ale tale. În acest moment vei fi în mod oficial recunoscut ca făcând parte din grup şi ţi se va da un nume nou. Apoi vei fi uns şi încoronat ca rege sacru. Ce se va întâmpla după aceea, cel puţin în ultimă instanţă, depinde de tine.

William reuşi să-şi forţeze buzele într-un surâs tremurător, dar generalul îi puse o mână pe umăr, ca un tată încercând să-şi liniştească fiul.

– Ştiu, fiule, Ai o mie de întrebări. Din păcate nu mi se permite să-ţi răspund acum. Cred că vei descoperi multe răspunsuri în această noapte, fie că îţi vor fi sugerate, fie că experienţa trăită ţi le va dezvălui.

– O singură întrebare mi se pare acum importantă, murmură William, privindu-şi mâinile aşezate cuminţi în poală. Cine anume mă va iniţia? Mi-a fost... teamă să-l întreb pe Gray.

Ellis oftă şi-i surâse cu blândeţe:

– Ştiu ce vrei să auzi, William. Cred că ştii ce-ţi voi spune. Alix va fi iniţiatorul principal, aşa cum şi trebuie să fie, conform tradiţiei străvechi care spune că asemenea lucruri trebuie să treacă de la femeie la bărbat şi invers.

Făcu o pauză scurtă.

– Se pare că eu o voi asista.

William înghiţi cu greu nodul din gât, părându-i-se că zgomotul răsună în întreaga încăpere.

– Nu... Gray?

Generalul îşi plecă fruntea:

– E foarte, foarte greu pentru el, William, şopti. Încearcă să înţelegi. S-ar putea totuşi să găsească puterea să o facă, însă nu trebuie să nutreşti speranţe deşarte.

– Înţeleg, suspină William, ferindu-şi privirea. Doar că...

– Ştiu, fiule, oftă Ellis. Crede-mă, ştiu.

Capitolul 24

LA DOUĂ ORE după răsăritul lunii, Graham îi urmă tăcut pe Alix şi pe general în labirint, cuprins, pe măsură ce înaintau de-a lungul aleilor, de un sentiment de izolare.

În această noapte nu aveau nevoie de felinar, căci lumina lunii pline scălda grădina într-o strălucire argintie. Mai devreme trecuseră câteva formaţii de bombardiere inamice, eclipsând luna, ca o piază-rea a morţii şi distrugerii, însă acum numai din când în când câţiva nori mânaţi de vânt îşi aruncau umbrele grăbite pe suprafaţa astrului. Lumânări în sfeşnice roşii de sticlă luminau acum interiorul templului, spre deosebire de felinarele mari folosite în noaptea de Lammas, însă aceste lumânări erau necesare mai mult pentru simbolismul lor. Cu chipurile albe în lumina lunii, Alix şi Ellis urcară cele patru trepte şi intrară, lăsându-l pe Graham singur afară.

În timp ce contesa şi generalul se ocupau de purificarea locului şi de trasarea cercului, Graham îşi plecă fruntea şi închise ochii, concentrându-se. Îşi trase chiar şi gluga mai mult peste chip, pentru a îndepărta orice i-ar fi putut distrage de la ceea ce făcea. Simţi şi mai acut diferenţa dintre cele două lumi pe a căror frontieră stătea în clipa aceea.

Sosise vremea nu pentru sacrificiu, slavă Domnului, căci încă mai spera să fie în stare să evite asta, ci altă vreme, la fel de tulburătoare. O dată ce William va fi trecut pe sub portalul în faţa căruia aştepta acum Graham, şi pe sub care el trecuse de atâtea ori în trecut, prinţul nu va mai fi acelaşi, indiferent dacă sacrificiul avea loc sau nu. Când William va veni pe cărarea dintre lumi a labirintului sacru şi se va opri în această altă atmosferă, care nu era nici a pământului, nici a celui de-Al Doilea Drum, va simţi cu siguranţă schimbarea. Nu va mai fi nici o cale de

întoarcere la inocenţa dinainte, din vremea când nu avea habar despre preocupările oculte ale lui Graham.

Doar atât, şi era o realizare îngrozitoare. Graham se întrebă dacă el însuşi, în locul lui William, ar fi fost în stare să facă alegerea conştientă pe care prinţul o făcuse în această seară. Însă pentru Graham întrebarea nu avea sens, căci nu-şi putea aminti o vreme când să nu fi ştiut ce anume era el. Dar cele ce se vor întâmpla în noaptea aceasta aveau să-l marcheze pe William într-un fel pe care nici unul dintre ei nu-l putea bănui.

Sentimentul de izolare, senzaţia că era rupt de lumea de afară, se amplifică pe măsură ce Alix şi generalul ţeseau cercul; în cele din urmă Graham îşi dădu seama că pregătirile au fost încheiate. Acolo, în nemişcarea dintre lumea oamenilor şi tărâmul celor atotputernici, jură, pentru binele lui William, să-şi lase deoparte tristeţea, cel puţin în cursul acestei nopţi. Nici un semn al propriei mânii şi al propriilor resentimente în faţa rolurilor care le fuseseră impuse, lui şi lui William, nu va trebui să întrerupă această acţiune atât de specială şi să o coboare în meschinărie omenească. Fie şi numai sub îndrumarea lui Alix şi Ellis, prinţul trebuia să fie un canal deschis prin care să poată curge puterea.

Era pregătit când ei apărură în cadrul uşii. Mintea îi era calmă, chiar dacă puţin amorţită, atunci când urcă treptele spre zeul şi zeiţa care străluceau ca argintul în razele lunii. Oţelul sabiei era fierbinte pe pieptul său când se opri să răspundă întrebării pe care, conform ritualului, i-o adresă marele preot. În nări simţea aroma pătrunzătoare a fumului de tămâie arsă.

– Cine eşti?

– *Din*, prieten al celor din străbuni, legat prin jurământ.

Ca întotdeauna, atunci când sabia fu dată la o parte, Graham simţi acel val de uşurare la gândul că răspunsul său a fost acceptat şi că era considerat demn de a pătrunde în interiorul cercului. Apa cu care îl stropi Alix nu-l mai făcu de astă dată să tresară iar sărutul ei păru mult mai dulce atunci când îl trase în templu. Îşi scoase sutana şi o puse alături de celelalte, iar când se întoarse, priveliştea care i se desfăşură în faţa ochilor îi tăie respiraţia. În lumina slabă aruncată de lumânările din templu şi de razele lunii care străluceau afară, Alix şi Ellis păreau înveşmântaţi în argint, un nimb de lumină fizică şi psihică făcea să strălucească şi mai tare coroanele şi florile pe care le purtau. Graham se aştepta ca, în acest moment, el să treacă undeva în fundal, martor numai al evenimentelor, însă expresia solemnă şi tristă întipărită pe chipurile prietenilor săi îi dădea de înţeles că au alte planuri.

– S-a întâmplat ceva? întrebă în şoaptă.

– Da, numele marelui preot nu este bun, murmură Ellis, strângând în mâinile-i noduroase mânerul sabiei. Ştii asta, Gray. Tu eşti acela care trebuie să porţi în această noapte sabia şi coroana cu coarne a zeului, şi nu eu.

Fiori de groază îi pătrunseră în suflet. Şi dintr-o dată, în ciuda covorului gros de pe jos şi a iederei şi trandafirilor cățărători care împiedicau briza de afară să pătrundă prin pereţii construiţi din împletituri de nuiele, Graham simţi că i se face foarte frig.

– V-am spus că nu pot, reuşi să şoptească, vorbele rostogolindu-i-se bolovănoase, fără a fi fost declanşate de vreun gând conştient. Nu vă daţi seama ce-mi cereţi!

– Ba da, răspunse Ellis. Şi îmi mai dau seama de faptul că, dacă insişti în hotărârea luată, gândindu-te că, poate, astfel vei reuşi să îndulceşti durerea celor ce se vor întâmpla mai târziu, vei regreta toată viaţa.

Cu un „NU" chinuit şi clătinând cu disperare din cap, Graham se întoarse cu spatele la ei. Tremura, strângând spasmodic împletitura de nuiele şi strivind frunzele în mâini. Îşi dorise din tot sufletul ca Ellis să-l cruţe de acest ultim moment.

Nu era vorba de faptul că n-ar fi dorit să îndeplinească el însuşi acest ritual divin pentru William – putea să jure în faţa tuturor zeilor din lume că aceasta era cea mai profundă dorinţă a sa. Primirea în rândul celor străvechi era unul dintre cele mai preţioase daruri pe care o fiinţă omenească îl putea face alteia. La o asemenea sărbătoare sfântă se creau legături ce depăşeau durata unei singure vieţi.

Însă astfel de legături veneau spre el şi din alte vieţi. Iar a accepta rolul de iniţiator al lui William în această viaţă însemna, de asemenea, să recunoască şi să admită ceea ce era aproape sigur că va urma. În adâncul sufletului ştia că, atunci când va sosi clipa, va îndeplini îndatorirea aceea înfiorătoare – dar nu se putea preface încă puţin că lucrurile stăteau cu totul altfel?

Cu un geamăt de refuz, Graham îşi sprijini fruntea de frunzele reci şi închise ochii, luptându-se să înăbuşe spaima care îl cuprinsese. Îşi dădu seama că Ellis se apropia, că era acum atât de aproape, încât coatele li se atingeau, însă nu reuşi să-şi adune curajul atât cât să privească chipul de sub coroana de zeu. Şi îşi mai dădea seama că Alix se retrăsese, astfel încât ei să poată discuta nestânjeniţi.

– *Tu* regreţi ce ai făcut, Wesley? murmură după câteva clipe.

– Din fericire n-am avut ce regreta – se auzi răspunsul şoptit – deşi m-am trezit chiar mai târziu decât tine. Prietenul meu se afla deja la intrare şi aştepta să fie primit în cerc când eu mi-am venit în fire şi mi-am dat seama ce minune eram pe punctul de-a refuza... pentru amândoi. N-am regretat niciodată că m-am răzgândit – deşi aş fi dorit s-o fi făcut mai devreme, ca să fim scutiţi amândoi de câteva clipe tensionate. Am simţit că e un privilegiu foarte special acela de a fi canalul prin care curg energiile şi, astfel, ceea ce a trebuit să se întâmple mai târziu a fost şi mai eficace.

Graham înghiţi greu nodul dureros din gât, îndrăznind în sfârşit să privească la picioarele generalului şi la vârful sabiei sprijinit între ele.

– Crezi că are într-adevăr vreo importanţă pentru William?

– Cred că are o foarte mare importanţă. Aşa mi-a spus el.

– *Ţi-a spus* el?

– Adineauri, când îi dădeam ultimele instrucţiuni, spuse Ellis. A încercat să nu-şi arate dezamăgirea, dar spera, cu siguranţă, că tu vei fi cel care îl va iniţia. L-ai rănit aseară, Gray, când nici măcar n-ai vrut să stai de vorbă despre asta. Am încercat să-i explic ce simţi şi mi-*a spus* că înţelege, dar cred că ar însemna foarte mult pentru el dacă *tu* ai purta coroana în locul meu atunci când se va apropia de cerc.

Auzind aceasta, ultimele contraargumente ale lui Graham dispărură ca prin farmec. Nu se gândise că prezenţa lui într-un rol principal l-ar fi liniştit pe William şi ar fi întărit legătura dintre ei. Uitase forţa legăturilor create între el însuşi şi iniţiatorii lui, cu atâţia ani în urmă, deşi amândoi se stinseseră de multă vreme. Cum de se putuse gândi să-i refuze aşa ceva prinţului?

Cu un oftat adânc şi tremurat, obligă încordarea să-i părăsească trupul şi se forţă să se relaxeze, descleştându-şi degetele de pe împletitura pereţilor şi simţind brusc durerea. Palmele îi erau însângerate de spinii trandafirilor striviţi. Privi sângele cu ochi neîncrezători, vechiul coşmar revenindu-i o clipă viu în amintire.

Observându-i mâinile, Alix se apropie.

– Te-ai rănit.

După un prim impuls de a nu-şi şterge sângele, s-a supus îngrijirilor ei fără nici o rezistenţă. Se strâmbă de durere când Alix îi scoase câţiva spini din palme.

– Nu contează, murmură, lăsând-o să-i şteargă cu apă sfinţită mâinile rănite. Singurul care contează este omul care aşteaptă acum la intrarea în labirint. Eram pe punctul de a face un lucru îngrozitor pentru amândoi. Alix îi uscă mâinile şi i le sărută uşor, iar Ellis surâse şi îşi înclină capul într-o plecăciune simbolică.

– Mi se pare că în această seară vom avea un nou mare preot, doamnă, desigur, dacă eşti şi tu de acord.

Chipul lui Alix radia de fericire când îl îmbrăţişă pe Graham, parfumul florilor din cununa ei îndepărtând pe moment chiar şi mirosul pătrunzător de tămâie care persista în atmosferă.

– Doamna voastră este cum nu se poate mai bucuroasă, şopti ea, retrăgându-se ca să-l privească pe Graham, cu lacrimi strălucindu-i în ochi.

Luă sabia de la Ellis şi o puse în mâinile lui Graham, apoi mută coroana de pe părul cărunt pe cel castaniu. Când Graham se aplecă să o primească, simţi cum mantia bine cunoscută a celuilalt, identitatea magică, i se aşază invizibilă pe umeri, în timp ce se îndrepta cu Alix spre intrare, puterea zeului înconjurându-l şi înghiţindu-l, aşa cum parfumul zeiţei îl înconjurase cu câteva secunde mai devreme.

Sprijini vârful sabiei pe pardoseală, cu mâinile-i rănite odihnindu-i-se pe mâner, şi îşi ridică faţa spre lună, inhalând adânc vraja nopţii. Parcă simţea cum creşte în înălţime, până căpătă înfăţişarea unui uriaş primordial

dominând lumea – Dumnezeu însuşi, dar şi protector şi consort al celei de lângă el, care nu mai era Alix, o simplă muritoare.

Se stârni o briză uşoară, mângâindu-i trupul şi răvăşind şuviţe lungi din părul lui Alix, care-i acoperiră pe amândoi, ca un văl. Atingerea aceasta, aproape electrică, îl propulsă spre un nivel şi mai înalt de simţire şi înţelegere.

Şi auzul păru a-i fi devenit hipersensibil. Sesiză în depărtare un zgomot uşor de paşi pe pietrişul aleii. Îndreptându-şi atenţia spre labirintul scăldat în lumina lunii, întins în faţa lor, închise ochii şi porni pe Al Doilea Drum. Departe, la capătul celălalt al labirintului, descoperi modificări uşoare în modelul cosmic: se apropia William, urmat de Michael, pentru întâlnirea cu zeii.

Luna se retrăsese pentru scurt timp în spatele unui nor, însă reveni glorioasă atunci când William îl urmă pe Michael în grădină prin uşile de sticlă ale bibliotecii. Razele lunii dădeau reflexe argintii umbrelor de cerneală. Pietrişul era rece.

Ajunşi în labirint, se opriră. Michael închise poarta şi o zăvorî. Cheia era atârnată de un cui, aproape de pământ. Silueta în sutană neagră a lui Michael era învăluită de umbre negre când acesta se întoarse spre prinţ.

– Nu ştiu dacă aţi mai fost în labirintul acesta, domnule, şopti Michael, arătând spre poteca din faţa lor, dar chiar dacă aţi mai fost, în noaptea aceasta vi se va părea diferit, cred. Prin schimbarea locului porţilor, putem alcătui un labirint după modelul magic. Şi dacă îl parcurgeţi având pregătirea mentală necesară, produceţi un efect asemănător cu cel al trasării unui cerc magic, deşi mai există un astfel de cerc şi în templu. Dumneavoastră trebuie să mergeţi înainte. Vă urmez. Nu există poteci înfundate.

Descumpănit puţin, William privi aleea care se întindea sub lumina lunii. Undeva, la capătul ei, îl aştepta ceva – şi nu ştia ce.

– Trebuie doar... să urmez poteca, pur şi simplu?

Michael zâmbi larg, ca să-l liniştească; dinţii îi lucirăalbi în umbra chipului:

– Cred că veţi descoperi că nimic nu este *pur şi simplu*, domnule. Nu ştiu dacă sunteţi suficient de pregătit pentru a sesiza diferenţa, însă nu m-ar mira s-o puteţi face, după cele întâmplate la Canterbury şi Windsor. Va fi chiar mai bine dacă veţi intra într-o transă uşoară.

– Voi ţine minte asta, murmură William, cu un zâmbet neliniştit.

Îşi începu drumul prin labirint. Auzea numai târâitul stins al greierilor şi al altor vieţuitoare de noapte, şoapta picioarelor goale pe pietrişul aleii şi propriile sale bătăi de inimă, pulsându-i în tâmple. Încercă să-şi domolească ritmul respiraţiei, închizând pe jumătate ochii şi atingând delicat cu vârful degetelor tufele îngrijite, de-o parte şi de alta a potecii, pentru a-şi găsi mai uşor calea. Încet, simţi cum se

relaxează. Aşa cum prevăzuse Michael, intra într-o transă uşoară, confortabilă.

Îşi dădu seama, pe măsură ce înainta, că o parte din sunetul pe care îl auzea nu era pulsul său, ci bătaia gravă a unei tobe, ca în noaptea primei sale experienţe de la Buckland. Fără vreun efort conştient din partea sa, pulsul şi respiraţia căpătă ritmul tobei. Urmându-şi drumul, simţi cum ceva ce nu era nici încordare nici anticipaţie îi da fiori pe şira spinării şi i se concentrează în ceafă, amplificându-i şi înăbuşindu-i totodată percepţiile normale.

Pe neaşteptate, trecu din labirint într-o curte interioară acoperită cu lespezi de piatră. În centru se înălţa un pavilion demodat; pereţii albi îmbrăcaţi în împletituri de nuiele erau scăldaţi în argintul lunii, trandafirii sălbatici şi iedera se profilau întunecaţi. O întrerupere a desenului din lemn şi frunze sugera existenţa unei uşi în partea stângă şi se îndreptă într-acolo. Când ajunse în faţa ei, la câţiva metri de trepte, se opri. Chiar în clipa aceea încetă şi bătaia tobei.

Cu răsuflarea întretăiată de uimire, privi lung la cele două făpturi aşezate în cadrul uşii înrămate de trandafiri, cele mai minunate şi teribile creaturi pe care le văzuse vreodată. Mai întâi privi femeia subţire, a cărei goliciune era parţial acoperită de părul lung până la şolduri, care plutea uşor în adierea vântului, aur stins în lumina lunii. Pe frunte purta o semilună din argint, iar deasupra, cunună de flori. Parte din el o identifică a fi Alix, însă ea mai reprezenta şi altceva – mult, mult mai mult.

Iar bărbatul...

Valul de uşurare care inundă inima lui William fu atât de puternic, încât, o clipă, se simţi puţin ameţit, căci omul cu sabia în mâini şi coroana cu coarne de cerb pe cap era Gray – însă un alt Gray decât cel încordat şi copleşit de durere pe care îl văzuse William doar cu câteva ore în urmă. Nici el nu era înveşmântat în nimic altceva decât în lumina lunii şi într-o mantie inefabilă de maiestate care părea a-l face să emane o strălucire aproape orbitoare.

Chiar aerul era încărcat de vrajă. Ochii lui William, plini de veneraţie, treceau de la Alix la Gray, de la Gray la Alix, în timp ce sentimentul de bucurie copleşitoare îi umplusе până la refuz pieptul, care era pe punctul de a exploda de atâta fericire nesperată. Dintr-o dată înţelese ceea ce încercase Gray să-i explice despre latura divină a tuturor bărbaţilor şi femeilor. Cei doi emanau forţă, făcându-l pe William să tremure cuprins de fiori, încărcaţi parcă de senzualitate, şi se trezi că, fără voia lui, îşi duse mâinile la cordonul din talie pe care îl dezlegă. Îşi scoase sutana, lăsând-o să cadă în mâinile pregătite ale lui Michael.

Nu se simţea deloc stingherit să stea astfel în faţa lor. Şi nici nu-şi mai punea problema existenţei mai multor zei, deşi aceasta era o metaforă potrivită pentru a explica multiplele aspecte ale zeităţii – masculin şi feminin – în întregul ei. În faţa unei asemenea revelaţii, faptul că îşi scosese sutana părea a simboliza renunţarea la ultimele

rămăşiţe ale prefăcătoriei – un act sfânt. Se înfruptă din divinitatea lor cu fiecare răsuflare, cu dorinţa adâncă şi dureroasă de a li se alătura!

– Aveţi două parole perfecte: dragoste perfectă şi încredere perfectă, îi murmură Michael în ureche.

Cuvintele acestea i se întipăriră la un nivel mai profund, cunoscut şi nou, totodată, însă atenţia îi era îndreptată asupra senzaţiilor ciudate care îl cuprinseseră. Dezbrăcat acum, percepea energiile radiate de cei doi într-un mod şi mai acut; pielea i se făcuse ca de găină, însă sentimentul nu era neplăcut, ci doar îl furnica într-un mod straniu. Nimeni nu se mişcase în timp ce el îl privea transfigurat, copleşit de veneraţie, învăluit în razele de lună. Însă, când începu să păşească încet, atras de vrajă, înspre treptele care-l despărţeau de regatul lor, toba începu să bată din nou. De data aceasta ritmul se potrivi de la bun început cu bătăile inimii sale: insistent, atotcuprinzător, obligând-l să se apropie.

Cei doi se retraseră un pas când el urcă cele patru trepte din lemn, iar raza lunii se reflectă ca un avertisment pe tăişul sabiei pe care Gray o ridică şi i-o aşeză în faţa inimii. William se opri.

O, tu, care ai îndrăznit să treci hotarul dintre lumi, ai oare curajul să te supui încercărilor ce ţi se vor cere? întrebă Gray, cu o voce la fel de sigură ca şi mâna în care ţinea sabia. *Căci, îţi spun, e mai bine să te arunci în această sabie sfântă şi să pieri acum, decât să te încumeţi să faci faţă încercărilor cu teama în inimă.*

Cu gâtul uscat, William privi lung în ochii lui Gray, dându-şi clar seama că, în această clipă, nu doar sabia îi separa. Instinctiv, îşi mută privirea spre zeiţa mai milostivă.

– Am două parole perfecte: dragoste perfectă şi încredere perfectă, spuse.

– Toţi cei care rostesc asemenea cuvinte sunt de două ori bineveniţi, răspunse Alix, iar sabia fu coborâtă şi Gray se retrase.

– Şi acum îţi voi da a treia parolă, continuă ea, cuprinzându-l de mijloc cu un braţ şi trăgându-i cu cealaltă mână capul spre ea.

Sărutul a fost uşor şi blând, meticulos, îmbătător şi dulce, dar, în ciuda intimităţii sale, nu era sărutul unei iubite. William nu-şi dădu seama că a fost tras în interiorul cercului decât când ea i-a dat drumul din braţe. Privi dezorientat în jur şi observă că Michael intrase în spatele lui, iar Gray închidea cercul cu sabia. De fiecare dată când tăişul trecea peste prag, deschizătura uşii părea a deveni tot mai întunecată, până când, după a treia mişcare a sabiei, William nu mai reuşi să vadă nimic din cele de afară, cu excepţia lunii.

Învăluit de mistere, se întoarse spre mijlocul încăperii, la timp ca să-l vadă pe general ghemuit pe un taburet în capătul celălalt al camerei, cu ochii închişi, în timp ce lovea uşor în ceva ce arăta ca un tam-tam mic. Michael stătea în picioare lângă Ellis, cu braţele încrucişate pe piept; când prinse privirea lui William, îi surâse liniştitor şi dădu uşor din cap.

Apoi Alix îl legă pe prinţ la ochi. În acelaşi timp, Gray îi legă mâinile la spate.

Funia cu care îi erau legate mâinile i-a fost petrecută apoi în jurul gâtului şi legată din nou, astfel încât, pentru a nu se sufoca, William trebuia să ţină mâinile uşor ridicate. Capetele funiei îi cădeau libere pe piept, iar altă frânghie îi era legată în jurul gleznei stângi, amintind de una din timpuriile sale iniţieri în ritualul masonic.

Fără veste, pieptul dezgolit şi faţa i-au fost stropite cu apă. Tresări, chiar dacă se aşteptase pe jumătate la asta. Apoi îşi trecu pe furiş limba peste buza inferioară pentru a prinde o picătură care tremura acolo, şi descoperi că are gust de sare. Un fâşâit stins se făcu auzit, în ciuda tobei, şi simţi cum mirosul de tămâie arsă îi ustură nările în timp ce cineva îl înconjura cu o cădelniţă.

Muchia rece a sabiei i-a fost lipită de partea dreaptă a gâtului iar mirosul de tămâie se îndepărtă. William tresări din nou. Pulsul i se acceleră, zbătându-se sub apăsarea tăişului, şi îşi dădu seama de cruda realitate a ameninţării; căci, cu toate că era sigur că mâna lui Gray ţinea sabia, era în acelaşi timp şi mâna unui zeu.

– Au murit oameni îndrăznind să pătrundă într-un asemenea cerc, auzi vocea lui Alix, sunând cavernos, de undeva din dreapta lui. Dar pentru că ai rostit cele două parole perfecte, ai fost admis. Dragostea perfectă şi încrederea perfectă fac parte din fundamentul tuturor actelor magice şi amândouă s-au întrupat în sărutul divin care te-a tras de fapt în acest cerc. Fără ele, a încerca să străpungi vălul înseamnă moarte... Înţelegi?

Credea că înţelege, însă nu avea suficientă încredere în sine ca să rostească cuvintele, aşa că doar dădu uşor din cap, foarte atent la sabia apăsată pe gâtul său şi la frânghiile care îl ţineau legat.

– Este bine. Însă chiar şi acum, pericolul nu s-a îndepărtat. După ce am auzit parola, trebuie să te întreb care îţi sunt intenţiile de ai îndrăznit să încerci pătrunderea în cerc. Poţi răspunde cu cuvintele tale.

Nu a fost nevoie să se gândească la acest răspuns. Vorbele i se rostogoliră, nechemate, din gură, cu o elocvenţă care îl surprinse. Vocea îi era mult mai sigură decât îndrăznise să spere.

– Ca fiu al unei dinastii străvechi, am venit să-mi cer dreptul cuvenit prin naştere şi să fiu primit de către voi în tradiţiile strămoşeşti.

– Şi de ce ne ceri aceasta? insistă ea.

– Pentru... pentru ca să-mi pot sluji patria mai bine, răspunse, enervat de ezitarea de moment.

Se pare însă că anchetatoarea sa apreciase răspunsul; după o clipă, William simţi cum lama sabiei i se lipeşte de gât. Senzaţia de rece îl făcu să tresară, însă îşi dădu repede seama de semnificaţia gestului: răspunsul îi fusese acceptat.

– Ai răspuns bine, vlăstar al dinastiei străvechi, spuse încet Alix. Cunoşti implicaţiile dorinţei tale de a-ţi oferi viaţa în slujba ţării şi eşti pregătit să juri credinţă zeilor în serviciul cărora vei fi hirotonisit?

– Da, răspunse pe un ton calm, deşi încercă să nu se gândească chiar la *toate* implicaţiile.

Sabia se îndepărtă şi simţi cum cineva trage de frânghia petrecută în jurul gâtului. Fără să vadă, îl urmă pe cel care îl conducea, oprindu-se atunci când se opri şi Alix. Mâna ei îl prinse de cot, sprijinindu-l; avu senzaţia stranie că ea se adresa cuiva pe care el nu ar fi fost în stare să-l vadă, chiar dacă n-ar fi fost legat la ochi.

– O, paznici ai răsăritului, vi-l aduc pe William Victor Charles Arthur, care a venit să-şi ceară dreptul cuvenit prin naştere, căci el este fiu al zeilor vii.

Mâna ei apucă din nou frânghia, conducându-l câţiva paşi spre dreapta, unde repetă formula de prezentare.

– O, paznici ai sudului, vi-l aduc pe William Victor Charles Arthur, care a venit să-şi ceară dreptul cuvenit prin naştere, căci el este fiu al zeilor vii.

Repetă procedeul de încă două ori; o dată înspre apus şi o dată înspre nord, întorcându-se în cele din urmă iarăşi către răsărit. William se gândi că, probabil, Alix făcuse un gest de salut, însă el avea ochii legaţi şi nu-şi putea confirma bănuiala, iar pe de altă parte, nici nu era sigur că ar fi vrut să afle. Apoi contesa îl trase din nou în mijlocul cercului şi îl lăsă singur.

Toba îşi opri bătăile. Mâna lui Alix nu-l mai sprijinea. Dăduse drumul frânghiei. Mai simţea încă mirosul slab al tămâiei, însă nu auzea nimic altceva decât zgomotele şoptite ale nopţii. Tăcerea şi sentimentul de izolare îi activară imaginaţia. Dintr-o dată, îşi dădu seama cât de vulnerabil este, stând acolo, legat şi gol, fără putinţa de a se apăra în cazul în care ceilalţi ar fi avut intenţia de a-i face vreun rău. Simţi cum i se accelerează bătăile inimii pe măsură ce neliniştea îi devenea tot mai mare.

Dacă Ellis îl minţise? Dacă *planificaseră* sacrificiul pentru noaptea aceasta, fără să-l anunţe? L-ar fi lipsit de acest ultim drept? Oare Gray acceptase în ultima clipă să joace rolul de mare preot, tocmai pentru că el era acela care urma să dea lovitura fatală? Era William acum victima, curăţat, conform ritualului, legat şi pregătit pentru sacrificiu?

Panica îl invadă. Se cutremură şi apoi îngheţă brusc, realizând că ameţeala teribilă care îl cuprinsese se datora presiunii exercitate de frânghie asupra gâtului – nimic altceva. Îşi ridică uşor mâinile legate la spate iar presiunea dispăru. Ameţeala îi trecu, la fel şi spaima.

Puţin stânjenit încă la gândul temerilor sale ridicole, respiră adânc şi încercă să se liniştească. Acum era bucuros că avea ochii legaţi. Legătura aceasta îi oferea un fel de refugiu în faţa privirilor cercetătoare îndreptate

asupra lui din tăcerea care îl înconjura – iar unele dintre aceste priviri păreau a nu fi în întregime omeneşti. Tresări puternic atunci când simţi cum ceva îi atinge creştetul şi-i alunecă de-a lungul spatelui şi picioarelor.

– Ţi s-a luat măsura, şopti Alix, de undeva din spatele său. În trecut, această măsură ar fi fost păstrată de şeful sabatului şi folosită drept legătură psihică pentru a-l pedepsi pe cel care încalcă jurământul ce ţi se va cere să-l faci imediat. Dar mai foloseşte şi pentru alte scopuri.

Auzi zgomotul făcut de foarfece la picioarele sale şi mişcarea lui Alix, când aceasta se ridică. Apoi, un capăt al şnurului îi fu trecut peste cap şi retras, procesul repetându-se şi în jurul pieptului. Bănuia că cel care îi luă mâna stângă, încă legată, în mâinile lui şi îi prinse inelarul între degete era Gray.

– Acum îţi voi înţepa vârful degetului, îi murmură Gray la ureche, în timp ce degetul îi era şters cu ceva ud şi rece.

– Tradiţia spune că pe măsură trebuie să fie puşi câţiva stropi din sângele celui iniţiat, pentru a consfinţi angajamentul făcut. Bineînţeles că astfel se întăreşte şi legătura psihică. În zilele noastre se obişnuieşte în general să se înapoieze măsura – deşi, dacă doreşti, o putem păstra noi. Nu trebuie să te hotărăşti chiar acum.

William simţi mirosul pătrunzător de spirt. Şnurul îi alunecă în jurul mijlocului şi fu retras, iar apoi, cu o mişcare rapidă, un ac i se înfipse în deget. Şnurul alunecă în jurul şoldurilor şi, după câteva clipe, îi simţi cum lucrează la spatele lui. Cineva îi strânse degetul şi îl apăsă pe şnur. Din stânga se auzi foşnet de hârtie. Îi tamponară iarăşi degetul. Apoi fu lăsat din nou singur. Însă nu se mai temea deloc.

– Eşti pregătit acum să faci legământul? îl întrebă Alix.

– Sunt.

– Atunci îngenunchează, căci te prezinţi în faţa forţei creatoare cu infinite nume, zei şi zeiţe ale tuturor credinţelor sub toate înfăţişările lor. Nu ţi se cere să te lepezi de vreuna, căci oamenii trebuie să aibă libertatea de a venera divinitatea în forma care li se pare cea mai potrivită, însă ţi se cere să juri credinţă şi discreţie în calitatea ta de fiu al zeilor.

Alunecă încet în genunchi, cu veneraţie şi umilinţă, căci imaginaţia sa se dovedise destul de săracă atunci când încercase să-şi închipuie ce urma să se întâmple. Mâinile lui Gray şi Alix îl sprijiniră, iar în atingerea lor el descoperi din nou aura divină pe care o căpătaseră în această noapte pentru el şi în onoarea zeilor. În spatele pleoapelor închise, lacrimile îi înţepau ochii şi din nou fu recunoscător pentru faptul că avea ochii legaţi – de această dată însă nu din cauză că i-ar fi fost teamă să-i vadă pe acei paznici necunoscuţi. Acest jurământ era ceva foarte personal.

– Repetă după mine, o auzi pe Alix. Eu... spune-ţi numele întreg...

– Eu, William Victor Charles Arthur...

– În faţa zeilor străvechi şi a voastră, fraţi şi surori...

– În faţa zeilor străvechi şi a voastră, fraţi şi surori..., repetă el.

– Nesilit de nimeni şi de bună voie, jur în mod solemn...

Repetă cuvintele jurământului cu tot mai multă încredere şi pe deplin conştient. Nu numai sensul, dar chiar şi cuvintele i se păreau cunoscute şi se întrebă dacă nu cumva le mai rostise vreodată, într-una din celelalte vieţi.

– Jur pe speranţele mele într-o viaţă viitoare...

– Ştiind că mi s-a luat măsura...

– Şi fie ca toate armele mele să se întoarcă împotriva mea...

– Dacă încalc acest jurământ sacru...

– Aşa să fie.

– Aşa să fie, răspunse hotărât.

Mâinile care îl ajutaseră să se aşeze în genunchi îl sprijiniră acum să se ridice. Alix îi desfăcu legătura de la ochi, iar Gray dezlegă frânghia. William clipi de câteva ori în lumina lumânărilor şi îl privi fix pe Gray, neştiind sigur dacă fiinţa palidă, cu trupul scăldat în reflexele roşiatice ale flăcărilor, care se apleca să-i dezlege mâinile era încă întruchiparea unui zeu sau devenise din nou om. Surprinse pe buzele prietenului său un zâmbet mic, datător de încredere, când mâinile îi fură, în cele din urmă, eliberate iar Gray se ridică în picioare şi începu să facă ghem frânghia. De-abia atunci William observă cu claritate coroana cu coarne – vârfurile coarnelor erau aşezate uniform în jurul unei cununi de argint.

Alix îi desfăcu frânghia din jurul gleznei, o strânse şi o puse, împreună cu cea strânsă de Gray, pe ceea ce William bănuia a fi un altar – o masă scundă, dreptunghiulară, acoperită cu o pânză albă. În partea stângă ardea o lumânare neagră, iar în dreapta, o lumânare albă.

Nu mai avut timp să observe şi alte amănunte, căci Alix luase deja în mână o sticluţă şi se întoarse din nou spre el. Îşi umezi degetul mare de la mâna dreaptă cu lichidul dinăuntru şi se apropie. Sesizând solemnitatea momentului, William îşi îndreptă şi mai mult spatele şi rămase nemişcat. Închise ochii. Pielea i se înfioră când ea îl atinse: în dreapta apoi în stânga pieptului, abdomenul chiar sub buric, din nou pe piept.

– Te ung preot şi vrăjitor, o auzi şoptind; deschise ochii, tresărind, când îi atinse buzele cu ale ei. Şi în onoarea acestei hirotonisiri, îţi dau un nume nou, înainte de a-ţi conferi puterea. Îngenunchează, te rog.

Se supuse, sprijinindu-se de mâna întinsă a lui Gray. Michael şi generalul se postară în spatele lui. Simţea cum poalele sutanelor lor îi ating tălpile goale.

– În majoritatea credinţelor se obişnuieşte ca celui iniţiat să i se dea un nume nou în clipa când este acceptat, spuse ea încet. La botez şi la confirmare ai primit numele unor sfinţi creştini precum şi ale unor membri ai familiei. Deoarece tradiţia noastră magică se trage în bună parte din Cabala mistică, înaintaşii noştri s-au hotărât să folosească rădăcinile sacre ale copacului vieţii în chip de nume magice. Străduindu-ne să evităm duplicarea, încercăm să alegem trăsătura care se potriveşte cel mai bine persoanei respective.

Numele meu este *Binah*, şi reprezintă sfera înţelegerii, a forţei latente, Mama Universului. Gray este *Din*, numit câteodată şi *Geburah*, sfera puterii, severităţii şi disciplinei. Wesley este *Hesed*, Tatăl cel milostiv şi iubitor, călăuză şi protector. Michael este *Netsah*, sfera instinctelor şi emoţiilor omeneşti, forţa naturii.

Îşi umezi din nou degetul şi îi atinse fruntea, cuprinzându-i cu degetele răsfirate creştetul capului. El închise imediat ochii, sesizând forţa numelui şi simţi cum locul de sub degetul ei pulsează fierbinte.

– Te numesc *Kether* – coroana – prima emanaţie a Divinităţii, căci aşa vei fi în timpurile ce vor veni, după cum ai mai fost şi în timpurile trecute.

La auzul acestor cuvinte, William se crispă: era prima aluzie directă la motivul final al prezenţei sale aici, în această noapte.

Însă, în acea clipă, cu mâna dreaptă încă pe capul lui, Alix se aplecă uşor, iar cu cealaltă mână îi atinse tălpile.

– Relaxează-te şi lasă-te în voia senzaţiilor, îl auzi pe Gray murmurând. O altă mână îi atinse capul şi-l simţi pe Gray cum se ghemuieşte în stânga lui.

Iar William se relaxă într-adevăr, când cealaltă mână a lui Gray îi atinse picioarele; brusc, îşi dădu seama că se află între doi poli de forţă nemaiîntâlnită, zeu şi zeiţă, divinitatea pe punctul de a acţiona prin preot şi preoteasă, dublă consfinţire.

– Prin mâinile noastre îţi încredinţăm puterea, spuse Alix, iar tot ce este cuprins de mâinile noastre să fie consfinţit în slujba zeilor: *Kether*, înalt preot şi mag şi fiu al zeilor vii.

– Aşa să fie, răspunse Gray.

Cutremurându-se aproape, William îşi lăsă mintea să se retragă spre confortul transei căci, pe neaşteptate, atingerea mâinilor lor depăşise simplul prag fizic. Senzaţia se amplifică – o tensiune strălucitoare, insistentă, înăuntrul creierului său şi o senzaţie, electrică parcă, ameninţătoare şi înviorătoare totodată, ce-i înfiora pielea, deşi nu vreun pericol, ci doar schimbarea născuse sentimentul de ameninţare. Îşi mai dădu seama că alte mâini îl cuprind de umeri şi că i se alătură şi alte minţi, iar atingerea acestora îl făcu să se cufunde şi mai adânc în sine.

Nu se auzea nimic în afară de propriul său puls care-i lovea cu putere tâmplele şi de răsuflarea celor patru din jurul lui, devenită una cu a lui. Se simţea mai viu decât se simţise vreodată, *ceva* vast creştea adânc înăuntrul său, unde nimeni şi nimic nu-l mai atinsese, deşi fragmente de amintiri de *alte dăţi* îi spuneau că nu era prima oară când se simţea astfel. Când, în cele din urmă, intensitatea emoţiilor începu să pălească, William aflase unde va găsi puterea să facă ceea ce, în cele din urmă, va trebui îndeplinit.

Iar Graham, simţind refluxul energiilor, îşi dădu seama, fără urmă de îndoială, că iniţierea aceasta „prinsese". Majoritatea erau încununate de succes, foarte puţine se soldau cu eşecuri – deşi şi aceşti iniţiaţi

treceau mai târziu printr-o iniţiere spontană. Alteori, ritualul devenea doar o consfinţire formală a iniţierii interioare care avusese deja loc. Însă cazul lui William era complet diferit.

Graham îl urmări pe prinţ cum deschide ochii în timp ce ei toţi se retrăgeau, iar el îşi lepădă pentru o clipă mantia divină, pentru ca William să-i poată citi mândria şi dragostea pură din priviri. Aşa cum se cuvenea, o lăsă pe Alix să rostească primele cuvinte de bun venit pentru noul lor frate, iar apoi se îngrămădi laolaltă cu Ellis şi Michael să-l îmbrăţişeze şi să-l felicite, lăsând la o parte pentru moment atât respectul cuvenit rangului cât şi simbolistica divină. Toţi cinci râdeau şi glumeau ca nişte copii gălăgioşi, uitând pentru o clipă ce îi aştepta în viitor.

Reveniră însă, repede, la realitate, când zumzăitul unui avion îi aduse brutal în prezent – rămăşiţele raidurilor de mai devreme se întorceau spre est, inofensive acum, mai puţine totuşi ca înainte. Înlemniră şi ascultară atenţi. Nu se mişcă nimeni până când nu se aşternu din nou tăcerea. William se oprise în pragul uşii şi se uita încruntat la umbrele care traversau suprafaţa lunii.

Toată povara responsabilităţii se aşeză din nou pe umerii lui Graham când îşi îmbrăcă grăbit sutana. Faptul că oficiase alături de Alix îl făcuse să uite realitatea, dar acum inima i se strângea iarăşi când îl privea pe William punându-şi sutana albă ţinută de Michael. Alix se îmbrăcase şi ea, purtând pe buze un surâs plin de curaj, în timp ce Michael lega un cordon stacojiu pe talia prinţului.

– Poate că te-ai întrebat de ce sutana ta are altă culoare, zise Alix, legându-şi şi ea veşmintele tot cu un cordon roşu. Albul este culoarea candidatului la iniţiere, dar este şi haina regelui divin. Totuşi, cel iniţiat poartă un cordon roşu – nu alb şi nici negru, pentru că roşul este culoarea vieţii. Acum faci parte dintre noi.

William nu rosti nici un cuvânt, deşi făcu semn din cap că a înţeles. Se aplecă apoi să-şi pună jartiera pentru următoarea parte a ritualului, iar Graham îşi feri privirea. Deşi ştia că Ellis avusese dreptate insistând să joace el rolul de mare preot în această noapte, nimic nu-l mai putea ajuta acum să facă faţă celor ce vor urma. Aproape că îşi dorea ca altcineva să preia conducerea, deşi o parte din el ştia că ar fi fost în stare de crimă pentru a-şi păstra acest privilegiu.

Se aplecă, împreună cu Alix, deasupra altarului, bucuros că li se alătură şi Ellis, şi îi ajută să dea tot la o parte, mai puţin pânza albă şi cele două lumânări aprinse, neagră şi albă, aidoma trunchiului copacului vieţii. Simţea privirea lui William care îl urmărea de pe marginea cercului, avându-l alături pe Michael.

După ce Alix puse toate lucrurile în ordine, luă din nou sticluţa cu ulei şi se uită la el. Ellis, strângându-i umărul cu un gest plin de înţelegere, se ridică şi se aşeză lângă William.

– Îmi dau seama că această parte va fi deosebit de dificilă mai ales pentru voi doi, spuse Alix pe un ton foarte scăzut. Crezi că e conştient de faptul că ţi-ai depăşit obiecţiile?

Graham îşi întoarse uşor capul şi privi fix flacăra lumânării albe.

– Dar *le-am depăşit*?

– Cred că da, atât cât este omeneşte posibil.

– Atunci poate că le-am depăşit. M-am resemnat să mă supun voinţei lui, cel puţin. Mă bucur că tu şi Wesley mi-aţi arătat cât de tare l-aş fi îndurerat dacă nu aş fi consimţit să fac ceea ce fac acum.

– Nimeni n-ar putea să-ţi ceară mai mult, Gray. Nu te invidiez.

Îl atinse cu un gest tandru, el îi ridică mâna la buze şi o sărută, aruncându-i un zâmbet fugar. Cu un oftat, Alix se ridică şi se întoarse cu faţa la prinţ, cu spatele spre altar şi cu Graham, care se ridicase la rândul său, în stânga ei. La semnul lui Alix, Ellis şi Michael îl conduseră pe prinţ câţiva paşi înainte unde, la alt semn al ei, William îngenunche. În veşmântul său alb, înconjurat de sutanele lor negre, cu părul blond strălucind ca aurul în flacăra lumânărilor, arăta deja ca întruchiparea unui zeu tânăr.

– William, jurământul meu mă obligă să te mai întreb o dată înainte de a merge mai departe, spuse ea cu gravitate. Eşti convins că asta doreşti? Mai ai timp să te retragi. Nici unul dintre noi nu ţi-o va lua în nume de rău. Nimeni, în afară de tine însuţi, nu te obligă să faci asta.

Vocea lui William nu tremură câtuşi de puţin, deşi caracterul formal al vorbelor rostite s-ar fi putut să mascheze o nelinişte uşor de înţeles.

– Doamna mea, nu astfel mi-am imaginat sfârşitul meu, însă în ultimele săptămâni am ajuns să cred că împrejurările mă obligă să fac această alegere. Pentru fratele meu, ca şi pentru ţara noastră, simt că este necesar acum să-mi declar cel puţin *disponibilitatea* de a lua locul regelui în această situaţie. Dacă împrejurările se vor schimba – şi eu mă rog să se schimbe –, atunci voi fi primul care să mă bucur că nu mi-a fost dat să beau această cupă. Dar dacă nu va fi să fie, atunci trebuie ca eu... şi el – arătă cu capul în direcţia lui Graham – să ne achităm cum se cuvine de această obligaţie, pregătiţi în mod corespunzător. Vă implor pe toţi să mă sprijiniţi în hotărârea luată.

Răspunsul prinţului nu-l luă prin surprindere pe Graham, deşi privirea ochilor regeşti îi îngheţă sufletul. Pentru a cruţa nervii amândurora – din moment ce era evident că nu se putea aştepta la nici un fel de renunţare din partea lui William – înclină capul cu supunere şovăitoare şi se retrase câţiva paşi, pentru a-şi aştepta intrarea în scenă, simţind cum coroana zeului îi apasă capul şi îi strânge tâmplele.

– Aşa să fie, murmură Alix. Fraţii mei, să-l pregătim pe regele sacru pentru hirotonisire.

Cu fascinaţie înlemnită, Graham îi urmări pe Ellis şi Michael, care desfăceau gulerul sutanei lui William şi i-o coborau de pe umeri,

dezgolindu-i pieptul şi partea de sus a braţelor. Folosind cuvintele sfinţite de-a lungul secolelor, Alix îl unse pe regele sacru.

– Fie mâinile tale unse cu uleiul sfânt, murmură ea, însemnându-i fiecare palmă cu câte o cruce cuprinsă într-un cerc.

– Fie pieptul tău uns cu uleiul sfânt.

Degetul ei îi desena apăsat semnul deasupra inimii.

– Fie umerii tăi unşi cu uleiul sfânt.

Făcu simbolul sacru între omoplaţii lui William după ce acesta îşi înclină capul.

– Fie capul tău uns cu uleiul sacru, aşa cum au fost unşi regi, preoţi şi profeţi: aşa cum a fost Solomon uns rege de către Zadok, preot, şi Nathan, profetul, aşa să fii uns, binecuvântat şi sfinţit drept Rege al Popoarelor pe care Stăpânul, Dumnezeul tău, ţi le-a dat să le conduci şi să le aperi. *Selah*. Amin. Aşa să fie.

– Aşa să fie, răspunseră Ellis şi Michael.

Îl ajutară apoi să se ridice şi îi încheiară la loc sutana, înainte de a-l conduce în faţa altarului, între Alix şi Graham. Acolo, cu uleiul strălucind încă pe palmele-i întoarse, fu întronat între stâlpii severităţii şi milosteniei, simbolul sacrificiului pus deja pe altar. Cu timiditate, privirea sa îl mai căută încă o dată pe Graham.

Însă *Din*, marele preot al strămbunilor, îl susţinea acum pe Graham, care păşi în faţa prinţului şi se opri făcând o plecăciune plină de veneraţie. Toată forţa şi măiestria zeului al cărui rol şi-l asumase se împletea cu tristeţea resemnată a omului când Graham îşi duse încet mâinile la frunte şi îşi scoase coroana de zeu.

– Tu eşti Regele Divin, Dumnezeu Încoronat, spuse încet Alix, îngenunchind în dreapta lui William, în timp ce Graham se apropia de prinţ, răsucind coroana în mâini.

– Tu eşti înlocuitorul cuvenit al altui rege hirotonisit, care stă aşezat pe alt tron, nu departe de aici.

Rece şi calm în aparenţă, Graham ridică coroana deasupra capului domnesc în semn de salut şi o ţinu câteva clipe acolo, cu mâini sigure, privind în ochii lui William. Apoi o coborî uşor. William se înfioră şi închise ochii când simţi greutatea pe creştet. Păru să nu observe cum Graham face o nouă plecăciune şi începe să se retragă, cu braţele încrucişate pe piept, până când atinse peretele cu spatele.

– Te recunoaştem Stăpân în acest cerc sacru, continuă Alix. Aici, în faţa strămbunilor şi a tuturor zeilor şi zeiţelor – care nu sunt decât faţete ale întregului – îşi aducem omagiu şi îţi jurăm credinţă, aşa cum strămoşii noştri au jurat în faţa strămoşilor tăi pe când lumea era la începuturi.

Îşi scoase cununa de flori şi i-o puse la picioare ca ofrandă.

– Recunoaştem faptul că s-ar putea să apară necesitatea unui sacrificiu, însă hotărârea finală îţi aparţine numai ţie. Suntem aici să te slujim oricând vei avea nevoie de noi.

Ca prin ceaţă, Graham o văzu pe Alix cum şterge palmele prinţului cu părul ei lung ca să le cureţe de uleiul sfânt, încredinţându-i apoi sabia. William îi sărută mânerul, înainte de a o sprijini pe genunchi. Graham îşi feri privirea când Alix îşi puse mâinile în ale lui William, însă nu putu să nu-i audă cuvintele.

– Inima ca şi braţul meu îţi sunt supuse, spuse Alix, recunoscând cu glas tare jurămintele făcute prima dată la Laurelgrove. Îţi voi purta credinţă şi adevăr, în viaţă şi în moarte, înaintea tuturor. Şi fie ca puterile să mă părăsească iar armele mele să se întoarcă împotriva mea dacă îmi calc acest jurământ sfânt. Îţi voi îndeplini toate poruncile. Amin.

– Amin, repetară Ellis şi Michael.

Graham se strădui să-i urmărească atent pe Ellis şi apoi pe Michael depunând acelaşi omagiu. Exemplul lor îi aduse alinare, însă când toţi trei se retraseră lângă uşă şi îngenunchează, încercând să nu-l privească prea insistent, Graham realiză că nu avea cum să mai tragă de timp. Înaintă cu stângăcie până în apropierea prinţului. William rămase tăcut. Prietenul său se lăsă în genunchi, ţinându-şi respiraţia. Când îşi întinse doar mâna dreaptă, prin ochii lui William trecut un licăr stins de uimire.

– Ia-mi mâna, Will, şopti Graham, tresărind uşor când întâlni privirea prinţului. Ia-o aşa cum ai luat-o în noaptea aceea când m-ai rugat să te las să vii cu mine la Buckland şi când au început toate astea.

Puţin nedumerit, dar evident amintindu-şi, William întinse mâna dreaptă şi o cuprinse pe a lui Graham, acoperind-o apoi cu stânga. Graham se relaxă şi un zâmbet mic şi crispat îi fulgeră pe buze.

– Chiar şi atunci, prin gestul acesta, ai evocat posibilitatea existenţei unei legături de tip feudal între noi, murmură, alegându-şi cuvintele cu mare grijă. Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama când ai pus prima oară întrebarea, dar sunt convins că, încă înainte să ne despărţim, ştiai că sunt omul tău – şi că nu te pot refuza – chiar dacă *mie* mi-a trebuit mult timp să mă conving de asta. Nu mai vorbisem niciodată despre aşa ceva înainte, şi cu siguranţă că nu făcusem jurăminte comune, dar legătura exista. Nu-ţi pot spune nici măcar când a început. Poate în ziua aceea, când un locotenent de marină tânăr şi nepriceput a intrat pentru prima oară în biroul meu – deşi, dacă mă gândesc la amintirile noastre, cred că totul a început cu mult înainte de această viaţă.

William înclină uşor capul, într-un gest şovăitor de aprobare.

– Şi eu cred că ai dreptate.

– Prin urmare, ceea ce vreau să fac este să oficializez această legătură, aşa cum ar fi trebuit să fac încă din noaptea aceea, spuse Graham şi-şi strecură mână stângă între palmele lui William.

– Ţie, prinţul meu, ţi-aş fi jurat credinţă oricând mi-ai fi cerut-o – chiar dacă nu mi-ai cerut-o niciodată. Acum se pare că eşti sortit să fii

regele divin, aşa cum eşti prinţul meu. Şi porţi *această* coroană. Probabil că vorbele tradiţionale ale jurământului se potrivesc cel mai bine în acest caz: Eu, John Cathal Graham, devin acum vasalul tău pe viaţă şi *în această lume te venerez şi te slujesc cu viaţa mea.*

Înghiţi în sec, înainte să poată continua. Emoţia uriaşă îl copleşise şi pe William.

– Nu cred că vom şti de câte ori jurământul acesta s-a împlinit în mod concret, continuă Graham cu voce scăzută, privind din nou coroana pe care o purtase până de curând, însă acum asta se va întâmpla în mod sigur. Cavalerii de odinioară ai Ordinului Jartierei aşa l-au înţeles, sunt convins. Din păcate nu ştiu cum să exprim într-o manieră formală ce mai am de spus, însă vreau să ştii că angajamentul pe care mi l-am luat faţă de tine nu cunoaşte rezerve şi nici limite. Voi face orice îmi vei cere să fac – absolut *orice.*

Nu mai putu să-l privească pe William şi simţi că va izbucni în hohote de plâns dacă încearcă să spună şi altceva; aşa că îşi coborî capul şi sărută mâinile prinţului. Când îşi sprijini fruntea înfierbântată de mâinile lor împreunate îşi dădu seama că William tremura la fel de tare ca şi el.

– Îţi mulţumesc, se auzi şoapta prinţului, care îşi plecă fruntea şi o atinse pe a lui.

Apoi William se îndreptă, la fel şi Graham, şi se îmbrăţişară, simţindu-se amândoi copleşiţi de un val surprinzător de uşurare. Când William îl ajută să se ridice, Graham realiză că orice ar fi fost să se întâmple, ei vor păstra în suflet bucuria acestei nopţi. Acum erau la fel de implicaţi. Răspunderea nu mai putea fi evitată.

Capitolul 25

– ÎNTREAGA RECUNOŞTINŢĂ a fiecărei familii din insula noastră, din imperiul nostru şi din tot restul lumii, cu excepţia sălaşului celor vinovaţi, se îndreaptă către piloţii britanici care, neînfricaţi în faţa sorţii potrivnice, neobosiţi în lupta şi pericolul mortal permanent pe care le înfruntă, întorc cursul războiului mondial prin eroismul şi devotamentul lor.

Acestea au fost cuvintele rostite de Winston Churchill două zile mai târziu, în faţa Camerei Comunelor.

– Niciodată în sfera conflictelor umane nu a existat o datorie atât de mare a celor foarte mulţi către foarte puţini.

Deşi Churchill se referea la Forţele Aeriene Britanice, iar fiecare vorbă a lui era îndreptăţită, un grup foarte mic de oameni şi-au dat seama, în zilele imediat următoare, că sorţii luptelor începuseră să se schimbe şi din alte motive. Cei câţiva de la Oakwood nutreau speranţa că simplul act prin care William îşi oferise serviciile în calitate de eventual rege sacru şi parcursese etapele formale de iniţiere ar fi putut fi suficient pentru a mulţumi destinul nemilos aflat dincolo de evenimente. Timp de aproape o săptămână, realitatea păru a le da dreptate.

O vreme îngrozitoare cufundase aproape întreaga insulă în nori şi ploaie până la sfârşitul săptămânii următoare, împiedicând raidurile inamice de recunoaştere şi limitând aria bombardamentelor la zona de coastă şi Canal. La mijlocul săptămânii, timp de optzeci de minute, oraşul Dover a fost ţinta unui tir susţinut al tunurilor de la Cap Gris-Nez, precum şi a obişnuitelor raiduri aeriene, însă atacurile nu au reuşit să penetreze mai departe pe teritoriul Angliei. Pe data de 23 mai, vremea a început să se îmbunătăţească, iar nemţii au bombardat sudul Ţării

Galilor, insistând asupra zonei din apropiere de Pembroke Dock, însă un mesaj codificat venit din partea lui Richard i-a anunţat că nu erau pierderi însemnate.

Pe 24, cerul s-a înseninat, iar atacurile aeriene ale nemţilor s-au înteţit, prinzând aviaţia britanică nepregătită. Raidurile „în trepte" erau desfăşurate la altitudini ameţitoare de bombardiere care apoi rupeau formaţia şi efectuau atacuri reale sau le simulau numai, creând probleme celor de la radar şi îngreunând mult interceptarea în aer. Aerodromurile de la Hornchurch şi North Weald au fost grav avariate, iar cel din Manston a fost distrus, drept pentru care a trebuit să fie abandonat. În noaptea aceea, cea mai uriaşă forţă germană de bombardament de până atunci a fost desfăşurată pentru a ataca uzinele şi depozitele de importanţă vitală din sud.

Londra nu era trecută însă pe ordinul de luptă din noaptea respectivă. Până atunci, Luftwaffe îşi limitase raidurile la acele obiective strategice a căror distrugere ar fi grăbit în mod evident abdicarea aviaţiei britanice şi ar fi deschis cale liberă invadatorilor victorioşi. Însă zece din cele aproximativ două sute de bombardiere trimise în misiune de luptă în noaptea aceea făcură o eroare de navigaţie pe când se apropiau de ţinta care le fusese atribuită, la est de Londra. În loc să lovească depozitele de petrol din portul Tamisei, distruseră străvechea biserică St. Giles de la Cripplegate şi alte clădiri istorice şi rezidenţiale din centrul Londrei. Chiar în noaptea următoare, piloţii furioşi şi hotărâţi din Comandamentul de Bombardiere al RAF au răspuns printr-un raid cutezător asupra Berlinului. Şi apoi altele, în zilele şi săptămânile care au urmat.

Hitler spumega de furie, deşi întreaga sa mânie deveni evidentă abia după două săptămâni. Aceste raiduri erau o insultă grosolană la adresa omului care repetase luni în şir poporului său că oraşele germane nu puteau fi bombardate. Aşa cum ameninţase de la începutul lui august, când îşi arogase dreptul de a apela la tactici teroriste, dădu undă verde aviaţiei germane pentru efectuarea în viitor a unor atacuri nediscriminatorii. Populaţia civilă şi clădirile istorice nu vor mai fi cruţate. Îndeosebi Londra urma să fie pedepsită iar moralul locuitorilor ei va fi sfărâmat într-un război de uzură a nervilor, război al nopţilor fără somn şi al distrugerii.

– Englezii vor afla noapte de noapte care este răspunsul nostru, anunţa el pe un ton emfatic, la începutul lunii septembrie, chiar înainte ca atacurile aeriene asupra Londrei să înceapă în mod regulat. Vom face să înceteze joaca acestor piloţi de noapte.

Între timp, pe măsură ce furia lui Hitler atingea noi cote, raidurile germane continuau să lovească zilnic cercul format din bazele de avioane de vânătoare şi din staţiile care apărau Londra – Kenley, Biggin Hill, Rockford, Lympne, Hawkinge, Croydon. Bombardierele germane se adunau în fiecare dimineaţă şi după-amiază pe cerul Franţei pentru a se

arunca iar şi iar asupra unui ţinut năucit. În cele două săptămâni care urmară acelui bombardament nefast al Londrei, Luftwaffe efectuă peste treizeci de raiduri asupra aerodromurilor şi fabricilor, căutând în mod special să atragă şi ultimele rezerve ale Aviaţiei de Vânătoare într-o confruntare aeriană decisivă. Tot mai multe formaţii de însoţire apăreau împreună cu bombardierele – o mie sau mai multe avioane de vânătoare pe zi – fiecare luându-şi porţia de victime din rândul apărătorilor care se împuţinau din zi în zi.

Apărătorii încercau să se menţină pe poziţii, însă situaţia le scăpa de sub control. Aviaţia de Vânătoare raporta patru sute de avioane germane doborâte în acea perioadă, dar englezii pierduseră aproape trei sute – iar cifrele acestea nu cuprindeau şi aparatele avariate sau statisticile cumplite care oglindeau pierderile omeneşti: peste o sută de piloţi ucişi şi tot atât de mulţi răniţi, dintr-un total de puţin peste o mie de oameni. Noii piloţi pregătiţi în grabă nu puteau înlocui nici măcar jumătate din morţi. Lipsiţi de experienţă, de talent adevărat, erau ţinte mult prea uşoare pentru aşii germani. Ori căpătau foarte repede instincte de supravieţuitor, ori mureau, la fel de repede.

Tensiunea în care trăiau Graham, William şi ceilalţi de la Oakwood era din ce în ce mai mare, pe măsură ce luna august se apropia de sfârşit, şi fiecare zi părea a-i aduce tot mai aproape de marginea prăpastiei. Parte din ameninţarea nazistă deveni foarte clară pentru Graham, în dimineaţa de după primul bombardament al Londrei. În timp ce, împreună cu câţiva membri ai echipei sale de servicii secrete, îşi făcea drum printre ruinele fumegânde ale unui birou al MI 6, bombardat lângă Cripplegate, încercând să salveze unele din dosare, Graham găsi traducerea unui jurământ de credinţă nazist. *Prin acest jurământ ne legăm din nou vieţile de un om prin care – aceasta este credinţa noastră – Forţe Superioare acţionează pentru îndeplinirea Destinului...*

Îndeplinirea destinului... Cuvintele îl făcură să se chircească de durere, aducând cu ele o provocare ironică, o mănuşă de fier aruncată cu brutalitate peste distanţa care îi separa, de către omul detestat din Germania, pentru oprirea căruia un prinţ era pregătit să-şi sacrifice viaţa.

Şi, nu pentru prima oară, îndoiala şi groaza îl copleşiră pe Graham, care încerca încă să refuze a recunoaşte necesitatea fatală. Făceau oare ceea ce trebuia? Cum puteau şti cu siguranţă?

Apoi, ca în nenumărate rânduri după noaptea aceea de Lammas, în faţa ochilor îi apăru chipul lui Hitler, contorsionat de furie, în timp ce se apropia de Dieter, ridicând pistolul... victima care semăna cu William, îngenuncheată în faţa tronului satanic, cu gâtul descoperit în faţa tăişului sabiei de sacrificiu... ochii de jivine de pradă ai magicienilor lui Hitler, urmărind scena din spatele măştilor... sângele celorlalte victime din fotografiile trimise de Dieter. Îşi dădu seama că omul care făcuse toate acestea trebuia să fie oprit – cu orice preţ! – chiar dacă preţul plătit era moartea lui William. În noaptea aceea, în timp ce lua cina cu William la

clubul generalului, a fost mai tăcut ca de obicei, mult prea conştient de faptul că trebuia să ia curând o hotărâre asupra modului în care urma să se petreacă moartea lui William.

Subiectul fusese rareori abordat de când William îşi anunţase intenţiile, iar Graham încă mai îndrăznea să spere că nu va trebui să meargă până la capăt. De la bun început ştiuseră cu toţii că sacrificiul trebuia pregătit acordându-se o atenţie minuţioasă detaliilor. Chiar dacă William era gata să moară pentru binele poporului şi patriei sale, aşa cum muriseră înainte regii divini, împrejurările morţi sale trebuiau să fie atât de bine puse la punct, încât nici măcar complicii Thulişti ai lui Wells – aflaţi acum în libertate din lipsă de probe – să nu îndrăznească să facă speculaţii nedorite, referitoare la fratele mezin al regelui. Tot aşa cum numele regelui trebuia să rămână imaculat, pentru binele milioanelor de supuşi ai săi care în el şi în regină îşi aflau curajul, nici o umbră a vreunei acţiuni neconvenţionale sau scandaloase nu trebuia să poarte numele lui William sau al prietenilor săi apropiaţi. La fel, moartea lui William trebuia să fie deasupra oricărei suspiciuni.

– Slavă Domnului că tu şi cu Michael sunteţi aici ca să mă ajutaţi să analizez opţiunile, îi spuse Graham generalului mai târziu, în aceeaşi seară, după ce William plecase acasă. Parcă încerc să-mi ţin echilibrul pe o nenorocită de frânghie. O parte din mine s-a resemnat şi calculează la rece toate variantele. Cealaltă parte nu vrea nimic altceva decât să se retragă bolborosind într-un colţ şi să se ascundă acolo. Nici măcar nu ştiu de unde să încep, Wesley.

Ellis îl aprobă cu o mişcare scurtă a capului, cu pipa stinsă între dinţi, în timp ce turna coniac în două pahare.

– Începem prin eliminarea metodelor care ies complet din discuţie şi apoi pornim mai departe de la cele rămase. Din fericire, cerinţele ritualului sunt minime: sângele victimei trebuie să fie vărsat şi tu trebuie să fii agent activ al morţii – deşi asta nu înseamnă că trebuie să fii neapărat prezent când moare. Întoarse capul către Graham. Şi-a exprimat cumva William vreo preferinţă – sau prejudecată?

– Nu. Graham trecu un deget nervos peste marginea paharului. Nu vrea să ştie.

– Este de înţeles.

– Da. Ei, oftă Graham. Am eliminat cel puţin două posibilităţi. Scurgerea de bioxid de carbon şi accidentul de maşină. Prietenii noştri Thulişti nu pot avea încă o zi de aplicaţii militare atât de curând după moartea lui Wells.

Ellis îl aprobă;

– Ai dreptate. Şi fiind vorba despre fratele regelui, nu ne putem aştepta în nici un caz să aibă parte de o înmormântare grăbită în mare, care să acopere urmele. Orice alegi trebuie să fie suficient de solid ca să

poată face față unei autopsii – și astfel am eliminat și drogurile, sau orice alt fel de otravă. Deși bănuiesc că nu ai fi în stare să faci așa ceva.

Graham se strâmbă și clătină cu vehemență din cap, amintindu-și scena cu acul înfipt în brațul lui Wells și privirea îngrozită a lui William când înțelesese ce urma să se întâmple.

– Ce părere ai de un accident de călărie? îl întrebă Ellis. Toată lumea știe că lui William îi place să călărească. Ce-ar putea părea mai normal?

– M-am gândit la asta, răspunse Graham pe un ton coborât. E mult prea dificil să prevezi rezultatul. Accidentele de călărie sunt destul de obișnuite, însă nu prea sunt fatale. Dacă este doar rănit – sau rămâne invalid?

– Hmmm. Așa este.

Câteva zile mai târziu, Graham și Michael discutară despre posibilitatea unui asasinat.

– Ai mai făcut și înainte așa ceva, observă Michael. Și ești și foarte priceput. Nu trebuie să-ți faci griji că s-ar putea să ratezi.

Graham își cuprinse fruntea în palme și încercă să-și alunge durerea din ochi, masându-și tâmplele. Îndeplinise astfel de sarcini în cariera sa destul de agitată în cadrul Serviciului de Informații, dar să îndrepte pistolul asupra lui William era o cu totul altă poveste.

– Sunt două motive de ordin practic pentru care aceasta nu este o soluție bună, îi explică răbdător tânărului agent. Nu numai că n-aș fi în stare să apăs pe trăgaci, dar cu siguranță că aș fi prins. Și cum mi-aș putea justifica gestul în așa fel încât să fiu crezut?

– Nebunie temporară? îndrăzni Michael să sugereze.

Graham îi aruncă un zâmbet morocănos și plin de asprime.

– Altceva nici n-ar putea fi. Oftă. Nu, moartea unui membru al familiei regale este o problemă suficient de grea și așa. Cred că ar fi altceva dacă ar putea să cadă în luptă, așa cum se întâmplă cu fiii, soții și frații oamenilor obișnuiți. Dar ai auzit ce a spus William în noaptea aceea la Laurelgrove: membrilor familiei regale nu li se permite accesul în zonele unde se poartă lupte.

Însă moartea într-o oarecare misiune militară în spatele frontului putea îndeplini multe cerințe, atât de natură civilă, cât și sacră. Un prinț care murea servindu-și țara ar provoca aceleași sentimente de venerație față de martirajul său ca și alți eroi de război. Mai mult decât atâta, moartea sa ar apropia și mai mult familia regală de popor, în această pierdere comună. Ideea aceasta dădu frâu liber altor speculații.

– E căpitan de marină, se aventură Michael, în timp ce, împreună cu generalul, sorbea dintr-un pahar cu vin, într-o altă noapte, în apartamentul lui Graham. Ce zici de un accident pe mare?

Însă Ellis îi explică blând că William nu mai fusese într-o misiune pe mare de ani de zile. Ar fi părut ceva cusut cu ață albă. Cea mai veridică moarte pentru William, strâns legată de acțiunile militare, și pe care Graham și generalul începuseră s-o discute tot mai mult în zilele următoare, era cea survenită în urma unui accident de avion.

– Este o alegere ideală aproape în toate privinţele, se declară de acord Ellis, plimbându-se cu Graham prin grădina de la Laurelgrove într-o seară de la sfârşitul lui august. Avioanele se prăbuşesc cu o regularitate îngrozitoare, mai ales în vreme de război. Nu-i aşa că are planificate câteva inspecţii în următoarele săptămâni?

– Ba da.

– Ei bine, poftim răspunsul pe care îl căutai. Totul poate fi aranjat fără să existe pericolul descoperirii vreunei legături între tine şi accident, fără ca tu să fii prezent, iar rezultatele vor fi rapide şi fatale.

– Aşa cred.

Când Ellis se opri să-şi aprindă pipa, Graham continuă să meargă, căci în chibritul generalului văzuse vâlvătăile avionului în flăcări şi nu dorea să se gândească la cel care avea să ardă în ele. Se opri la marginea iazului şi privi fix stelele reflectate în apă; i se părea că vede o sută de stele ale Ordinului Jartierei strălucind înspre el ca nişte ochi scânteietori. Tresări când Ellis îi puse o mână noduroasă pe umăr.

– Ce anume nu-ţi convine, Gray? îl întrebă încet Ellis. În afară de faptul evident că nu vrei să faci aşa ceva.

Graham îşi lăsă capul în jos şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

– Cred că violenţa... şi groaza care *îl* va cuprinde chiar înainte ca accidentul să se petreacă. Şi există posibilitatea incendiului... şi... a mutilării.

Oftând, Ellis trase din pipă, dar nu rosti nici un cuvânt timp de câteva minute. Începu să-i maseze lui Graham muşchii încordaţi de la ceafă.

– Cred că va şti dinainte, indiferent ce metodă alegi şi indiferent cât de atent încerci să i-o ascunzi, şopti el. Nici tu, nici eu, nici nimeni altcineva nu putem face nimic în acest sens. El te-a ales pe tine, şi când va voi să ştie, va şti. Cred că asta se datorează întrucâtva descendenţei sale – ca şi curajul de a se elibera de teroare.

Pufăi din pipă înainte de a continua.

– În ceea ce priveşte cealaltă reţinere a ta – n-aş vrea să par crud, însă... odată mort, nu cred că pe William îl va interesa prea mult ce se va întâmpla cu trupul său, nu-i aşa?

Graham oftă adânc:

– Cred că ai dreptate.

– Ştii că am. Pe de altă parte, din punctul de vedere al ritualului, contează foarte mult ce se va întâmpla cu corpul lui. Focul nu are nici o importanţă, însă este vital ca sângele victimei să fie împrăştiat peste ţară. Accidentul de avion rezolvă problema.

Graham nu putea să tăgăduiască nici unul dintre argumentele generalului. Cu cât examinau mai mult detaliile, cu atât acest gen de accident începea să se contureze ca fiind alegerea cea mai potrivită. Faptul că prinţul nu va fi singur în avion tulbură şi el conştiinţa lui Graham, căci el se resemnase să pregătească doar moartea regelui divin;

însă Ellis îl asigură că putea fi găsit un echipaj dornic să-şi însoţească prinţul în această ultimă misiune de o importanţă covârşitoare, ştiind foarte bine ce soartă îi aşteaptă şi care este semnificaţia ei.

– În vremuri străvechi, regele divin îşi întâmpina deseori moartea în compania unui grup de războinici nobili, îi aminti Ellis. Cred că un echipaj ales special ar putea îndeplini o sarcină asemănătoare.

Graham se cutremură la acest gând, însă nu-şi putea permite să cheltuiască prea multă energie făcându-şi probleme din această cauză, când el însuşi trebuia să lupte cu responsabilitatea de a ucide regele cel sacru – deşi îi interzisese pe un ton sec lui Michael să se ofere ca voluntar pentru această misiune. În timp ce încerca să descopere metoda cea mai simplă şi mai eficientă de a doborî un avion, Ellis începu să facă pregătirile necesare, să caute avionul şi echipajul potrivit. După cum fusese înţelegerea, nu-l anunţară pe prinţ despre planul stabilit. Convenirăasupra unei săptămâni de la mijlocul lui septembrie, ca fiind o posibilă perioadă de acţiune, aleasă deoarece coincidea cu programul încărcat de apariţii în public ale lui William. Când începu luna septembrie, Graham încă se mai ruga cu disperare ca nici una dintre pregătirile lor să nu fie necesară.

Însă invazia devenea tot mai mult o certitudine. Pentru a o opri, trebuia ca el să acţioneze curând. La 3 septembrie, pe coasta comitatului Kent fură capturaţi patru spioni germani; pretindeau a fi agenţi de recunoaştere pentru o invazie care putea începe „în orice clipă". În ziua următoare se răspândiră zvonuri conform cărora o flotă de invazie părăsise deja coastele Norvegiei, dar aceste zvonuri se dovediră, în cele din urmă, a fi nefondate. Chiar în acea noapte, Hitler, într-o stare de spirit de maximă însufleţire, a luat cuvântul în faţa unei mulţimi care îl aclama sălbatic, în Palatul Sporturilor din Berlin.

– Când britanicii întreabă, curioşi: „Da, dar de ce nu vine?", noi le răspundem: „Liniştiţi-vă. Vine! Vine!"

În armata germană nu se mai acorda nici o permisie. Până la întâi august fuseseră deplasate cincisprezece divizii în porturile din jurul Angliei, iar în luna următoare şi altele îşi ocupară poziţiile. În acea primă săptămână din luna septembrie, misiunile de recunoaştere britanice confirmară fără nici un dubiu că pregătirea invaziei se desfăşura în zona ţărmurilor Franţei ocupate şi a Ţărilor de Jos. Pe lângă barjele de acostare observate deja în august – numai în Ostende, numărul de barje şi alte echipamente de acostare crescuse doar într-o săptămână de la câteva zeci la mai mult de două sute – bombardiere şi avioane de transport veniseră din Scandinavia pentru a întări forţa aeriană germană din Olanda şi Belgia. La Calais şi în alte baze aeriene de pe coastă, se concentrau escadroane de bombardiere Stukas, precum şi alte echipamente necesare transportării trupelor de asalt în momentul invaziei. La data de 7 septembrie, invazia părea iminentă.

Ziua, o sâmbătă, începuse ca mai toate zilele din urmă cu un atac în zori asupra unui post avansat al englezilor – Hawkinge, de data aceasta – unde Audrey de-abia reuşi să scape nevătămată. După-amiaza erau aşteptate şi alte raiduri asupra altor baze şi ţinte strategice.

Însă atacatorii de după-amiază s-au năpustit cu sutele doar asupra Londrei. La lăsarea întunericului, aruncaseră deja trei sute de tone de exploziv şi material incendiar asupra Arsenalului Regal de la Woolwich şi asupra docurilor din zona de est a oraşului, pictând la răsărit un al doilea apus de soare, înainte ca britanicii să se dezmeticească şi să realizeze că nu era vorba de un atac simulat. După căderea nopţii, val după val de bombardiere inamice, întovărăşite de tiruri dezlănţuite, continuară atacul. Nu mai era nici o îndoială că invazia începuse!

Atât de puternică era ameninţarea din acea sâmbătă îngrozitoare, care dăduse semnalul de început al invaziei, încât comandamentelor din sud şi est ale Forţelor de Apărare Locală le-a fost transmisă parola „Cromwell" – „Invazie iminentă, probabil în douăsprezece ore". Englezii bănuiseră că ultima acţiune înainte de începerea invaziei propriu-zise urma să fie un atac aerian uriaş care să reuşească să zdrobească, în sfârşit, Forţele Aeriene Britanice. Câteva unităţi de apărare locală au interpretat greşit mesajul şi au dat alarma ca şi când invazia ar fi început deja. Clopotele bisericilor răsunară şi ele, pentru prima dată de la izbucnirea războiului, declanşând o alertă falsă. Deşi nu se iveau nici trupe de asalt, nici paraşutişti germani, trupele de apărare locală au aşteptat, gata de luptă, până în zori, în timp ce bombardierele continuau să-şi reverse încărcăturile asupra Londrei, conduse de semnalul luminos al docurilor incendiate.

Raidurile aeriene au continuat zi şi noapte, întreaga săptămână. Aproximativ o mie de londonezi şi-au pierdut viaţa numai în bombardamentele primelor două zile, însă supravieţuitorii au dat dovadă de un curaj uimitor, luptându-se cu incendiile, înmormântându-şi morţii, îngrijindu-şi răniţii, încercând să refacă serviciile esenţiale în perioadele de acalmie dintre bombardamente, în timp ce viaţa se desfăşura cât de normal era posibil. Duminică, pe data de 8, a avut loc o altă zi de rugăciune naţională.

Serviciile de informaţii spuneau acum că invazia va avea loc înainte de data de 14. Flota britanică se pregătea să se deplaseze la sud de Scapa, pentru a construi un ultim avanpost în apele Canalului. Armata, prost dotată şi zdruncinată încă după aventura dezastruoasă de la Dunkirk, aştepta alături de Garda de Apărare Locală şi de ceilalţi voluntari civili, femei, copii şi bărbaţi, pentru a respinge invadatorii cu furci, unelte de curăţat arborii, cuţite de bucătărie, crose de golf, chiar şi făcăleţe, în caz de nevoie.

Armele de foc erau încă insuficiente.

Aviaţia de Vânătoare, împuţinată cu mai mult de o treime din efectivul de peste o mie patru sute de piloţi activi avut la începutul

bătăliei Angliei, în iulie, îşi lingea rănile şi îi mulţumea lui Dumnezeu pentru răgazul relativ oferit oamenilor, aparatelor şi aerodromurilor distruse, acum, când focarul luptei părea să se fi mutat deasupra Londrei. Pericolul nu se micşorase pentru piloţi, ei trebuind să încerce să respingă valurile zilnice de atacatori care intenţionau să transforme Londra într-un infern, însă germanii acordau mai puţină atenţie aerodromurilor, fabricilor şi instalaţiilor radar.

Câteva zile, în timpul dimineţilor, condiţiile meteorologice au oferit clipe de răgaz, dar atacurile de noapte s-au înteţit în cursul săptămânii.

Ziua de 9 septembrie s-a soldat cu tot atât de mulţi morţi şi răniţi ca şi celelalte două zile. Bombardamentele din noaptea trecută distruseseră centrale electrice, căi ferate şi docurile estice, deja avariate.

În noaptea zilei de 10, apărarea antiaeriană a Londrei a intrat pentru prima oară în acţiune. Tunurile mari au deschis o umbrelă uriaşă de foc de apărare, în timp ce proiectoarele prindeau bombardierele inamice în razele lor. Nu se ştie exact dacă această canonadă a provocat daune mari duşmanului, însă efectul său pozitiv asupra moralului britanicilor a fost imens. Cel puţin londonezii aveau sentimentul că răspund atacului, iar avioanele germane au fost obligate să zboare la altitudine mai mare. În ziua de 11, au fost avariate Catedrala St. Paul şi Palatul Buckingham. Exploziile au ocolit apartamentele familiei regale doar cu câţiva metri.

În noaptea aceea, Graham şi prinţul se aflau în salonul oaspeţilor şi ascultau discursul primului ministru, rostit în Camera Comunelor, difuzat la radio ca mesaj adresat întregii naţiuni:

„Dacă această invazie ar fi să aibă loc, se pare că nu mai poate întârzia mult. Vremea se poate strica oricând. Pe lângă aceasta, inamicului îi este greu să-şi mai ţină în aşteptare numeroasele vase, supuse noapte de noapte bombardamentelor noastre şi deseori torpilate de navele noastre de război."

Graham şi William schimbară priviri tulburate în timp ce primul ministru îşi continua alocuţiunea. Amândoi ştiau că situaţia era mult mai gravă decât o prezenta Churchill.

„Prin urmare, trebuie să considerăm săptămâna care va veni drept o perioadă foarte importantă din istoria noastră. La fel de importantă ca cea în care Armada Spaniolă se apropia de Canal, iar Drake îşi încheia partida de bile."

Sprâncenele prinţului se arcuiră a mirare.

„Sau când Nelson s-a aflat între noi şi Marea Armată a lui Napoleon la Boulogne. Am citit toate acestea în cărţile de istorie; însă ceea ce se petrece acum are loc la o scară mult mai mare, cu mult mai multe consecinţe pentru viaţa şi viitorul lumii şi civilizaţiei decât ar fi avut în acele zile străvechi, încărcate de glorie."

După încheierea discursului, se întoarseră la palat, cu gulerele ridicate în ceaţa uşoară, intrând într-un adăpost la auzul sirenelor. Bombele începură să cadă îngrijorător de aproape. William a fost imediat

recunoscut şi şi-a petrecut următoarea jumătate de oră strângând mâini, discutând cu localnicii care se refugiaseră acolo, lăudându-le curajul,

– Crezi că bătrânul Winston ştie ceva? întrebă William, după ce sunase sirena de încetare a alarmei şi se aflau din nou la suprafaţă.

– Mi se pare ciudat că a pomenit de Armada şi de Drake şi de Nelson tocmai acum. Tu ce crezi?

Graham îşi înfundă şi mai mult mâinile în buzunare şi ridică din umeri:

– Mă îndoiesc că este conştient de asta, răspunse, deşi nu era convins că lucrurile stăteau chiar aşa. Îl întâlnise în numeroase ocazii pe Churchill şi întotdeauna simţise că, dincolo de înfăţişarea acestuia, se ascundea ceva mult mai profund.

– Este un om cultivat, un istoric. Aş fi fost mirat dacă *nu ar fi sesizat* paralelele istorice. Este cu totul altă problemă dacă îşi dă seama de aspectele... ezoterice.

– Hmmm, cred că ai dreptate. Şi totuşi, mi se pare ciudat.

Se opriră la biroul lui Graham, pentru ca acesta să citească rapoartele de după-amiază şi de seară, însă nu găsiră în ele nimic care să le poată da vreo speranţă. Restul drumului până la palat, William rămase tăcut. La despărţire, spuse doar două vorbe. Cutremurat, Graham îl urmări cum dispare prin uşa întredeschisă. Apoi rămase încă o jumătate de oră privind în gol, în faţa porţilor închise ale palatului, înainte de a opri un taxi.

– Vrea să merg mai departe, spuse, după ce golise jumătate din paharul plin cu whisky pe care i-l dăduse generalul, plimbându-se agitat prin salonul apartamentului lui Ellis de la club. Am făcut planul. La ce dată te gândeşti?

– Cred că trebuie să fie 16, în timpul zborului spre Wales, răspunse generalul după o clipă. Avionul va fi sâmbătă la Calshot. Poţi să-l echipezi chiar în noaptea aceea. Eu voi face aranjamentele finale în ceea ce priveşte echipajul.

– În ordine.

Graham se prăbuşi într-un scaun şi sorbi din băutură, încercând să nu se gândească mai departe de prezent, conştient într-un mod aproape dureros de privirea bărbatului mai în vârstă aţintită asupra lui. Când Ellis ridică sticla într-un gest întrebător, Graham scutură din cap şi-şi feri ochii.

– Nu, mulţumesc. Mă simt bine. Nu cred că voi fi foarte afectat decât atunci când se va termina totul. Acum am reuşit să mă conving că nu este decât o altă misiune.

– E probabil cel mai bun lucru pe care îl puteai face, îl aprobă Ellis, deşi expresia lui sugera îndoiala. Cum ai de gând să-ţi justifici călătoria la Calshot?

Graham surâse trist:

– Am mai folosit planul acesta şi înainte, dar este bun. Michael şi cu mine vom înfiinţa acolo o nouă unitate de „navigaţie". Şi, într-adevăr,

conţine unul din altimetrele acelea radio, experimentale – printre altele...

– Substanţe explozive? întrebă încet Ellis.

Graham inspiră adânc şi clătină din cap, încercând să alunge imaginea pe care o provocau aceste cuvinte – o explozie, William, ţipând... Nu intenţionase să vorbească despre asta, dar cuvintele veneau unul după altul.

– Nu, ar provoca prea multe bănuieli după aceea. O amorsă barometrică foarte mică ce va face să explodeze cablurile de control atunci când vor atinge o anumită altitudine. Va arăta ca o defecţiune tehnică. Când pilotul va urca să traverseze munţii...

– Gray, încetează, şopti generalul, palid la faţă. Nu face să ne fie mai greu decât ne este deja.

Cuprins de frisoane, Graham îşi goli paharul şi îl puse pe masă, alături de al generalului. Clătină iarăşi din cap:

– Ţi-am spus că mă simt bine, Wesley. Voi face ceea ce trebuie. Nu te îngrijora.

Când se despărţi de Ellis, în loc să se ducă acasă, se întoarse la birou. Petrecu ce mai rămăsese din noapte pe un scaun, după ce lăsase sarcini precise oamenilor săi din schimbul de noapte să-l trezească dacă apărea ceva care ar fi putut să modifice planul. Acolo îl găsi Denton a doua zi dimineaţă, când aduse ceaiul şi ziarele.

Restul săptămânii se desfăşură puţin altfel decât începuse. Vineri, Graham şi generalul luară cina cu Michael şi cu prinţul la clubul generalului, aşa cum obişnuiau când se aflau toţi patru în oraş. Sâmbătă, Graham şi Michael merseră cu maşina până la Calshot şi înapoi. Duminică a fost ziua cu cele mai multe bombardamente de la începutul luptelor; atacurile porniră înainte de amiază şi ţinură până noaptea târziu, provocând pierderi uriaşe ambelor părţi. În noaptea aceea, prinţul a cinat pentru ultima oară cu Graham în apartamentul acestuia din urmă.

Erau îmbrăcaţi în ţinută de gală. Denton pregătise una din mesele lui speciale şi apoi se retrăsese cu discreţie. După cină, cei doi bărbaţi ieşiră pe balcon, privind de acolo norii uriaşi de bombardiere germane care umbreau luna. Razele proiectoarelor şi trasoarelor se încrucişau pe cerul nopţii, descoperind fragmentar câte un balon de baraj sau câte un avion de vânătoare. Incendiile brăzdau orizontul Londrei. Se stârnise o ploaie de cenuşă care le pudra uniformele de gală. William n-o luă în seamă deşi, în mod obişnuit, era preocupat de aspectul său exterior. Bateriile trăgeau foc după foc; tam-tamul lor era întrerupt doar de zgomotul înfundat al câte unei bombe care, uneori, exploda prea aproape pentru a-i face să se simtă în largul lor.

În ciuda pericolului evident, William refuză să intre în cameră. Rămase pe balcon, alături de un Graham tulburat, privind cu aviditate cerul sfâşiat de lupte, în timp ce sorbea dintr-un pahar cu coniac Napoleon, comemorare ironică a discursului ţinut de primul ministru cu

numai o săptămână înainte. Într-o perioadă de acalmie, William îşi privi gânditor gazda şi apoi arătă înspre lună:

– Este aproape plină, nu?

Tonul era lejer, însă Graham sesiză nuanţa subtilă a întrebării reale.

– Da, va fi plină peste o zi, spuse încet, urmărind cum silueta prinţului se conturează pe fundalul flăcărilor care cuprinseseră oraşul.

William aprobă încet din cap şi sorbi din pahar, savurând clipele de viaţă civilizată în mijlocul haosului creat de război, apoi ridică din nou paharul:

– Hai să bem în sănătatea regelui, vrei?

Când Graham îşi atinse paharul de cel al prinţului, clinchetul cristalului înlătură toată prefăcătoria:

– Să bem pentru *amândoi* regii, răspunse.

William se încordă o clipă, iar mâna i se încleştă pe piciorul ornamentat al paharului, apoi îşi plecă fruntea în semn de aprobare şi goli paharul cu ochii închişi. După câteva momente îşi întoarse din nou faţa spre Graham, deşi evita să-i întâlnească privirea.

– *Mâine* va fi, nu? şopti William. Nu-mi da amănunte. Spune doar da sau nu.

Graham luă o înghiţitură mare din coniacul care părea a-şi fi pierdut brusc tot gustul şi dădu încet din cap.

– Da.

– Aşa m-am gândit şi eu, gâfâi William, privind fix paharul pe care îl ţinea în mână. Situaţia s-a înrăutăţit tot mai mult în ultima săptămână. Şi apoi a venit discursul lui Winston despre Armada şi Napoleon. Am ştiut că va trebui să se întâmple înainte ca luna să descrească.

– Nu va fi absolut necesar, dar, da, ne-am gândit la această posibilitate.

Graham îşi agită băutura în pahar şi privi fix reflexele aurii ale coniacului prin cristal. Era cristal de Waterford, mult prea sofisticat pentru asemenea împrejurări.

– Încă nu e prea târziu să renunţăm, dacă te-ai răzgândit, îndrăzni să spună, văzând că William nu părea dispus să rupă tăcerea. Dar ştia că orice speranţă era zadarnică.

– Nu ştiu dacă acest sacrificiu va schimba situaţia, continuă el.

– Oare?

Cu un zâmbet silit, William se întoarse şi se ghemui sprijinit de zidul balconului, fără să îi pese că îşi distruge uniforma.

– Stai jos, spuse, arătând cimentul de lângă el. Să-ţi povestesc ce-mi amintesc şi apoi să-mi spui dacă va schimba sau nu situaţia.

O bombă şuieră deasupra lor şi se lovi de clădirea de alături, împroşcându-i cu moloz. Graham se apleçă şi îşi protejă capul cu braţul când se aşeză lângă William.

– Ai înnebunit? O să murim dacă mai stăm aici! Măcar haide să intrăm şi să discutăm înăuntru.

– Nu. Nu aşa trebuie să mor. Mi se pare că ar fi trebuit să-ţi fie limpede. Şi nici ţie nu ţi-a venit vremea să mori, căci trebuie să mă ajuţi. Aşază-te.

Dacă Graham credea în ceea ce făceau, atunci era obligat să recunoască faptul că logica stranie a prinţului avea o fărâmă de adevăr în ea, deşi nu prea era sigur că se aplica şi în cazul lui, din moment ce îşi îndeplinise deja sarcina. Cu toate acestea se apropie de William şi se supuse. Prinţul îşi întinse picioarele. Capul şi-l sprijinea uşor de peretele din beton din spate. În timp ce Graham se aşeza mai bine, trecu uşor cu degetul peste marginea paharului pe jumătate plin.

– Atunci ne lumina soarele, nu flăcările unui oraş incendiat, spuse William în cele din urmă, ridicându-şi paharul şi concentrându-şi privirea asupra lui. Îţi aminteşti? Şi atunci luasem masa împreună. Purtai o tunică stacojie. Ştiai ce-ţi cer.

Când William întoarse uşor paharul în lumina flăcărilor şi a exploziilor, Graham îl puse alături pe al său şi se concentră asupra strălucirii cristalului şlefuit. I se opri respiraţia când simţi că se scufundă în acea altă viaţă, altă minte, alt timp. Nu opuse rezistenţă şi observă cum lucirile de foc ale cristalului se transformă în pietre preţioase pe un pocal de aur. Urmări cum *regele* duce pocalul la buze şi soarbe din el. Tresări când William îi puse pocalul în mână, căci chipul văzut peste marginea acestuia era un chip îmbujorat, înconjurat de păr roşu, suprapus peste trăsăturile lui William.

– Bea din această cupă. Nu accept un refuz, murmură regele sacru. Nu-ţi poţi oare aminti vremurile bune petrecute împreună? Cui altcuiva să-i cer să-mi facă acest ultim serviciu?

Amintirea era familiară, sfâşietoare; discuţia era cea care îl obsedase pe Graham de-a lungul multor vieţi – pecetluirea datoriei celui pe care destinul îl ştia suficient de puternic încât să poată duce povara fără să se prăbuşească, deşi amarul şi tristeţea nu se micşorau deloc în ultimele clipe.

Cu pocalul în mână, Graham lăsă amintirea să se desfăşoare, apoi clătină uşor din cap şi goli paharul cu coniac. Lichidul auriu cu scânteieri de foc îi arse gâtul mai tare decât o făcuse vinul în acea altă viaţă şi tuşi o dată, când puse paharul cu gura în jos pe ciment, alături de al său. Îşi acoperi faţa cu ambele mâini.

– Lasă, Wat, şopti William. Ştiu că nu este o povară uşor de acceptat, dar cunoşti legea. Am fost ales pentru asta cu mult timp în urmă. Ciclul trebuie să fie respectat. Succesiunea se va realiza conform regulilor. Am luat toate măsurile. Vrei ca această lovitură sfântă să fie dată de o mână mai puţin iubitoare?

Graham se auzi şoptind „Nu", căci toate cuvintele prinţului erau adevărate aici şi acum, aşa cum fuseseră şi în viaţa aceea, cu mai mult de opt sute de ani în urmă. Un rege sacru respecta ciclul sacru, un sacrificiu era acceptat de bună voie pentru a asigura supravieţuirea ţării. Succesiunea va fi asigurată, cel puţin pentru un timp. Şi nici acest rege nu putea găsi o mână mai iubitoare care să-l slujească în acest ceas de cumpănă.

Nici un alt om nu a nutrit o dragoste mai mare...

Îşi ridică fruntea şi îşi sprijini calm capul de zid, privindu-şi regele în penumbra din jur. O pace nesfârşită îi umpluse sufletul.

– Recunosc onoarea pe care mi-o faci, Stăpâne, se auzi spunând, ca un ecoul al vorbelor celuilalt, cu sute de ani în urmă.

– Şi mâna-mi nu va şovăi când va sosi clipa. Numai sufletul meu muritor sângerează; îl simt greu în piept, căci îmi va fi dor de tine. Ucigaşul nu dispare o dată cu cel ucis.

– Vai, nu.

Atunci am avut săgeţi, îşi aminti brusc Graham. Nu... nu săgeţi de arc, ci de arbaletă. Se opri asupra unei alte amintiri mai târzii: fixa coarda arbaletei şi punea săgeata în armă. Mâine nu vor fi nici săgeţi, nici arbalete şi nici măcar sabia care i-a slujit pe amândoi în alt loc şi timp, însă cuvintele pe care le schimbau erau cum nu se poate mai potrivite. William privi cimentul dintre ei, de parcă făcea în gând corecturile necesare şi Graham ştiu ce va urma.

– Pentru cea mai bună lovitură trebuie să foloseşti cea mai bună săgeată, spuse prinţul rar, de parcă ar fi repetat ceva învăţat pe dinafară. Sper că două vor fi mai mult decât suficiente, căci nu-mi doresc să sufăr. Ochii săi îi căutară pe cei ai lui Graham într-o rugăminte mută. Mă bizui pe tine să faci totul foarte repede. Acest... rol în care îl joc pe Dumnezeu nu va fi uşor în ultimele clipe.

Cuprins de fiori de gheaţă, Graham privi lung în ochii celor doi William, desluşind în ei dispozitivul pe care îl instalase în pântecele avionului Sunderland. Se aşeză cu stângăcie în genunchi şi luă una din mâinile prinţului, pe care o sărută cu respect. Apoi o ţinu strâns în mâinile sale, încercând să-i aducă alinare.

– Nu te voi abandona, Stăpâne. Te rog doar să nu mai vorbim despre asta până când va veni clipa. Îţi promit să nu suferi, adăugă el cu glas şoptit.

Cutremurându-se, William închise ochii şi dădu din cap, apoi oftă şi îşi ridică din nou privirea. Acum, un singur William îl privea, iar Graham, la rândul său, clipi şi îşi lepădă celălalt eu. Surâzând ceva mai destins, eliberă mâna prinţului şi luă cele două pahare.

– Prinţul meu mai doreşte coniac? întrebă, ferindu-se instinctiv când un avion în flăcări şuieră deasupra şi se prăbuşi în apropiere. Ce-ar fi să intrăm? Se poate să fim nemuritori în noaptea aceasta, însă cred că salonul meu este un loc mult mai confortabil ca să sărbătorim apartenenţa noastră la divinitate.

William rânji auzind acestea şi se lăsă condus înăuntru. Au terminat sticla de coniac în noaptea aceea şi au stat de vorbă până când zorii au adus o clipă de linişte, măcar asupra oraşului, dacă nu şi în sufletele lor.

Capitolul 26

DIMINEAŢA ERA MOHORÂTĂ, cu ploaie şi nori la joasă altitudine, aşternuţi cu milostenie peste orizontul, fumegând încă, al Londrei. Vremea aceasta se potrivea cu starea lor de spirit. Au băut ceaiul tare şi fierbinte pregătit de Denton, iar Graham îşi puse uniforma de serviciu. William păru surprins să-şi vadă prietenul îmbrăcat în uniforma adecvată rangului său, deşi nu rosti nici un cuvânt. Apoi, Denton îl duse la palat cu maşina, pentru ca William să se spele şi să se schimbe înainte de a porni în turneul său prin Wales.

Graham se tolăni într-un fotoliu din salonul regal, unde sporovăi cu Flynn şi alţi ofiţeri, în timp ce aştepta ca prinţul să-şi termine toaleta. Resimţea efectele nopţii nedormite. Stomacul i se revolta numai la vederea tăvilor cu gustări aduse de un majordom. Jumătate de oră mai târziu, un William imaculat apăru îmbrăcat în obişnuita sa uniformă de serviciu. Uniformele celorlalte arme în cadrul cărora William deţinea diferite grade erau împachetate de Griffin în valizele de pe pat, căci erau multe activităţi proiectate în cursul şederii prinţului în Wales. Însă Graham ştia că, de această dată, eficienţa lui Griffin nu mai avea nici o importanţă. Tăcut, îl conduse din nou pe William la maşină. Flynn şi Griffin îi urmau, împreună cu un servitor care aducea bagajele.

Dintre cei cinci bărbaţi care se îndreptau spre Calshot, singur Griffin nu avea nici cea mai vagă idee despre ceea ce urma să se întâmple. Încercaseră să găsească un motiv plauzibil pentru a nu-l implica, însă nu exista nici o scuză care să nu poată trezi suspiciuni mai târziu, cel puţin din partea lui Griffin. Ducii din familiile regale nu călătoreau fără valeţi, iar Griffin era valetul prinţului de pe vremea când William ajunsese la vârsta la care putea să-şi aibă propriul valet. Acest om servise toată viaţa

familia regală. Nu avea nici o rudă. Cea mai bună soluţie pentru toată lumea era deci să-i permită să vină.

Spre binele lui, cât şi din alte motive, nici unul nu vorbi prea mult pe drumul spre Southampton. De fapt, nici nu era nevoie de cuvinte. La începutul călătoriei, William căscă demonstrativ de câteva ori şi râse, dând vina pentru starea de moleşeală pe noaptea albă petrecută cu Graham şi pe sticla de coniac excelent pe care o sacrificase acesta pentru cauza nobilă de a binedispune un prinţ. Apoi păru că aţipeşte, deşi Graham era sigur că se prefăcea doar. Stând lângă William, atât de aproape şi totuşi atât de departe, Graham se întrebă dacă prinţul îşi amintea celălalt drum făcut cu maşina, cu aproape trei luni în urmă, înainte de călătoria, şi mai scurtă, de la Plymouth la Buckland. Chiar şi atunci viaţa păruse mult mai simplă.

Au ajuns – prea curând! – la baza RAF de la Calshot, iar maşina trase pe pista de decolare de la capătul cheiului, exact la prânz. În clipa când maşina se opri, garda se înfiinţă să prezinte onorul. Denton şi Flynn ţâşniră să deschidă portierele şi se îngrijiră ca bagajele, împreună cu Griffin, să ajungă pe şalupa rapidă care îi aştepta. La o sută de metri de chei, hidroavionul plutea la ancoră ca o lebădă captivă, multicoloră, clătinându-se uşor în briza schimbătoare, pregătit deja de zbor, neştiind nimic de moartea pe care o purta ascunsă în pântece. Când garda prezentă onorul iar ofiţerul porni înspre prinţ, acesta îi făcu semn lui Flynn să stea de vorbă cu el şi se întoarse cu faţa la Graham, care stătea lângă una din portierele deschise ale maşinii. Burniţa uşor, însă briza era încă destul de caldă pentru luna septembrie. În umbra cascheţei, trăsăturile prinţului erau senine, iar pieptul îi era acoperit de culorile strălucitoare ale baretelor ordinelor şi medaliilor primite. Albastrul Ordinului Jartierei părea mai strălucitor decât toate.

– Aş dori să stai la maşină, dacă nu te deranjează, şopti el. Nu cred că aş reuşi să fac faţă unui rămas bun luat în public, la docuri.

– Nici eu, murmură Graham, încercând, pentru binele tuturor, să pară curajos.

Se pregăţi să facă o plecăciune formală, conştient de privirile curioase aţintite asupra lor, ca întotdeauna când William apărea în public. Dar prinţul îi strânse mâna între cele două ale sale, în maniera aceea bine cunoscută şi intimă şi zâmbi luminos, ca soarele care, tocmai în acel moment, ieşise de după perdeaua de nori, Graham se gândi că probabil acesta era cel mai curajos lucru pe care îl făcuse William vreodată.

– Nu fi *atât* de oficial, prietene, după toate cele prin care am trecut împreună, spuse încet prinţul, privindu-l drept în ochi. La revedere, Gray.

Pentru cei care priveau, fruntea plecată a lui Graham peste mâinile lor împreunate putea fi considerată continuarea plecăciunii începute mai devreme. Nimeni în afara lor nu auzi şoapta: „La revedere, William" şi nici

nu sesiză semnificaţia gestului lui Graham, care îşi strecură şi degetele celeilalte mâini între palmele lui William, înainte de a se despărţi.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, domnule, spuse Graham pe un ton mai oficial, făcând un pas înapoi pentru a adresa salutul său prinţului, mai mult decât omului.

William zâmbi şi se îndreptă spre garda care prezenta onorul. Flynn îl urma la un pas distanţă. Se opri să primească salutul ofiţerului, apoi trecu printre cele două rânduri de soldaţi ca să-i inspecteze. După cum îi stătea în obicei, se oprea din când în când să vorbească cu câte un soldat, exercitând asupra lor farmecul acela special care îl definea atât de bine. În mintea lui Graham reveni amintirea zecilor de plecări în misiune şi încercă să se convingă de faptul că aceasta nu se deosebea cu nimic de altele, în timp ce William îşi încheie inspecţia şi se îndreptă spre chei.

Însă pe când Graham îl urmărea pe William şi pe însoţitorii săi cum se îmbarcă în şalupă – protocolul fiind încălcat chiar de ducele de Clarence, care coborî în barcă fără ajutor –, îl descoperi, cu o tresărire, pe Ellis alături de el. Generalul purta uniforma de serviciu pe sub manta şi avea un binoclu atârnat de gât. Dar când Graham dori să-i vorbească, el doar clătină din cap, urmărind cu atenţie cum îşi croia drum şalupa, despicând valurile, spre hidroavionul care o aştepta. Când aproape ajunsese, Elis îşi scoase binoclul de la gât, sprijinindu-l de portiera deschisă a maşinii, între el şi Graham.

– Aşa cum ţi-am promis, întregul echipaj e format din voluntari, spuse Ellis, deşi vocea îi suna încordată. Fiecare dintre aceştia face parte din tradiţia străveche, din familii ale căror nume le vei recunoaşte. Se simt privilegiaţi să-l însoţească pe Alteţa Sa Regală în acest zbor.

Câteva clipe nesfârşite, Graham privi fix binoclul, incapabil să înţeleagă motivul pentru ca Ellis îl adusese – şi nici motivul pentru care se afla aici. Apoi şi-l puse brusc la ochi, îngrozit de faptul că înţelesese. Şalupa se afla încă la câteva zeci de metri de hidroavion, aşa că putu privi nestânjenit uşa deschisă a aparatului de zbor, în pragul căreia se aflau ofiţerii, ieşiţi în întâmpinarea prinţului lor. Mai întâi îl recunoscu pe Geoffrey, după părul său roşu, apoi îşi recunoscu fiul.

– Richard, şopti el. O, Doamne Dumnezeule, nu!

Când îşi luă binoclul de la ochi, zdrobit din cauza şocului şi a furiei, observă că generalul apucase atât de strâns cadrul portierei, încât i se albiseră încheieturile degetelor. Şi, dintr-o dată, realiză că durerea lui Ellis nu avea cum să fie mai mică decât a sa, în ciuda expresiei severe pe care o înfăţişa oricui l-ar fi privit. Chiar dacă n-ar fi fost vorba de William, Richard şi Geoffrey erau nepoţii săi mult iubiţi.

Realizarea acestui fapt îi micşoră propria-i oroare şi, cu toate simţurile amorţite, nu putu decât să urmeze exemplul calmului aparent al generalului şi să-şi modeleze trăsăturile într-o mască de interes obişnuit.

– Trebuie să te întreb de ce, Wesley, murmură, când vocea îl ascultă din nou, cu toate că ştia deja o parte a răspunsului. Discuţia avută cu Richard înainte de noaptea de Lammas îi răsuna mereu în minte.

Şi eu îl iubesc, spusese Richard. Şi Graham îi ceruse să-l slujească pe prinţ aşa cum încercase întotdeauna s-o facă el însuşi.

– Nu au acceptat un refuz, *Din*, spuse Ellis foarte încet, folosind numele magic al lui Graham pentru a sublinia gravitatea spuselor sale. Am încercat să-i conving să renunţe, dar au insistat. Richard a înţeles natura legăturii dintre tine şi William. Era îngrijorat ca nu cumva această legătură să te împiedice în ultima clipă să... acţionezi dispozitivul... aşa că s-a oferit să piloteze avionul. Este fiul tău şi este o parte din tine. Mâinile lui se vor afla pe manetă când vor zbura spre Wales.

– Dar *eu* sunt răspunzător şi nu... Ar fi trebuit să-mi spui! şopti fioros Graham. Nu trebuia să facă asta. Şi Geoffrey... de ce Geoffrey?

– Nu ţi-am spus, pentru că m-au pus să promit că nu-ţi voi spune, răspunse Ellis. Geoffrey îl însoţeşte pe Richard pretutindeni. Ştii asta. Aşa fac încă din copilărie.

– Nu-i un motiv ca să moară!

– Poate că ai dreptate, oftă Ellis. Ei, bine, ultimul motiv este... cred că pur şi simplu noi nu am luat în calcul impresia pe care a făcut-o prinţul nostru asupra celor tineri. Ţii minte cât a trebuit să te certi cu Michael, pentru ca în cele din urmă să-i interzici să ia parte la toate astea? Richard şi Geoffrey simt la fel, însă s-au hotărât să nu-ţi dea ocazia de a le spune ce trebuie şi ce nu trebuie să facă. Se temeau ca altcineva, ales în locul lor pentru această misiune, să nu facă vreo boacănă... să se dovedească o escortă nepotrivită pentru regele sacru.

Regele sacru.

Gâtul lui Graham se contractă dureros. Un nou val de amărăciune îl cuprinse, iar ochii îi rătăciră iarăşi în direcţia şalupei. Intrase sub aripa avionului, însă îl putea vedea clar pe William, chiar fără ajutorul binoclului. În picioare, prinţul urmărea cum gablerul prinde odgonul aruncat de unul din matrozii din şalupă. Făcu un semn cu mâna când îl văzu pe Richard ghemuit în deschizătura uşii şi schiţă un salut zâmbitor.

Graham privi cum şalupa este trasă mai aproape şi îşi puse din nou binoclul la ochi când William urcă şi dispăru în interiorul avionului, împreună cu ceilalţi. Valizele au fost şi ele urcate la bord; apoi William apăru iar în uşă, împreună cu Richard şi Geoffrey, aplecându-se ca să poată vedea ceva pe sub aripa hidroavionului şi ridicând mâna într-un ultim semn de bun rămas. O rază de soare i se juca în păr. Richard surâdea vesel, Geoffrey le făcea semne de salut.

Apoi se retraseră, uşa a fost închisă, iar şalupa îşi începu drumul înapoi spre chei. Motoarele avionului se treziră la viaţă. Graham îi înapoie binoclul lui Ellis, însă nu-şi desprinse ochii de avionul care începuse să ruleze uşor către pista amenajată pe apă.

Rămase acolo câteva minute, plutind deasupra valurilor şi încălzindu-şi motoarele. După aceea, începu să se mişte, mai întâi încet şi apoi mai repede, din ce în ce mai repede, săltând pe apă, până când, într-un vârtej de valuri, păru că face un salt înspre cer. Aceeaşi decolare perfectă pe care Graham o mai văzuse de atâtea ori înainte, condusă de mâinile pricepute ale lui Richard. Avionul făcu o tură pe deasupra lor şi se îndepărtă pe cer, îndreptându-se înspre nord-vest.

Când avionul nu mai putu fi observat nici măcar cu binoclul, soarele intră iarăşi în nori şi începu o ploaie torenţială. Lui Graham i se făcu brusc foarte frig.

Îşi petrecu restul după-amiezei în birou, citind şi recitind rapoartele echipei sale, rapoarte ale căror detalii nu şi le putu aminti mai târziu şi care, oricum, erau lipsite de însemnătate, din moment ce nu spuneau nimic despre oprirea invaziei. Încerca din răsputeri să nu se gândească la cele întâmplate în cursul dimineţii şi la întoarcerea de la Calshot. Se simţea năucit, cu toate simţurile amorţite.

Generalul se întorsese împreună cu el şi rămăsese toată după-amiaza, sub pretextul că doreşte să ia parte la alcătuirea unuia din rapoarte. Michael şi Denton, amândoi la curent cu cele petrecute, intrau şi ieşeau din birou.

La lăsarea întunericului, Graham nu mai putu suporta atitudinea lor grijulie, chiar dacă era bine intenţionată. Trebuia să iasă la aer, să nu mai audă larma teleimprimatoarelor şi zumzăitul maşinilor de decodificat din încăperea de alături; fiecare nouă izbucnire a lor îi putea aduce vestea de care se temea, şi pe care, în acelaşi timp, dorea nespus s-o primească.

Îi ceru lui Denton să-l lase lângă Deptford, pe digul înalt de la Royal Naval College din Greenwich. Privi răsăritul lunii şi ascultă sirenele, sunetul înfundat al bombelor căzute şi ropotul disperat al artileriei antiaeriene, încercând să nu se gândească la celălalt avion şi la cei dinăuntrul lui.

Cu gulerul ridicat în aerul umed şi rece, rămase în aşteptare pe aceeaşi platformă de observare unde, nu cu foarte mult timp în urmă, un duce de sânge regesc îi oferise o casetă plată şi neagră în care se afla o stea. Închise ochii, ca să nu mai vadă incendiile docurilor de pe malul celălalt al fluviului, care acum ascundeau lumina oricărei stele. Nu voia să-şi amintească, însă îşi amintea mult prea bine. Se plimbă puţin, dar întorcându-se mereu în acelaşi loc.

Puţin după miezul nopţii, apărură două siluete în uniformă, care-l aşteptau. Una din ele fuma pipă. Denton purta pe braţ o manta pentru Graham şi insistă ca acesta s-o îmbrace, înainte de a-i lăsa singuri să discute... După ce Graham îşi încheie haina groasă, îl privi pe Ellis, care nu rostise încă nici un cuvânt. Generalul privea fluviul, sprijinit cu coatele de parapet şi trăgând obosit din pipă. Prudent, Graham se apropie şi-i urmări privirea coborâtă spre apele întunecate de sub el.

– Vei găsi ceva în buzunarul stâng, spuse Ellis fără să ridice ochii. El a vrut să-ţi aparţină... dar numai acum. Vei înţelege când vei vedea ce este.

Înfiorat, Graham ezită o clipă, cu privirea aţintită asupra fumului care se ondula din pipa generalului, apoi îşi băgă mâna în buzunarul adânc. Simţi ţesătura fină care era ambalajul unui obiect tare şi plat, nu mai mare decât o monedă. Observă, atunci când privi la lumină, că era una din batistele cu monogramă brodată ale lui William.

Se trase câţiva paşi înapoi de lângă parapet, ca să desfacă pachetul, atent să nu piardă ce era înăuntru. Mai întâi apăru un lanţ minunat, rece pe mâna lui, şi apoi cuprinse obiectul în palmă. Puse batista înapoi în buzunar şi îşi înclină mâna ca să poată privi mai bine.

La început crezu că era una din piesele colierului Ordinului Jartierei al lui William, căci avea dimensiunile respective şi o jartieră din email pe marginea exterioară. Apoi îşi dădu seama că este argint şi nu aur şi că în centru nu se afla, aşa cum se aşteptase, un trandafir roşu. Se aplecă mai mult spre lumină şi îşi apropie ochii. Atunci i se tăie respiraţia iar mâna începu să-i tremure.

Piesa n-ar fi stârnit interesul deosebit al nimănui cu excepţia lui însuşi. Era emblema tradiţională, turnată în argint, a blazonului familiei Graham, având gravat în centrul său şoimul cu aripile desfăcute, cu o barză în gheare. Avea şi el pe undeva pe acasă, într-un sertar, o piesă asemănătoare transformată în ac de pălărie. Medalia pe care o ţinea în mână era însă unică, din cauza jartierei gravate pe margine şi umplute cu email albastru. Deviza familiei Graham sclipea în litere argintii pe albastrul jartierei. Pe neaşteptate, cuvintele căpătară un sens pe care nu-l avuseseră niciodată înainte: *Ne oublie – Nu uita.*

O strânse în pumn. Închise ochii şi nu mai văzu strălucirea satanică a incendiilor în apele fluviului, nici umbra tăcută a lui Ellis, alături de el. Fiindu-i teamă chiar să încerce să rostească vreun cuvânt, îşi lipi pumnul de buze şi nu se gândi decât la mâinile lui William cuprinzându-i mâna, aşa cum şi jartiera înconjura blazonul său – protejându-l, iubindu-l, fiindu-i alături, deşi numai în amintire, cel puţin în această viaţă.

După câteva clipe, deschise ochii şi îşi privi din nou mâna, fără să-şi desfacă pumnul. Acum ţinea în mână amintirea şi onoarea lui William, aşa cum William o ţinuse pe a lui. Era o datorie scumpă şi sacră.

– De-abia... de-abia acum am realizat cine ţi-a dat medalionul cu Sfântul Gheorghe, pe care îl porţi la gât, şopti, fără a avea curajul să-l privească pe Ellis. Victima *ta*, nu-i aşa?

Generalul făcu un semn scurt de aprobare, însă nu rosti nici un cuvânt. Graham desfăcu lanţul şi şi-l puse la gât. Îşi apăsă uşor buzele pe medalion, reînnoind omagiul adus, înainte de a-l prinde iarăşi în palmă, ca pe un talisman ocrotitor, amintindu-şi cum prinţul lui strânsese

în pumn medalionul înfăţişându-l pe Marele George al Colierului Ordinului Jartierei, într-o încăpere la Laurelgrove. Când îl privi pe bărbatul mai în vârstă, ştiu că şi Ellis îşi amintea – şi ştiu, de asemenea, că nu mai avea decât o întrebare de pus.

– Mai ai şi altceva să-mi spui? zise cu o voce coborâtă.

Ellis dădu din cap şi scoase, cu infinită grijă, dintr-un buzunar interior al hainei, câteva coli de hârtie împăturite. Dintr-o dată, până şi tumultul războiului păru a scădea în intensitate, atunci când despături prima hârtie.

– Există... câteva lucruri pe care trebuie să le cunoşti, spuse Ellis. Să ţi le citesc?

Graham se forţă să dea din cap.

– Primul mesaj a fost primit pe aproape toate imprimatoarele. Va apărea în ziarele de mâine, continuă Ellis, oprindu-se numai să-şi dreagă vocea răguşită de emoţie. Titlul este: „Ducele de Clarence îşi găseşte moartea într-un accident de avion, în timp ce se îndrepta spre Wales."

Graham închise ochii şi îşi plecă fruntea. Medalionul ţinut strâns îi îndurera palma, când, în lumina lunii şi a flăcărilor, generalul începu, ezitând, să citească textul:

– „Ministerul Marinei regretă că trebuie să aducă la cunoştinţă faptul că Alteţa Sa Regală ducele de Clarence, Căpitan, Cavaler al Ordinului Jartierei, a murit în cursul unei acţiuni, ieri după-amiază, când un hidroavion Sunderland s-a prăbuşit în Wales. Alteţa Sa Regală se îndrepta spre Wales pentru un tur de inspecţii. Au pierit, de asemenea, toţi membrii echipajului hidroavionului. Această veste tragică a fost anunţată de Ministerul Marinei aseară."

Generalul se opri să-şi cureţe din nou gâtul. Graham desluşi, în spatele pleoapelor închise, chipul lui William, surâzător în strălucirea soarelui, aşa cum îl văzuse ultima oară, cu Richard şi Geoffrey alături de el. Încercă să reţină această imagine, în timp ce Ellis continua să citească:

„Ducele, fratele cel mic al regelui, şi-a sărbătorit cea de a 35-a aniversare cu numai două luni în urmă. Înainte de începerea războiului s-a distins în diferite acţiuni ale serviciilor secrete ale marinei, fapt pentru care i-au fost acordate, în 1921, Ordinele de Cavaler al Sfântului Mihai şi al Sfântului Gheorghe. A devenit Cavaler al Ordinului Jartierei în 1931, iar în 1937, duce de Clarence, în cadrul festivităţilor organizate cu ocazia încoronării Majestăţii Sale, cu puţin timp înainte de tragica dispariţie a logodnicei sale, prinţesa Caroline-Marie..."

Generalul se opri să respire:

– Continuă cu lista realizărilor sale mai deosebite. Apoi: „Cei care şi-au pierdut viaţa în tragicul accident, împreună cu ducele de Clarence: secretarul şi aghiotantul său, locotenent James Flynn, numit în această funcţie doar cu câteva săptămâni în urmă; şi valetul său de aproape douăzeci de ani, subofiţer Donald Griffin. Din echipajul avionului Sunderland făceau parte

doi nepoţi ai unui erou din Războiul cel Mare: locotenentul RAF Richard Graham, comandantul echipajului, fiul al colonelului Sir John Cathal Graham şi locotenentul RAF Geoffrey Ellis, pilod secund, ambii nepoţi ai generalului de brigadă Sir Wesley Ellis. Şi-au mai pierdut viaţa..."

Ellis continua să citească şi celelalte nume – opt bărbaţi tineri din cele mai vechi şi mai respectate familii din ţară. Când Ellis încheie, Graham doar clătină din cap, prea năucit ca să poată plânge. Ştiuse că acesta va fi sfârşitul încă de pe când urmărea avionul dispărând în nori, însă realitatea crudă a cuvintelor pe care întreaga lume le va citi în curând părea mai degrabă desprinsă dintr-un coşmar înfiorător.

Auzi din nou foşnet de hârtii şi întoarse încet capul, forţându-şi degetele să se desfacă. Lăsă medalionul să atârne la capătul lanţului său şi-şi freca absent urmele pe care i le făcuse în palmă. Zumzăitul avioanelor de deasupra pătrunse din nou în lumea lor – val după val de noi bombardiere atacând Londra, săgeţile avioanelor de vânătoare britanice şi ale celor inamice luminate deopotrivă de razele proiectoarelor. Exploziile zgâlţâiau iarăşi zona de est a oraşului, întrerupte de ropotul ineficient, însă liniştitor al bateriilor antiaeriene. Însă ceva din atitudinea lui Ellis, care tocmai despăturise a doua coală de hârtie, îl făcu pe Graham să ignore zgomotele luptei şi să-l privească întrebător.

– Am spus că sunt câteva lucruri pe care trebuie să le cunoşti, murmură generalul, netezind o foaie subţire şi galbenă folosită pentru decodificat mesaje şi potrivind-o peste hârtia mai groasă a teleimprimatorului.

– Acest mesaj a venit chiar înainte să plec în căutarea ta. Grumbaugh a schiţat o traducere în ciornă şi m-a rugat să-ţi comunic că mesajul a fost adus personal din Bletchey Park. Asta înseamnă, probabil, că este interceptarea unui mesaj de maximă importanţă, nu?

Lui Graham i se împăienjeni privirea şi trebui să-şi frece ochii cu mâini tremurătoare, în timp ce aprobă din cap. Grumbaugh nu i-ar fi încredinţat nici chiar lui Ellis materiale ultrasecrete dacă nu ar fi fost foarte, foarte importante. Să îndrăznească să spere că veştile au venit atât de curând?

– Citeşte-mi , te rog, şopti el.

Generalul îşi drese glasul:

– Vine din partea conducerii armatei germane şi este adresat ofiţerului însărcinat cu operaţiunea de sprijin a bombardierelor, cu baza în Olanda. Formulele obişnuite de început etc. etc. „...*Heil Hitler*. De la această dată sunteţi autorizat să începeţi evacuarea echipamentului aeronautic de pe toate aerodromurile olandeze." Continuă, însă aceasta este esenţa.

Minţii amorţite a lui Graham îi fură necesare câteva secunde pentru a pătrunde semnificaţia acestor cuvinte.

– Evacuare? În Olanda? Bine, dar acolo este una dintre rampele cele mai importante pentru declanşarea invaziei.

– Aşa este, fiule.

– Atunci e gata! murmură Graham. S-a terminat cu invazia. Am câştigat!

– În orice caz, am câştigat runda aceasta, îi replică aspru bătrânul. Nu va fi nici o invazie anul *acesta*. Am scăpat de ceea ce ne îngrijora cel mai mult. Şi dacă băieţii noştri vor continua să-i hărţuiască pe Friţi acolo sus – privi la avioane şi la cerul luminat de trasoare – nu va mai fi nici o invazie niciodată.

– În cazul acesta... ce s-a întâmplat astăzi a fost într-adevăr necesar? şopti Graham după o pauză lungă. Spune-mi, Wesley! Trebuie să ştiu. I-am omorât pe toţi... pe prinţul meu... pe fiul şi nepotul meu... *degeaba*?

Ellis scutură din cap, cu ochii înceţoşaţi prima oară de roua lacrimilor:

– Nu vom fi siguri niciodată, Gray, murmură. Dacă ziua de astăzi s-ar fi desfăşurat altfel pentru noi, poate că ar fi fost diferită şi în alte sensuri. Totul conduce la ceea ce s-a petrecut astăzi. Trebuie să credem că a existat un motiv ca să se întâmple.

– Un motiv, repetă năucit Graham.

Încet, luă ultimul mesaj de la Ellis şi îl citi singur, cuvintele scrise cu creionul apărându-i puţin neclare în lumina lunii. Cuvintele germane imprimate erau mai clare, însă reci şi dure. Trecu în revistă cuvintele cheie, clătinând din cap.

După ce parcurse mesajul a treia oară, fără să găsească nici un răspuns acolo, începu să rupă metodic bucata de hârtie în fâşii mici, cercetând cu gândurile ultimele câteva luni. Când nu mai rămase nici o bucăţică de hârtie mai mare decât unghia lui, deschise pumnul şi le lăsă să zboare peste apele fluviului, ca nişte confetti decolorate, obscene. O fracţiune de secundă, mâinile sale căpătară reflexele oraşului în flăcări.

Ucigaş de regi şi ucis pentru regi sunt eu...

Lăsă fruntea în jos şi îşi înăbuşi un suspin, însă nu plânse. Strângând pumnul pentru a reţine tot sângele pe care-l vărsase, se înclină din nou în faţa tuturor morţilor care, de-a lungul secolelor şi de-a lungul ciclurilor de şapte ani, îşi jertfiseră viaţa pentru apărarea acestei insule. Printre bombele căzând în jur şi vâlvătăile incendiilor strălucind în docurile din apropiere, stătea, braţ la braţ, cu un alt bărbat care, la rândul lui, cunoscuse durerea şi speranţa.

Rămaseră acolo, privind oraşul, până la ivirea zorilor: un războinic bătrân, purtând cicatricile altor războaie, celălalt bărbat având mai puţini ani, însă fără să mai fie tânăr, în această dimineaţă de plumb – amândoi, în clipa aceea de lumină, slujitori istoviţi, dar credincioşi, ai regelui sacru.

Epilog

Personajele înfăţişate în acest roman sunt pur imaginare şi orice asemănare cu oameni reali, fie că sunt în viaţă sau nu, este întâmplătoare. Totuşi, sunt reale datele istorice ale verii lui 1940, lupta de la Dunkirk şi bătălia Angliei. Reale sunt şi unităţile secrete ale MI 6 şi serviciile paralele lor din Berlin, care se ocupau cu găsirea unor modalităţi de utilizare a ştiinţelor oculte pentru a grăbi progresul taberelor respective în război. Sunt consemnate în documente folosirea astrologiei, a profeţiilor lui Nostradamus şi detectarea mişcărilor de trupe cu ajutorul pendulului. *Thule Gesellschaft* a fost unul din ordinele oculte germane care au încercat să folosească magia neagră împotriva Aliaţilor, deşi nu se cunoaşte nimic despre activitatea acestui ordin în noaptea de Lammas. Hitler însuşi *era* iniţiat în tradiţia acestui grup şi *s-a aflat* în noaptea de Lammas la Berghof.

Detaliile referitoare la acţiunea îndreptată, de Lammas, împotriva lui Hitler sunt ipotetice, dar se bazează pe cele mai sigure informaţii existente astăzi, la mai mult de patruzeci de ani de atunci, când aproape toţi cei care ar fi putut fi implicaţi sunt morţi. Un Sabat de vrăjitoare din New Forest a coborât într-adevăr pe ţărmul mării de cel puţin trei ori în acea vară ca să ridice un con de energie în acest scop. Dion Fortune şi câţiva din asociaţii ei s-au lansat într-o operaţiune ocultă care implica şi vizionarea arhanghelilor care păzesc Anglia. Se poate ca şi alte grupuri să fi făcut mai mult sau mai puţin decât atât.

În cazul în care descrierea diferitelor practici oculte se deosebeşte de datele apărute în materialele publicate, mai ales în ceea ce priveşte descrierea vrăjitoriei, trebuie să ne amintim că înainte de anii cincizeci şi de munca de pionierat a lui Murray, Leland, Gardner şi alţii, existau

foarte puţine informaţii scrise sau codificate în vreun alt fel, referitoare la tradiţiile oculte britanice. Prin urmare, a fost necesar să alcătuiesc un fundal potrivit pentru grupul de la Oakwood, bazat pe ceea ce părea universal valabil în materialele publicate despre Religia Străveche şi pe ceea ce mi-au spus specialişti britanici de diferite orientări ai ştiinţelor oculte, referitor la situaţia din 1940. Din câte cunosc, nu există nici un grup exact ca cel condus de Alix şi David Jordan şi nu există nici Conacul Oakwood cu labirintul său magic. Şi nici nu am cunoştinţă de vreo întrunire a ocultiştilor britanici pentru a coordona o acţiune comună în noaptea de Lammas a anului 1940 – deşi se pare că ar fi trebuit să aibă loc o asemenea întrunire, şi cu siguranţă că s-ar fi putut să aibă loc.

În ceea ce priveşte precedentele de folosire a magiei pentru împiedicarea unei invazii în Anglia, îmi permit să citez din capitolul rezervat lui Sir Francis Drake din cartea lui Dorren Valiente, *ABC al trecutului şi prezentului vrăjitoriei* – care a constituit un prim catalizator al acestui proiect al meu:

Sir Francis Drake este cunoscut în cărţile de istorie ca fiind cel care a salvat Anglia de Armada spaniolă. Însă mai puţin cunoscut este faptul că, în comitatul său natal, Devonshire, se spunea că ar fi aparţinut unui cult al magilor.

În timpul celui de al doilea război mondial, când Anglia părea a se confrunta cu pericolul iminent al invaziei, în New Forest a avut loc o mare întrunire a vrăjitoarelor şi vrăjitorilor care recurgeau la ritualurile străvechi în încercarea de a-şi apăra patria. S-a amintit atunci de faptul că ceremonii asemănătoare se desfăşuraseră în trecut în timpul luptelor cu Napoleon şi mai înainte, în vremurile Armadei (Marele Sabat dirijat împotriva lui Hitler a avut loc în noaptea de Lammas 1940; iar autoarea cărţii a cunoscut personal pe doi dintre cei care au luat parte la el).

S-au ţesut multe legende despre Drake şi modul în care el a învins Armada. Cea mai cunoscută este legenda despre toba lui Drake; se spune chiar că ritmul ei monoton, fantomatic, s-a făcut auzit şi în timpul celor două războaie mondiale. În partea de vest a ţării, pe timp de iarnă, la gura sobei, se spun poveşti despre Drake, în care acesta apare ca un spirit deosebit de activ, care a condus Marea Vânătoare în nopţile negre, învolburate şi bântuite de furtuni... Alte poveşti spun că, întrucât în timpul vieţii a practicat vrăjitoria, sufletul lui Drake nu-şi poate găsi odihna. Din acest motiv, fantoma lui conduce o caleaşcă neagră prin câmpurile din Devonshire în nopţile cu furtună.

Alte versiuni arată că Drake şi-a vândut sufletul diavolului în schimbul victoriei asupra spaniolilor, şi de aceea sufletul său a fost blestemat să rătăcească fără odihnă. Ambele relatări sunt variante ale aceluiaşi fapt: Drake a aparţinut Tradiţiilor Străvechi.

În ceea ce priveşte implicarea propriu-zisă a lui Drake şi legenda despre Ordinul Jartierei, acestea susţin spusele personajelor mele. Din câte cunosc, cele afirmate sunt reale din punct de vedere istoric; acolo unde personajele mele fac speculaţii, aşa trebuie să facem şi noi, căci adevărul nu este cunoscut de nimeni. Speculaţie este şi materialul despre Thomas Becket şi William Rufus, pentru dezvoltarea căruia m-am inspirat în bună parte din lucrarea lui Hugh Ross Williamson, „Săgeata şi Sabia".

Teoria referitoare la regele sacru am descoperit-o în volumul lui Margaret Murray – „Regele Divin în Anglia". Ca şi generalul Ellis, nu pot decât să propun ca fiecare să tragă propriile sale concluzii şi să hotărască pentru el însuşi dacă ciclurile de şapte ani continuă şi dacă mai există încă oameni care îşi slujesc regele sacru.